C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lukjaněnko Sergej Vasilijevič\Lukjaněnko_S-Vládcové iluzí.pdb

**PDB Name:** b
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 12.8.2006
**Modification Date:** 12.8.2006
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Vládcové iluzí

© Sergej Vasiljevič Lukjaněnko, 1998
Translation © Eva Bůžková, Pavel Weigel, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

ISBN 80-7254-651-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

SERGEJ LUKJANĚNKO
VLÁDCOVÉ ILUZÍ

První část
Kay Dutch
1
Dál než samotné nebe, za hranicemi obydlených sektorů Galaxie, v oné zóně vesmíru, která se tradičně nazývá Svobodné teritorium, maličký stíhač Alkari se pokoušel odpoutat od lodě Říše. Nazvat tuto loď válečnou by bylo značně přehnané, nepatřila k flotě a její obytné části přetékaly přepychem. Přesto její ochranné pole dokázalo odrazit salvy neutronových děl stíhače a bojová výbava byla dostatečně velká, aby obsáhla i kolapsární generátor.
A opravdu jej měla. Stíhače Alkari zachraňovala jen jeho manévrovací schopnost. Nepouštěl se do beznadějného boje, naopak se vzdaloval od nepřítele a přitom měnil směr letu tak rychle a snadno, jako by pro něj neexistovaly zákony setrvačnosti. Což ostatně byla pravda.
Ovšem převaha, která dělá z rasy podobné ptákům tak nebezpečné soupeře v bojích s okolními planetami, tady - ve vzdálenosti tří parseků od nejbližší hvězdy - jen prodlužovala agónii. Alkarani neměli ani čas, aby se v prostoru zorientovali a vyslali na Alkari hlášení o flagrantním porušení paktu o neútočení Říší. Když se loď přiblížila na půlkilometrovou vzdálenost, stíhač přestal manévrovat. Jeho dvě úzké hlavně se otočily a vystřelily salvu, která byla v mezihvězdném vakuu neviditelná, ovšem v ochranném poli lodě vzplanula jako jiskřivá duha.
Odveta nenásledovala. Loď se blížila ke stíhači, překvapivě neobratná ve srovnání se strojem mimozemšťanů. Její vysílačky už dvě hodiny neustávaly v činnosti. Vysílaly krátký soubor impulzů, již před mnoha staletími akceptovaný všemi rasami Galaxie jako výzva k rozhovoru. Stíhač nereagoval.
Do ochranného pole pronikl slabý laserový paprsek Alkaranů. Svou modulací pole rozechvěl a rozsvítil, podobně jako se rozsvítí vlajka ve větru. Intenzita paprsku plynule narůstala.
Stíhači Alkari nezbylo nic jiného než souhlasit s dialogem. Laserový paprsek zhasl. Stíhač ještě několik minut otálel, pak vypnul ochranné pole. Druhá loď brzdila a současně vysouvala křehký válec přechodového průlezu. Otevřená střílna a průhled na aktivizovaný zářič účinně bránil Alkaranům v nesmyslném útoku.
* * *
Kina se na Tauri začala stavět před rokem, stejně jako v celé Říši. Koho z pracovníku firmy Setiko napadlo obnovit dřívější zábavu lidí, se už neví. Zřejmě doslal slušnou odměnu. Společnost zvýšila obrat skoro jedenapůlkrát. Zájem lidí o staré filmy určitě nepotrvá dlouho (podle propočtu psychologů společnosti jen asi šest až sedm měsíců), ovšem společnost hodlala využít tuto dobu beze zbytku. Převod starých videozáznamů na filmový pás nebyl drahý a konstrukce kin umožňovala budoucí přestavbu na stodoly, kravíny a jiné užitečné stavby.
Zatím však kina prožívala renesanci.
Ilusion je nejhezčí ze všech taurijských kin. Patrně vydrží déle než ostatní, protože bude sloužit oněm pěti procentům lidí, kteří umíněně setrvávají v kulturních návycích. Pro takové lidi existují na každé planetě dvě až tři veřejné knihovny s papírovými knihami, několik střelnic se vzduchovkami, místy i skokanské můstky, pozůstatky lyžařského boomu před

deseti léty.
Dívka seděla v poslední řadě a nevědomky napodobila své dávné předky, kteří využívali kina ke schůzkám. Ji ovšem příliš nezajímala ruka, kterou jí položil na rameno, ani papírový pytlík s popcornem, přílohou ke vstupence. Staré filmy se jí opravdu líbily.
"Ráchel," zašeptal mladík.
Dívka potřásla hlavou, jako by odháněla dotěrnou mouchu. Svého společníka tím neodradila.
"Poslyš…"
"Řekla jsem, potom…"
Mladík pohlédl zamračeně na obrovské plátno. Za zády mu vrčela promítačka a v paprscích světla nad hlavou tančila zrníčka prachu. Film byl barevný, ale ne plastický, a to ho rozčilovalo.
"Potom," řekla dívka měkčeji, jako by vycítila jeho náladu. Stiskla mu ruku, na prstě se jí blýskl stříbrný prstýnek. "Zatím se můžeš nudit."
V hlase zněl příslib, ale mladík se už dávno přesvědčil, že její sliby ostře vymezují možný vztah.
* * *
Kokpit stíhače byl úzký a pro člověka přehnaně vysoký. Hledač Pravdy stál u svého křesla-hřadu s načepýřenou chocholkou tmavého peří. Ač se podobal přerostlému jestřábovi, nikdy nejedl maso. Masivní rohovinový zobák příroda určila jen k louskání skořápek ořechů. Zobák jako zbraň nepoužívali Alkarani ani při osobních soubojích.
Další dva Alkarani, mnohem nižšího stupně, jejichž jména Hledač Pravdy příliš nevnímal, stáli vedle něj se zbraněmi na koncích křídel. Osud nadělil pernaté rase dva dary: planetu s nízkou gravitací, na níž mohli dosáhnout velikosti potřebné pro vytvoření rozumu, aniž ztratili schopnost létat, a nepředvídatelné klima, se kterým se museli vyrovnávat, a tím se zdokonalovat. V průběhu evoluce se jim vyvinuly manipulátory na křídlech. To bylo rozhodující.
Pilot Řvoucí Vichr napůl ležel v pilotním křesle, upoután senzorovou páskou. Řídil stíhače celým tělem, vlastně sám letěl ledovou pustinou vesmíru. Teď odpočíval, užíval si chvilky klidu, naprosto odpoután od událostí v kokpitu.
Dveře průchodu se otřásly, desítky jejich šupin vklouzly do stěny. Hledač Pravdy nespokojeně zaklapal zobákem, když dovnitř vstoupil člověk, ale nepohnul se. Nehnuli se ani jeho ochránci.
Dotyčný člověk byl docela mladý muž (pokud se vůbec něco takového dá říci o věku rasy, která neomezeně používá aTan). Svalnatý, vysoký, nakrátko ostříhaný brunet, neozbrojený a bez krunýře, ovšem Hledač Pravdy při styku s jinými rasami netrpěl komplexem méněcennosti jako někteří Alkarani. Pernatci sice nevládnou fyzickou silou, zato se nedostižně orientují v prostoru a jsou nesmírně rychlí. Ovšem nyní Hledače Pravdy jakoby bodl strach. Muž by mu jedinou ranou dokázal zpřerážet kosti a odhodit jeho tělo stranou.
Muž se rychle rozhlédl a mávl rukama. Na své tělo nečekaně graciézně usedl a ztuhl v nepohodlné pozici. Rukama opsal kruh a pak je složil za zády.
Hledač Pravdy pocítil zvědavost. Rituál úcty k nepříteli byl dodržen s chvályhodnou přesností, navíc tak, že ani v provedení humanoida nevypadal hloupě. Proti své vůli Alkaran instinktivně odpověděl patřičným pohybem. Kulaté, jantarově zbarvené oči se vpily do mužova obličeje. Hledač Pravdy pracně pronesl jazykem lidí:
"Za-haj, při-stání."
Pokud klokotavá řeč Alkaranů činila muži potíže, nedal to znát. Jeho drsný přízvuk Hledače Pravdy tahal za uši, ovšem větu pronesl bezchybně.
"Budiž, promluvíme si. Má cesta zkřížila tvou, tak se nezlob. Znám vzor na své skořápce."
"Poslední-zajímavé," prohlásil Alkaran.
"Nikdo nemůže opustit svou skořápku, ani ten, kdo se narodil bez ní," okamžitě odpověděl člověk.
Alkaran sklonil hlavu. Nebyl sice zvláštním ctitelem "Pětikřídlé moudrosti", ale citát byl přiměřený situaci.
"Kdo jsi a čí?" Třetí větou Alkaran smí projevit svou zvědavost.
"Jsem Kay Altos, člověk bez vlasti."
Hledač Pravdy chviličku mlčel, probíral v paměti obrazy. Alkarani uvažují svérázně a informace jim umožňuje uchovávat jen vizuální paměť.
"Byl jsi na Chaaranu," prohlásil posléze.
"Byl." Muže přešlo krasořečnění.
"Dobrovolníkem v oddílech spojenců, které potlačily povstání proti Říši Lidí. Proslavil ses. Vojáci ti přezdívají Spála."
"Jsem uchvácen pamětí Mimořádného vyslance," řekl Kay tiše. "Třicet pět let je dlouhá doba… pro vás. Ale já tuto přezdívku nemám rád."
"Spála - to je lidská nemoc?"
"Ano."
"Originální," uzavřel Alkaran. "Dobře. Konečně tě tedy vidím, ovšem ty mě znáš také. Budiž. Kam vede tvá cesta?"
"Chci si s tebou vážně promluvit, Hledači Pravdy."
"O čem, Kayi?"
"O vesmíru - a Bohu."
2
Kay Dutch se vrátil do své lodě za půl hodiny. Stíhač Alkaranů se odpoutal dříve, než se Kay vrátil na velitelský můstek, tato rasa nesnáší omezování. Ovšem ve vzdálenosti několika desítek kilometrů stíhač zastavil, křehoučká hračka ve vesmíru, která však nepodléhala zákonům setrvačnosti, tak důležitým pro lidi.
Velitelský můstek nebyl velký, asi jako u hyperkutru, který před čtyřmi léty havaroval na oběžné dráze planety Graalu. Také zde byla jen dvě pilotní křesla, jedno z nich čekalo na Kaye.
"Bál jsi se," řekl tmavovlasý hoch, aniž vzhlédl od bojového pultu. "Čekají nás?"

"Ano." Kay usedl a připoutal se. Žádné kompenzátory gravitace nedokáží lodě s lidmi přimět k tak plynulému letu jako alkaranské.
"Vyslanec nám poskytl zhruba hodinu na přípravu kurzu k T-K 84."
Tommy Curtis se dotkl senzorů na pultu. Při čtení údajů na monitoru se mračil.
"Svět s kyslíkem? A proč nikomu nepatří?"
"Pochopíš." Dutch vyňal ze servisního bloku šálek kouřící kávy a ironicky pohlédl na Tommyho. "Moc příjemné místo to není, ale nic jiného nám nezbývá. Alkarani nikdy nepřistoupí na vážné jednání ve vesmíru, pokud nejsou síly vyrovnané. A každý ovládnutý svět, ať už patří kterékoli rase, poskytuje té či oné straně převahu."
"Hm." Tommy dočetl informaci na obrazovce, promítanou v rytmu pohybu jeho očí, a roztržitě pohlédl na Kaye.
"Pomůžeš mi propočítat kurz?"
"Jen se snaž…"
Jistě, svěřit výběr hypertrasy výrostkovi není právě nejvhodnější. Existují miliony cest, které je dovedou k T-K 84, a pouze jedna nebo dvě vedou do prázdna. Určit je logicky však nedokáže nejen zkušený pilot, ale ani výkonný počítač. Nezbývá než se spolehnout na Její Veličenstvo teorii pravděpodobnosti a na šestý smysl. Jednotlivé cesty, bezpečné a správné, se liší energetickou náročností a driftem. Dvě zcela totožné lodě s různými piloty cestu zvládnou za naprosto odlišné doby, a to jen proto, že někdo dokáže vnímat logiku hyperpřechodů, kdežto jiný ne.
Hoch ovšem musí rychle dospět. Dutch sledoval jeho práci s počítačem. Na obrazovce, která se nepozorovaně zvětšila do metrové šíře, vyskakovaly dlouhé sloupce čísel trajektorií. Každý sloupec bylo možné rozvinout přes celou obrazovku nebo změnit na standardní text. Tommy se však snažil pracovat s původním souborem a docela se mu to dařilo.
Dobré dědictví, viď, Curtisi van Curtisi?
Kay byl rád, že Tommy trochu dospěl a přestal se podobat majiteli "aTanu". Doslova všechny rysy dospělého Curtise, které měl jako chlapec, setřel rychlý růst a neobvyklý život, který vedli. Jakpak teď asi vypadá Artur? A jsou si podobní?
V duchu doufal, že jeho malý klient už nemusel víckrát umírat. Dutch ho chtěl ve vzpomínkách vidět takového, jaký byl dříve.
Na Tommyho čele vyvstala kapka potu. Mračil se, občas přestal vybírat kurz a zahleděl se na řady číslic. Jako mladý hrdina Velké války v současném dětském seriálu "Nebeský Štít". Krásný, okouzlující a s oním nepostižitelným šarmem, který vábí ženy a dráždí muže. V posledním roce Dutch organizoval různé intriky v přístavních městech a přistihoval své přítelkyně při neskrývaných pohledech na chlapce. Jednou se o tom dokonce zmínil Tommymu, který zamračeně navrhl plastickou operaci. A za pár minut potměšile upřesnil, kdo ji potřebuje.
Strach z Kaye rychle přemohl. Možná proto, že ho zabil už při prvním setkání…
"Kurz," pronesl Tommy stručně a odsunul křeslo. Dutch stáhl informaci na svůj monitor.
Nu ovšem, kurz. Sice nikoli naprosto ideální (čas letu -nula, drift - nula), o kterém se na každé planetě vyprávějí desítky bájí, ovšem víc než vyhovující, hodný zkušeného pilota. Náhoda, která si však zaslouží pochvalu.
"Mohou být i lepší řešení," komentoval Dutch. Pak se spojil s Alkarany a stručně oznámil, že jsou připraveni ke skoku.
Hypersíťový generátor, kterým vtáhli stíhače Alkari do reálného vesmíru, už dávno vypnuli, takže mimozemšťané prakticky ihned zmizeli z prostoru. Se stanovením kurzu neměli nikdy zvláštní problémy.
"Mám hledat dál?" pohlédl Tommy podmračeně na Kaye.
"Startuj."
V záblescích sekundárního záření loď vnikla do hyperprostoru. A nahodilý bod hvězdného vakua, který od chvíle Velkého třesku nepoznal větší těleso než molekulu vodíku, opět osaměl.
Navždy. Pro prázdnotu čas neexistuje.
* * *
Ráchel a Gafur se líbali v kabině flyeru. Dost dlouho na to, aby mladíka omrzel tento nezbytný prvek programu. Během tříletého přátelství pochopil, že víc nedosáhne. Dívka vyklouzla z jeho rukou tak obratně, že se ji ani nepokusil zadržet.
"Díky, že jsi mě sem hodil." Ráchel odsunula poloprůhledný kryt kabiny a seskočila do trávy. Byl obvyklý, tichý taurijský večer, jen na obzoru se shlukovaly temné mraky slíbeného nočního deště. Ale nějak příliš temné. Gafur mlčky pohlížel na dívku.
Ráchel ustoupila o několik kroků a z jednoho stromu utrhla narůžovělý plod, měkký jako máslo. Letos je výborná úroda, což ovšem znamená, že klesnou ceny a budou milionové ztráty. Musela povyskočit, protože dole byly plody už otrhané, takže sukně ze stříbrného brokátu ji pleskla do nohou.
"Tumáš," hodila plod Gafurovi. Obvyklé gesto pohostinnosti na Tauri. Mladík ovoce chytil a snažil se je nerozmáčknout. "Uvidíme se ve škole."
"Tak se měj," řekl Gafur zasmušile. Zavřel kryt a začal startovat, současně přitom odsouval druhé křeslo. Zabudovaná chladnička pod ním byla skoro plná, některé plody už začínaly hnít. Svatosvatě si slíbil, že ráno chladničku vyklidí a vymyje. Pak si prošel záznamník hovorů.
Pozvánka na večírek "s pivem, bez rodičů a s volnými pokoji pro zájemce" plně vyhovovala jeho rozpoložení. Oblétl dům Ráchel, která mu zamávala z verandy. Pak zapnul autopilota.
"Příjemnou zábavu," pronesla dívka při pohledu na mizející flyer. Gafur je dobrý přítel, znamenitý hoch z dobré rodiny. Ale co nadělá, když ho absolutně nemiluje. Kdyby mu nepletla hlavu, nudila by se…
Vlastně mu jednou upřímně řekla, co by měl udělat, aby se jí zalíbil.
Zabít Bulrata holýma rukama, pohladit ji po tváři a zmizet navždy. Ovšem nezapomenout na slíbený dárek.
Pohlédla na prostý stříbrný kroužek. Kdyby narovnala tenký plátek použitého stříbra, vznikl by útvar podobný

lidskému uchu.
Její lékař se velice podivil, když diagnostikovaný strach z mechanistek, Meklaranů a z techniky složitější než vysavač, úplně zmizel. Připsal tento úspěch psychoanalýze. Dívka se jen usmívala a točila na prstě příliš volným stříbrným kroužkem. Konečně byl užitečný.
Určitě připadala Kayovi starší, než ve skutečnosti byla. Ale vždyť je to pravda, ne?
3
T-K 84 bývala velice perspektivní planeta. Zapsaná do seznamu koloniální administrace Říše čekala už jen na loď s první skupinou osídlenců, aby vzplanula na hvězdné mapě barvami lidské rasy.
Potom na maličké planetě Chaaranu vypukla vzpoura proti císaři Greyovi. Vůdci povstání podnikli značně rafinovaný pokus - oznámili, že opouštějí Říši a přecházejí pod patronát Větve Alkari. Tehdy ještě neexistovala Trojstranná aliance a lidstvo bylo oslabeno stoletím Velké války. K Chaaranu vzlétla ohromná flotila pernaté rasy, aby ho s podporou planetární vlády posílila, vybudovala raketové základny a vytřela zrak říšské flotile…
K Chaaranu vyrazily také lodě domobrany z okolních planet a Alkarany předstihly. Neměly těžkou výzbroj, jen zuřivé dobrovolníky v kajutách. Do příletu nepřátelské flotily zbývaly dva týdny - v té době nebyly motory příliš rychlé.
Když eskadra Alkaranů vystoupila z hyperprostoru, zastihla mrtvou planetu a odlétající lodě s lidmi. Za týden dorazila říšská flotila a Alkarani se pokusili vzdálit bez boje.
Dohnali je na oběžné dráze T-K 84. Všechno bylo vsazeno na jednu kartu. Boje trvaly skoro týden. Tisíce lodí v gravitačním poli planety, lehkost a obratnost alkaranských stíhačů proti gigantickým křižníkům Říše. Miliony tun kovů, umělých hmot, izotopů a chemikálií, kroužících na orbitách. Maličká zvířátka, připomínající šestiruké opičky, zvedala v noci hlavy a pohlížela na planoucí oblohu. Potom zbytky lidské flotily - vítězné flotily - posbíraly záchranné kapsle ze zničených lodí, a odlétly na Terru. Obloha však hořela dál.
* * *
"Levnější je najít jinou planetu než regenerovat tuto," řekl Kay. Loď klesala na podivnou plošinu - celé horské údolí zalila sklovitá, jiskřící hmota. Hluboko pod ní detektory zaznamenávaly kov. Hodně kovu.
"Co to bylo?" zeptal se Tommy. Přistával Dutch, ovšem nezdálo se, že ho pilotáž zaměstnává do té míry, aby nemohl odpovědět.
"Charón, řadová loď pro pacifikaci planet. Neměl se do této řeže pouštět, nehodil se k boji se stíhači. Ovšem velitelství se rozhodlo odpoutat pozornost Alkaranů. Loď odolávala dlouho, měla dobrá ochranná pole i rakety. Dokonce kousal. Nakonec ho torpédovali a smetli z oběžné dráhy. Třikrát se převrátil a z proražených zásobníků vypadly mezonové bomby. A potom…"
Tommy se dál neptal. Než našli stíhač Alkaranů, stojící na sklovitém poli, museli udělat jeden okruh. Ptáci je pochopitelně předehnali. Tommy mezitím získal o T-K 84 dostatečnou představu.
"Vystoupím a ty vyvedeš loď na stacionární oběžnou dráhu," navrhl Kay. "Rozhovory zaberou standardní den."
Loď přistála půl kilometru od stíhače. Kay seděl dál, jako kdyby na něco čekal. Tommy se zeptal:
"Bojoval jsi s Alkarany na Chaaranu?"
"S nimi ne. S lidmi, kteří chtěli přejít k mimozemšťanům. To bylo mnohem horší."
"Kayi, když jsi byl na stíhači, lingversor přeložil část rozhovoru. Ten, při kterém jste používali zvuky."
"No a?"
"Proč tě nazvali Spála?"
Kay vstal z křesla a skoro lhostejně pohlédl na Tommyho.
"Hádej."
Mladík počkal, až Kay vyjde ven a vzdálí se asi sto metrů. Od stíhače mu naproti poskakovala nevysoká postava mimozemšťana.
Zmáčknutí klávesy, vlastně ani ne řízení, pouhý standardní pokyn ke startu. Loď začala stoupat. Stejnou rychlostí ji následoval i stíhač.
Na jeden standardní den se na T-K 84 objevil rozumný život.
* * *
Kay sledoval, jak lodě stoupají na obloze. Bylo to dokonce krásné - dvě siluety orámované ohněm mizely mezi oblaky. Půda proměněná ve sklo zářila odrazem světla. Na T-K 84 se dýchalo neobyčejně snadno - vzduch byl čistý a nasycen kyslíkem. Nebylo se čemu divit - saze se dávno usadily a v mořích bylo dost řas, aby atmosféru obnovily.
Pokynul přicházejícímu Alkaranu. Mimozemšťan by raději letěl, drápky na nohou pořád klouzaly po skle. Ovšem toto nebyl Altair se svou nízkou gravitací. Na T-K 84 se mohl Hledač Pravdy jen klouzat.
"Zvolil jsi pro setkání zajímavé místo!" prohlásil Dutch. Alkaran se zastavil dva kroky od něj a ztěžka spustil na zem objemný kontejner. Načepýřil péra a umožnil tělu bez polních žláz zbavil se nadměrného tepla.
"Zajímavé," souhlasil Alkaran. "Pod námi je velká loď lidí. Hodně velká a hodně silná."
"Která dokázala zničit hodně malých stíhačů."
"Bohužel ano." Alkaran zmlkl, ale neodtrhl od Kaye pozorný pohled. Usedl na kontejner, zřejmě určený k takovému účelu. Etiketa rozhovoru od něho vyžadovala, aby počkal na odpověď, než projeví zvědavost.
Dutch neotálel, nechtěl trápit mimozemšťana, spoutaného starobylými rituály. Čas byl jediný luxus, který si nemohl dovolit.
"Chceš pojíst nebo si odpočinout?" zeptal se a vytáhl z tašky sprej. Pod zkoumavým, nehybným pohledem mimozemšťana pokryl kousek sklovité půdy tuhnoucí vrstvou pěny. Půda dosud zářila, sice málo, ale proč by na ní měl sedět nechráněn? Kay nebyl zastáncem tak radikální antikoncepce.
"Ne, děkuji." Alkaran mírně mávl křídly a změnil polohu. "Co chceš zjistit s takovým úsilím, Kayi?"

"Vaší představu o Bohu."
Zřejmě se mu podařilo mimozemšťana udivit. Alkaran zatřepetal křídly a zakdákal. Připomínal při tom slepici, která snesla vajíčko. Nebo kondora.
"O Bohu? Zabíječ chce mluvit o Bohu? Spálo, hledáš novou víru? Vaši bohové ti nechtějí odpustit?"
"Odpověď si zaslouží otázka a ne tázající," přešel Kay na ceremoniální alkari. Okamžitě ho rozbolel krk. Jen doufal, že pro lidi nevyslovitelný přídech hhač nehraje v citátu hlavní roli.
Alkaran se přestal smát a řekl:
"Dutchi, který si říkáš Altos. Nač potřebuješ odpověď? Svou víru neskrýváme. A postulát prokletého okamžiku není pro lidi tajemstvím."
Kay pocítil roztrpčení. Mimozemšťané znají jeho skutečné jméno, které svého času nezjistil Curtis van Curtis, a jak se dosud domníval, ani Služba imperiální bezpečnosti.
"Jste jediná rasa, která se vzdala vesmírné expanze z náboženských důvodů."
"Vzdala?"
"Zaměřila ji mimo Galaxii," opravil se Kay.
Alkaran mlčel. Oči mu zastřela modrá blanka. Potom opět pohlédl na Kaye - dva jantarové otvory v ledu, ve kterých plují černé ledové zorničky.
"Co tě zneklidňuje, silný muži mocné rasy? Naivní Alkarani se lidem vyhýbají. Méně protivníků, více moci. Říše Lidí zdeptala Darlok, my jsme pohrdli Aliancí a nepřišli starobylému národu na pomoc. Čeho se bojíš, Kayi?"
"Toho, že máte pravdu."
Alkaran mírně zavrtěl hlavou nad neohrabaností věty.
"Fatalismus…," dodal Kay.
Hledač Pravdy klapl zobákem.
"Bůh stvořil svět a svět je neměnný," pokračoval Kay, jako kdyby si nevšiml jeho reakce. "Je to tak? Proč tedy odcházíte?"
Alkaran seskočil ze svého kontejneru.
"Je čas pojíst," řekl Kay v běžném alkari, nevhodném pro vážný rozhovor. "Budeme hovořit dlouho, mimozemšťane."
"Dlouho," opakoval Alkaran jako ozvěna, poslušen zásad rozhovoru.
4
Vjačeslav Šegal, komandér speciální skupiny Štít, stál v kontrolním rámu. Dokud detektory skenují jeho tělo, nesmí se hýbat. Všechny ochranné systémy v císařově paláci jsou mírně paranoidní.
"Vstup povolen," oznámil automat, když se poslední senzor skryl v rámu. "Režim pohybu: žlutý, volný. Doba: osm hodin."
To byl velmi dobrý výsledek. Doba pobytu v paláci nejlépe prokazovala společenské postavení. Málokterý z planetárních vládců mohl počítat se "žlutým, volným" a osmi hodinami.
Šegal si už na své postavení stačil zvyknout.
Formálně byl teprve teď v oné zóně Terry, kde neplatí planetární právo a začíná císařova vůle. Grey nikdy neusiloval o absolutní moc, protože dobře chápal, že by tím zvýšil počet svých nepřátel.
Nesčetné svobody, které přiznal planetám, dokázaly, že se jeho vláda stala nekontrolovatelnou a nesvrhnutelnou. Stovky planet Říše, stovky zákonů a tradic, prakticky nespoutaných obecnými morálními normami. Volnost pohybu dovoluje každému, kdo má peníze, aby si zvolil život podle chuti.
Ovšem pouze Grey, císař a živý symbol lidské civilizace, má právo zvolit libovolný zákon pro každý konkrétní případ. Podřizuje se pravidlům těch planet, které mu v dané chvíli právě vyhovují. Pokud nejsou, jedná podle zásad archaických světů.
Vjačeslav kráčel parkovou zónou paláce, míjel hájky endorianských plachetníků, které mávaly ve větru bílými plachtami listů. Nebyl předvolán urgentně, císař se proto nenamáhal se stanovením místa audience. Běžná praxe, která připomínala dvořanům jejich postavení.
Komandér Vjačeslav Šegal měl s hledáním císaře značné zkušenosti. Odbočil k aleji tisů, vydlážděné otavenými kovovými deskami, kusy pancířů cizích lodí, které kdysi bojovaly proti lidem. Pohlédl na Vlajkovou terasu, kde se nad prudkou horskou řekou tyčil půlkruh stožárů s vlajkami kolonií. Výše vlajky označovala stupeň císařových sympatií k vládní politice dané planety. Jakmile se vlajka začala dotýkat země, armáda se chystala k pacifikační akci. Císař na vlajky rád sahal, ovšem teď byla terasa prázdná. Jen u tříbarevné vlajky Incediosu, pověšené nízko nad zemí, stál postarší muž v elegantním smokingu. Vjačeslav nehodlal rušit otázkami chmurné velvyslancovy úvahy.
Během půl hodiny vstoupil do několika komunikátorů rozmístěných v parku, vypil sklenku džusu v baru, který císař navštěvoval dvakrát ročně, a nahlédl do dvou otevřených pavilonů. Toto hledání ho začalo rozčilovat tím víc, že každou chvíli k němu mohl přijít nějaký poručíček z ochranky a oznámit, že císař na něho celou dobu čeká v audienčním sále.
Jedna věc je, když Grey prohání po paláci dvořany, a docela jiná, když ho sám musí hledat pod žhavým červnovým sluncem.
Nakonec našel císaře na mořském břehu, jediné části palácového teritoria, která neležela na Floridě, ale na pobřeží Kuby. Jakoby navzdory Curtisovi van Curtisovi Grey ve svém paláci prakticky nepoužíval lokální hyperpřechody. Pro moře udělal výjimku.
Vjačeslav prošel mihotavým tunelovým hyperpolem a ocitl se na pláži. Za zády mu šelestily kaštanovníky čeřené vzduchem, který proudil hyperpřechodem - na císařovo přání kvetly celý rok. Vpředu na bílém písku se rýsovaly postavy dvou osob. Ve svém paláci císař ochranku neužíval, což by bylo odvážné, kdyby nebyl nesmrtelný.

Šegal zamířil k vládci Říše. Zapadal přitom vysokými botami do písku až po kotníky.
Grey ležel svlečený. Poslední léta o sebe příliš nedbal a nyní vypadal dost odpudivě. Zanedbaný, otylý, nerovnoměrně opálený padesátník se začínající pleší a krátkými vousy, upravenými podle endorianské módy. Vedle něho se opalovalo nahé děvčátko, asi dvanáctileté. Podle zákonů Terry by císaři za podobnou zábavu hrozil vysoký trest - jeho nezletilá milenka by dospěla, ještě než by vyšel z vězení.
Grey však zřejmě v tomto případě využívá morálku Coolthosu.
"Přišel jsem, pane," uklonil se Vjačeslav.
Císař otevřel jedno oko a zavrčel něco nesrozumitelného. Děvčátko se překulilo na břicho. Šegal zůstal stát.
"Můžeš se svléknout a odpočinout si," pronesl Grey hlasitěji.
"Pokud dovolíte, postojím."
"Tobě není horko, komandére?"
"Ne, pane."
Grey se s heknutím posadil a poškrábal si chlupaté břicho. Pohlédl na Vjačeslava, s úsměškem, ale přívětivě.
"Líbí se ti má malá přítelkyně?"
"Důležité je, aby se líbila vám," hleděl Vjačeslav císaři přímo do očí. Ty byly mírné a starostlivé… Omyl.
"Nech toho, Slávku. Jsi se mnou skoro sto let, viď? Tvá nezávislost se mi vždycky líbila."
"Děkuji."
"Nech toho! Aliso, jdi se vykoupat."
Děvčátko poslušně vstalo a rozběhlo se k moři. Grey je provázel skoro otcovským pohledem.
"Mládí… jak je příjemné být mladý. Doopravdy mladý. Mimochodem, to je šikovná holka. Zajímá se o faunu jiných planet, sní o povolání exobiologa. Něčím jsem tě pobavil, Vjačeslave?"
Šegal zavrtěl hlavou. V obličeji se mu nepohnul ani sval, ale Grey dokázal vycítil náladu svého společníka.
"Tak dobře. Budiž… Proč jsi přišel?"
"Podle vaší vůle."
"Ano, jistě. S operací na Meklaru jsem velice spokojen."
Šegal se opět uklonil. Děvčátko se cákalo u břehu. Na obzoru, nepochybně už mimo palác, byla vidět maličká bílá plachta.
"Chci zvýšit tvé postavení, Vjačeslave. Co bys řekl hodnosti admirála a funkci náčelníka štábu silových akcí?"
Komandér několik sekund vybíral slova. Nakonec opatrně prohlásil:
"Každý váš příkaz bude splněn, pane. Ale jsem operativec."
"No a?"
"Stěny štábů mě dusí."
"Myslel jsem si to, Vjačeslave." Grey opět ulehl do písku. Mohlo to znamenat konec audience, ale císař pokračoval:
"Pokud se nepletu, odmítáš povýšení už po třetí."
Děvčátko vystoupilo z vody a opatrně kráčelo k mužům. Vjačeslav nenápadně zavrtěl hlavou. Zastavilo se a ulehlo stranou. Šikulka.
Což si tak někdy zaletět na Coolthos?
"Slávku, jsi nejlepší operační důstojník Říše. Máš na svém kontě smlouvu s Bulraty, roztržení osy Klackon-Mršan, odhalení Darloku, a teď ještě aféru s Meklarem, jejíž důsledky bude cítit deset let. Neříkám, že zachraňuješ Říši, ale bez tebe by mi bylo hůř."
Každý z Greyových oblíbenců by po takových slovech daroval císaři vlastní ženu s dcerou navíc. Šegal se omezil na obvyklé poděkování. Grey je ignoroval.
"Domýšlím se tvých motivů, Slávku. Nejsi už nejmladší a máš za sebou dvacet aTanů, na účet státu. Spásu před nudou hledáš v boji, akcích, intrikách. Je to tak?"
"Je, pane."
"Nu což, bav se. Tvůj styl se mi líbí. Chceš si odpočinout na Meklaru?"
"Nejsem unavený." Vjačeslav najednou pochopil, že mu Grey chce uložit nový úkol. Zvláštní, obvykle ho zapojoval do galaktických her s roční nebo dvouletou přestávkou. Jako oblíbenou, spolehlivou zbraň, které není hoden každý nepřítel.
"Curtis van Curtis," řekl Grey, jako kdyby mu četl myšlenky.
Šegal čekal.
"Víš, že "aTan" na všech planetách staví? Rozšiřuje pobočky."
"Říše bohatne, uživatelů aTanu je pořád víc."
"A Curtis očekává, že se jejich počet zdvojnásobí?"
Grey mu poskytl minutu na promyšlení.
"Nuže?"
"Prudký pokles cen?"
"Proč? A jaké nové otřesy potom budou čekat Říši?"
"Můžete se přece zeptat Curtise přímo."
"Mé vztahy s Curtisem jsou složitější, než si myslíš, Slávku. Nemůžu se zeptat rovnou majitele ‚aTanu', ‚vládce života a smrti', ‚nejstaršího člověka Galaxie'." V Greyově hlasu bylo možné zaslechnout podráždění. "Víš, že jsem o padesát let starší než Curtis? Ale za nejstaršího člověka pokládají jeho!"
"Možná proto, že vás už jako člověka neberou," odpověděl klidně Šegal.
Grey ho sekundu provrtával pohledem. Potom zavrtěl hlavou.

"Děkuji, Vjačeslave. Konečně připomínáš sám sebe. Potřebuji údaje o Curtisovi. Proč rozšiřuje pobočky společnosti? Jedná se pouze o aTan? Čím to všechno může skončit?"
"Jaké plné moci dostanu?"
"Použij skupinu Štít a libovolné pátrací struktury, jaké uznáš za potřebné. Máš prakticky neomezená zmocnění."
"Termín?"
"Měsíc. Nechci se vrátit z Klanění zemi bez vyjasnění Curtisových plánů. Neodkládej to."
Komandér Vjačeslav Šegal vyšel z lokálního hyperpřechodu s podivným výrazem. Kaštanovou alejí mu kráčel vstříc velvyslanec Incediosu - nešťastný a současně rozhodnutý.
"Nedoporučuji," ucedil Šegal.
Velvyslanec okamžitě ztratil své odhodlání.
"Za dvacet minut," dodal Vjačeslav. "Bude tak mírný, jak je to jen možné."
5
Hledač Pravdy po očku sledoval, jak Kay jí, vlastně, co jí. Ovšem Dutch nehodlal mimozemšťana dráždit okusováním kuřecího stehna. Smažená ryba plně odpovídala zásadám dobrého tónu. Obvyklé urážení jiných ras lidé s úspěchem používali vůči Bulratům a Alkaranům, jen vůči Mršanům nikdy neuspěli. Možná proto, že na jídelníčku lidí není žádné zvíře, které připomíná trojpohlavní vačnaté kočky.
"Promyslel jsem tvou otázku," prohlásil Alkaran, když Kay dojedl. Samotný Hledač Pravdy se omezil na velké rozlousknuté ořechy. "Odpovím."
"Dobře," souhlasil Kay.
"Základem naší náboženské koncepce je postulát prokletého okamžiku. Při stvoření vesmíru, kdy vznikl pohyb a hmota, byl určen veškerý další vývoj událostí. Čas se stal pouhou funkcí… ozvěnou prvního okamžiku. Ať udělá cokoli, osud každé živé bytosti, člověka nebo Alkarana, trajektorie každého fotonu - to vše je nevyhnutelné."
"Vím a můžu s tím souhlasit." Kay se usadil pohodlněji. Nad údolím sílil vítr, mraky se pohybovaly po předem stanovených trasách. Opravdu byl před miliony let naplánován déšť? "Alkarane, podobné ideje mají i lidé. Ovšem pouze vaše rasa se rozhodla odejít z Galaxie. Doslechl jsem se, že vyvíjíte solární pohon, abyste přemístili své hvězdné systémy. Proč?"
Chocholka na hlavě Hledače Pravdy se pohnula a Kay pochopil, že narušil povolenou strukturu rozhovoru. Přesto byla jeho slova přijata normálně, jako důkaz lidské nedokonalosti.
"Kayi, my nepřijímáme předurčený osud. I v nejtěžších létech války Větev věnovala třetinu výzkumu na zkoumání principu příčinnosti."
"Výsledkem jsou vaše lodě, které nepodléhají setrvačnosti," poznamenal Kay.
"To je vedlejší efekt. Nejdůležitější je důkaz existence Boha, jistota, že vesmír byl stvořen pro neuvěřitelně složitý cíl, a nalezení zóny pravděpodobnosti."
Kay se zamračil a poprosil:
"A podrobněji?"
Alkaran klapl zobákem a zeptal se:
"Jsou tvé znalosti astrofyziky a mechaniky pravděpodobnosti na úrovni lidského vědce?"
"Nedosahují ani úrovně studenta."
"V tom případě uvedu příklad." Alkaran seskočil z kontejneru-hřadu. Zkoumavě obhlédl sklovité pole, odrážející purpurové paprsky zapadajícího slunce. "Podej mi svůj aerosol, kterým jsi vytvořil svou podložku."
"Je drahá," upozornil Kay a podal mu láhev.
"Za znalosti se platí mnohem víc." Hledač Pravdy neobratně, ale pevně sevřel láhev konečkem křídla a namířil jí dolů. "Tento sklovitý povrch bude v našem dialogu modelem. Modelem zóny pravděpodobnosti. Právě takový je svět, vlastně vesmír. Je nekonečný a nepoznatelný. Nezachytitelný našimi přístroji, protože reálně neexistuje. Rozumíš?"
"Ano."
"Oceán možností… svobody… oceán Nicoty," skoro s lidským zadumáním řekl Alkaran. "A teď se dívej."
Stiskl tlačítko a na spečené půdě se rozprskly bílé skvrny.
"To je naše realita, náš vesmír. Každá skvrnka je jedna galaxie… Těch skvrnek je nekonečně mnoho. Vesmír se rozšiřuje, proniká do zóny pravděpodobnosti. Zaujímá pořád větší prostor, ale pro nás, jeho obyvatele, jeho skutečné rozměry neexistují. Jsme součástí naší reality a nejsme schopni dospět k jejím hranicím. A vesmír roste, proniká pořád dál a dál do nekonečné pravděpodobnosti."
Alkaran opět vystříkl pěnu, tentokrát vedle první skvrny.
"Ještě jedna realita, další vesmír," pronesl zdvořile. "Mezi nimi je nekonečno. Světy se budou rozšiřovat věčně, a čím dále doletí naše lodě, tím bude svět větší. Ovšem různé reality se nesetkají. Rozumíš?"
"Čím víc poznáváme svět, tím je větší." Kay přikývl. "Nemůžeme se vyhnout předem stanovenému osudu, proto je veškeré poznání od začátku předurčeno."
"Správně. Vesmír byl stvořen a jeho tvůrce viděl celý nekonečný řetězec událostí, které se ještě nestaly. Můžeme jen žít." Alkaran opět vyskočil na svůj kontejner. "Postihnout úmysl Boha není možné, což znamená, že budoucnost nelze poznat."
"Co chcete?"
"Odejít do pravděpodobnosti. Pokud je to možné, pokud to bylo předvídáno, tak se po vytržení z našeho vesmíru ocitneme ve světě, který nemá osud. Vytvoříme ho sami."
Bylo to směšné a hloupé, ale Kay pocítil úctu k cizí rase. Rase, která odmítla Boha a jím vytvořený svět.
"Vaše lodě… neignorují zákony setrvačnosti," řekl jakoby pro sebe. "Ignorují příčinnost."

"Částečně."
"Chcete izolovat celou svou oblast vesmíru. Neexistuje žádný solární pohon, který vyvede vaše hvězdy z Galaxie. Prostě vypadnou z našeho světa do té ďábelské pravděpodobnosti…"
"A kolem nich vznikne nový vesmír." Kay stěží rozuměl Alkaranovi, tak ceremoniální se stala jeho řeč. "Náš vesmír. S naším osudem."
"Proč? Bude lepší?"
"Kayi Dutchi, tato Galaxie měla patřil nám. Lodě Větve dorazily k jiným hvězdám dříve, než jste vstoupili do vesmíru. Nejrychlejší, nejlepší lodě na světě. Bulrati se plížili od planety k planetě. Darlok byl opatrný, Meklar předělával sám sebe, Psilon řešil záhadu stvoření světa, Sakkra mísila zemi s mořem na močály, Základna Silikoidů se zabývala asteroidy. My jsme tvořili budoucnost. Větev rostla. Toto byl náš svět!"
Alkaran se natahoval, zvedal křídla k šedé obloze, jako kdyby chtěl popřít gravitaci a vzlétnout. Vítr cloumal křehkým tělem, zrozeným pro výšiny. Ohebný krk se natáhl a do Kaye se vpily žluté oči. Změnil řeč - tentokrát přešel na legendární alkari a Dutch s námahou chytal smysl slov:
"Kde jsou nyní naše planety? U lidí a Bulratů, u Meklaranů a Mršanů… Kde je naše Větev… v celé Galaxii? Jedenáct planet, člověče! Všechno, co… zůstalo. List Větve, kterým… ve tmě zmítá bouře… Jedenáct…"
Hledač Pravdy se schoulil a schoval hlavu pod křídlo. Alkarani sice nejsou zbabělí, přesto několik dlouhých minut nepohlížel na Kaye. Potom opět začal mluvit velitelským alkari, který Dutch znal nejlépe:
"Lidé nás nenávidějí. Ne za Velkou válku. Bulrati zabíjeli víc než my. Meklar vás trávil viry, které narušovaly genotyp, ale jim bylo odpuštěno. Ani vaše flotila, jejíž trosky desítky let padaly na tuto planetu, není příčinou. Opovážili jsme se podpořit vaše zrádce! Chaaran se rozhodl přejít k Větvi a my jsme souhlasili, protože to byla naše planeta - objevili jsme ji dříve než lidé, a označili stanicí na oběžné dráze, jak kázal zákon. Vy jste zákon ignorovali a my jsme prohráli. Tento vesmír není náš!"
"Správně." Kay vstal a naklonil se nad Alkarana. "Tento svět byl stvořen pro lidi."
Oheň v očích mimozemšťana pomalu uhasínal. Hněvivě i smutně zaklapal zobákem.
"Pravděpodobně máš pravdu."
"Vím to jistě, Hledači Pravdy. Náš svět byl stvořen pro člověka… jednoho, jediného člověka. On je vládcem osudu."
"Mluv, Dutchi." Alkaran nevypadal překvapeně. Zaujal naslouchací pozici, ale Kay nespěchal.
"Neuděláš si úkryt na noc? Jestli se rozprší, nerad bych byl venku."
Krátký pohled k obloze a pohrdavá odpověď:
"Také nemám radiaci rád. Ale toto nejsou dešťové mraky. Mluv."
"Mé vlasy a tvá pera by tomu chtěly věřit." Kay se nehodlal hádal. Pernatá rasa nemá ráda uzavřené prostory, ani jako ochranu před nepohodou. "Dobře. Poslouchej a znej. Před čtyřmi léty jsem sloužil muži jménem Curtis van Curtis…"
6
To ráno, hned po probuzení, Ráchel pochopila, že nepůjde do školy. Ještě nevyčerpala svůj limit absencí a nehodlala vysedávat ve třídě takový krásný den. Chvíli stála u okna a pohlížela na větve zmítané větrem, na kroupy bušící do louží, a potom jen v pyžamu sešla do jídelny.
Rodiče pochopitelně nebyli doma. Všichni dospělí, kteří nějak souviseli s technikou řízení počasí, nyní pobývali na klimatické stanici. Ráchel si nalila čaj a přečetla krátkou poznámku na záznamníku. Potíže na stanici… vrátíme se pozdě… do půlnoci buď doma… zavoláme… Aha. Stanice selhala příhodně, teď z úrody zůstane polovina. Ceny ovoce neklesnou.
Tauri zná hodně metod, jak pomoci svému hospodářství. Obyvatelům to přitom nepůsobí žádné potíže. Včera, před nečekanou havárií, všichni stálí zaměstnanci připravovali stoly na piknik a sháněli nejlepší druhy vín. Dobrovolní pomocníci tráví čas vesele.
Ani Ráchel se nehodlala nudit.
* * *
Kdykoli Ráchel procházela kolem tohoto místa, necítila se dobře. Plocha pro flyery, starý dřevěný dům, a mezi nimi obyčejný strom.
Ohromné Bulratovy tlapy; drápy vnikající do těla, bolest pociťovaná i v omámení, škubání ze strany na stranu - pohazoval si s ní jako s kotětem, jako s loutkou, jako se živým terčem… a ztuhlý, nehybný Kayův obličej. Chvěje se jen pistole v jeho rukou, kterou se pokouší mířit na mimozemšťana. Potom úder a tma - a Kay ji nese v náruči, v očích má klidnou, skoro lhostejnou něhu.
Ale nezapomněl na ni…
Ráchel přidala do kroku a vstoupila do domu. Vrchlík deštníku nad její hlavou přestal po vypnutí silového pole hučet.
"Nezmokla jsi?" zeptala se Henrietta, aniž se otočila. Pohlížela k oknu, za kterým poryvy větru dál zmítaly sadem. Za vysokým opěradlem křesla ji skoro nebylo vidět.
"Mám deštník."
"Slyšela jsi, že časté používání deštníku zvyšuje riziko mozkových nádorů?"
Ráchel pokrčila rameny:
"Mám přece aTan…"
"ATan, aTan! V šestnácti létech je brzy myslet na nesmrtelnost." Henrietta se otočila a zaševelila ještě něco, ale mnohem tišeji. "Chceš čaj?"
"Grog," odvážila se navrhnout.
"Takže teď jsme navíc odvážné, můžeme pít, co chceme, kašlat na radiaci a řádit s flyerem… Hodná tetička poradila, jak vypnout omezovače…"

Ráchel zrudla. Byla si jistá, že o jejích pokusech vyšší pilotáže nikdo neví.
"Grogu se nám zachtělo!" zachraptěla stařenka do prostoru a rozkašlala se. Během posledních let značně zestárla. Kay by ji určitě nepoznal. Šedivé vlasy, které si přestala barvit, zborcené tělo, třesoucí se ruce. Ráchel usedla tiše vedle ní.
"Jdi, přines grog. Už čeká v kuchyni."
Dívka šla do kuchyně. V mikrovlnce stydl průhledný džbán. Kuchyně byla stará, zřejmě bez bloku hlasového ovladače, což Ráchel neudivovalo. Mrkla na velkého černého kocoura, který si na židli olizoval tlapku.
"Nazdar, Acháte."
Kocour na ni pohlédl, ale svou činnost nepřerušil. Ráchel vyňala džbán s grogem a vrátila se do haly.
"A otevři okno, děvče!" požádala rozmarně Henrietta.
Do pokoje vnikl studený vítr. Hodně studený, déšť se zřejmě změnil ve sněžení.
"S takovou veškerá úroda zmrzne…," usoudila Ráchel.
"Samozřejmě," souhlasila Henrietta. "Dostaneme od vlády náhradu škody. Zvýší se ceny. Desítky planet budou muset vydržet s umělými vitamíny. Ale to nic, jen když budeme veselí."
Fiskalocci dokáže zkazit i nejlepší náladu. Ráchel vzdychla a nalila horký grog.
"Vezmi ze skříně dva plédy, větší dej mně," pokračovala svárlivým tónem stařenka. "Budeme sedět, povídat si a pohlížet do krásného deštivého počasí."
Po těchto slovech Ráchel přešla chuť si povídat. Seděla zabalená do plédu a po malých lžičkách srkala grog. Nebyl příliš silný, zřejmě připravený speciálně pro ni, ovšem horký a voňavý. Termické hrnky byly skoro nové a čaj prakticky nestydnul.
"Budiž, nevšímej si hloupé stařeny," pronesla nečekaně Henrietta. "Nač jsi se mě chtěla ptát, Ráchel?"
"Jen tak… na všechno…Na válku…"
"Je to téma pro holčičky?"
"Vy jste bojovala…"
"Byla jiná doba, Ráchel. Mohli jsme volit: buď přežijeme jako druh, nebo nás mimozemšťané zničí. Teď je mír."
"Prozatím. Nechci do smrti prodávat jablka."
"Jablka… nikdy jsi neochutnala opravdové jablko, věř mi. Tvá rodina pěstuje ovoce s chutí jahod. Já prodávám to, co mělo být broskví. Padělky, samé padělky… Hrát si s geny rostlin… to zakázané není, ale přidat špetku rozumu našim menším bratříčkům se nesmí ani za nic!"
Henrietta se rozkašlala a upila grog.
"Teto Fiskalocci…" Ráchel se zajíkla, ale dokončila: "Proč jste se neomladila?"
Stařenka na ni pohlédla.
"Děvče, všechno má své místo a čas. I stáří. Nedá se vyškrtnout ze života jen proto, že se ruce začínají třást a nohy odmítají poslušnost."
Ráchel nepříliš přesvědčeně přikývla.
"Také mě můžeš pokládat za skrblíka, který šetří na aTanu. A dovolíš, abych ti i já položila nepříjemnou otázku?"
"Ptejte se."
"Opravdu jsi se zamilovala do Kaye tak, že ho chceš vyhledat a okouzlit?"
Děvče se zakuckalo grogem a otočilo se k Fiskalocci.
"Jak vás to napadlo?"
"Jsem patnáctkrát starší než ty. Nalij mi ještě… a poslouchej. Že se ve tvém dětství objevil hrdina, je krásné. Že mě oklikami nutíš hovořit o něm, je velice milé. Že se učíš střílet a bojovat, abys byla Kaye hodná… velice vzrušující. Chci jen vědět, do jaké míry je to vážné."
"A když je to hodně vážné?"
Fiskalocci ztichla. Když promluvila znovu, v hlase jí zněla neobyčejná něžnost.
"Mám tě moc ráda, maličká. Jsi umíněná a tvrdohlavá, neodrazuje tě ani perspektiva, že budeš hledat po celé Galaxii muže, který žije pod cizími jmény. Ale neproměň svou dětskou lásku v nenávist."
"Proč?"
"Protože nevíš, kdo je Kay Ovald."
"Vy to víte?"
Ráchel si vůbec neuvědomila, že odpovídá otázkami. Dusila ji lítost k Henriettě. Za otevřeným oknem proudy deště bičovaly sady a pěkné chladné ráno se rychle měnilo v den plný nepříjemných odhalení.
"Vím. Víš, mám málo zábav. Jednou z nich je sledování světových událostí, hrabu se v knihovnách na jiných planetách, sbírám fakta zdánlivě spolu nijak nesouvisející… Znám Kayovo skutečné jméno, stejně jako on zná moje."
Henrietta zvedla ruku a dotkla se jejího ramene pevnými, studenými prsty.
"Před čtyřmi léty jsem mu pomohla a pomohla bych mu znovu, kdyby bylo možné vrátit čas. Bůh ho vidí, já tu nejsem proto, abych ho soudila. Ale Kay, Kay Altos, i když je možné, že ani toto jméno není pravé, je odsouzen k samotě."
"Altos," pronesla Ráchel nahlas.
"Existují lidé, kteří potřebují překážky, aby je mohli překonávat a jít dál. Kay patří k nim. Je dobrý bodyguard - to je jeho hlavní povolání. Občas pracoval jako nájemný vrah."
"No a?"
"Není schopen dávat - nikomu a nic. Vždy bude ničit to, co uzná za nesprávné. Velmi zřídka, ve zlomových okamžicích dějin, jsou takoví lidé nezbytní. Odstraňují nebezpečí a prorážejí cesty. Ale i tehdy tvoří jiní. Nechci vidět, jak po setkání s ním pochopíš, že Kay Altos nedokáže milovat. Věř mi, děvenko."
Ráchel mlčky vstala, složila pléd a položila ho na křeslo. Nedopitý grog odložila na parapet a odešla.

"To jsem to vymňoukla," zabrumlala Henrietta. Ráchel kráčela sadem a světélkující vrchlík deštníku nad její hlavou srážel z větví poslední jablka. Měla tak špatnou náladu, že to vůbec nevnímala.
"Hloupá, ješitná bába," zavrtěla hlavou Fiskalocci. "Opravdu mám čas omládnout… nejvyšší čas."
7
"Všechno to nestojí za řeč," řekl Alkaran. "Jestli bude lidstvo silnější nebo zahyne… co je do toho nám, kteří odcházíme?"
Kay věděl, že chápe jen celkový smysl řeči - legendární alkari není uzpůsoben pro lidi.
"To, co stvořilo svět, neodvratně ztratilo aktivitu." Alkaran se nijak nedivil. "Koncepce Boha lhostejného čili nepřítomného není nová. Ovšem překvapil jsi mě něčím jiným. Tím, že ve světě existuje bod, ve kterém se Bůh snižuje k cizím přáním. Je připraven stát se nástrojem něčích ubohých fantazií?"
Kay jen pokrčil rameny.
"Nelžu. A ani Curtis zřejmě nelhal. Viděl jsem, jak mu plazmová střela ani nedokázala ožehnout košili, jak Curtis kráčel po hladině a jak se rozplynul ve vzduchu. Večer téhož dne, Curtis… a jeho syn… byli už na planetě Terra. Stálo mě hodně úsilí, abych se to dozvěděl, ale podařilo se. Žádná loď nedokáže zdolat takovou vzdálenost rychleji než za týden, a tunelový hyperpřechod…"
"…by vyžadoval energii slovek supernov," potvrdil Alkaran. "Zní to přesvědčivě. Ovsem Bůh nemůže žít na jedné planetě. Pokud existuje, pak je všude."
"Chápu."
"Tak k čemu je planeta Graal?"
Dutch neodpověděl.
"Tvůrce vesmíru se mohl snížil k člověku, Alkaranu, Bulratu nebo Silikoidu… ale neudělal to. Neudělal, Kayi Dutchi. Někde je chyba."
"Řekl jsem ti pravdu. Všechno, co vím o Hranici snů a Graalu. Chápeš, proč Curtis van Curtis jí neprošel hned?"
"Samozřejmě. Dozvěděl se, jak vznikají světy… a že náš svět je jen něčí sen."
"A napadá tě, koho? Kdo v jiné realitě snil stejný sen jako Curtis?"
Alkaran natáhl křídlo, jako kdyby chtěl poplácat Kaye po zádech lidským gestem, které se pro ptáka nehodilo.
"Specializoval jsem se na vaše myšlení. Můžu to zkusit."
"Nu?"
"Nejšťastnější rasa Galaxie. Hloupější než mnohé jiné, s nedokonalým tělem, ale nejšťastnější. Tento svět byl stvořen pro vás."
"A konkrétně? Kdo ho vytvořil?"
"Jste posedlí silou a mocí… ještě víc než Bulrati. Udělal to člověk, který dostává od života všechno, co chce."
"Císař," zašeptal Kay.
Alkaran spustil víčka. Dutch pokračoval:
"Vládce Endorie a Terry, protektor Gorry, ochránce Tauri, Vládce kolonií. Grey. Prostě Grey, bez dalších zbytečných jmen jako Curtis. V našem světě nikdo jiný nemůže být první. Pouze on, Grey. Jsme pro něho pouhou dekorací. Divadlo jednoho herce. Divadlo stínů… v záři jeho moci. Curtis nedokázal snést myšlenku, že i on je pouhá loutka. Rozhodl se pomstít…"
"Pravděpodobně máš pravdu a Curtis uvažoval stejně," řekl Hledač Pravdy.
"Víš, Grey má ještě jeden titul… Kromě Terry, Endorie, Tauri a Gorry se uváděly ještě tři planety. Otec Tří sester… který potrestal neposlušné dcery."
"I tebe ovládá touha po pomstě."
"Ne… Jak se pomstít vládci světa? Nenávidím Greye, ale nechci takovou odplatu, jakou vymyslel Curtis a jaká zahubí celou rasu."
"My nedokážeme dlouho nenávidět, člověče. Alkari už netouží po vaší záhubě. Je nám lhostejná."
"S tím jsem počítal."
"Co tedy chceš ode mne?"
"Znáte naši realitu lépe než kdokoli jiný. Vysvětli mi: jestliže Grey vytvořil náš svět, znamená to, že žije věčně? Že bude i bez aTanu žít miliony let?"
"To není nutné. Ten, kdo stvořil náš svět, mohl do něj přijít kdykoli. Objevil se ve světě s hotovou minulostí, to je vše."
"Děkuji. Rád bych věřil, že tomu tak je."
"Jak chceš zachránit svou rasu, Dutchi?"
"To je výlučně má věc."
"Opakuji: Alkari je to lhostejné. My odcházíme. Plním své poslání - splácím dluh úcty těm rasám, které nás zrazovaly méně často než jiné. Větev shromáždila mnoho informací o tomto vesmíru, které nyní nemají hodnotu ani kapky vody v oblacích. Hořím zvědavostí."
Dutch zaváhal.
"Znám jen jedno východisko. Zabít."
"Koho?"
"Curtise van Curtise nebo císaře Greye, nebo… Boha."
Klokotání, dost výstižně napodobující lidský smích. Třepetání křídel.
"Kay Dutch je opravdový hlupák! Už jsi přece Boha zabíjel, stokrát. Pomohlo ti to?"
"V tomto případě jsou dva kandidáti. Ovšem Grey je nedotknutelný, pokud tento svět je jeho sen."

"To není nutné, Dutchi. Žádná rozumná bytost, ani člověk, neusiluje o absolutní nedotknutelnost. Tvůrce vesmíru nemohl zatoužit po hře, ve které nemůže prohrát. Musí připustit možnost prohry, třeba nevědomě. Ale jak ti pomůže smrt tvůrce světa?"
"Curtis upustí od svých záměrů, o tom nepochybuji. Teď ho trápí císařovo prvenství. Jsi přesvědčen, že je Grey smrtelný?"
"Opakuji: v opačném případě by pro něho vše ztratilo smysl, stejně jako ztratilo smysl pro Boha."
"Hledači…" Dutch přešel na ceremoniální prim, jazyk naprosté upřímnosti, a Alkarana opět udivil tón jeho hlasu.
"Pověz, jsi naprosto upřímný?"
"Ne, člověče. Vždyť jsme nepřátelé."
"Co jsi přede mnou skryl?"
"Nic, co nedokážeš pochopit sám."
Dutch si přejel rukou po krku, jako kdyby si masíroval hrtan. Promluvil galaktickým jazykem, sám k sobě, ale Alkaran mu rozuměl.
"Zabít Curtise nebo Greye - jak velký výběr… nejmocnější osoby světa…"
"Vaším Bohem je moc, Kayi. Mátne i tvůj úsudek."
"Netoužím po moci!"
"Toužíš. Ale chápeš ji jinak. Nepotřebuješ svatozář titulů a tisíce mladých samic. Nepotřebuješ právo na věčný život. Jsi zabíječ a svoboda pro tebe znamená svobodu zabíjet."
Dutch zavrtěl hlavou.
"Vy také prahnete po moci!"
"Ne. Pouze po svobodě. Proto odcházíme."
"Šťastnou cestu," řekl Kay.
"Děkuji ti, zvláštní člověče, který nenávidíš život. Přání štěstí od nepřítele znamená prokletí. Ovšem ty jsi nepřítel sama sebe."
Alkaran na chvíli zavřel oči. Unavil se, nemohl se neunavit. Jeho tělo vydrží mnohem méně než lidské. To vždy ptakoidní rasu přivedlo k selhání.
"Také jsem chtěl zabít… zabít tebe, Dutchi. Za to, že jsi se opovážil zajmout loď Větve, za to, že jsi mě donutil k rozhovoru. V kontejneru," krátké, ostré klepnutí na kov, "je smrt. Tu, kterou vymysleli lidé. Bioterminátor."
Kay sebou cukl, zatoužil utéct.
"Změnil jsem názor, abys věděl. Ty nepřineseš štěstí ani své rase, ani svým přátelům. Žij dál…" Alkaran sklopil hlavu a dodal:
"Tvá loď zahájila sestup. Uplynul čas?"
"Ano, Hledači." Kaye napadlo, že v peří Alkarana je pravděpodobně ukryté čidlo.
Z oblohy dolehl hluk - dvě lodě procházely atmosférou. Pokud ve skalách postižené planety zůstal ještě nějaký život, vmáčkl se mezi kameny otrávené zářením a třásl se v panice před neodvratností přicházející smrti.
Stíhač Alkari sklouzl k zemi. Ve vzduchu se otočil jako stříbrná mince, vržená neviditelnou rukou. Zastavil se nad sklovitou rovinou.
"A to, co jsi mi neřekl…," zašeptal Dutch.
"Mysli. Sbohem navždy, Spálo."
Alkaran seskočil z kontejneru, uchopil úzké držadlo a shrben tíhou vykročil ke stíhači. Volným křídlem mával ve vzduchu, aby udržel rovnováhu.
Kay se oločil, zvedl tašku a sledoval, jak sto metrů od něj přistává Tommy.
* * *
Odstartovali později, ale ani Alkarani nespěchali. Pomalý, plynulý vzlet, jako kdyby si chtěli ještě jednou prohlédnout místo nejstrašlivějších bojů, největší porážky.
Dutch vběhl na můstek. Tommy řídil loď velice přesně, jako vynikající kadet při zápočtu z pilotáže. Zachytil chlapcův rychlý pohled.
Mladík je silně nervózní…
"Pokračuj ve startu." Kay vklouzl na své křeslo a vysunul bojový pult. Rezervu energie ještě měl. Stíhač utkvěl v síti zaměřovače - směšný cíl pro kolapsární zbraň. V blízkosti planet se nesmí užíval, ale kdo potřebuje tuto planetu?
"Co chceš udělat?" zeptal se rychle Tommy.
"Nevím."
Dutch nesundával ruku ze senzoru řízení palby. Senzor se už ohřál, po rozpoznání kapitána lodě změnil barvu z červené na žlutou. Lehký stisk - a automatika zařídí ostatní. Generátory ohnou prostor a uvnitř stíhače gravitace překročí přípustnou normu. Prostor vtáhne lodičku Alkaranů. Sekundy… možná půlminuta, dokud se působením kolapsaru nezmění metrika světa. Ani nedorazí k planetě, nestačí vtáhnout tolik hmoty, aby se stala plnohodnotnou černou dírou. Obětí se stanou jen čtyři mimozemšťané.
"Zpráva od nich," řekl Tommy.
"Čti."
"Jsi zvláštní, Dutchi."
Kay pohlédl na stíhač, který stále otálel.
"Spouštějí hyperpohon. Mám je zadržet?" otázal se Tommy.
"Není třeba."
Záblesk - a stíhač přešel do skoku. "Jděte k čertu… nebo k Bohu," zašeptal Kay a sundal ruku z pultu. "Zmizte."

8
Kay nikdy nedával svým lodím jména. Jeho první jachta, předělaná z bombardéru z doby Velké války, si prostě nezasloužila víc než sériové číslo. Lety s ní byly mnohem nebezpečnější než Kayova práce, ale měl štěstí. Hyperkutr, který si mohl dovolit později, měl dostatečně velký počítač, aby v něm vzniklo to, co Kay nazýval pseudointelektem. Jméno si měl vybrat sám, ovšem záhuba na oběžné dráze Graalu zabránila pseudointelektu pochopit, čím je.
Nová loď zůstala beze jména, bez jakékoli příbuznosti s rozumem - Dutch už dobře věděl, že kov bývá občas slabší než tělo. Ovšem bolest ze ztráty nebyla kvůli tomu menší.
Ze všech typů těžkých vesmírných zbraní je kolapsární generátor nejnelítostnější a nejspolehlivější. Působí na nevelkou vzdálenost, nevadí mu silová pole ani rozměry nepřátelské lodě. Kategorický zákaz soukromého vlastnictví generátoru umožnil Kayovi, aby tuto loď získal za zbytek peněz, které mu zbyly po Graalu. Tyto lodě se stavěly pro potřeby jedné jediné akce, po ní byly nelítostně ničeny. Tentokrát se však někdo rozhodl vydělat a znovu prodat loď pod rukou.
Pouze tři planety Říše Lidí riskovaly a přehlížely nedodržování zákonů. Jen tři světy dovolovaly podobným lodím přistání - Djenah, Ruh a Taaran, sídla anarchie. Grey si jich prozatím nevšímal. Později, až tyto planety nabudou na významu, říšská flota smete obranu, prolustruje lidi a ustaví přijatelnější vládu. Anarchistické světy zmizí - a zrodí se na nových hranicích Říše. V každém řádném domě musí být koš na smetí, aby se odpadky nepovalovaly jen tak. Normální lidé se málokdy dostanou do koše na smetí.
Kay vyvedl loď ze skoku ve vzdálenosti půl hodiny letu od Djenahu.
"Mám odpovědět?" zeptal se Tommy a pokynul směrem k mrkajícímu světélku výzvy.
"Ano."
"Šedesát sedm třináct," sklonil se Tommy nad pult. "Majitel Kay Altos."
"Orbitální hlídka Christy Crim. Váš přístup?" Neviditelný operátor úspěšně napodobil hlas laciného automatu.
Na Djenahu neexistuje vláda ani společné planetární vojsko. Každá ze šesti orbitálních základen má jiného majitele. Každá má vlastní heslo, za které se musí každý měsíc platit. Občas se někdo pokouší ušetřit, koupí přístup na dvou nebo třech stanicích a proniká na planetu v jejich pásmu.
Kay nikdy neměl rád ruskou ruletu.
Tommy stiskl tlačítko, nad kterým byl přilepen lístek s nápisem "Přístup - Crim". Zakódované heslo vyrazilo do vesmíru.
"Přístup přijat." V hlase operátora se objevil stín emocí. "Hej, Dutchi, pozítří se mění heslo. Mám ti vzít plazmu?"
"Ohřej si na ní svou láhev s mlékem." Tommy mrkl na Kaye, který přikývl.
Krátké zasmání a přerušení spojení. Christa Crim na své stanici vždycky zaměstnávala operátory s humpoláckým smyslem pro humor.
"Šedesát sedm třináct," převzala další základna štafetu, "hlídka Hvězdné stráže. Čekáme na heslo."
Stisk tlačítka. Pauza.
"Přijato. Chlapče, je Kay daleko?"
Tommy a Dutch na sebe pohlédli.
"Daleko."
"Dobrá, pozdravuj ho od Cynthie. Řekla by to sama, ale má plná ústa."
Tommy zřejmě slyšel tento vtípek poprvé. Na chvíli se odmlčel. Kay se připojil.
"To jsi ty, Paule?"
"Hele," řekl udivený hlas.
"Začal jsi svůj měsíc nedávno?"
"Jo. K čertu, ty máš ale pamatováka na hlasy!"
"Na adresy taky. Navštívím tvou ženu, předám pozdrav. Konec spojení."
"Žertoval?" zajímal se Tommy.
"Nevím. Obličeje si pamatuji špatně."
Než loď přistála, zkontrolovaly je ještě další dvě základny.
"Proč mají službu vždycky takoví idioti?" zeptal se Tommy, když vstával z křesla.
Dutch, který předával loď k zakonzervování, s odpovědí nespěchal.
"Služba trvá měsíc nebo dva. Majitelé šetří na takových maličkostech, jako jsou čluny."
"No a?"
"Měsíc u pultu, přitom obytné kajuty nejsou o nic větší než na naší kocábce. Čtou neradi, televize mají dost po prvním týdnu, hry jsou zakázané. Nemají jinou zábavu kromě škádlení pilotů nebo trápení smolařů."
"Proč jsou zakázané hry?" zeptal se ukřivděně Tommy.
"Protože je v nich možné vždycky vyhrát."
"No a?"
"Někdy ti to vysvětlím. Jdeme."
* * *
Na první pohled se Djenah neliší od kterékoli málo rozvinutě kolonie. Ulice rostoucí do šířky a ne do výšky, domy z betonu i kamene, silnice zalité asfaltem, změklým na slunci.
Zato nad domy velice často blikají klimalizační pole, ukrývající sítě soukromých hyperantén. Úzkými silnicemi jezdí poslední modely sabboro a tuvajsů. Ve výkladech místo laciných obleků a plastových nádob do mikrovlnek, které nevydrží ani týden, září pestré Diorovy kreace a kuchyňské roboty s věčnou zárukou.
Peníze, peníze… nad touto ubohou krajinou se vznáší nepostižitelná vůně miliard. Tady nikdo nestaví luxusní vily -

planeta žije jen dneškem. Zbohatnout, urvat, co se dá… a odejít dříve, než říšská flotila dostane rozkaz zavést pořádek. Jistě, planeta platí daně a trvale podporuje Greye, aby tento osud oddálila.
Ovšem smetí už zaplnilo odpadkový koš a záhy ho vynesou. V Říši formálně neexistuje otroctví, ale tady je příliš mnoho lidí s doživotními smlouvami. V místní policii kupodivu pracují jen domorodci, žádní profesionálové vyslaní Službou. Reklama zdejších lázní visí na stěnách všech cestovních kanceláří Říše. "Tradiční škola dětských masáží", "Taneční rituály příchodu jara u Bulratů", "Sekce meditace a sebepoznání".
Djenah nabízí libovolný sex, veškeré drogy a každou neuronovou stimulaci. To, čeho se vzdala Rodina, je na této planetě normou. Dokonce i pornofilmy a fotografie do erotických časopisů se tady dělají živě, klientům se nenabízí počítačové simulace povolené ministerstvem kultury. To přitahuje hodně lidí, přestože stroje produkují pro lidi mnohem lépe zpracovanou a nafilmovanou podívanou. Organizovaní turisté jsou na Djenahu absolutně bezpeční. Dohlížejí na to nejvlivnější klany planety. Samotáři mají větší problémy.
Dutch nepoužil taxi. Blížil se večer a vedro polevilo, ovšem do soumraku bylo ještě daleko. Z kosmoportu je do města odvezl vagónek jednokolejky a z nádraží šli pěšky po úzkém chodníčku. Špatně oblečená, ale zřejmě ozbrojená dvojice. Kay měl u pasu zavěšeného sršně, na prsou se mu leskl odznak bodyguarda. Tommy vypadal nebezpečně víc svým klidným vzezřením než otevřeně předváděným čmelákem.
Parta hipíků, kterou potkali, ztichla a přidala do kroku. Dívka s visačkou doživotní smlouvy na ruce sklopila zrak. Klan jejího majitele není tak silný, aby dokázal ochránit všechny své otroky, zejména ty nepříliš mladé a nepříliš hezké.
"Plesnivina," řekl Dutch, když míjeli další reklamu.
Holografický panel zval do klubu "Sadomasochistů bez ohledu na věk". Podobné byly v celé Říši, ale tam zájemci přicházejí z vlastní vůle. Tady jejich role plní lidé s doživotními smlouvami, převážně nezletilí.
"Hm," odpověděl skoro lhostejně Tommy. Šestnáct let je málo, hlavně když z nich zůstává v paměti jen pět, z toho čtyři s Kayem na Djenahu.
Dutch na něho pohlédl, ale neřekl nic. Věděl, co riskuje, když bere hocha na anarchistickou planetu. Buď se jeho psychika zocelí a bude odolná za všech situací, nebo se Tommy změní v cynického lotra.
Kay dosud nepochopil, jak došlo k tomu, že zřejmě nastala třetí varianta - chladná lhostejnost.
"Skočím pro pivo," pokynul Tommy směrem k otevřeným dveřím prodejny. Kay pohlédl na štít, obchod chrání klan Crim. Bezpečný obchod. Do takového by pustil Tommyho i na začátku, kdy měl dvanáct let.
"Pro mě dvě černá," řekl Kay a zastavil se. Netoužil po umělém chladu, po kterém dusno zaútočí s novou silou.
Tommy se rozběhl ke dveřím - štíhlý, tmavovlasý mladík s dětským obličejíčkem, v modrých džínách a tričku s nápisem "Smrt je velká hra!", jehož zásluhou se mohl cílit mezi zdejší mládeží jako doma. V pohledu, kterým ho Kay provázel, nebyla láska, jen obvyklá starostlivost.
Konec konců musí odpovídat za svěřence, i když samotný Bůh dobře ví, že nemá v úmyslu osvojit si svého malého vraha.
Dutch stál na chodníku a vzhlížel k nebi, které temnělo. Bude pršet, jen krátce, ale bude to příjemné. Marginálně vnímal každého chodce, který se ocitl příliš blízko, nehybné záblesky oken, rotaci detektoru zbraní na křižovatce. Profesionál jeho kvalit je ve střehu trvale.

9

Sen byl nepříjemný, ale Kay jej zapomněl, jakmile ho probudilo skřípnutí dveří. Než Tommy rozsvítil, zaměřovači paprsek mu vykreslil na hrudi oranžový bod.
Chviličku na sebe pohlíželi - Dutch z postele, Tommy od prahu. Kay schoval Master pod polštář. Nebyl to sršeň, na kterém by neusnul ani tlustokožec Bulrat, ale obyčejný čmelák, oblíbený model profesionálů.
"Jsi náměsíčník nebo jsi spatřil ve snu Psilonce?" zeptal se zamračeně Kay. "Dvakrát téhož člověka neminu."
"Křičel jsi."
"Cože?"
"Křičel. Něco se ti zdálo." Tommy pokrčil rameny a odcházel.
"Počkej." Kay usedl. Adrenalin mu ještě proudil v krvi, ale začal si vzpomínat. "Co jsem vlastně křičel?"
Tommy zaváhal. Potom napodobil Kayův hlas:
"Nedívej se na mě… nedívej!"
Kay si vzpomněl.
"Půjdu," oznámil Tommy.
Dutch pohlédl na hodinky. Čtyři standardního cyklu. Na Djenahu jsou krátké dny a krátké noci. Za staženými roletami se už rozednilo.
"Sedni si, Tommy."
Mladík usedl na postel. Ložnice byla maličká, jako vše v laciném bytě. Dutch sáhl do nočního stolku, vytáhl láhev brandy a upil. Zeptal se:
"Napiješ se?"
"Jsem ještě malý," odvětil s okouzlujícím úsměvem Tommy.
"Neblbni."
"Ne. Nechci."
Kay postavil láhev na podlahu, ale nezašpuntoval ji.
"Chceš ještě spát?"
"Proč?"
"Protože po tom, co ti povím, už neusneš."
"Mluv." Tommy zívl. "Po tvém křiku jsem čilý a veselý."

Dutch se napil ještě jednou. Nevypadal zdrceně, spíše vzrušeně.
"Ve skutečnosti jsem nekřičel."
"Opravdu?"
"Tehdy jsem nekřičel. Na Chaaranu."
"Kde ti říkali Spála?"
"Ano. Pochopils proč?"
"Podíval jsem se do lékařské příručky." V Tommyho hlase zazněla zvědavost. "Nic zvláštního. Ovšem před šestatřiceti léty vypukla epidemie. Umíraly hlavně děti."
Jejich pohledy se setkaly a Dutch přikývl.
"Bravo. Měli jsme tehdy týden… nanejvýš dva. A neoficiální příkaz: nenechat nikoho naživu. Kolonie musela zahynout celá, aby žádný svět Říše nikdy nezatoužil přejít na stranu mimozemšťanů. Celá, rozumíš? Týden a žádné těžké zbraně."
Sáhl pro láhev, ale zarazil se.
"Deset bombardérů by to zvládlo za den. Ale tak… Dvacet tisíc dobrovolníků na planetu s půl milionem obyvatel. Jistě, měli jsme tanky… Právě ty zničily celou jejich armádu. Stejně nepřipravenou jako naše. Všichni dospělí muži Chaaranu s mizernými zbraněmi. Zbylo čtyři sta tisíc. Ženy a děti."
Tommy škubl rameny.
"Ten hajzl… proslulý ordonanc samotného Lemaka… plukovník Stuff…" Kayovi se najednou zatřásl hlas. "Zahnal všechny civilisty do koncentračních táborů… improvizovaných. Stadion plný žen s malými dětmi; poušť ohrazená ostnatým drátem pod proudem, plná dětí… Šli jako ovce. Očekávali selekci a deportaci. Shromáždil je na jedno místo. Rozumíš, Tommy? Snazší by bylo jednotlivě… v domech… ale tehdy by mohla část uprchnout, pochopili by. Obydlený byl jen jeden kontinent, holá step, nebylo se kde schovat… ale část by uprchla."
"Napij se," řekl chlapec tiše.
"Vydrželi jsme tři dny. Čekali jsme na válečné lodě… teroristické skupiny s plyny a viry, obyčejné bombardéry. Potom Stuff svolal všechny důstojníky, byl jsem tehdy poručík, a sdělil, že musíme jednat sami."
"Napij se, Dutchi."
Kay upil.
"Hodně jich odmítlo. Moc. A velice rozhodně. Naložili je na loď a odvezli zpátky. Doletěli všichni. Potom dostali medaili… Tu zasranou Ohnivou čepel druhého stupně. Všechno čestně. Zůstala necelá polovina. Ti, kteří chápali, že je to nutné. Devět tisíc. Spočítali jsme, že na každého připadá čtyřicet čtyři a čtyři desetiny."
Zasmál se podnapilým smíchem.
"Mladíky tvého stáří byli připraveni zabíjet všichni. Ženy kupodivu také. Nejhorší to bylo s dětmi. Řekl jsem první, že to zvládnu, a dodal jsem, že spála loni zabila desetkrát víc dětí, než dokážeme my. A vysloužil jsem si… tu přezdívku. Jména se v novinách neuváděla, na to cenzura dohlédla. Ovšem slova poručíka, který se stal Spálou, se potulovala v novinách ještě dlouho. Jak se Alkaran dozvěděl o mé přezdívce? Proč si ji zapamatoval? Nevím."
"Bylo to třeba, Kayi? Zabít všechny?"
"Ze strategického hlediska vlastně ne. Infrastrukturu planety jsme zničili, stejně jako práceschopné muže. Šílené ženy a plačící děti by Alkaranům nepomohly. Z politického… nevím. Chceš poslouchat dál?"
Tommy zaváhal.
"Ano… asi."
"V mém družstvu bylo devět vojáků. Připadlo na nás gymnázium, kde zadržovali půl tisícovky žáků. Od šesti do dvanácti let. Tři dny proseděli v tělocvičně, spali jeden na druhém, jedli bůhvíco… U jediného záchodu, který smrděl na celý sál, byla neustále fronta. První den, jak mi pověděli strážci, zpívali písně, školní hymny… potom přestali. Přišli jsme tam a řekli jim, že všechny pustíme domů. Že mají vycházet po jednom, podepsat se do třídní knihy a nikdy nezapomenout na císařův hněv. Rázem ožili, začali mluvit jeden přes druhého. Stál jsem na dvoře s laserem Starý Bob… od té doby ten model nenávidím. Večer, šero. Děti vycházely a já je zezadu střílel. Bez hluku a bez krve, jen z vlasů na zátylku se jim kouřilo. Dva muži odnášeli mrtvé za roh, na volné prostranství. Za půl minuty další… A tak třikrát… potom jsem požádal o vystřídání. Ti hoši, včerejší farmáři, kteří věřili v povinnost, ale šli jako na vlastní popravu, najednou souhlasili. Pět minut jsem ve sborovně blil, potom jsem se umyl a šel odnášet těla. A víš, co jsem uviděl? Ti dva blbci, kteří nesli prvního kluka jako spícího syna, začali na betonu z těl skládat nápis ‚GREY'. Dal jsem jim do držky, napadlo mě, že se z hrůzy nacpali drogami. Potom jsem zašel do sálu, kde bylo ještě šest vojínů, a bylo mi ještě hůř. Ne, děti netloukli. Nestrašili je, neznásilňovali starší holky. Tyto mučednické dobrovolníky zachvátilo nadšení, ‚Hošíčku, pusť děvčátko napřed! Buď gentleman!' ‚Chlapče, dojdeš domů sám? Opravdu? Tak běž…' Všichni se chovali jako zfetovaní, všichni. Zrzavý tlusťoch, který celou cestu brečel a říkal, že sám má dvě děti a neví, proč vlastně souhlasil, student, který od rána nevylezl ze záchodu, protože dostal z nervozity průjem, ti všichni byli opilí. Krví, mocí a smrtí. A protože to byla moc nad dětmi, opájela o to víc. Tehdy jsem pochopil, že čím je oběť bezbrannější, tím je tento pocit sladší. Na jejich příkladu jsem to pochopil. Sám jsem začal zabíjet ještě jako usoplenec."
"Kayi, nemusíš," sáhl mu Tomrny na rameno. "Přestaň vyprávět. Škodí ti to."
Dutch dlouze a udiveně pohlížel na jeho ruku. Potom zavrtěl hlavou.
"Hned skončím. Potom jsem se zase postavil k východu s puškou a čekal. Vyšel osmiletý klouček a otočil se, jako kdyby něco vycítil. Podíval se na mě a řekl: ‚Nemusíš!'"
"To na něho jsi zavolal: ‚Nedívej se!'?"
"Chtěl jsem zavolat… Student, který ho vedl chodbou, ho objal a zařval: ‚Zastřel to štěně!'"
"A ty…"

"Vystřelil jsem," řekl suše Kay.
"Stejně jsi mizera."
"Něco takového jsem uslyšel i ve štábu. I když z jiného důvodu - když jsem oznámil, že po splnění úkolu celé družstvo padlo do léčky a zahynulo. Na ověřování nebyl čas. Neuvěřili mi, ale nic nevyšetřovali."
"A ta léčka existovala?"
"Jeden muž. A teď už běž a nech mě v klidu dokončit rozhovor s flaškou."
Tommy pokrčil rameny a odešel.
10
"Upřímně řečeno, je mi jedno, koho mám zabít," řekl Kay. Tommy, který si mazal na topinku džem, na něho úkosem pohlédl.
"Mně ne."
"Chápu. Ale proniknout k van Curtisovi je mnohem obtížnější než k císaři. Takže zůstaň klidný."
Mladík se ušklíbl, pokrčil rameny a zeptal se:
"Jiné řešení neexistuje?"
"Zřejmě ne. Alkaran uznal plány tvého otce za docela reálné. Opravdu je schopen odvést část lidí do jiných vesmírů. To bude Greyův konec… jenže Říše také. Navíc se Alkaran domnívá, že Greye je možné zabít."
"Tomu věřím." Tommy si nalil kávu a pohlédl na široké okno, zabírající v malé jídelně celou stěnu. Na ulici bylo pošmourno a ticho. Djenah se probouzí pozdě.
"Kdybys byl van Curlisem seniorem, zanechal bys kšeftu s Hranicí po Greyově smrti?"
"Vůbec bych s ním nezačal. Pláchl bych hned." Tommy se usmál a chviličku vypadal jako model z obálky módního časopisu. "Co je mi do toho všeho?"
Dutch zmlkl. Tommy zřejmě nezapomněl na jejich noční rozhovor a teď ho nic neudivovalo.
"Víš, občas mi připomínáš Silikoida. Svým klidem."
"Raději Klackona."
"Kdepak. Ti jsou velice emocionální… jenže jejich emoce je obtížné pochopit."
"Ty to víš líp. Máš taky nestandardní reakce."
Dutch potlačil nutkání dál mu facku. Už příliš dávno přijali tento styl hovoru, než aby ho najednou měnil. Kay byl ze začátku rád, že chlapcův utajovaný strach nahradila lhostejná ironie.
Potom už bylo pozdě.
"Chápeš, co jsem řekl?"
"Že chceš zabít císaře. Ale to jsi chtěl vždycky."
"Teď začnu jednat."
"Chceš zaútočit na palác?"
"Ne. Za měsíc je Klanění zemi."
Tommy sáhl pro ubrousek a upozornil:
"Mám dojem, že císaře zabili už pětkrát. Chceš být šestým vrahem, který zapomněl na aTan?"
"Myslím na něj pořád, hochu. To je můj problém, jak jsi kdysi řekl. Je to tak?"
"Hm." Tommy vstal. "Vystydla ti káva. Smím odejít?"
"Zítra odlétáme… na Tauri nebo Endorii, ještě nevím. Poletíš se mnou?"
"Samozřejmě. Můžu se připojit k síti? Dneska je virtuální čtvrtfinále ‚Mastera'."
"K čertu!" Kay vstal a popadl Tommyho za ruku. "Honičky v elektronických labyrintech jsou pro tebe důležitější než život?"
"Jedno druhému nepřekáží."
"Tommy, mluvíme o něčem, co je v pouhém náznaku trestáno smrtí. To znamená konec, jsme odsouzenci! Rozumíš? Nemáme žádnou šanci, absolutně žádnou! Prostě nevidím jiné východisko, než to zkusit! Vždycky jsem bojoval za lidstvo, přestože mě nemělo moc rádo. Ty se toho nemusíš účastnit, dokonce se můžeš vrátit k Curtisovi, odpustí ti. Ale napřed souhlasíš s tím, že zdechneš, a potom jdeš sekat mečem do neexistujícího světa! Tommy, co se to s tebou děje?"
Mladík pokrčil rameny. Dutch se najednou cítil starý, poprvé za prožitého půl století. Jako prastarý blázen, který umí zabíjet a hovořit jazyky cizích ras. Ale nerozumí jedinému mladíčkovi, se kterým hodlá umřít.
"Dutchi, já si prostě rád hraju. To je všechno. Mám tady sedět a čekat, až nás zlikviduje Greyova ochranka?"
Tommy hleděl na Kaye a ten v něm na chviličku spatřil Artura. Na okamžik se oba - hoch, kterého Kay přivedl na Graal, a hoch, který zabil Kaye na Cailisu - podobali vzájemně nejen vzhledem.
"Běž," pustil Dutch jeho ruku. "Bojuj. Já musím vykonat několik návštěv a obnovit propustku. A vůbec, chceš vědět, proč jsou na orbitálních základnách zakázané hry?"
"Chci."
"Jak jsem už řekl, proto, že v každé hře je možné vyhrát."
"No a…" V Tommyho hlase zazněl plačtivý dětský tón.
"Co uděláš, když tě sestřelí nebo rozsekají na kousky?"
"Začnu znova."
"No právě. Člověk si na to zvykne a věří, že smrt je možné odvolat…"
"Protože je odvolatelná."
"…a že je vždycky možné začít znova. Místo vzteku zůstane hazard. Místo nenávisti - ambice. Místo strachu - křivda. Můžeš být esem v nejlepším pilotním simulátoru, ale svou loď zničíš při prvním přistání. Můžeš být lepší odstřelovač

než Mršan, ale nepřítele nezasáhneš ani z inteligentní zbraně. Žádný profesionál hry nehraje."
"Takže jsem amatér…"
"Na tričku máš nápis: Smrt je velká hra! Není. Velká hra je život. Pověz, co se stane, když s tebou vstoupím do virtuálního prostoru, do toho zasraného labyrintu s netvory?"
"Profíkům je to zakázané," řekl rychle Tommy.
"Správně. A ne proto, že bych vyhrál, je tam příliš mnoho věcí, které nechápu. Ale pokazím vám hru. Začnu v ní žít. A život je tak špinavá věc, že všechny vaše slizké nestvůry, které chrlí oheň, o kterých ráno nadšeně vyprávíš, připadají mi milé a laskavé. Běž, hraj si. Ale nezapomeň: ve všech hrách nezvítězíš… Kruci, to v tobě zůstalo ještě z Artura. Nekonečný aTan. Ale on nakonec pochopil…"
Kay rychle odešel, aniž poskytl Tommymu možnost odpovědět.

Druhá část
Vanda Kachovská
1
"Vesmír nezná pojmy dobro a zlo. Když vezmeme jako výchozí bod morálku jiných ras nebo třeba lidských sociálních skupin, obdržíme tak odlišné výsledky, že se kritéria úplně ztratí. Je etické likvidovat slabé jedince? Podle Bulratů nebo společnosti Kiity ano. Je etické ničení potenciálně rozumných druhů jiných planet? Z hlediska všech ras kromě Alkari a Psilonu ano.
Problém obecné morálky existuje od doby, kdy lidstvo zahájilo expanzi do vesmíru a ztratilo jednotu. Ani církev Společné vůle, ta kvůli své umělosti, ani císařova moc, v důsledku nezbytné pružnosti, neposkytují lidem společné morální hodnoty. Nejsmutnější je, že každý pokus o zavedení jednotného etického systému do společnosti se stává příčinou jejího rozpadu - změny v psychologii obyvatel jednotlivých planet už zašly příliš daleko…"
Kay seděl v křesle a poslouchal lichý hlas lodě. Dobře udělaný text, bez stopy emocí. Když na můstek vstoupil Tommy, Dutch na něho letmo pohlédl.
"Ideálním řešením problému morálky by tedy byla společnost, ve které by každý jedinec byl naprosto nezávislý na jiných a směl se chovat v souladu se svými představami o dobru a zlu. Takový svět by byl z hlediska každého pozorovatele pravděpodobně příšerný. Naštěstí je to nemožné, protože by to vyžadovalo stvoření miliard vesmírů, pro každou rozumnou bytost zvlášť.
Současnou situaci ulehčuje pestrost sociálních struktur a rozvoj mezihvězdných cest. Každý práceschopný člověk si může zaplatit svůj přesun do světa, který mu vyhovuje. Říšský zákon o volné migraci, jeden z mála, který reálně funguje, zaručuje právní možnost realizace takového činu. Přesto samotný fakt existence vyřazovacích komisí na Kiitě nebo tradice manželství, která uzavírají děti na Coolthosu, což jsou z hlediska jiných kolonií nemorální činy, vyvolává napětí a konflikty, podobné taurijsko-rotanskému sporu. Ještě k složitější situaci dochází v případech, kdy se ke konfliktu připojují jiné rasy. Tragédie Chaaranu, která skončila vyvražděním bezbranných obyvatel Říše, neslýchaná po stránce krutosti i rozsahu, nastolila tento problém naprosto zřetelně.
Nezbývá než smířit se s tím, že pokud nějaký zázrak nevnutí lidem a vlastně i mimozemšťanům univerzální etická pravidla, bude napětí stále narůstat. Uplynou desítky, možná i stovky let, a sociální antagonismus kolonií Říši rozvrátí. Když odhlédnu od detailů, mám na mysli příchod Boha. Pouze svrchovaná moc, nepostižitelná rozumem, se může stát onou autoritou, před kterou se skloní lidské sobectví. Záměna pojmu Bůh pojmem Vůle je odrazem naší nejednotnosti. Nastal čas vrátit se k pramenům a pocítit strach z nebes."
Dutch se zasmál a otočil k Tommymu.
"Strach z nebes… to je správná a užitečná věc. Potřebná."
"Co jsi poslouchal?"
"Identifikaci!" přikázal Dutch.
"Pracovník Říšského ústavu sociálních problémů Nikolaj Levin. Článek v ‚Denním říšském přehledu' ze sedmnáctého května pět set šedesátého roku. Další publikace…"
"Stačí. Zábavné, viď, Tommy. Mezi bulvární žvásty proklouzl článek se sociologickou tematikou. Bude opakován dvěstěkrát v celé Říši."
"Curtis?"
"Ano. Tvůj otec připravuje půdu pro Hranici snů. Ještě několik měsíců a oznámí, že problémy Říše jsou vyřešené, každý může dostat svůj svět… odpovídající jeho vlastní morálce."
"Jasné. Dutchi, ty nechceš Hranici snů?"
Kay zaváhal.
"Chci. Jen blázen by se vzdal možnosti splnit si své sny. Ale pro mimozemšťany je to dar příliš veliký… odchod z vesmíru. Já bych pořád vzpomínal na svět, který jsem zanechal za zády."
"Já taky."
"Lžeš," řekl Kay lhostejně. "Ty k této realitě nepociťuješ nic… lásku ani nenávist. Šel jsi se mnou a ne s Curtisem jen proto, že úloha kopie klonu je nezáviděníhodná. Dokonce ani Artur, kterého Curtis vychoval jako vlastního syna, nic neznamená. Ty bys byl ještě bezmocnější. Běžný chodící omyl, připomínka dávného nezdaru."
"No a co? Kdekoli by se mi žilo líp než pod tvým dohledem."
"Jistě. Ale šel jsi se mnou."
"Šel…"
Dutch se zasmál.
"Dokonce vím proč, i když mlžíš. Závidíš van Curtisovi a doufáš, že narušením jeho plánů se mu vyrovnáš. A potom se

s ním spojíš. Ne jako Artur, nedobrovolný pomocník, parodie na syna, ale jako plnohodnotný partner, bratr. Kdybych se pokusil zabít van Curtise, ty by ses pokusil zabít mě. To je známá věc, a podle tebe nepříliš složitá."
Tommy mlčel. Dutch ho poplácal po zádech.
"S tím nepočítej, hochu. Ještě nikdo mě nezabil dvakrát."
"Když si to myslíš, tak mě zabij," odsekl Tommy. "Nebo prodej do některého zdejšího bordelu."
"Proč? Moc bych nevydělal a přišel bych o společníka." Dutch pohlédl na monitory. "Upoutej se, vycházíme."
"Nemáš pravdu. Chovám se k tobě dobře."
"Dobře je víc než nic. Nespřátelili jsme se, škoda. Partneři, které dočasně spojil společný zájem. Nic víc."
"Ty vůbec žádné přátele nemáš!"
Loď zavibrovala - vypnuly se hypermotory. Na obrazovkách z venkovních kamer tmu nahradila svítící mlha.
"Hřbitov nezrozené hmoty," řekl Kay. "Nepochybně právě tak vypadá alkaranská pravděpodobnost. Nyní procházíme triliony neexistujících světů."
"Básníku…"
Záblesk - a na obrazovkách se opět rozhostila tma, tentokrát s jiskřičkami hvězd.
"Vyšli jsme daleko," poznamenal Tommy.
"S naší lodí nemáme šanci přiblížit se k normálním planetám. Tauri má dokonalou obrannou síť, jestliže zaznamená kolapsární generátor, rozdrtí nás na prášek. Připravil jsi člun?"
"Jestli míníš tu rezavou rakev, kterou jsi koupil na šrotišti, tak ano, připravil. Vypnul jsem bezpečnostní blok a pult se odblokoval."
"Chlapík. Jdi pro věci, já zaparkuji loď na vzdálené oběžné dráze."
Tommy se odkolébal k průchodu. Generátor gravitace nebyl seřízen, takže pole umělé gravitace bylo nerovnoměrné. Na prahu se zastavil.
"Kayi, proč Tauri a ne Endorie?"
"Žije tady žena, kterou bych dokázal milovat."
"Tak proč ji nemiluješ?"
"Příliš velký věkový rozdíl."
Kdyby Ráchel slyšela tento rozhovor, radost by jí nevydržela dlouho.
"Aha, to děvčátko," zamumlal Tommy.
"Ne, ta stařena."
2
Ráchel přišla k Henriettě tři dny po hádce. Špatné počasí pokračovalo - ledové fujavice a krátké lijáky zničily zbytek úrody. Tentokrát již opravdu zlobil rozladěný klimatizátor, poptávka a nabídka se totiž už vyrovnaly.
"Přinesla jsem vám jablka," řekla dívka místo pozdravu. "U nás ještě nějaká jsou, ale váš sad je zničený úplně."
Stařenka, která se zabývala dost nezvyklou činností -rozborkou starého laseru kariéra, odložila zbraň a zamyšleně pohlédla na Ráchel.
"Myslela jsem si, že budeš uražená ještě týden."
"Vůbec jsem se neurazila. Prostě s vámi nesouhlasím."
"Posaď se. Nebo ne, napřed odnes jablka do kuchyně a zapni sporák."
Když se Ráchel za několik minut vrátila, laser zmizel. Nahradil ho tác s kávou.
"Ptej se," vyzvala ji stařenka laskavě. "Máš všechna svá přání napsána v obličeji."
"Jak se dá vstoupit do Ligy bodyguardů?"
Henrietta se napůl usmála, napůl vzdychla.
"Velice jednoduše. Až budeš plnoletá, pošleš přihlášku do místní pobočky Ligy a zaplatíš vložné. Dostaneš kategorii ‚M'. Jestli do roka získáš padesát bodů, přejdeš do kategorie ‚P' a staneš se plnoprávným členem Ligy. Dalších sto bodů a kategorie ‚K'. A tak dále až ke kategorii ‚O', dvanácté, nejvyšší z běžných."
"Co znamenají ta písmena?"
"‚O' je ochránce, ‚K' - kurátor, ‚P' - pozorovatel."
"A ‚M'?"
"Maso."
Ráchel mlčela.
"Ze skupiny ‚M' do skupiny ‚P' přechází průměrně čtyřicet procent. Ostatním se vrátí vložné… nebo zahynou."
"Kay je v kategorii ‚O'?"
"Ne. Je v první stovce, to už jsou kategorie jmenovité Pokud si vzpomínám, měl ‚S'."
"Smrt?" zvedla dívka oči.
"Správně. Jsi chytrá. Existují jen tři jmenovité kategorie. ‚A' - anděl, ‚D' - ďábel a ‚S' - smrt. Závisí na stylu práce."
"Mě nepřesvědčíte."
"Ani nehodlám. Jestli chceš opravdu vstoupit do Ligy, pomůžu ti s tréninkem. Sama mám vysokou kategorii ‚O'. V Lize se můžeš hodně naučit… Ovšem najít Kaye ti to nepomůže."
"Uvidíme…"
Někdo zaklepal na dveře - tiše a jemně. Henrietta se zamračila.
"Nějak jsem se zapovídala nebo na stáří ohluchla. Otevři."
Ráchel vstala a otočila se ke dveřím, ty se však už otevíraly. Henrietta se nepohnula, jen vložila ruku do košíčku s pletením.
Na prahu stál Kay Altos, člen Ligy z kategorie "S", a vedle něj urostlý černovlasý mladík, který Ráchel připadal

podivně povědomý. Oba měli šortky a trička, jaká se na Tauri nosila vždy kromě několika posledních dní. Oba byli promočení skrz naskrz.
"Budeš dlouho žít, Altosi," řekla Henrietta a vytáhla ruku z košíčku.
"Pochybuji, plukovníku. Ale jen tak mimochodem, pro přátele jsem Dutch."
"Ano? Nu což…" Stařenka opatrně vstala z křesla. "Můžu ti tak říkat… a vítej, Arture."
Mladík zavrtěl hlavou.
"To není Artur." Kay pohlédl pátravě na Ráchel a usmál se, když uviděl stříbrný prstýnek. "Zdravím tě, partnere. Vyrostla jsi… Ráchel."
Dívka přikývla. Na rtech se jí objevil úsměv, nejistý jako zimní svítání.
"Dobrý den…"
"Tak pojď blíž, ať tě můžu přivítat." Henrietta pomalu cupitala ke Kayovi. "Přiznám se, že jsem překvapená."
Poplácala Dutche po zádech a jedovatě se zeptala:
"A co ryby na Marettě? Berou?"
"Přiletěli jsme z Djenahu." Kay jemně uchopil její dlaň a dotkl se jí rty. "Plukovníku, potřebuji vaši pomoc."
"Jenom ty?"
"Ne. Říše. Rasa. Svět se hroutí… paní Kachovská."
"Už dlouho jsem neslyšela taková slova… a to jméno." Její hlas zledověl. "Jsem stará žena, obyvatelka klidné planety."
"Na podobné triky není čas, plukovníku Kachovská. Bude válka… horší než Velká."
Ráchel pracně odtrhla zrak od Kaye a pohlédla na Fiskalocci, kterou návštěvník vytrvale nazýval Kachovská. Vrásčité tváře stařenky se třásly.
"Co to plácáš, Dutchi? Neznáš onu válku."
"Znám budoucnost. Probuďte se, Vando. Prosím."
Kachovská pohnula rty a zamračeně řekla: "Udělal jsi tady louži, Kayi. Zmokli jste?"
"Tauri zřejmě usoudila, že mě musí vždycky přivítat špatným počasím."
"Pro tebe až příliš velká čest. Vzpomínáš si na pokoj, ve kterém jsi bydlel?"
"Ano."
"Převlečte se, ve skříni je vhodné oblečení. Jak se jmenuješ, hochu?"
"Tommy."
"Jsi Arturův bratr?"
Tommy a Kay na sebe pohlédli. Dutch přikývl.
"Jsem výsledek falešného aTanu. Arturova kopie… kopie klonu Curtise van Curtise," vysvětlil mladík.
"Bohové…" Vanda zvedla ruku k ústům v nepředstíraném překvapení. "Ještě něco? Ne… jděte se převléknout."
Kay přikývl. Když procházel kolem strnulé Ráchel, dotkl se rty jejího čela.
"Asi se zblázním," řekla stařenka při pohledu, jak vystupují po schodišti. "Nebo jsem se už zbláznila."
3
Dutch rychle probíral skříň plnou šatů. Pro koho asi osamělá stařenka, jejíž muž zřejmě nepobývá doma, schraňuje takovou spoustu oblečení? Obleky, kombinézy, tuniky, šaty všech velikostí a stylů.
Našel světlý sportovní oblek, který mu padl jako ulitý, modrou košili a úzkou bílou vázanku se znakem Ligy bodyguardů. Kay nehodlal skrývat své povolání, takže vázanka mu připadala vhodná. Tommy si zvolil černou kombinézu, snad Kayovi navzdory. Kayovi to bylo jedno. Minulost, nepostižitelná jako "pravděpodobnost" Alkari, ožívala kolem něj.
"Sem jsme přinesli Artura z kompenzátoru. Byl v bezvědomí, uložil jsem ho právě v tomto pokoji. Sám jsem napovídal Henriettě a jejímu manželovi různé věci. Zábavný stařík, nemohl se dočkat, až se vrátí do centra řízení počasí, ke svým počítačům. Stejný herní maniak jako ty."
"Hm…" Tommy se prohlížel v zrcadle. Uhladil si mokré vlasy a založil si rukávy kombinézy, zřejmě podle nějaké mládežnické módy.
"Tady ho zřejmě přepadli…" Kay prohlížel pokoj, jako kdyby hledal stopy dávného přepadení. "Nebožtík Bulrat a mechanistka…"
"Unesl ho Meklaran," řekl Tommy. "A ne odtud, ale z pokoje, ve kterém Artur bydlel. Cestou na Graal mi o tom vyprávěl."
Kay si mlčky pečlivě vázal vázanku. Odstrčil Tommyho od zrcadla.
"Jako za mládence," usoudil Tommy. "Ještě make-up a bude to."
"Říkáš si o malér."
"Tak dobře, Kayi. To já z lásky."
"Miloval Meklaran deštíček… Pochopil jsi, jak se má mluvit s plukovníkem?"
"Upřímně?"
"Naprosto. Ji neoklameš."
"A s děvčetem?"
"Ještě nevím." Kay pohlédl na Tommyho. "Ale neopovaž se je urazit. Bylo mým parťákem, i když jen v jedné jediné akci."
"Nechystám se."
"Ani to nezkoušej. Jdeme."
* * *
Dole bylo prázdno, zato dveře do jídelny byly otevřené a zaznívalo odtud nějaký hluk.

"Aha, dostaneme snídani," řekl spokojeně Tommy.
"Oběd. Je čas přejít na místní čas."
Ve srovnání s pokojem pro hosty - dřevěné stěny a proutěný nábytek - jídelna tak harmonická nebyla. Zdálo se, že tato část domu nikoli neúspěšně napodobuje styl válečných lodí: šedé umělohmotné stěny, anatomická křesla, stůl s keramickou desku. Pouze křeslo, ve kterém seděla Vanda, bylo stejné jako v pokoji pro hosty -sametový obr, do kterého by se vešly dvě osoby.
"Stesk po mládí, Kayi," řekla stařenka, když zahlédla jeho pohled. "U veteránů běžný… Někteří dokonce přestavují domy na staré korvety."
"Vám postačila jídelna."
"Kuchyně je ženská záležitost, viď? Kuchyně, kybercentrum a kóje - tři ‚K', kvůli kterým nás drželi ve flotě."
"A udrželi?" Kay usedl ke stolu a poslepu položil ruku na pult, aby upravil tvar křesla. Mrkl na Ráchel u sporáku, ale ta se rychle otočila.
"Samozřejmě, že ne… děvče, nic nekombinuj! Tento sporák má omezený výběr jídel. Zapni sedmou nabídku - ta dvěma chlapům naprosto postačí."
Dutch se ušklíbl.
"Sedmou… Císařovy narozeniny?"
"Nebo zahájení bojové operace. Jakou lodí jste přiletěli, Kayi?"
"Vlastní. Je na orbitě, přistáli jsme člunem. Na dopravní loď nemáme peníze."
Kachovská zavrtěla hlavou, trochu soucitně, trochu nedůvěřivě.
"Kayi, rmoutíš mě. Profesionál tvých kvalit si nevydělá na lístek?"
"Práce na Djenahu je příliš špinavá. A příliš často člověk zatouží klepnout vlastního klienta."
Ráchel začala chystat talíře. Jemný porcelán se příliš nehodil k vojenskému nábytku.
"Tady jsem nevyhověla svým vzpomínkám." Vanda zřejmě vyciťovala cizí náladu. "Co dělat, mám ráda jemné nádobí… Ráchel, v baru v pokoji pro hosty je víno. Přines Noc touhy. Frivolní název, ale ta vůně…"
"To tě plukovník pořád tak prohání?" zeptal se Dutch Ráchel. Ta se zastavila a usmála tak radostně, že Kay zatoužil odvrátit pohled.
"Ne, jenom dneska…"
"Tak už konečně běž, božíčku! A nečum tak na toho starého darebu!" zvolala stařenka vysokým hlasem. Ráchel vystřelila z jídelny.
"Proč jsi mě před ní odhalil?" změnila Vanda okamžitě tón. Tommy, který seděl u rohu stolu, se přímo zachvěl.
V hlase Fiskalocci-Kachovské zněla smrt.
"Budeme potřebovat lidi, plukovníku," odpověděl klidně Kay. "Ráchel je schopné děvče. Hodí se. Ať ví všechno."
"Jaké ‚všechno'? A k čemu se hodí? Rozhoduješ za mě, Altosi? Fuj, Dutchi!"
"Zkrátka nepochybuji, jak se rozhodnete," řekl klidně Kay. "A Ráchel je chytrá, a jak vidím, fyzicky vyspělá…"
"Syčáku! To děvče tě už čtyři roky miluje a neříkej, že to nevidíš! Chceš ji zatáhnout do svých zasraných záležitostí? Zůstalo v tobě vůbec něco lidského?"
"Hovno," zvedl Kay pohled.
Kachovská chvíli mlčela. Potom se rozesmála vysokým, zalykavým smíchem.
"Dutchi, ty jsi ale zvíře… Sotva se držím a ty si ze mě děláš legraci… asi se rozsypu…"
"Plukovníku, nehodlám děvče do ničeho zatahovat," řekl Kay tiše. "Ale chci, aby všechno vědělo…třeba jako rozhodčí."
"Ráchel?" Vanda se opět zasmála, ale tišeji. "Jestli řekneš, že hodláš zabít císaře v době Klanění, začne nabíjet pistole…"
Tommy, který už se uvolnil a dokonce se začínal nudit, frkl a pokusil se skrýt úsměv. Kachovská na něho pohlédla a její výraz zpřísněl.
"Myslím, že pistole nabíjejí jiní," pokrčil rameny Kay. "Opravdu pro mě nenajdete ‚maso', plukovníku?"
4
Císař Grey měl špatnou náladu. Nebylo to nic neobvyklého, ale dvůr zneklidněl.
Císař ráno přikázal odeslat k rodičům svou nezletilou přítelkyni. Několik dvořanů, kteří na to už měsíc čekali, přivedli své dcery, "aby si prohlédly císařský palác". Jejich naděje se nesplnily, Grey celý den nevyšel z ložnice, kde si prohlížel vládní informační kanály nebo vyžadoval nejroztodivnější delikatesy. Ale žádnou neochutnal, jen popíjel minerálku.
Přiblížil se večer, když Greyovi oznámili, že patriarcha Společné vůle žádá o audienci.
Církev nikdy nebyla v Říši významnou silou. Možná proto, že spojení mnoha náboženství víc lidí odradilo, než přitáhlo. A možná proto, že církev napodobila císařovu taktiku a připouštěla ve svém rámci existenci planetárních kultů… A konečně možná vzhledem k politice nezasahovat do světských záležitostí, přijaté před mnoha léty.
Formálně se však patriarcha císaři rovnal. A Grey nehodlal tuto formálnost narušit.
Dnes však neměl chuť na oficiální ceremonie a přijal patriarchu v soukromých komnatách, což mohlo být gestem přízně nebo známkou naprostého pohrdání.
Grey dával přednost tomu, aby takové maličkosti posuzovali jiní.
Když patriarcha vstoupil do maličkého zšeřelého sálku, Grey skloněn nad stolkem osobně naléval kávu do šálků. Kromě tří svíček v masivním svícnu nic nezahánělo tmu.
"Vítám vás, Excelence." Grey přikývl a pozorně na patriarchu pohlédl. "Nedáte si se mnou skromnou večeři?"
Postava zahalená do tmavé látky sklonila mírně hlavu. Hlas bez pohlaví a stáří, změněný jednoduchou operací, byl

tichý jako šumění potoka:
"Děkuji, císaři."
Fialové zdi, kopule černého skla nad hlavou, nábytek z tmavého dřeva… Grey nevěděl, jestli se to patriarchovi líbí. A rád by to věděl - skoro stejně silně, jako chtěl znát jeho skutečnou povahu.
Seděli naproti sobě - Grey, který večer vyměnil župan za pyžamo, a patriarcha, zahalený do stínící látky. Maličký amulet na jeho prsou, skoro určitě obsahující antiskener, se leskl ve světle svíček.
"Kávový obřad, zrozený ve starověku na pevnině jménem Amerika, je jednou z mých nepočetných radostí," poznamenal Grey.
Šálek kávy se vnořil pod látku halící obličej.
"To je možné. Ovšem ve starověku kávový obřad neexistoval. Zřejmě vás špatně informovali, císaři."
Grey se usmál. Spor s patriarchou by byl směšný. Vládl v oblasti, která Greye absolutně nezajímala.
"Víte to lépe, Excelence. Vím, že církev má skvělé archivy i informátory."
"Občas se to hodí. Málokdo chápe Společnou vůli k hranicím dostupným lidem. Zato jí však zůstávají věrni až do konce."
"To mě těší jménem církve. Ještě kávu?"
"Děkuji. Máme dobré zdroje, dokonce i u Curtise van Curtise."
"Ono…"
"V poslední době jsou zneklidněné, císaři. Vaše rozhodnutí prozkoumat Curtisovo jednání církev oceňuje."
"Vidím, že nemáte zdroje jen u Curtise. Cukr?"
"Děkuji. Církev se nestará o světské záležitosti. Ovšem pokud dojde k narušení základů víry… nesmíme zůstat lhostejní."
"Jak van Curtis narušil zájmy Společné vůle?"
"Hranicí snů."
"Čím?"
"Hranicí snů… právě tak Curtis van Curtis nazval svůj nový projekt. Nevíme toho mnoho, ale mnoho zdrojů je zneklidněno účinkem tohoto projektu na základy víry."
"Smetanu?"
"Děkuji. Doufám, že se císař rozdělí o informace, které mu sdělil komandér Šegal, stejně štědře jako o tuto vynikající kávu."
"Máte výtečné zdroje, Excelence. Trochu víc informací by neuškodilo ani… komandéru Šegalovi."
"Stačí. Lžička smetany dokáže kávu pokazit, císaři."
"Jste nepřekonatelný, Excelence. Kromě Curtisových záměrů nemá církev jiné problémy? Finance, propagandu?"
"Pravda je víc než peníze."
"Jen když se o ně opírá."
"Budeme císaři vděční za pomoc, pokud bude potřebná."
Několik minut pili kávu mlčky.
"Rád bych znal vaše světské jméno, Excelence," řekl Grey.
"Bohužel jsem je zapomněl. Děkuji za kávu. Doufám, že císař navštíví chrám Společné vůle."
Grey zaváhal.
"Možná."
"Pohostím vás vynikajícím čajem. Čajový obřad má opravdu kořeny v dávné minulosti."
"Minulost dávno minula a nikdo neví, jaká byla."
"Minulost se stala současností, císaři. Stačí se rozhlédnout a uvidíte ji."
Patriarcha vstal.
"Chrám navštívím. Po Klanění a Šegalově návratu," slíbil Grey. "Říše si váží církve Společné vůle… a její starosti o jednotu lidstva."
Tmavá postava se uklonila.
5
"Proč bych ti měla věřit, Dutchi?" Hlas Kachovské byl stěží slyšitelný. Sama málem zmizela ve svém ohromném křesle, před netknutými talíři, jen sklenice byla prázdná. "Mohl jsi lhát…"
"Proč?"
"Nevím. Jsi zabíječ, Kayi. Tvá psychika se řídí vlastními zákony…"
"Jste také zabíječ, Vando. Bývala jste Nemesis Říše. O výsledku Velké války nerozhodly křižníky a stíhače. Krutost, nelítostnost, neodvratnost pomsty - právě to mimozemšťany zlomilo. Nikdo nedokázal nenávidět tak, jako my."
"Doba nenávisti skončila…"
"Trvá od začátku světa! Vy jste ze sebe vytvořila symbol lidské zuřivosti. Věděla jste, do čeho jdete… do krvavých snů, které nikdy nekončí, do života mimo zákon… Chcete, aby se Velká válka opakovala?"
"Dutchi, nevěřím tvému vyprávění!"
"Já ano," promluvila tiše Ráchel. Seděla vedle Kachovské, hubená a napjatá a nespouštěla z Kaye oči.
Vanda mávla rukou.
"Dutchi, nabízíš mi účast ve spiknutí proti císaři! Mně, plukovníkovi SIB!"
"Nesloužila jste císaři ani Říši. Sloužila jste lidské rase, jak jste dovedla a považovala za nutné. Proto mě pochopíte… jsem totiž také takový."
"Opravdu?"

"Jsem onen poručík z Chaaranu, kterého nazývali Spála."
Kachovská zalapala po vzduchu.
"Můžete si to ověřit. Alkarani se to dozvěděli, takže tato informace někde existuje. Můžete se přesvědčit, že Tommy je Curtisův klon. To má slova potvrdí."
"Nebo fakt, že van Curtis chce cizíma rukama uvolnit trůn!"
"Požádejte o informace o Graalu. O Zlé zemi. Zaleťte tam!"
Kay nyní nenáviděl tuto starou ženu, kterou dosud uctíval. Nechce věřit, nechce se vrátit do svých snů.
"Ráchel, otevři okno," požádala Vanda tiše. Dívka tiše vstala.
"Věřte mi, plukovníku," zašeptal Kay. "Prosím."
"Tommy," otočila stařenka hlavu. "Budu potřebovat stěr ze tvé sliznice… punkci ze svalu… několik kapek krve…" Pak zaváhala, ale dokončila: "A sperma. Promiň, hochu, ale znám metody falšování genotypu a nechci riskovat."
Mladík se začervenal, ale jeho hlas zněl klidně:
"Chápu, paní Kachovská."
"Genetický kód van Curtise musí být v armádních archivech, to nebude problém…," šeptala si. "Budiž… Kayi, nahrál jsi rozhovor s Alkaranem?"
"Samozřejmě."
"Potřebuji originál."
"Nahrál jsem ho na disk a optokrystal. Dostanete je."
"Chytré… Kayi, tvou nahrávku prozkoumají vynikající odborníci. Prvotřídní. Odhalí každý podvod. Jestli chceš, můžeš teď odejít."
"Nelhal jsem."
Za otevřeným oknem šuměl déšť - jednotvárně, stále tišeji. Ráchel zůstala stát, nevrátila se ke stolu; mlčela, zdálo se, že povyrostla.
"Děvče, zajímá mě tvůj názor," řekla Vanda chraplavě.
"Kay nelže."
"Jistě… Ráchel, už by ses tady neměla objevovat, ať se rozhodneme jakkoli. Rozumíš?"
Kachovská chvíli čekala na odpověď a potom se Kaye ostře zeptala:
"Co dělá?"
"Usmívá se," pohlédl stranou.
"Zatracená holka. Který čert tě sem přinesl zrovna dneska?"
"Něco jsem cítila," řekla Ráchel vážně. "Od samého rána. Kayi, doprovodíte mě domů? Není to daleko."
"Bude lepší, když si budeme tykat, parťáku." Kay vstal. "Dovolíte, plukovníku?"
"Běžte," zašeptala stařenka. "K čertu… zase všechno od začátku… zase krev a krev…"
Pohlížela za nimi a víčka se jí bezmocně chvěla.
6
"Vezmete si deštník?" zeptala se Ráchel.
"Mám déšť rád."
Ochranné pole svítilo nad její hlavou jako slabá aureola. Ve večerním šeru jeho světlo vypadalo záhadně a lákavě. Kay uchopil Ráchel za ruku a pocítil, že se jí chvějí prsty. Několik minut kráčeli mlčky. Rozmoklá půda jim mlaskala pod nohama.
"Kayi, nelhal jste… jsi Henriettě?"
"Vandě. Jmenuje se Vanda Kachovská… Krvavá Vanda. Nelhal."
"Proč si změnila jméno?"
"Nahlédni do archivů, pochopíš. Vyprávěla o mně často?"
"Nu… něco…"
Ráchel uklouzla. Kay ji přidržel.
"Rozumím. O kategorii ‚S' také?"
"Pět minut před vaším příchodem."
Dutch se zasmál.
"Opravdu budu dlouho žít."
"Nu… mluvíme o vás často…"
Kay se zastavil, uchopil dívku za ruce a pohlédl jí do očí, laskavě a smutně:
"Zřejmě jsem byl za blbce, když jsem se ti před čtyřmi léty posmíval."
Ráchel rychle zavrtěla hlavou. Vrchlík nad její hlavou tiše zavrněl a rozšířil pole deštníku ve snaze zakrýt před deštěm oba.
"Odmiluj se, děvče!"
"Proč?" zeptala se Ráchel ostře.
"Mám tě rád… ale ne tak, jak potřebuješ."
"To…," zaváhala Ráchel, "kvůli Tommymu? Jste milenci?"
"Bože! Neopovaž se mu to naznačit. Touláme se spolu čtyři roky a opravdu nás z toho podezírají. Tommy má kvůli tomu komplexy. Ne, pochopitelně ne. Mám normální orientaci a jeho sex nezajímá. Miluje různé nesmyslné hry, virtuální realitu."
"Proč tedy?"
"Dávám přednost lásce k lidstvu jako takovému."

"Je to pohodlnější?"
"Chytrá," řekl Kay něžně. "Mnohem pohodlnější. Hlavně potom, co dostaneš stokrát kopanec od těch, které miluješ. Upřímně řečeno, pak je to jediné řešení."
"Já…"
"Nikdy bys mě nezradila. Jistě. Dneska ne. Ale přijde zítřek. Žiju dost dlouho, abych pochopil, že vždycky přijde zítřek. Občas se ho člověk ani nechce dožít… A občas se to podaří. Ale zítřek stejně přijde."
"Proč jste tak hloupý? Povídám, že… že vás moc miluji. A vy mi o svých křivdách!"
Ráchel se odvrátila.
"Promiň." Kay si otřel čelo. "Máš pravdu. A tykej mi."
"Dobře…"
"Ráchel, prostě mi připadalo, že jsi do mě trochu zamilovaná. A rozhodl jsem se tě před tím varovat."
"Děkuji."
"Příměří?"
Děvče mlčelo.
"Až se do tebe zamiluji, hned se to dozvíš," řekl Kay vážně.
"Až tě přestanu milovat, taky to pocítíš." Ráchel pohlédla na Dutche. "A políbit se mě odvážíš?"
Jestli Kaye její nečekaný návrh překvapil, nedal to na sobě nijak znát. Sklonil se k ní - silové pole sklouzlo po vlasech a vypnulo se.
Rty měla nečekaně zkušené a dovedné, až Dutch pocítil zvláštní, nesmyslnou křivdu. Jako kdyby nečekaná zamilovanost Ráchel byla správná. Jako kdyby na světě existovala věrnost a on, prožívající náhodné známosti, měl na ni právo.
"Půjdeme?" odtáhla se Ráchel,
"Půjdeme." Opět ji uchopil za ruku. Mladý muž, který se prochází večerním sadem s dospívající dívkou. Pokud se morálka na Tauri během posledních dvaceti let nezměnila, nedopustil se ničeho špatného.
Ostatně mu to bylo jedno.
Dutch bezděčně zaznamenával zpáteční cestu. Byl příliš unaven, než aby udržoval normální hovor, naštěstí i Ráchel mlčela. Když stromy skončily a vyšli na velkou louku zarostlou trávou, vlastně malé pole, v jehož středu stál dům, děvče se zastavilo.
"Jsme na místě. Nezajdeš na čaj, Kayi?"
Zavrtěl hlavou.
"Tam je mé okno, v prvním patře. Zamávám ti. Počkáš?"
"Počkám."
"Nechceš si vzít flyer?"
"Proč? Projdu se."
Ráchel pustila jeho ruku a vykročila k domu:
"Ráno přijdu."
"Jestli Vanda zjistí, že jsem lhal, najdeš dva čerstvé hroby."
Zasmála se.
"Kdepak," řekl Kay vážně. "Tvá sousedka by něčeho takového nebyla schopná."
"Tak zatím, Kayi."
"Zatím, Ráchel."
7
Když se Kay vrátil do domu Kachovské, byla už naprostá tma. Zabloudil, měl si vzít flyer, přestože to byly jen dva kilometry.
Žádné okno nesvítilo, jen na střeše nad tenkou spirálou antény plápolal bílý ohýnek. Dutch se zastavil na zápraží.
"Pojď, pojď," zazněl shora stařecký hlas. "Do druhého patra a chodbou."
Dutch mlčky poslechl. Chodba končila otevřenými dvoukřídlými dveřmi na balkon. V křesle (kolik je tady těch měkkých symbolů stáří?) seděla Vanda Kachovská. V dlouhých bílých šatech, s dohořívající cigaretou v ruce. Kay ucítil sladkou vůni drogy.
"Proč se děvčátka tak snadno zamilovávají do dospělých mužů?" zeptala se Vanda. "Co myslíš?"
"Asi…"
"To byla řečnická otázka, Kayi. Od Freudových časů na ni dokáže odpovědět každý hlupák. Četl jsi Freuda?"
"Ano."
"Na vraha jsi příliš všestranný. Jsi super, Dutchi?"
"Jsem ze Shedary."
"Jasné. Vydařil ses, vždycky jsem si myslela, že Grey nemá pravdu s tím genetickým moratoriem. Dutchi, všechno, co můžu, prověřím do zítřejšího poledne."
"To jsem rád, plukovníku."
Kachovská zapálila další cigaretu a podala mu ji. Kay mlčky zatáhl.
"Bylo tu takové ticho… a klid…" Vanda hleděla stranou. "Rok za rokem v nekonečném sadě. Už jsem dokonce začala zapomínat. A ty chceš, abych si vzpomněla."
"Náš osud je jiný."
"Jiný… Nač potřebuješ trny, Kayi?"
Kay několik minut mlčel s přimhouřenýma očima. Nakonec pronesl tichým, změněným hlasem:

"Trny nejsou potřeba nikomu, květy je vypouštějí ze zlosti."
"Nevěřím ti…," namítla Vanda. "Chtějí si dodat odvahu. Myslí si, že když budou mít trny, budou se jich ostatní bát…"
Minutu kouřili mlčky. Potom se Kachovská ušklíbla:
"Jsi pašák, Kayi. Takže pochopíš."
"Už jsem pochopil."
"Je čas svléknout starou kůži. Na tom není nic smutného."
Kay vytáhl z podpažního pouzdra čmeláka. Odjištěná pojistka cvakla.
"V každém případě se to šikne…," řekla Vanda, jako kdyby přesvědčovala sama sebe. "Když mám zabít tebe… nebo císaře… neudělám to v tomto těle… Problém je v tom, že jsem matrici aTanu sejmula až v sedmdesáti. Byla jsem ruina a budu rozvalina…"
"Tak ráno, plukovníku," řekl Kay.
"Ráno."
Kay stiskl spoušť. Záblesk vyloupl ze tmy klidný, vyčkávající obličej staré ženy.
"Hodný aTan," řekl Kay a odhodil cigaretu. Zvedl lehké tělo a ověřil, jestli nechytlo křeslo. Ne, všechno bylo v pořádku. Lůžko měl připravené ve stejném pokoji jako před čtyřmi léty. Dutch usnul rychle a tuto noc se mu nic nezdálo.
* * *
Ráno už tělo na balkoně nebylo a na ploše vedle domu stál najatý flyer. Kay vyšel z domu jen v šortkách a půl hodiny cvičil v drobném dešti. Potom zaslechl kroky.
Vanda Kachovská byla dál stará. Obličej trošku omládl, ale podobný výsledek by zvládl i obyčejný make-up. Ovšem její pohyby už nevyznačovala zchátralost, ale uměřená přesnost a soustředěnost. I nepatrné kulhání, které ještě včera neexistovalo, vypadalo záměrně.
Dutch si nenadále připomenul své dětství: cirkus a starý psí-mutovaný panter s drezérem z Mršanu.
"Nepříjemná činnost, pohřbívat sama sebe," řekla Vanda místo pozdravu. Na sobě měla starou kombinézu maskovací barvy a u pasu krátkou lopatku. "Smutná práce. Je tady jedna taková alej, kde bývají vždycky dobrá jablka. Organika…"
Dutch raději mlčel.
"Matrici mi sňali v sedmdesáti." Kachovská se opřela o strom v předstírané nebo skutečné únavě. "A nebylo to dnešních sedmdesát, ale tehdejších… před dvěma staletími. Špatné jídlo, nervy nadranc, ozáření, úrazy, časté porody. To mi přidalo dobrých deset až dvacet let."
"Jste v báječné formě."
"Nemyslím. Ale děkuji za výstřel. Přesný a rychlý. Je to možná směšné, ale dodnes si myslím, že sebevražda je hřích."
Kachovská se odtrhla od stromu a přistoupila ke Kayovi. "Už jsem ledacos ověřila. Opravdu jsi ten poručík z Chaaranu. Což je důkaz tvé otevřenosti. A jestli mí hoši z elektronické služby SIB…"
Dutch se bezděčně zachvěl.
"Mí, Dutchi! Mí, ať slouží kdekoli. Jestliže tedy potvrdí autenticitu tvého rozhovoru s Alkaranem, pak si promluvíme vážně. Ptáčci vždycky vycítí podvod, a pokud ti Alkaran uvěřil, uvěřím ti i já."
8
Křižník nabral kurz. Část stíhačů už přešla do skoku, asi desítka jich visela kolem, ostatní se přetvářely v čelní uskupení. Císař byl v kajutě sám - u obrovského stolu, před stříbřitým zrcadlem vypnutého monitoru. V neformálním, pytlovitém županu, s mírně opuchlými tvářemi, nijak nepřipomínal "vládce Endorie a Terry, vládce kolonií…" Se štítivým výrazem prohlížel hromadu udání. V jeho rukou panensky čisté listy papíru ožívaly, vyskakovaly na nich drobné řádky textu, který mizel, jakmile papír odložil. Občas se císař usmál, ale ani tehdy jeho obličej neopouštěla šlítivá grimasa.
Materiály kompromitující planetární vlády přestaly Greye bavit už před mnoha desetiletími. Kdysi to bývaly machinace "černé strany", které vydobyli na denní světlo agenti nejvyšších kvalit. Nyní prostě osobní vlastnosti lidí, které se mohly hodit v politických hrách. Jeden list Grey zmačkal, hodil do kouta a zamumlal: "Přehání…"
Papír, který císař odhodil, nevydržel dlouho. Rozsypal se v hrstičku šedého prachu. Grey zamračeně sledoval, jak se mění v popel tajné hlášení, které stálo agenta mnohaměsíční úsilí a nelidské ponižování. Materiál byl bohužel příliš pikantní, než aby ho mohl použít v běžném rozhovoru. A změnu vlády na Tauri prozatím neplánuje.
"Císaři, Curtis van Curtis prosí o přímou audienci."
Grey pohlédl na panel interkomu a suše se zeptal:
"Řekli jste mu, že sedím na záchodě?"
"Ano, císaři. Řekl, že rád počká."
Minuta přímého spojení z takové vzdálenosti od Terry se cenou vyrovná aTanu. Grey pomalu posbíral papíry, vložil je do desek a zapečetil. Poškrábal se na zádech.
"Tak nás spojte."
Uprostřed místnosti se objevil duhový sloup a pomalu nabýval podoby lidské postavy. Císař, který si čistil nehty špičkou odpojeného pera, zvedl zrak.
"Zdravím vás, můj císaři…" Curtis van Curtis se předpisové uklonil. Grey počkal, až se návštěvník předkloní, potom líně mávl rukou:
"Nechtě toho, Curtisi… Nač ty ceremonie - mezi námi."
"Dovolte, abych se posadil." Curtisův obraz se rozhlédl a udělal několik nepřirozeně rychlých kroků. To počítač komunikátoru zrychloval jeho pohyby ve snaze vizuálně sladit dva prostory. V císařově kajutě Curtis van Curtis klesl

na úzkou, tvrdou židli určenou návštěvníkům, ale choval se, jako kdyby pohodlně seděl v měkkém křesle.
Císař předstíral, že si toho nevšiml.
"Jsem šťasten, že vás mohu pozdravit při příležitosti začátku Klanění," začal Curtis. "Omlouvám se, že vás nedoprovázím, ale poslední dobou se obchodům nedaří a vyžadují mou trvalou přítomnost."
"Nevadí, uvítáte mě za měsíc, až se vrátím na Terru."
Curtis si uhladil nenápadný šedý kabát a poznamenal:
"Možná i dříve, můj císaři. Okolností mě mohou přivést na periferii Říše."
Grey stěží skryl překvapení. Zbabělý šakal Curtis hodlá vylézt ze své nory? Poprvé za stovky let?
Neuvěřitelné.
"A vaše záležitosti, které vyžadují neustálý dohled?"
"Můj syn je už dost velký a může na všechno dohlížet." Curtis pohlédl stranou. Císaři byl nepříjemný jeho pátravý pohled na průhlednou vitrínu s dokumenty.
"Syn je někde poblíž?" zeptal se.
"Ano, císaři."
"Představte mi ho. Už dlouho jsem ho neviděl, naposledy tehdy, když jste měl tu čest mě přijmout ve svém domě."
"Arture!"
V rohu místnosti se objevil druhý duhový sloup. Než se obraz zaostřil a odstranil poruchy, Grey zahlédl něco zvláštního.
"Není tam s vámi sám, Curtisi!"
"To je jen bodyguard," Curtis vyskočil a uklonil se, tentokrát mnohem rychleji. "Podle dvorní etikety se bodyguard nepočítá za osobu a jeho přítomnost na audienci je přípustná…"
"Neuč mě etiketu, pse!"
"Promiňte, císaři…" Curtis ztuhl v předklonu. Grey chvíli přemítal, jak by mohl využít Curtisovu chybu, kdyby aplikoval zákony Coolthosu… nebo Cailisu… Potom unaveně zavřel oči. K Curtisovu odstranění nepotřebuje záminku. Stačí chtít.
Ovšem bez Curtise nebude ani nesmrtelnost. Majitel "aTanu" je nezbytný, dokud nezačne pracovat technika mimozemšťanů.
"Odpouštím vám, Curtisi."
Grey pohlédl na Artura, který se lehce ukláněl. Sympatický, urostlý mladík, trochu podobný otci, v bohatém krajkovém oděvu podle endorianské módy.
"Myslel jsem si, že jsi starší, hochu," řekl císař Artur se narovnal.
"Už jsem umíral, můj císaři."
V hlase měl ještě méně úcty a strachu než Curtis. Hovořil jako rovný s rovným, bez otcova úsilí.
Opravdu by dokázal řídit systém aTanu? A nebylo by jednodušší pracovat s ním?
Velice lákavá myšlenka… pro budoucnost.
Grey pomalu zvedl ruku. Artur bez váhání přistoupil, sklonil se a dotkl se rty dlaně. Iluzorní polibek byl suchý a studený, po chlapcově obličeji přeběhly duhové plamínky. Žádná technika není bezporuchová.
Kromě aTanu.
"Líbíš se mi, Arture."
"Děkuji, můj císaři."
"Toto oslovení ponechej svému otci. Oslovuj mě ‚pane'."
"Ano, pane." Odděleni miliony kilometrů se dívali vzájemně do očí. Artur neodvracel zrak.
"Máš zvláštní vkus při volbě bodyguardů."
"Mám vůbec zvláštní vkus, pane."
"To mi opravdu připadá zábavné. Odejdi."
Grey přenesl pohled na Curlise:
"Tvůj syn se mi zalíbil. Zapoj ho do práce… a chraň."
Van Curtis přikývl.
"Můžeš odejít."
Obrazy zmizely. Císař mlčky probíral papíry. Curtisův syn… je schopen řídit "aTan"? Netouží zaujmout otcovo místo? Dokáže zabít nesmrtelného?
Zajímavá hra. Zejména když se vezme v úvahu, že van Curtis zřejmě zahájil vlastní. Greye to potěšilo. Bojoval rád a Galaxie mu už stovky let neposkytovala zajímavé soupeře.
9
"Proč právě císař?" zeptala se Vanda.
Kay, který si prohlížel zbraně na stěnách, neodpověděl hned. Kachovská ho k sobě pozvala králce po obědě. O výsledcích prověrky nepadlo ani slovo, ale zřejmě ji přesvědčily.
"Van Curtis se chce císaři jen pomstít. Jestli Grey zemře…"
"Rozumím. Ale to není důvod."
"Pracoval jsem pro něho a nechci zabíjet bývalého klienta."
"Kodex Ligy? Cha. Na Graalu jsi se o to pokusil."
"Neviděl jsem jinou možnost." Kay opatrně sundal ze stěny šanci. Zřejmě tutéž…
"Opatrně, všechny zbraně jsou nabité," varovala Vanda. "Kayi, nemlž. Není žádná záruka, že po císařově smrti Curtis přeruší projekt Hranice snů. V odděleních ‚aTanu' jsou už skoro dokončené přístavby."

"Pokud nepřeruší, budu se zabývat Curtisem."
"Nebuď směšný. Nikdo se jím nebude zabývat, protože zahyneme. Proč právě císař?" opakovala.
"Protože právě on stvořil náš svět!" Dutch se otočil, stále se šancí ve spuštěných rukou. "Může za všechno: Velkou válku, bombardování Shedary, vzpouru na Chaaranu, anarchistické planety! To jsou jeho sny! A my v nich musíme žít!"
"Hněv spravedlivého… Kay Dutch našel zdroj světového zla." Vanda mu vzala z rukou šanci a s jistým úsilím ji vložila zpátky do úchytek. "Mluví z tebe osobní nenávist k císaři… a láska ke Curtisovi. Mám na mysli klon, Artura."
"A kdyby? Vy jste Greyovi oddána, Vando? Té tlusté svini, která sedí na trůně?"
"Sjednotil lidstvo v létech války."
"To bylo snadné. Lidé potřebovali vůdce."
"No dobře, Dutchi. Dejme tomu, že Grey zasluhuje smrt, stejně jako každý vládce každé planety. Nemyslím si, že nový císař bude lepší, ale pokud jeho smrt má zachránit lidskou rasu, budiž. A teď odpověz: Jak zabít nesmrtelného?"
Kay mlčel.
"Nemyslím, že Curtis van Curiis se spokojí s císařovou smrtí. Mohl ho prostě při další smrti neoživit. Ale Grey vždycky vstal z mrtvých. Proč?"
"To ví každý hlupák," řekl Kay.
"Aha, takže chápeš. Otevřou závěť… a tam Curtisovo jméno vůbec nebude. Novému císaři bude zřejmé, že nemůže spoléhat na nesmrtelnost. Že Curtise neuspokojuje současné postavení. A rozdrtí Curtisův palác i s pobočkami ‚aTanu' na všech planetách. Lidé ho podpoří, zaplatit si aTan mohou jen nejvýše tři až čtyři procenta."
"Zaslouží si to víc…"
"To jsou nápady! Už začínáš rozhodovat, kdo má žít? Kayi, můžeme Greye zabít. Atentáty se vyskytovaly vždycky - samotář Kalma, psychopati z Jacksonovského fondu. Jenže co z toho? Curtis se skřípajícími zuby císaře oživí. A pokud budeme ještě živí, císař nám zajistí před smrtí několik veselých týdnů."
"Bojíte se, Vando?"
"Netoužím po nesmyslné smrti. Jak chceš zabít Greye? Musíš mít nějaký plán… měl jsi na to čtyři roky."
"Asi vás rozesměju, plukovníku…" Dutch sáhl pro odstřelovačskou pušku, ale v poslední chvíli spustil ruce. Smrtonosné hračky, kterými byla Vandina pracovna poseta, mu nedopřávaly klid. "Víte… chci ho zničit duševně."
Vanda se opravdu rozesmála.
"Zkompromitovat ho v očích dvora? Aby Greye prostě svrhli a požádali Curtise, aby bývalého císaře neoživoval? Jsi v těchto záležitostech jako dítě. Víš, jak jsou provázáni ministři a generalita? Jaké jsou meze jejich moci? Grey vyhovuje všem, nikdo netouží po novém císaři. Navíc se nenávidí navzájem, každý doufá, že právě jeho Grey uvedl ve své závěti, ale nikdo neposkytne sebemenší šanci svému soupeři, aby posílil. Ne, Kayi…"
"Mám na mysli opravdovou duševní smrt," řekl Kay. "ATan léčí jen tělo. Šíleného císaře nikdo nepotřebuje."
Kachovská frkla. Přešla pokojem k oknu a prohodila:
"Podívej se do baru."
Kay pokyn ochotně splnil. Z velké skříňky, kde ležely v izolovaných hnízdech v patřičné teplotě desítky lahví, vyňal žluté mršanské.
"Něco silnějšího," přikázala Kachovská, aniž se otočila. "Už dvacet let jsem se pořádně nenapila. Vodku."
Kay ignoroval kalíšky a rovnou nalil vodku do křišťálových pohárů.
"Schopný žák," komentovala Kachovská. "Na naše duševní zdraví."
Dutch se usmál. Vypili a Vanda s povzdechem mrštila pohárem do zdi.
"Pro dnešek dost. Říkáš šílenství? Ano, to je šance, jak zlikvidovat nesmrtelného. Jenže jak? Císař je očkovaný proti všem psychotropním jedům, tomu klidně věř. A nepochybně má zesílenou hematoencelografickou bariéru. I kdybys mu dal injekci V-6, bude v pořádku ještě deset minut. A to mu postačí, aby se zabil, techniku jeng zná. Navíc je možné, že pro takový případ má implantovaný biokiller. Jed pronikne do krve a císař zemře."
"A záření? Vzpomínám si na řeči o pokusech na planetě Gorra…"
"Psychopaprsky? Bohužel. Dalo by se získat schéma generátoru, jeden zločin víc nebo míň už pro nás nehraje roli. Ovšem toto záření způsobuje šílenství napadáním buněk. A v novém těle se císaři rozum vrátí."
"To jsem nevěděl," přiznal nerad Kay.
"Teď to víš… Ovšem na tvém plánu něco je. Musí zešílet sám."
"Nesmysl," komentoval krátce Kay.
"Hochu, je třeba prožít dvě či tři století…," Kachovská mu se smíchem odebrala poloprázdný pohár, "a za ta léta pochopíš, jak je šílenství blízko."
Na svůj věk a sílu toho vypila už dost, ať už v minulosti pila sebevíc. Kay neřekl nic.
Druhý pohár se rozletěl na kousky.
"Máš pravdu, jenže netušíš, jak to zařídil."
"Verbální lámání psychiky?"
"Aha… Něco jsi zaslechl. Ano. Ovšem císař nesmí odporovat, musí být zdrogovaný nebo prostě věřit agentovi, který na něho působí."
"Tetičko Fiskalocci!"
Vanda se otočila k oknu.
"Oho, přišla tvá mladá obdivovatelka, která dává přednost mému starému… vlastně novému jménu. Zavolej hocha do jídelny. Uspořádáme válečnou poradu."
10

Tommy byl zřejmě nespokojen, že ho Kay odtrhl od počítače. Vandu poslouchal pozorně, ale s výrazem, jako by se mu pokoušeli vydávat násobilku za posvátné proroctví.
Dutch usedl naproti Ráchel. Dívka se dnes oblékla hodně nenápadně: dlouhé šedé kalhoty, bílá blůza s malým límečkem. Kaye to pobavilo a současně to v něm vyvolalo soucit. Tak se snaží, aby se mu zalíbila… Povolil si vázanku a uvelebil se pohodlněji.
"Ráchel…" Ve Vandině hlase nebylo ani stopy po kratičké opilosti, "teď ti povím něco hrozně důležitého."
"Poslouchám." Dívka si přehodila nohu přes nohu. Všechno směřovala na Kaye, jen na Kaye. Každé slovo, každé gesto, byly pečlivě nacvičené, dosud se nezměnily v reflexy, vyzkoušené na stovkách mužů.
A nezmění se, pochopil Kay.
"Musíš jít domů, děvče. Pak bude všechno v pořádku. Věř mi, tvou pomoc nepotřebujeme. Jediné, co můžeš pro náš udělat, je to, že nezemřeš s námi."
"Nikam nepůjdu." Při zvuku jejího hlasu Kaye zamrazilo. Nepůjde, hrozná škoda… Stojí osud celé rasy za osud jedince? Stojí.
"V tom případě si uvědom, že pokud selžeš, zabiju tě, přestože tě mám ráda." Vanda pohlédla na Ráchel a zahlédla v jejích očích na okamžik strach.
"Dobře."
"To je vše. Končím rozhovory." Vanda je přelétla pohledem. Čtyři osoby se v rozlehlé místnosti ztrácely. Asi si to uvědomila také. "Nu… babka, muž, mladík a děvčátko. Parádní komando pro likvidaci císaře Greye."
Ráchel se otřásla, ale neřekla nic.
"Hodláme zabít nesmrtelného, Tommy! Pro všechny případy - nevíš, jak oklamat systém aTanu?"
"Jestli jsem to věděl, zapomněl jsem."
"Chápu. Dospěli jsme s Kayem k jedinému závěru: císař musí zešílet. Psychotropní látky a záření vylučujeme. Máte nějaké návrhy, děti?"
Tommy nečekaně ožil.
"Ve virtuální realitě býval takový program… vlastně hra. ‚Polibek chaosu'. Sundali ho ze sítě a vypustili antivirus, který tam krouží dodnes, aby se nemohl program vrátit. Ale někde mohl zůstat. Každý, kdo hru hrál, se za tři až čtyři dny zbláznil."
"Zajímavé." Kachovská projevila opravdový zájem, ale nijak se netěšila. "Velice zajímavé. Ale těžko můžeme unést Greye, patřičně ho obléknout, nasadit mu přilbu a zapnout ‚Polibek chaosu'. Neumíš si představit možnosti jeho ochrany. Neposkytne nám tři dny, nanejvýš tři hodiny."
"Kromě toho by mohl něco vytušil," dodal Kay. I jeho Tommyho slova zaujala. "A nepochybně se zabije už během únosu."
"A kdybychom mu tu hru podstrčili?"
"Nemyslím si, že císař hraje hry."
Tommy pokrčil rameny.
"A musí se Grey zbláznit sám? Dobrovolně?" Ráchel vlastní slova překvapila, ale Vanda přikývla na souhlas.
"Ano."
"A co je nutné, aby člověk zešílel?"
"Především jeho přítomnost."
"Grey není idiot," promluvil Kay. "Co my, jeho věrní poddaní, víme o svém císaři? Mluvím vážně."
"Kupodivu málo…" Vanda vypadala zaujatě. "Pochází z Endorie, ale jeho celé jméno a původ nikdo nezná. Podle jeho vlastních slov všichni příbuzní zemřeli při prvním útoku Alkaranů."
"Žádné příbuzné neměl… v našem světě," zamumlal Kay.
"Na začátku Velké války byl kapitánem torpédoborce. Když Planetární rada Terry, která tehdy vládla, vyslala endorianskou flotilu k Altairu, právě Grey, který převzal velení, zachránil zbytky eskadry. Přivedl jí na Terru, zmocnil se orbitálních základen a donutil Radu, aby mu předala moc. Následovaly dvě velice zdařilé bojové operace, dočasné spojenectví se Silikoidy, což odradilo Bulraty od otevřeného boje s Říší. Jeho autorita rostla. Úspěšně manévroval mezi rasami a poskytl koloniím četná privilegia, která je plně uspokojila, a zabránil tak rozpadu Říše. Když Curtis van Curtis opustil flotu a zorganizoval "aTan", císař byl jedním z jeho prvních uživatelů. Teď mu může být kolem tří set třiceti let… ano, přesně tři sta třicet čtyři. To je hodně. Curtis, kterého nazývají nejstarším člověkem, má jen dvě stě sedmdesát."
Kachovská se zasmála. "Jsme s Curtisem vrstevníci, jenže já jsem si koupila aTan o čtyřicet let později, až po válce."
"To je oficiální životopis," zabručel Tommy. "Učí se ve škole."
"Kromě životopisu existují jen drby. Grey nemá rád novou techniku, což je plně pochopitelné, protože při stárnutí narůstá konzervatismus. Občas pořádá u dvora čistky, což je rozumné. Ale hlavní postavy ve vládě se od války nezměnily. Císař tisíckrát změnil své záliby, ale dosud sbírá modely kosmické techniky, naší i cizí. Říká se, že Bulrati zřídili zvláštní továrnu na výrobu modelů, aby ho potěšili."
"Nemyslel jsem si, že umí podlézat," řekl Kay.
"Zřejmě je oslnil… Co ještě? Sexuální experimenty. Nic divného, za tři století omrzí všechno. Prý se teď znovu zajímá o nezletilá děvčátka."
"A láska?" riskla Ráchel.
"Z té císaře nikdy nepodezírali. Nu, možná v mládí. Ale tam se nedostaneme. Škoda, byl by to nejlepší způsob ovlivňování…" Vanda se zamyslela. "Proženu počítačem data o všech Greyových sexuálních partnerech, bez ohledu na stáří a pohlaví. Třeba získáme jeho ideál nebo podobu ztracené lásky, což je totéž. Vypracujeme strategii postupu."
"Agent pro ovlivňování?" zeptal se Dutch.

"Ano. Zřejmě děvče."
Kay pohlédl na Ráchel, která zbledla.
"Jsi moc velká," zavrčela Vanda. "K ďasu… budeme muset v bojové operaci použít dítě. Zase plno sračeк…"
"A dál?" Dutch zůstal klidný.
"Dál? Když půjde všechno dobře, pak o samotě s agentem bude Grey bezmocný. Fyzicky i duševně, a bude možné lámat jeho psychiku. Nejhorší je, že máme jen tři dny. Verbální lámání psychiky trvá několik týdnů."
"Vynasnažíme se. Můžeme použít naše nejdůležitější znalosti." Dutch luskl prsty. "Víme to, co Grey pokládá za absolutní tajemství. Totiž skutečnost, že je tvůrcem našeho světa."
"Ano," potvrdila bez zvláštního nadšení Kachovská. "Ale stojí za to. Náš trumf v rukávu…"
"Bude potřeba jen jednou. Jeho zahráním můžeme císaře přesvědčit, že náš svět není reálný…" Dutch se uchechtl. "Že sní při bdění a jen si představuje, že je císař! Dokonalý předpoklad pro lámání psychiky!"
"Bylo by dobré vědět, jaký byl jeho svět." Vanda vzdychla. "Ale to se asi nikdy nedozvíme. Kayi, slyšel jsi o takové zábavné teorii, že náš svět je pouhým snem jednoho, jediného člověka? A když ho probudí, všechno zmizí?"
"V našem případě se změní v šílenství," upřesnil Tommy. "No nazdar…"
"Náš svět je šílený i bez toho." Kay poplácal Tommyho po zádech. "Pomůžeš Vandě s profilem agenta?"
"Pomůžu." Tommy ochotně vstal.
"Počkejte," nevydržela Ráchel. "Chcete Greyovi podstrčit agenta… holčičku, která si získá jeho důvěru a naruší mu psychiku…"
"Uznávám, že je to podlé," řekla Vanda suše.
"Ne, o tom nemluvím. Ale bude ji třeba vyškolit, vysvětlovat, o co jde…"
Kay na ni soucitně pohlédl.
"Děvče, takový agent vůbec nesmí vědět, co dělá. Ostatně je to nadbytečná informace."
"A právě proto je to opravdu podlé," odpověděla Ráchel tiše

Třetí část
Císař
1
Dutch držel v ruce fotografii - ještě vlhkou, čerstvou, vytištěnou s přesností počítače,
"Taková dívenka přitáhne Greye jako magnet," řekla Vanda.
Dívenka vypadala naprosto obyčejně: krátké černé vlasy, velké hnědé oči, osmahlá kůže. Nanejvýš dvanáct let.
"O zálibách se nediskutuje. Na Djenahu seženu takových tucet za odpoledne," řekl Kay. "Máme čas?"
"Máme, programování agenta trvá pět až šest dní." Vanda pohlížela na fotografii stejně jako Kay, klidně a zamyšleně.
"Jenže to není řešení. Potřebujeme agenta s kořeny. Zkrátka musí být zdejší. Ochranka je bdělá, každá císařova přítelkyně je prověřována do sedmého kolena."
"To už je horší…" Dutch vzal Ráchel za ruku. "Znáš taková děvčata?"
"Ne… neznám." Odvrátila pohled. "Nejsem Grey, po usmrkáncích se nedívám…"
"Víš to určitě?"
"Nu, takovou jsem neviděla."
"Důležitý je typ obličeje. Barva vlasů a očí se dají upravit."
"Té fotografii se podobá má sestřička. Jenže je zrzavá jako já."
Dutch zavrtěl hlavou, ale Vanda souhlasně kývla.
"Výtečný nápad. Souhlasíš?"
Ráchel zřejmě neměla daleko k hysterickému výbuchu:
"Ne!"
"Když jsi řekla ‚a', musíš říct ‚b'. Pochop, tvé sestře nic nehrozí."
Kay přikročil k Vandě, ale ta ho odstrčila.
"Ráchel, jediná smůla je v tom, že se tvá sestra stane jednou z císařových milenek. Z hlediska nejbližších příbuzných je to samozřejmě nepříjemné, ale žádná tragédie."
"Zabijí ji!"
"Koho? A za co? Co zavinila malá holčička, které před očima zešílel císař Grey? Jediné, co jí hrozí, je kompenzace od vlády."
"Není třeba, plukovníku," řekl Kay, ale Vanda ho neposlouchala.
"Ráchel, SIB bude prověřovat všechny agentovy kontakty. Návštěvy tvé sestry v mém domě podezření nevzbudí. Ale jestli vezmeme nějakou jinou, která bydlí stovky kilometrů odtud, bude to vypadat divně. Zemře ona, já, ty, Kay i Tommy."
"Ne." Ráchel se otočila zády.
Vanda se odmlčela a pokrčila rameny:
"Nu což, budeme hledat. Ostatně se smrtí počítáme… Kam jdeš, Kayi?"
Dutch bez ohlédnutí vyšel z pokoje. Chviličku postál na verandě a potom seběhl po schodech dolů. Už nepršelo. Zrasované stromy kolem domu přímo prosily o politování.
Kay lítost nenáviděl. Pokládal ji za nejnesmyslnější lidský cit. Nejzrádnější. Kachovská může předstírat a ujišťovat, že mají šanci na záchranu. Nesmysl, SIB dostane pravdu i z mrtvých. Jenže… co z toho? Jakou cenu mají jejich životy, plus život neznámého děvčete, ve srovnání s osudem lidstva? Žádnou.
Je snadné přijímat oběti - a těžké je vyžadoval. Smrt je miliónkrát čestnější než ušlechtilost a oddanost. Smrt je konečná

pravda, kterou lze obětovat a přijmout. Je vyvrcholením života, nikdy nepředstírá, že je krásná. A každý, kdo se rozhodl vyměnit svůj život za smrt darebáka, to mohl dělat, dokud Curtis nedal světu aTan. Darebákům je nesmrtelnost mnohem dostupnější…
Dutch došel k ploše pro flyery. Stály tam dva stroje -jeden patřil Vandě, s druhým pronajatým se vrátila z aTanu. Seděl v něm Tommy.
Dutch počkal, až se kryt kabiny otevře a mlčky usedl do pilotova křesla.
"Mám na účtu pár drobných," prohlásil Tommy, "a na kredit ta sebranka nevěří."
Dutch vložil do terminálu svou kreditní kartu a zeptal se:
"Kam se chystáš?"
"Někam."
"Myslel jsem si, že zase bloudíš ve svých labyrintech."
"Prozatím jich mám dost. Včera jsem vyhrál finále ‚Mastera'."
"Blahopřeji." Kay vzlétl k obloze, ignoroval nesmělé pokusy stroje přejít na automatiku. Stříbrná čočka flyeru visela mezi modrou oblohou a zelenou rovinou sadů. "Mám špatnou náladu, připoutej se."
Tommy mlčky zacvakl pásy.
"Jedeme." Kay si najednou připomněl sourozence, které mu poskytla Matka Rodiny. "Bojíš se smrti, hochu?"
"Už jsem jednou umřel."
"Pravda."
Flyer klouzal nad vrcholky stromů. Dutch zakolébal strojem, obrátil ho kabinou dolů. Do hlavy se mu nahrnula krev.
"Tommy, jak zabít nesmrtelného?"
"Nevím."
Větvičky zabubnovaly na kryt, zelené kousky se rozlétly. Dutch mlčel.
"Nevím, Kayi," odpověděl klidně Tommy. "Otec to ví… a Artur zřejmě taky. Já ne. Neblázni."
"Plukovník teď zpracovává Ráchel," řekl Kay a mírně zvedl flyer.
"Aby si lehla k císaři?"
"Aby nám poskytla mladší sestru."
"A co je ti do toho?" Flyer se opět převrátil a začal nabírat výšku. "Jsi pobouřen jako aktivista Jacksonovského výboru ochrany dětí ve veřejném domě Djenahu."
"Nikdy jsem nevyžadoval oběti, Tommy. Nepokládám se za špatného ani dobrého. Prostě jednám tak, jak chci."
"A teď se bojíš, že Ráchel přinese sestřičku jako oběť a ty se budeš muset revanšovat za tu šlechetnost?"
"Hlupáku. Budu se muset revanšovat za podlost."
Tommy pohlížel na Kaye s nepatrným úsměškem. Ten po chvíli zmizel.
"Kayi, asi jsi lepší, než jsem si myslel. Spadl jsi do hry, ve které by obyčejní vrahové vypadali jako světci, a polekal ses."
"Správně!"
"Sám jsi přece říkal, že osud lidstva stojí za každý zločin. Nemáme jiné východisko."
"To tvůj otec nám neponechal jiné východisko. Napřed aTan, potom Hranice snů. Nelze poskytnout lidem nesmrtelnost, když se chovají jako zvířata. Není je možné činit rovnými Bohu, když jsou pouhými lidmi."
"Aha. Nenávidíš Hranici snů nejen proto, že oslabené lidstvo smetou mimozemšťané. Pomyšlení na světy, které se stanou uskutečněním tajných snů, ti připadá odporné."
"Jistě. Dokonce i náš svět může vypadat jako ráj ve srovnání s nimi."
"A jaký by byl tvůj svět?"
"Žádný nebude!"
"Nevěříš si?"
"Ne."
Několik minut mlčeli, bylo slyšet jen kvílení přetíženého motoru, který unášel flyer nad nekonečným sadem. Řídké skvrnky domů, kopule klimatizátorů…
"Nechceš zmrzlinu?" zeptal se Kay. "Jsou tady velice příjemné kavárničky."
"Chci."
"Tak se drž."
Dutch zapnul technický terminál flyeru. Zabušil na klávesy a vydával příkazy tak rychle, že je Tommy nestačil ani vnímat.
Stroj se otřásl a hluk motorů utichl. Přešli do nadzvukové rychlosti.
"Ostrá jízda," ocenil Tommy. "Jak jsi vypnul blokádu rychlosti? Přímo?"
"Ne, to nejde. Zavedl jsem do sektoru statistiky informaci, že ve flyeru letí těžce raněný vládní kurýr."
Tommy se zasmál.
"A to proto, abychom doslali dříve zmrzlinu?"
"Pokládám to za velice vážný důvod."
2
Vrátili se pozdě. Taurijská města nabízejí zajímavé zábavy lidem, kteří nemíní porušovat zákony.
"Už jsi vychladl?" přivítala Kaye Vanda, která hrála s kocourem zvláštní hru. Rozkládala po stole barevné umělohmotné destičky, kocour je tlapkou přesouval a stavěl do rovné řady. Když vstoupili, zvedl hlavu a zadíval se na ně.
"Jak skončila diskuse?" odpověděl otázkou Kay.
"Normálně. Běž, Acháte. Nemusíš se vzrušovat…" Kocour seskočil ze stolu a hrdě kráčel ke dveřím, cestou se vyhnul

Tommyho natažené ruce.
"Konkrétně, plukovníku."
"První jednání bylo velice krátké. Ráchel i Lara už odešly."
"Děvče se jmenuje Lara?"
"Ano. Ještě dnes si přebarví vlasy, absolutně přesvědčená, že je to její nápad. A obyčejné kontaktní čočky zamění za barevné."
"To postačí?"
"Pravděpodobně ano. Vzhled není nejdůležitější. Zbývá její chování." Vanda mluvila s přestávkami. "Císař včera odletěl z Endorie. Za týden bude na Tauri."
"V městě už vyvěšují říšské vlajky," oznámil Tommy. "Všichni čekají na Greye."
"My také. Existuje takový dobrý zvyk vítání císaře - děti přinášejí květiny ke schůdkům lodě."
Kay usedl na okraj stolku, který žalostně zaskřípal.
"Plukovníku, kde jste se naučila verbálnímu lámání psychiky?"
"V armádě," řekla mírně udivená Vanda.
"Používala jste děti jako agenty?"
"Ne, ale nemyslím si, že je v tom rozdíl. Nejdůležitější je najít slabé místo objektu. Greyova slabost je dlouhý život a to, že pokládá náš svět za stvořený výlučně pro jeho přání."
Kay mlčel.
* * *
Radge uměl pít. Šegal zamyšleně pohlížel na montéra, který pomalu popíjel druhou sklenicí koňaku. Silová kopule nad jejich stolkem byla průhledná, ovšem zvuky tlumila dokonale, takže si uprostřed restaurace připadali jako na samotě. Náramek na Šegalově ruce, prostý endorianský šperk, zajišťoval utajení rozhovoru ještě lépe.
"Nerozumím," řekl Radge a odstrčil prázdnou sklenici. "Potřebujete protekci? Sice ještě nejsem v úřadě, ale můžu to zkusit…"
Vjačeslav zavrtěl hlavou.
"Ne. Tři roky prověřování mi připadá dlouho."
"To připouštím…"
"Chci tvou funkci, tvé jméno a tvé doklady."
Pokud se Radge Gazanov, montér elektroniky druhé třídy, opil, nyní byl naprosto soustředěný.
"A můj skalp jako přílohu?"
"Ten si nechej. I s tím."
Šegal cvrnknutím poslal svou kreditní kartu přes stůl. Radge ji uchopil do ruky a pomalu vsunul do terminálu ve stole, aby zaplatil. Pohlédl na terminál a zvedl oči:
"Za takové peníze nestojí žádná funkce."
Vjačeslav přikývl.
"Jsi špion," konstatoval Gazanov.
Šegal pokrčil rameny.
"Setiko?" zeptal se zvědavě Radge. Kreditní kartu vydala planetární banka Coolthosu a každý ví, která společnost ovládá tento svět.
"Dbej o zdraví," doporučil Vjačeslav.
Radge vytáhl z kapsy svou kartu a položil ji vedle Vjačeslavovy. Dotkl se senzoru.
"ATanovci mě zabijí," prohlásil.
"Zmizím dokonale. Koupíš si doklady, emigruješ, založíš malou firmu."
Gazanov vzdychl a přejel prsty po klávesách. Opatrně si vzal svou kartu a prázdnou podal Vjačeslavovi.
Dlaní si uhladil dlouhý pruh vlasů, který tvořil celý jeho účes, a pohlédl na Vjačeslava:
"Hodláš se mně podobat?"
"Zaplatíš sám," ignoroval Vjačeslav dotaz. Vstal a silové pole kopule rázem zmizelo. "Do rána se z planety ztrať."
Po opuštění restaurace si vzal taxi. Ne proto, že spěchal, skupina chirurgů z oddílu Štít ho očekávala až za tři hodiny.
Vjačeslava dráždilo aroma endorianskčho vzduchu - nepostižitelný, ale ostrý pach kovu. Je dobře, že si Grey zvolil za své sídlo Terru.
Během jízdy ulicemi přemýšlel o Gazanovovi. Jednal správně? Občas je příjemné ukázat šlechetnost.
Hlavně tehdy, když je to účelné.
Výdaje za dokonalé zmizení budou o něco nižší než částka pro Radgeho. Ovšem pokud "aTan" začne vyšetřovat, což je reálné, a najde skutečného Gazanova, bude jeho přesvědčení o účasti "Setiko" na operaci velice užitečné.
Občas se humanita vyplácí.
3
Pěkné počasí trvalo už třetí den. Kay stál u okna a pohlížel na fialovou záři kompenzátoru.
Všechno bylo jako dříve. Planety se za čtyři roky nezmění - mění se lidé. Jak tehdy bylo všechno jednoduché - dovést Artura na Graal, nebo ho zabít, kdyby se ukázalo, že Hranice snů je Curtisovým trojským koněm.
Přivedl chlapce k cíli, ale zabít ho nedokázal. Mění se lidé, říše jsou věčné. I když se rozpadnou na prach, žijí dále. Neměnné a vítězné - ve filmech, na stránkách letopisů. Mění se lidé, ti to mají složitější. Umírají, i když jsou nesmrtelní.
Co má společného malý Kay z altoského útulku s poručíkem Spálou, bodyguardem kategorie "S", Curtisovým žoldákem a dnešním Kayem Dutchem?
Jméno?

Neschopnost milovat?
Dutch se začal svlékat. Pečlivě pověsil sako na opěradlo židle, jako kdyby se tkanina mohla zmačkat.
Videofon na nočním stolku tiše zabzučel. Kay se sklonil nad maličkým displejem:
"Ano?"
Na druhém konci panovala tma. Obličeje Ráchel se spíše domýšlel.
"Nespal jsi?"
"Chystal jsem se."
"Kayi, byl jsi na dnešním… programování?"
"Ne. Je něco s Larou?"
Ráchel zaváhala:
"Ne, vlastně ano. Chovala se divně k otci, ale nechci o tom mluvit."
"Nemusíš, Ráchel. Programování končí. Tvá sestra je nyní připravena jako oběť… onoho muže. Dokud se neocitne u něho, bude se chovat nestandardně. Hledá cíl. Myslím si, že právě tomu tak je."
Otřásla se.
"Bojím se, Kayi."
"Já taky."
"Kayi, nezapomněl jsi, které okno je moje?"
"Nezapomněl."
"Přijď hned. Potřebuji tě."
Displej zhasl. Dutch beze spěchu sundal vázanku, hodil ji na sako a zamířil ke dveřím.
Bez deště mu cesta připadala dvakrát kratší. Sto metrů od domu zpomalil a změnil se v tichý stín. Kličkoval mezi několika lampami, které tvořily řetízek od domu k ploše pro flyery, až dospěl ke stěně. Nepatrně osvětlené okno v prvním patře bylo otevřené.
Dutch přejel dlaní po stěně. Naštěstí tady milují dřevo. Plast by byl problematický… Přilnul ke stěně a povytáhl se po sotva znatelných chytech. A zase znova.
Ráchel se vyklonila z okna a podala mu ruku. Kay ji uchopil, volnou rukou se vytáhl a usedl na parapet.
"A jsi mým hostem," řekla Ráchel.
Kay přikývl a rozhlédl se. Zvláštní pokoj. Dokonce hodně zvláštní. Jako obrázek vystřižený ze staré knihy. Masivní vyřezávaný nábytek - vysoké, úzké skříně, velký stůl s politurou, těžké židle, nízká a široká postel. Dokonce i video v pouzdru ze světlého dřeva bylo stylizované starožitně. Stolní lampa byla plynová, pod matovým sklem stínítka hořel plamínek… nebo pravděpodobněji jeho imitace. A jako kontrast ke světlému, jen lehce tónovanému dřevu tmavý koberec na podlaze, tmavočervené záclony a černé povlečení.
"Líbí se ti tady?" zeptala se Ráchel.
"Nevím. Něco by to chtělo přebarvit. Ale nevím co."
Dívka se zasmála:
"To říká hodně lidí."
Kay na ni pohlédl. Ráchel před ním stála skoro nahá. Tenké kalhotky nic nezakrývaly.
"Jsi přesvědčená, že je to správné?" otázal se Kay.
"Přece umřeme."
"Asi ano."
"V tom případě jsem přesvědčená."
Nepohnula se, jen jako by ustoupila před Kayovým pohledem.
"Jsi prima," řekl Kay. "A doufám, že se zachráníš."
Jemně ji přitiskl k sobě - a při doteku jejích rtu vycítil strach.
"Neboj se," řekl.
"Nebojím se. Čekám."
"Stejně ti nemůžu nic dát."
"To není pravda."
Kay ji odnesl k posteli a začal si rozepínat košili - chvilečka nezbytné a nepotřebné přestávky.
"Dutchi, já…"
Ráchel mu pomohla při svlékání a on zase jí, což bylo mnohem jednodušší, a znovu se zeptal:
"Proč se bojíš, maličká?"
Neodpověděla. Opatrně ji objal, snažil se postupovat co nejněžněji, nechápal její strach. Líbala ho, jako kdyby usoudila, že už žádná slova nejsou třeba, takže mu také připadalo hloupé něco povídat, jen se snažil, aby jí bylo dobře, přestože věděl, že poprvé nikdy dobře nebývá. Její opálené tělo se na černém prostěradle jevilo bílé, a Ráchel se usmívala, jako kdyby jí opravdu bylo dobře…
Když leželi tvářemi k sobě, byla to jen nepatrná odměna za onen krátký okamžik, kdy neexistovala Galaxie, Grey ani Hranice snů.
"Jestli řekneš, že jsem romantická husa, zabiju tě, Kayi Dutchi," řekla Ráchel.
Dutch zavrtěl hlavou.
"Bylo mi nádherně. Děkuji ti."
"Dutchi, jestli přežijeme…"
"Dobře."
Pohladil ji po tváři a ona se k němu přitulila ještě víc, přestože se to zdálo nemožné.

"Vezmi si mě ještě jednou, Kayi."
"Raději ne."
Ráchel se jen usmála. Opět se nad ni sklonil, ale vyklouzla mu a ocitla se nahoře, znala všechno, ale neuměla nic, a Kay se mohl jen dohadovat, jak se jí podařilo zůstat pannou do šestnácti let v tomto taurijském ráji se svou vášnivostí. Ale za chvíli to přestalo být důležité, bylo to absolutně nedůležité, zapomenuté jako Říše a Hranice snů.
"Jsem celá mokrá," řekla potom. "A ty taky. Jdi se osprchovat."
Šel a rychle se vrátil. Ráchel seděla na posteli zahalená do černého prostěradla, plamínek v lampě téměř skomíral.
"A teď já," řekla prostě. "A až se vrátím, budeš už na cestě domů. Jasné? Zítra máme hned první hodinu písemku."
Dutch přikývl a sledoval, jak černá zahalená silueta mizí ve dveřích, potom za zdí zašuměla voda. Rychle a tiše se oblékl.
Slézat po stěně nechtěl, tak prostě skočil. Narazil na zemi nečekaně silně, musel se skulit stranou, aby skok ztlumil.
"Neublížil jste si?"
Kay se otočil k verandě. Svítil tam ohýnek cigarety a za ním se domyslel přítomnosti sedícího stínu.
"Ne. Dobrý večer."
"Dobré ráno. Až budete odlétat, nestanujte na plný plyn, manželka má lehký spánek."
"Vy zřejmě také. Ale já jsem nepřiletěl flyerem."
Dutch se obrátil a odcházel sadem. Někde vedle cvrčela cikáda, nekonečně a nepostižilelně jako z nicoty.
4
Kay Ráchelinu sestru nikdy neviděl. Programovala ji Vanda a Kay lenošil. Někdy ráno slýchal bouchání dveří dole, ale nikdy ani nezatoužil vyhlédnout z okna.
Jednou před obědem zašel do knihovny a za nedovřenými dveřmi uslyšel hlas Kachovské:
"Císař je hodně unavený, protože pracuje pro celou Říši. Je nejstarší z lidí. Rozumíš?"
"Ano." Tichý, jako ze snu, tenký dětský hlásek.
"Až mu povíš věty třetího cyklu, určitě si postěžuje na únavu. Až usne, začne čtvrtý cyklus. Vezmeš ho za levou ruku, nezapomeň, za levou. Povíš mu: ‚Nepociťujete únavu, Greyi, tolik jste toho prožil. Na světě neexistuje nic, co by vás dokázalo unavit. Už jste viděl všechno, co na světě existuje.' Opakuj."
"Tetičko Fiskalocci, mám otázku. Musím císaře oslovovat jménem?"
"Chytrá holčička. Musíš mu říkat tak, jak ti navrhne. Grey je proměnná, kterou nahradíš jménem, které si dohodnete. Zapamatuj si to."
"Zapamatovala."
"Opakuj začátek čtvrtého cyklu."
"Nepociťujete únavu, Greyi…"
"Stop. Změň tón. Je ti ho líto. Moc líto. Chce umřít, ale ty to nesmíš připomenout. Opakuj začátek čtvrtého cyklu."
"Nepociťujete únavu, Greyi!"
Dutch pomalu odešel ode dveří. Za nimi teď nebyla plukovník Kachovská a malá Lara. Jen dva automaty - učitel a žák.
* * *
"Jste přesný, Radge."
Montér Radge Gazanov se na inspektora nesměle usmál. Stálé zaměstnání v "aTanu" je touhou každého specialisty.
"Pokud si vzpomínám, pracoval jste už v našich filiálkách na termínované smlouvy."
"Ano, pane. Montoval jsem…"
"Nemusíte pokračovat. Chcete dostat trvalou práci?"
"Samozřejmě."
"Víte, že odměna za výsluhu není v penězích, ale ve zlevněném aTanu?"
"Nač jsou mrtvému peníze?"
"Logické." Inspektor se zasmál a srdečně ho poplácal po zádech. Ovšem oči ve vyzáblém obličeji zůstaly pozorné, pátravé. "Líbíte se mi a vaše kvalifikace se líbí společnosti."
"Děkuji."
"Pojďte." Inspektor vstal od stolu, zřejmě se už rozhodl.
Z pracovny vyšli společně. Šlo o vnější sektor společnosti, otevřený pro návštěvníky, a v malé hale stál asi tucet soustředěných, nejistě se usmívajících lidí - potenciálních zaměstnanců "aTanu".
"Tudy, Radge."
Inspektor přejel svou propustkou nad kontrolním panelem, ale dveře výtahu, nad kterými visela tabulka "Služební", se nechtěly otevřít.
"Nu ovšem." Inspektor vytáhl z kapsy ještě jednu propustku. "Tady máte doklady. Teď už jste členem rodiny ‚aTanu'."
V Gazanovově obličeji se objevilo vše, nač jen může myslet člověk, který získal šanci žít věčně. Opatrně převzal z inspektorových rukou plastovou kartu a dotkl se s ní detektoru.
Dveře výtahu se otevřely.
"Systémy aTanu jsou v minus šestém patře," pronesl inspektor jen tak mimochodem, "ale vy pojedete níž, Radge. Personál reanimátorů je už kompletní."
Výtah zastavil v minus desátém. Před vystoupením inspektor zaváhal.
"Zapamatujte si, Radge… účastníte se nového projektu společnosti. Překvapivého projektu, jehož podrobnosti budou zveřejněny v nejbližší době."
Kráčeli četnými chodbami, které byly na služební prostory zařízeny snad až příliš luxusně.
"Tady budete pracovat."

Sál byl veliký a skoro prázdný. Lampy nedokázaly zahnat šero. Místy stály podél stěn s umělohmotnými tapetami otevřené krabice přístrojových bloků, na podlaze ležely svitky kabelů, ale jinak nic nepřipomínalo sterilní prostředí "aTanu".
"Nejdříve testy, musíte zaručit dočasné propojení bloků a vyzkoušet systém pod napětím. Ostatně vám všechno vysvětlí."
"Ale co to je, inspektore?"
"To vám nikdo neřekne." Inspektorův hlas ztvrdl, ale za okamžik zase změkl: "Ne proto, že jste nový. Zkrátka to nikdo neví, jen Stařík."
"Nový montér?" Ze tmy se vynořila ženská postava. "Nazdar. Jmenuji se Vendy."
Gazanov přejel po ženě hodnotícím pohledem. Štíhlá, sympatická, ale nic víc. Až po uši v komplexech, chráněná křehkým krunýřem sebejistoty, připravená okamžitě odrazit útok. Potlačené sexuální problémy z dětství a neustálé sebepotvrzování. Podle cynického žargonu říšských psychologů kategorie "holý ježek". Ovšem odkud obyčejný montér zná vojenskou psychologickou klasifikaci?
"Nazdar, Vendy," řekl Radge. "Budeme pracovat spolu?"
"Ne, já pracuji u softu." Vendy poklepala na počítačový terminál, který měla připnutý u pasu. "Musíme se hrabat v tom železe, dokud ouřadi dělají tajnosti…"
"Naše instrukce…"
Vendy pohlédla úkosem na inspektora.
"Děkuji, Gariku. Dáme se do práce."
"Hodně zdaru," odpověděl suše inspektor a zamířil k výtahu. Jeho vztahy s Vendy zřejmě bývaly lepší.
"Máte problémy?" otázal se Radge.
"Těch je dost. Začni rovnou u transformátorů. Doufám, že se v tom vyznáš líp než já."
"Málokdy mám problémy s materiálem, se kterým pracuji," odvětil Radge s úsměvem. "Budeš se divit, Vendy, jak rychle se všechno dá do pořádku."
5
Vládní kosmoport byl dnes prázdný. Lodě buď stály v hangárech nebo létaly ve vesmíru. Za bezpečnostním pásem však stáli lidé - mlčící, vyčkávající dav. Všichni, kteří měli právo tady být, využili příležitosti, aby spatřili císaře.
Nejdříve se na obloze objevily stíhače. Šest strojů, každý z nich schopen zničit křižník, nejlepší, které kdy vyšly z endorianských loděnic. Ve vyrovnaném šiku mířily k zemi - symbolická stráž k ochraně života toho, kdo stejně nemůže zemřít.
Potom mezi nimi proklouzl aerodynamický člun. Sestupoval mnohem rychleji a dotkl se ranveje už v době, kdy stíhače byly ještě ve výši kilometru. Dav vyčkával. Dveře se otevřely, vystoupil důstojník, rituálním gestem sňal přilbu, nadechl se taurijského vzduchu a odstoupil stranou, pod dosud horké břicho člunu.
Davem proběhla vlna. Tři maličké postavičky se oddělily a rozběhly ke člunu. V té chvíli se na schůdkách objevil císař Grey.
Let netrval dlouho - pilotům křižníku se podařil najít velmi dobrý kurz. Přesto se císař cítil jako potlučený. Věk nespočívá v těle, ale někde na dně duše…
Kopule kosmoportu se modraly ve slunci. Dav blýskal tančícími záblesky - skoro všichni měli videokamery. Grey se zamračil. Sladký vzduch byl odlišný od endorianského smogu, kterému přivykl od narození.
Sestoupil po schůdcích. Na okamžik se zastavil na posledním schodu, vzdychl a s rozhozenýma rukama ulehl na horké betonové desky. Voněly citronem. Kolik šamponu dnes ráno padlo na přípravu Klanění?
Dav šuměl - daleko, nesmyslně, nesrozumitelně. Grey ležel na půl metru tlustých betonových deskách, které symbolizovaly taurijskou zemi. Bláznovství. Jedno z těch rituálních bláznovství, která spojují Říši. Náhodné, jako každý zvyk. Co kdyby před dvěma stoletími při návštěvě planety Gorra normálně vstal místo změny pádu v krásné gesto?
"Objímám váš svět a padám před ním na tvář…" Choval se jako idiot. Ale kdo mohl tušil, že se toto idiotské chování změní v nesmrtelnou, neporušitelnou tradici?
Grey se opřel o kolena a pomalu vstal. Děti přiběhly k němu. Další zvyk, který vznikl neznámo jak.
"Budoucnost vítá císaře!" zvolal štíhlý, opálený hošík, který doběhl první. Těžce oddechoval, a podal kytici z nějakých neobyčejně originálních orchidejí.
Císař se usmál a poplácal chlapce po tváři. Ten se zarděl.
"Čím chceš být, až vyrosteš?"
"Pilotem torpédoborce, císaři!"
Určitě předem připraveno. Kdyby tak věděl, co znamená být pilotem torpédoborce, samozřejmě v boji, ne na přehlídce. Když musíš chránit křižník a ze všech stran se hrnou neulovitelné stíhače Alkari.
Grey přikývl.
"Bude na tebe čekat místo v říšské škole. Ať rosteš."
Hoch se usmál. Co když opravdu sní o vesmíru a pilotním pultu? Grey ho poplácal po zádech a pohlédl na děvčátka, která právě přiběhla.
Znovu květiny - jabloňová větvička posetá bílými poupaty a maličká kytička zvláštních oranžových zvonečků. Místní rarita? Možná…
"Vypadáte unaveně, císaři."
Grey svraštil obočí a přenesl pohled na děvčátko. Pohlíželo mu přímo do očí, klidně a skoro soucitně. Tmavovláska s hnědýma očima, oblečená jednoduše. Druhé děvče ji nenápadně - jak se domnívalo - šťouchlo do boku za porušení naučeného scénáře.

Císař se usmál.
"Čichněte si," pokračovalo děvčátko. "To je armatan, už skoro nikde neroste. Všichni říkají, že je to plevel, i když vzácný. Ale zahání únavu a krásně voní."
Grey zvedl kytičku k obličeji a vdechl sladkou vůni s příměsí máty a zimolezu.
"Jak se jmenuješ, holčičko?"
"Lara, císaři. Znám místo, kde je louka plná těchto kytek."
"Ukážeš mi je?"
"Je to daleko, císaři."
"Říkej mi Greyi." Císař jen s námahou odtrhl pohled od jejího obličeje. Pohlédl na zmateného chlapce, mrkl na něho a podal mu kytici. "Nevadí, že je to daleko, Laro. Poprosím, aby nám dali dobrý flyer."
* * *
Pauza byla příliš dlouhá, než aby to bylo možné pokládat za náhodu. Prezident Tauri, kterému blízcí přátelé říkali plukovník Stuff, se otočil k místnímu řediteli SIB. Poblíž nikdo nestál. Prezident se tedy zeptal rovnou:
"Koho poslali uvítat našeho Velkého moralistu?"
"Děvčata si nepamatuji, pane prezidente. Seznam se dvacetkrát měnil. Samé intriky a žádosti."
Odmlčel se a dodal.
"Chlapec je syn mé sestřenice."
"Zábavné, ale zřejmě jsi se přepočítal."
Císař Grey kráčel po ranveji a rozmlouval s jedním z děvčátek.
"Tu protěžuje Fiskalocci." Ředitel SIB ztišil hlas.
"Jedni prohrávají, druzí vyhrávají," pronesl prezident lhostejně. "Ještě dobře, že se mu zalíbila alespoň jedna."
A se širokým úsměvem vykročil císaři vstříc.
6
Aby získala toto místo, musela Vanda nejen vydat spoustu peněz, ale využít i svých kontaktů. Balkon se třemi křesly byl nanejvýš padesát metrů od tribuny. V obrovské divadelní budově bylo hodně dobrých míst, avšak toto nejen poskytovalo dobrý výhled na scénu, ale také pocit samoty.
"Vidíš Ráchel?" zeptala se Kachovská tiše. Dutch obhlédl sál.
"Ne."
"V poslední řadě, uprostřed."
Dutch přikývl a zvedl k očím kukátko. Děvče vypadalo klidně, lhostejné ke všemu kolem. Sedělo vedle urostlého muže, kterému se na hrudi leskly medaile a nenápadný řád Trestajícího meče. Kay kukátko spěšně odložil a řekl:
"Její matka nepřišla."
"Jistě, mluvila jsem s ní. Je hodně neklidná. Má puritánské názory."
Kay opět pohlédl na tribunu. Motal se tam mladík v uniformě taurijské policie - stíral neviditelný prach a posunoval křišťálový pohár, aby dosáhl symetrie, jakou měl ve své představě.
"Grey má zpoždění."
"To je dobře," usmála se Vanda. "Císař chodí na obřady vždycky přesně."
Stěží slyšitelně začal hrát orchestr a sálem se rozlehla hymna Říše. Chvíli zněla sálem, na okamžik přehlušená šumem tisíce vstávajících osob. Mladík rychle uskočil stranou. Ze tmy scény vystoupil muž ve staromódním obleku. Dlouhé, lakem lesklé vlasy padaly na obnošený kabát. Muž mávl rukou a zvedl k ústům mikrofon.
"Mikele-Mikele osobně," řekla Vanda s neskrývanou spokojeností. Nejlepší tenor Říše často doprovázel Greye při Klanění.
"Říše… Říše…," zapěl tiše umělec, jako kdyby zkoušel hlas. Sál odpověděl mnohohlasou ozvěnou:
"Říše…"
Dutch sevřel rty a pohlédl na zpěváka. Potom zanotoval, přičemž zdařile napodobil hlas Mikele-Mikele:
"Říše."
Scénu zalil oblak modrého světla. Tenor poklekl na jedno koleno a spustil naplno:
"Říše, Říše, jsi nejmocnější,
Říše, Říše, má nejmilejší…"
Dutch pohyboval rty a opakoval jeho slova. Říše za nic nemůže. Vinni jsou jen lidé.
"Zvedneme znovu prapor…"
Mikele-Mikele, pořád v kleče, se ohlédl do tmy scény. Oblak světla se právě proměnil v prapor.
"Pozor," šeptla Vanda. Zářivým přeludem prošel císař.
Dutch pocítil na chviličku rozčarování. Grey nevypadal na to, že je mu už druhý den lámána psychika. Nijak se nelišil od muže na portrétech a v televizních programech. Robustní, postarší, jen místo endorianské tuniky měl na sobě šortky a králkou košili podle taurijské módy.
Může být ledacos, ale určitě není šílený.
Před Mikele-Mikele Grey poklekl na jedno koleno. Za zády mu vlál červenomodrý prapor.
"Neklečím před člověkem, ale před Říší," pronesl nečekaně chraptivě Mikele-Mikele. Jako kdyby měl dva hlasy, jeden pro zpěv a druhý pro řeč.
"Nekleká Říše, ale císař," odvětil Grey.
Vstali. Grey stiskl zpěvákovi ruku a ten pomalu zašel do tmy.
Dutch pocítil vzrušení. Hlas! Císařův hlas se změnil. Zřetelně se v něm ozýval endorianský přízvuk, kterého se Grey zbavil už před sto léty. Stařecká regrese? Kay uchopil Kachovskou za ruku a stiskl. Vanda odpověděla nečekaně

silným stiskem. Buď to zaznamenala také nebo pocítila jeho radost.
Grey vystoupil na tribunu, nízkou, poloprůhlednou, ze šedého skla. Přejel pohledem sál a tiše pronesl:
"Tauri kolonizovali nejlepší z nejlepších vojáků. Vím, že jsou zde moji spolubojovníci…"
Stěží postřehnutelně protahoval slova, jako kdyby se do řeči nutil a myslel přitom na něco jiného.
"Tolik let… tolik let… vyhráli jsme válku, pokořili Galaxii. Vzpomínáte si? Život tehdy opájel…"
Sál tiše seděl a poslouchal. Ovšem v první řadě, kde vedle vedení planety seděli dvořané, nastal rozruch. Císař nepronášel připravenou řeč.
Dutch a Kachovská si vyměnili triumfální pohledy.
"…nyní život prostě trvá. Od tohoto Klanění jsem něco očekával… sám nevím co. Chtěl jsem vás vidět, pochopit, že jsem se ještě nestal živým symbolem…"
Císař se otočil k holografickému praporu, který vlál na scéně.
"Nemáte iluzí dost? Dejte pryč ten ohňostroj. Z praporu se nemá dělat symbol, kterým je možné projít! Kde jsou vaše zástavy… stokrát vykutané z trosek hvězdoletů, vybledlé zářením? Vytyčili jste jimi hranice svých sadů?"
Sál konsternované zašuměl.
"Tauri… sad… ráj… prožili jste života zasloužíte si ráj."
Scéna se pohroužila do tmy, prapor uhasl. V hloubi scény se někdo motal, potom dva muži spěšně přinesli k tribuně opravdový prapor. Zplihle visel podél žerdě a vypadal jako kus hadru.
"Nuže," změnil císař tón. "Poddaní moji… Věrní synové a dcery Říše! Jsem pyšný na to, že stojím na vaší půdě. Ne jako císař, ale jako člověk. Perla našich planet, Tauri…"
Odmlčel se. Šum v sále vzrůstal. Potom naráz zmizel, byly zapnuty zvukové absorbéry.
"Je mi ho líto," zašeptal Kay. "Vando, je mi ho líto!"
Císař stál, lokty se opíral o tribunu a pohlížel pod nohy. Promluvil, nepochybně tišeji než Dutch, ale automatika úslužně roznesla jeho hlas clo celého sálu:
"Těžkých je jen prvních sto roků. Potom je už pouze nuda. Pohrávat si s Meklarany a Bulraty, ostatním hrozit prstem… Trestat vládce planet… někdy…"
V první řadě pomalu vstal mohutný vyslanec Bulratů. Vedle něj vstal ještě někdo a cosi mu zašeptal. Bulral usedl.
"Bohové…," zašeptala Vanda. "To přehnal…"
Kay rychle pohlédl na Tommyho. Hoch se usmíval. zřejmě se dobře bavil.
"Klaním se vám." Grey sestoupil z tribuny. Rozpřáhl ruce a přisedl. Vypadalo to jako koketní pukrle, rozhodně ne jako Klanění zemi. "Srostli jste se svými stromy…"
Grey se otočil a zvolna odešel do tmy.
Sál mlčel. Absorbéry zvuku byly zbytečné, vládlo naprosté ticho.
"Půjdeme?" šťouchl Tommy Kaye do zad.
"Půjdeme." Dutch podal Kachovské ruku. "Plukovníku, odcházíme…"
Vanda se těžce zvedla z křesla. V očích měla smutek.
"Kayi, copak i já za sto let… Jděte, hoši. Nyní se náš moudrý prezident začne omlouvat za císaře a bude všechny vyzývat, aby se káli."
Ještě nestačili přivolat výtah, když ze sálu dolehl hlas:
"Dámy a pánové! Císař Grey se hluboce zamyslel na osudem Říše. A jeho výhrady jsou oprávněné. Vzpomeňte si…"
Dveře výtahu hlas přerušily. Kay se zeptal:
"Kdy má dojít ke kulminaci?"
"Zítra, při procesí. K ďasu, výsledek mě samotnou vyděsil."
"Pracovala jste dokonale, plukovníku."
Kachovská zavrtěla hlavou.
"Ne, něco nehraje. Příliš rychlá reakce. Příliš rychlá."
Ve vestibulu, kde byly ohromné portréty taurijských herců dekorovány říšskými vlajkami, se už tlačili lidé, kteří stejně jako Kachovská nebyli zvědaví na prezidentovu řeč a kteří něco vycítili. Ženy ve světlých šatech, muži v prostých oficiálních šortkách a tričkách. Kdosi se dral k Vandě, ale ta v chůzi zavrtěla hlavou:
"Rychleji, Kayi."
V šumu klimatizace a mrkání tepelné bariéry vyběhli z divadla. Na hezké náměstíčko, avšak nyní příliš malé pro lidi, kteří se nedostali do divadla, ale chtěli být nablízku císaři. Pohlíželi vzhůru na prezidentův obraz, který promlouval:
"…nejsme na výtky zvyklí. Co řekl císař o našich praporech…"
"Smrdutý nekrofile…," sykla Kachovská a razila si cestu davem. Kay, který držel Tommyho za ruku, jí stěží stačil. "Ty máš co mluvit o cti…"
Nakonec odbočili do nejbližší uličky a naráz se otočili.
Tři stříbřité body, které visely nad městem, nyní klesaly k divadlu. Vstříc jim vzlétl císařův člun - čtyřicet tun komfortu, skrytého v pancíři a silových polích.
"Jen se opovaž…," zašeptala Vanda.
Člun letěl k obloze jako střela. Torpédoborce ještě sekundu visely nad divadlem. Potom člun následovaly.
"Modrý pták, mnohaúčelový kosmický i atmosférický letoun," pronesla trochu pyšně a trochu závistivě Kachovská.
"Takový mít před dvěma sty léty…"
"Čeho jste se bála, plukovníku?" zeptal se Kay.
"Bodového úderu," odpověděla roztržitě Vanda. "Císař se mohl rozhodnout zlikvidovat svědky. Ale zřejmě ještě nepochopil, co tam napovídal."

"V divadle je Ráchel!"
"Nebyl čas ji odtud doslat… Ostatně to prošlo, Kayi!"
"Mohla zahynout!"
"Dutchi, jsi bezohledný, jen pokud se jedná o lidi, které neznáš. Jsi k smíchu."
"Plukovníku, takhle ne!"
"Jen takhle ano, Kayi. Kde jsi nechal flyer?"
7
Dutch pil. Láhev šestileté haigarské brandy stačila i na něho. Opil se rychle a vědomě, zavřen ve svém pokoji, kde každou skleničku předešel kousek "citrónového" jablka.
Dvakrát zvonil telefon, naléhavě a beznadějně. Kay se ani nepodíval na kód volajícího. Láhev se pomalu vyprazdňovala, etiketa-indikátor, která vycítila jen jednoho člověka, varovně zčervenala.
Když klepali na dveře, Kay ani nevstal. Usnul přímo v křesle, ovšem předtím se zul a rozepnul si límec.
Zdálo se mu o Graalu - kamenitá poušť a oslepivá záře slunce, jaká se ve snu nikdy nevyskytuje.
Kráčel vedle Artura. Opět byl průvodcem, bodyguardem, a nemusel na nic myslet. Uměl zabíjet a chránit, pouze to.
Věděl, že se jedná o sen, pamatoval si uplynulá léta. Ale Artur byl dál malým chlapcem. Malý král pořád ještě šel k Bohu.
"Zabil jsem Greye," řekl Kay a hned se opravil: "Zabiju. Zlomili jsme ho. Nemusíme nikam chodit. Nepotřebujeme Boha."
Artur neodpověděl, jen zavrtěl hlavou. Hloupý usmrkánek… Kay chtěl ještě něco dodat, ale před nimi se na červených kamenech rýsovala čokoládová silueta, takže musel vytáhnout pistoli a přidat do kroku… Byl to sice jen Alkaran, ale i křehká ptakoidní bytost umí zabíjet…
"Udělal jsi nedobře, když jsi přerušil cestu," řekl Hledač Pravdy. "Potřebuješ Boha. Říše Lidí potřebuje Boha."
"Boha nelze zabít," odvětil Dutch. "Nepotřebujeme Boha."
Artur uchopil Kaye za ruku a klidně přikázal:
"Zabij Alkarana."
Kay zvedl pistolí.
"Dnes pochopíš. Už jsi pochopil." řekl Alkaran. "Bojuješ s loutkou. Musíš dojít k cíli, Spálo."
Výstřel - nesmyslný, jako kdysi do Curtise van Curtise. Hledač Pravdy zamával křídly a vznesl se do žhavého nebe.
"Zabij je všechny!" zvolal Artur. Dutch se otočil a spatřil Ráchel, její sestru, kterou nikdy neviděl, a Vandu Kachovskou s maličkou lopatkou v ruce…
"Už jsem je zabil, Arture," řekl Kay.
Vstal z křesla, došel do koupelny a vyzvracel se přímo na podlahu, ale to už bylo docela jedno. Dutch pustil ledovou vodu, napil se a opět se pozvracel.
"Idioti," zašeptal a vstal z pokleku.
Bylo ráno. Dutch seběhl po schodech do pokoje pro hosty, kde před obrazovkou televizoru seděla Vanda s pletacími jehlicemi v rukou.
"Vystřízlivěl jsi právě včas." řekla suše. "Hned začne procesí, běží přímý přenos."
Z košíčku s pletením vytáhla plechovku piva a hodila ji Kayovi.
"A odtrhni Artura od počítače. Já jsem neuspěla."
Dutch postavil plechovku na stůl a pohlédl na obrazovku. Uviděl prezidentský palác, odkud procesí vycházelo, davy v ulicích, flyery kroužící na obloze, stříbrné body torpédoborců mezi řídkými oblaky.
"Co je li, Dutchi?"
"Kde je Ráchel?"
"Před palácem. Poslali jim propustku do čestné lóže. Co se stalo, Dutchi?"
"Proč jsme usoudili, že náš svět stvořil Grey?"
Kachovská se zamračila:
"Alkaran…"
"Nikdy nevyslovil jméno."
"Ale císař…"
"Šílí nudou. Zbyly mu staré zábavy, sex a vzpomínky na dávné intriky. To má být vládce vesmíru?"
Vanda vstala a zaryla Kayovi prsty do zad:
"Hajzl."
"Ne, prostě blbec. Zbytečně jsme ho zlomili."
"Nezlomili jsme ho! Koncová fáze vycházela ze tvých slov - že je tvůrcem našeho světa. To je fiasko, Kayi! Katastrofa!"
Tommy stál na schodech a udiveně na ně pohlížel.
"Co se stalo?"
"Hned uvidíš…" Vanda se otočila k obrazovce.
* * *
Vizážista znervózněl. Dermotoner v jeho ruce se třásl.
"To je zbytečné," opakoval Grey. "Ale pravidla…"
"Ta stanovím já. Já! Rozumíš?"
Vizážista ustoupil o krok. Sloužil císaři padesát let a dosud nikdy nevyvolal jeho hněv. Bezradně se otočil k děvčeti - císařově nové favoritce.

"Ukaž, já tě namaluju!" Holčička seskočila z pohovky a bez okolků usedla císaři na kolena. "Greyi, já tě namaluju!"
"Proč?" zeptal se měkce Grey. "To je umění."
"Já se to naučím! Je tak důležité, jak budeš vypadat?"
Grey pokynul vizážistovi a ten poslušně podal toner, který rychle nařídil na barvu těla a minimální výkon.
"Když jsem byla malá," pronesla vážně holčička, "pořádala jsem plesy pro panenky. Byla jsem císařovnou a ony mými poddanými."
"Budeš jí. Jestli budeš chtít."
Vizážista tichounce couval ke dveřím. Zatoužil se vypařit, teleportovat… kamkoliv, nejraději rovnou na Terru.
"Někdy jsem se naparádila," pokračovala zadumaně a pohybovala tonerem nad císařovými opuchlými tvářemi. "Namalovala jsem se nebo jsem se svlékla do nahá a hrála si na orgie. Byly to jen loutky, s nimi jsem mohla. Vždyť jsem si je sama koupila."
"Musím vítat lidi a to není hra," řekl Grey, aniž se hnul. Vizážista uchopil kliku, ale zachytil císařův pohled a ztuhl.
"Všichni jsou tvými loutkami." Toner se dotkl císařova čela. Nad obočím se mu objevila tmavá linka. "Hraješ si s nimi."
"Nemáš pravdu, Laro." Císař se zamračil.
Dívenka jako by nevnímala jeho slova. Uchopila ho za ruku a na okamžik zapomněla na toner.
"Vymyslil sis je a oni si s tebou hrají. Já si s tebou taky hraju. Pojď, namalujeme něco…"
Grey ji opatrně sundal z kolen, vstal, zahalil se do županu a zeptal se:
"Co se s tebou děje, maličká?"
Přitiskla se k němu jako předtím.
"Je to přece tak hezké!" pokusila se k němu přitulit, ale Grey ji měkce odstrčil. "Greyi, vymysli ještě něco…"
"Kdo je u monitorů?" zeptal se ostře Grey. Vizážista zavřel oči a opřel se o zeď. Tedy přece jen spadl do maléru.
Dveře se otevřely a rychle vstoupil štíhlý muž v civilu, ale jeho pohyby prozrazovaly vojáka.
"Poručíku…" Grey se pokusil připomenout jeho jméno, ale neuspěl: "Poručíku, zavolej psychology. S Larou se něco stalo."
"Nerušte nás v hovoru!" rozběhla se k nim holčička. Výraz v obličeji se jí změnil, vypadala plačtivě a ošklivě. "Nerušte Greye! Jak se opovažujete! Všichni jste loutky!"
"Chová se nepřiměřeně…," řekl užasle Grey. "Poručíku, slyšel jste rozkaz? Psychology a odborníka na psychotropní prostředky!"
"To není otrava, císaři." Poručík se nadechl. "Děvče je pravděpodobně naprogramované."
Grey podřepl a pohlédl něžně na malou.
"Larinko…"
Aniž spustila pohled z jeho obličeje, usmála se.
"Kdo se opovážil…," zašeptal s utajeným vztekem Grey. "Komu vadila… Kdo se ji pokusil přizpůsobit k sobě…"
Poručík rozhodně, jako kdyby skákal ze skály, popadl císaře za rameno. Může se za to stát šlechticem - nebo být zbaven aTanu a zastřelen.
"Císaři, je naprogramovaná proti vám. Je to agent pro lámání psychiky, zbavuje vás vůle žít! Zešílíte!"
Grey pohlédl se zájmem na poručíka a zeptal se:
"Cože?"
"Připravuje vás o rozum, císaři! Od včerejška mluví dvůr jen o tom, že to nejste vy!"
"Greyi, budeme si hrát, už budu hodná!" vykřiklo hlasitě děvčátko, jako kdyby se pokoušelo přehlušit poručíkova slova. Císař pomalu vstal:
"Psychology. Ty nejlepší. Odborníky na dekódování."
"Zavolal jsem je už ráno," řekl poručík. "Čekají v místnostech ochranky."
* * *
Dutch popíjel pivo s pohledem upřeným na obrazovku. Císař má opět zpoždění. Kamery se přesunuly ze dveří na dlouhou limuzínu, klouzaly po davu, po obličejích spojených jediným přáním - spatřit Greye.
"Dokáže tvá šalupa vzlétnout?" zeptala se Vanda.
Kay pokrčil rameny.
"Přichází!" zvolal Tommy. Hlas se mu zachvěl.
Císař pomalu kráčel k limuzíně. Dav se pohnul, zadržovaný hustým řetězem stráží. U auta se Grey zastavil a zvedl ruce. Kamera se přiblížila. Císař se těžce zahleděl Dutchovi přímo do obličeje.
"Ano, mluvím právě k tobě," pronesl studeným a klidným hlasem. "Ještě nevím, kdo jsi, ale to je otázka minut. Nevím, proč…"
"Co když už zná moje jméno?" zeptala se Vanda.
"Uteč, schovej se, zblázni se místo mě." Císař se usmíval do kamery a na miliony nechápajících lidí. "Utíkej, lov už začal. Neutečeš, hajzle!"
Kachovská klidně pletla.
"Velice lituji," řekl Dutch.
Císař nastoupil do auta, dav šuměl, kolem císařova mluvčího se točili vzrušení novináři v tušení neuvěřitelné senzace.
"A je to," řekla Kachovská.
Tommy pohlížel hned na ni, hned na Dutche. Rty se mu třásly. Kay s ním zacloumal a řekl:
"Ráchel musí pochopit…"
"Už ji zatkli, to mi věř." Vanda odložila nedopletenou šálu. "Nevadí, má ještě rezervu půl roku. Podle našich zákonů se nezletilí nesmí mučit, ani používat na ně drogy nebo detektory."

Dutch vstal.
"Vyberu si zbraň," řekl toporně.
"Zbraň nepotřebuješ. Dokáže tvá šalupa vzlétnout?"
"V palbě stíhačů?"
"Grey tě potřebuje živého. A nad kompenzátorem je ionizovaný sloup, start hned nezaznamenají. A ještě se musí postarat o mě."
"Plukovníku…"
"Utíkejte."
Stála před ním malá a nehezká v maskovací kombinéze, opět klidná.
"Dutchi, jsme pitomí. Toto není Greyův svět, ale někdo jej přece jen stvořil, protože existuje. Jenže my nevíme, kdo. Najdi ho, Dutchi."
"Plukovníku…"
"Zbývá nám jen pár minut, Kayi. Jděte. Vezměte si flyer. Tommy, seber se! Přece se nerozbrečíš!"
"Plukovníku, zabil jsem vás," zašeptal Kay.
"Ano. Ale na tom už nesejde."
8
Vanda se nevrátila domů hned. Kráčela alejí, ve které jabloně s každým desetiletím rodily pořád lepší plody. Ani bouře nedokázala všechny posrážet. Zastavovala se na místech, památných jen pro ni.
Infarkt. Stáří. Rakovina. Stáří. Sebevražda. Tajfun, který jí vybuchl v rukou. A zase stáří…
Dvacet hrobů, dvacet plivnutí zubaté do kostnatého obličeje. Nesmírně daleko od Terry, která pro Kachovskou pořád zůstávala Zemí, od prastarého města Krakova, kde se narodila.
"Dneska se vrátím domů," řekla Vanda. Zatoužila po tom, aby byl nyní Kay s ní - on by pochopil. Ovšem Dutch a Tommy už běželi ke kompenzátoru, ke své staré šalupě, kterou mohly přehlédnout orbitální hlídky.
S kulháním - starý úraz kolena, který bylo třeba po každém aTanu dlouho léčit - se Vanda Kachovská vrátila domů. Zatím byl klid.
Vstoupila do pokoje pro hosty - čalouněný nábytek, spuštěné rolety, přítmí… Zvolala:
"Acháte! Acháte!"
Černý kocour pomalu seskočil z parapetu a přišel k ní. Kachovská se shýbla a přejela dlaní po měkké srsti:
"Je čas, Acháte. Rozumíš?"
Černý kocour táhle zamňoukal tak, že by to vystrašilo Dutche stejně jako každého lingvistu-supera.
"Ne, mluvím vážně. Nemáme čas. Uteč k Marii. Hned."
Znovu zaslechla žalostný nářek, skoro lidský.
"Acháte!"
Kocour ustoupil o krok.
"Jistě, je to tvůj dům, ale za chvíli nebude. Jdi k Marii. Je tam už Vločka a Zrzka. Jdi."
Achát vyskočil na parapet a ještě jednou pohlédl na Vandu, smutně i udiveně.
"Tak už utíkej, hlupáčku! Utíkej!"
Záclona se zavlnila. Vanda, která kulhala víc než jindy, přešla do jídelny. Zapnula sporák a nařídila číslo deset, rychlý chod. Na ex vypila "bojový koktejl", jako obvykle ohavný a trošku omamný. Zaváhala, potom upila ještě půl šálku horké čokolády, zbytek zanechala na servírovacím stoku a zamířila nahoru do své ložnice.
Rolety byly vytažené, takže ihned postřehla stříbřitý bod na obloze. Chviličku pozorovala letoun Říše, potom prošla podél stěny, polaskala tu šanci, tu zase ultimat nebo kondora ST. Hodně zbraní, opravdu hodně. Postačily by na všechny, kteří se nyní chystají zaútočit na maličký domek v nekonečném sadě.
Kachovská zvolila rychlopalný fazer, oblíbenou zbraň osamělých vrahů. Zbraň má omezenou logiku, ale Vanda nechce minout, takže nepohrdne pseudointeligencí zbraně. Několik minut věnovala zaváděním omezení, přitom pozorovala "Modrého ptáka", který visel na obloze. Nakonec usedla k oknu a položila si fazer na kolena.
Tři minuty ticha před věčností - je to dost?
Obálka, kterou přinesl včera poslíček, ležela pořád na stolku s časopisy. Kachovská otočila v ruce aTanovský blanket - zlacený emblém, rovné řádky rukopisu jako důkaz obzvláštní úcty.
"Vážená paní Fiskalocci! Skoro dvě stě let jste naším stálým a váženým klientem. Pokud je Vaše rozhodnutí neprodloužit aTan motivováno dočasnými finančními potížemi, jako zplnomocněný představitel společnosti mám tu čest Vám nabídnout bezúročnou netermínovanou půjčku ve výši zlevněného (kategorie G-K-6) aTanu. Jedinou podmínkou je použití půjčky pro obnovu Vaší nesmrtelnosti.
Pro získání půjčky a prodloužení aTanu můžete použít zjednodušenou proceduru podle bodů 3.2 a 3.3 standardní smlouvy.
Pokud je však rozhodnutí zrušit smlouvu způsobeno osobními důvody, dovoluji si vám nabídnout konzultaci thanatologa a kurz psychologické rehabilitace, který podle bodů 6.4 a 7.1 Vám poskytneme absolutně…"
Kachovská vstala, přejela pohledem zbraně na stěně a pomalu vyšla na půdu. Pach, staré krámy, šero. Spousta malých okének, ze kterých bylo dobře vidět na výsadkáře běžící k domu. Vanda zvedla fazer a vyhledala mezi lidmi Bulrata. Stiskla spoušť. Sklo prsklo dovnitř žhavými kapkami, Bulrat se rozlétl na dva kusy.
"První," řekla Vanda a přešla k druhému okénku. Na ni ještě nestříleli, ovšem z oblohy se ozval mnohokrát zesílený hlas:
"Jménem Říše! Zastavte palbu a vyjděte…"
"Druhý," zamířila na tmavomodrého Meklarana. Ten se svinul v embryonální kouli a zůstal mezi stromy.

Půdu ozářil modravý výbuch. Kachovská pocítila, jak jí měknou nohy a podlaha jí rychle letí vstříc. Stacionární stunner - nejvyšší čas.
Prese všechno něco dokázala. I když ne moc…
Nervy povzbuzené bojovým koktajlem ji pořád poslouchaly. Vanda si přiložila hlaveň fazeru k hlavě a stiskla spoušť. Nic. Zamrkal jen indikátor omezovače. Jistě, vždyť je člověk… přinejmenším z hlediska zbraně. Ztuhlými prsty začala vypínat blok pseudointeligence.
Zvládla to ve chvíli, kdy se schody zatřásly dusotem mužů v krunýřích a střechu prorazila článkovitá tlapa Meklarana. Vanda na ni okamžik zamyšleně hleděla, ale potom přenesla s lítostí pohled na fazer.
"Najdi ho, Kayi," zašeptala. "Ať je to kdokoli…"
Tentokrát fazer výstřel odsouhlasil.
9
Sníh bičoval tváře, šalupu pokrývala silná vrstva ledu. Obloha zatažená vířícími mračny stěží propouštěla slaboučký sluneční svit. Ve fialovém blikání klimatizačního pole Dutch rukojetí pistole otloukal led, aby mohl otevřít vstup.
"Nevzletíme," usoudil Tommy. "Nikdy neodletíme." Kay trhnutím otevřel poklop a vklouzl do pilotního křesla. Tommy stál dál po kolena ve sněhu a objímal se rukama.
"Rychleji," popohnal ho Kay a aktivoval pult. Na ožívající monitor padaly sněhové vločky a tály. Tommy neohrabaně usedl vedle a začal štrachat u zámku.
V šalupě neochotně zahučel motor. K fialovému svitu se připojil oranžový plamen plazmy.
"Hermetizace?" zeptal se Kay.
"V normě."
"Připoutej se."
"Zase máš mizernou náladu?"
"Nejen já."
Šalupa se zakolébala a s praskotem se klubala z ledové skořápky. Na pultu vzplanulo červené světlo.
"Přišli jsme o pravou podpěru," poznamenal Tommy.
Motor už dosáhl plného výkonu a šalupa vzlétla. Pronikli do olověného víru mraku. Výška tři kilometry. Pokud měla Vanda pravdu, ještě je nevidí.
"Zapni rádio," přikázal Kay. Tommy natáhl ruku k panelu.
Uslyšeli hučení davu a Greyuv hlas:
"… nikoli poprvé se přisluhovači mimozemšťanů a lidé nenávidějící život pokoušejí zbavit vůdce Říše…"
"Dál," pronesl Dutch. Mraky se rozestoupily a odhalily fialovou kopuli.
"…náš korespondent, vynikající Oleg Sinicyn, se svým přímým přenosem…"
Pískot poruch.
"Tiskový důstojník právě vydal prohlášení pro obyvatele Říše. Ano, vážení, něco takového jsme už dlouho neslyšeli. Nyní je konečně možné vysvětlit císařovo podivné chování na oslavě v prezidentském divadle…"
"Dál. Stejně víme, co řekne."
Opět elektrické výboje. Signály zakódovaného kanálu, policejního nebo vojenského. Poruchy…

"Od vzdálených hor, od prastarých hor
kde stříbrný proužek řeky
protíná stepi líc…
Do ohne bříza, janovec za ní.
Stojím nad srázem
nesmírně příkrým. Bohové mí…"

"To nechej," řekl Kay nečekaně. "To je Mikele-Mikele, nechej ho… Nechci poslouchat výzvy ke kapitulaci."
Vznesli se k obloze. Fialová kopule kompenzátoru blikala pod nimi.
"Stíhači na radaru," ohlásil Tommy. "Vidíš je?"
"Důležité je, že oni nevidí nás."

"Jak mrtvý kříž orel na nebi visí,
ledový vichr mu pod křídly fičí.
Nevidím, ale vím, že hledí dolů
na chladný kvítek ohniště mého.
K zemi svět tiskne se jak vlk v houští,
pocítil totiž, co už od jara vím:
Nastává doba nebeských ohňů,
doba, kdy východ Černé luny uzřím."

Obloha tmavla, objevily se jiskřičky hvězd. Jeden z bodů na radaru se pohnul. Zpozorovali je.
* * *
"Teď se dozvíme, jestli nás císař potřebuje živé," prohlásil Kay. "Drž se, zapnu gravitátor."
"Stejně se k lodi nedostaneme."
"Letí nám naproti, poslal jsem výzvu. Ale stíhače nemusíme předstihnout."

"Další loď… Směřuje k planetě," poznamenal Tommy při pohledu na obrazovku.
"Hlavní je, že nesměřuje k nám." Dutch plácl Tommyho do zad. "Klídek. Není to tak beznadějné, jak ti připadá. Věř mi."

"Býval jsem mladý - tak jako ty,
chodil ve slunci - tak jako ty,
býval jsem světlem - tak jako ty,
i částí proudu - tak jako ty!

Však od té doby, kdy shlédla na mě,
ledové vichry do mých snů vnikly,
o srázu, ohni se mi teď zdává
a tančím v záři své Černé luny."

Už nepotřebovali radar, aby viděli "Modrého ptáka". Dvousetmetrové těleso letounu se přiblížilo na dohled. Jeden z nejlepších bojových strojů Říše letěl ve vzdálenosti padesáti metrů - i Tommy měl pronikavý pocit bezbrannosti. Nyní pochopil, co cítili Alkarani, když je vytáhli z hyperprostoru. Tommy pohlédl na Kaye, ale ten vypadal naprosto klidně.
"Hned udeří…"
Dutch zavrtěl hlavou.
"Naší ruině nejde jen tak ublížit. Rozsype se i při nejslabším zásahu. A pilot zřejmě obdržel rozkaz zajmout nás živé. Počká, až se spojíme s lodí a zničí motorovou sekci. Potom nás přijdou zatknout."
Po chvíli mlčení Kay dodal:
"Přinejmenším si to tak představují."

"Nereptám, Bože, to není stížnost,
já prach se nikdy nerovnám tobě…
Chci jenom silně, neslyšně říci:
cestu tvou nikdy nebral já sobě,

a v tomto světě nemám co ztratit,
cit jenom neživý veliké viny.
Přišel jsem proto zpívat a jásat
v paprscích nových své Černé luny."

Kay se přidal, zpočátku jen tiše, avšak napodobil hlas Mikele-Mikele s přesností, jaké je schopen jen super:

"Démantu ostřím hruď jsem si rozťal,
s nestoudným křikem a stejným smíchem
obnažil srdce a jeho tepot
zaplavil černým, ledovým svitem.

Vždyť v tomto světě nemám co ztratit,
cit jenom neživý veliké viny,
zbývá mi jedno - zpívat a jásat
v kosmickém ohni své Černé luny."

Loď jim opravdu letěla vstříc. Nepřítel však setrvával poblíž, nezranitelný, skryt za silovými štíty.
"Východ Černé luny," zašeptal Kay. "Nejvyšší čas…"
A Tommy pochopil - sekundu předtím, než se otevřela bojová nástavba jejich lodě a kolapsární generátor začal pracovat.
Kay zřejmě čekal jen na tento okamžik. Šalupa odskočila stranou tak rychle, jako kdyby si její omezená elektronika uvědomila nebezpečí. "Modrý pták" si ještě na zlomek sekundy uchoval původní tvar, načež se smrštil jako propíchnuly balonek. Kratičký výbuch sekundárního záření a byl konec.
"Přikázal jsem lodi, aby nevpustila nikoho kromě nás," řekl Kay. Šalupa zatočila k přistávacímu portu. "Její elektronika žádná omezení nemá."
"Odsoudí nás k mnohonásobné smrti," řekl Tommy a popotáhl. Při prudkém skoku šalupy se mu spustila z nosu krev.
"Nic nového."
10
"Říkali jste, že ‚Modrý pták' dokáže zničit křižník." Greyův hlas byl klidným, ale tón nesliboval nic dobrého.
Velitel eskorty, nevysoký opálený muž, sklonil hlavu.
"Ano, císaři. Ovsem nadřazeným cílem bylo jejich zajetí. Nikdo nepředpokládal, že na tak malé lodi je instalován kolapsární generátor."
"Měli jste předpokládat všechno! Na oběžných drahách byly dva torpédoborce, desítky stíhačů… a poslali jste jen jeden…"
Grey se odmlčel. Velitel eskorty čekal.

"Která část floty je nejblíž?"
"Lemakovo uskupení."
"Dobře. Můžete odejít. Rozhodnutí o vás přijmu později." Císař se otočil k pobočníkovi: "Povolejte Lemakovu eskadru. A ať nezapomenou na lodě ‚horké stopy'. Pronásledování povede osobně admirál."
"Rozkaz, císaři. Prokurátor Tauri čeká na přijetí."
"Myslí si, že tento případ patří do jeho kompetence?"
"Podle zdejších zákonů ano. Spiklenci, které známe, byli občany Tauri."
"Ať jde dál." Císař klesl do křesla a sepjal ruce, pohled upíral do prázdna. Pobočník se nepohnul. "Ještě něco?"
"Na audienci čekají rovněž Curtis van Curtis a Aruir Curtis."
"Cože?"
"Jejich loď přislala před dvanácti minutami."
Grey vyskočil. Okamžik vypadal zmateně.
"Běžný postup?" navrhl pobočník. "Oznámit, že jste zaměstnán, například manikúrou?"
"Idiote. Pusťte všechny."
Císař obhlédl místnost. Nařasené závěsy, spousta obrazů podle jeho vkusu, jaký měl před deseti léty. Nyní ho to dráždilo.
Curtis van Curtis opustil Terru a přiletěl na Tauri… ve chvíli atentátu. Pouhá náhoda?
Dveře se otevřely. Kratičké zdržení, jak Curtis s úsměvem dával přednost prokurátorce. Ta okamžik váhala -její postavení ani pohlaví nedokázaly potlačit vzrušení z přítomnosti "vládce života a smrti". Vstoupila a spěšně spustila:
"Císaři…"
Grey jí nevěnoval pozornost a zamířil ke Curtisovi, který se uklonil:
"Císaři…"
Grey ho objal:
"Těší mě, že tě vidím, Curtisi. Vynech poklony a chviličku počkej."
Za Curtisem stál jeho syn, ale císař si ho prozatím nevšímal. Hleděl na prokurátorku a v jeho hlase nebyla nejen úcta, ale ani obyčejná zdvořilost.
"Hlášení. Ale rychle."
"Děvče je naprosto dezorientované. Přerušení programu u vlivových agentů vždycky vede k takovému výsledku. Pracují s ní psychologové, ale prozatím není možné nic zaručit. Programovala zřejmě obyvatelka Tauri Henrietta Fiskalocci…" Prokurátorka se zajíkla, ale pokračovala: "Po zjištění neodvratné smrti byla v městské databance otevřena schránka s její závětí a skutečným jménem, Vanda Kachovská."
Grey se zamračil.
"Plukovník teroristické skupiny? Krvavá Vanda?"
"Ano, císaři."
Grey hleděl skrz prokurátorku. Vypadal, jako by najednou zestárl.
"Na Meklaru budou dnes oslavovat. Krvavá Vanda… Proč?"
"Vyšetřování pokračuje."
"Kdo se ještě zúčastnil spiknutí?"
"Dvě neznámé osoby, které opustily planetu."
"Ti už nejsou ve vaší kompetenci. Ještě někdo?"
"Sestra děvčátka Ráchel Hany."
Koutkem oka Grey zaznamenal, jak Arturu Curtisovi cuklo v obličeji. Zřejmě to jméno zná…
"Zatkli ji?"
"Ano."
"Výslech?"
"Odmítá vypovídat."
"Nerozumím."
"Císaři, je nezletilá. Podle zdejších zákonů nesmíme použít drogy ani mučení."
"Prokurátorko!"
Žena neodvrátila pohled.
"Císaři, kodex svobod planety Tauri, který jste podepsal, nepřipouští výjimky. Pokus o atentát nás šokoval, ale vyšetřování je výhradně v naší kompetenci."
"Předám případ Říšské prokuratuře."
"Císaři, nemáte právo tak učinit, dokud nezměníte svůj kodex. Policie Tauri rozkazu neuposlechne."
"Odmítáte?"
"Jednám v souladu s kodexem, císaři. Až zrušíte zvláštní status naší planety, bude vám Ráchel Hany předána."
Dlouho, velice dlouho pohlížel ochránce Tauri na prokurátorku. Tato planeta je symbolem. Tato planeta je armádní standartou.
Nemůže nic dělat.
"Co navrhujete? Váš kodex nezruším."
"Počkat. Za půl roku bude Ráchel Hany plnoletá a bude možné použít výslech třetího stupně."
Artur Curtis sebou opět trhl a zatvářil se polekaně.
"Dobře, počkám. Mám před sebou věčnost… viď, Curtisi?"
Van Curtis sklonil hlavu.

"Můžete jít, prokurátorko."
Grey počkal, až žena odejde, a začal sprostě nadávat. Ukázal Curtisovi na křeslo u maličkého baru. Artur zůstal stát, císař ho i nadále ignoroval.
"Napiješ se, staroušku?" Grey byl evidentně přátelský.
"Děkuji, císaři. Trochu džinu. Nejsem na takové vedro zvyklý."
Grey osobně nalil.
"Dneska je zvláštní den. Atentát, tvá návštěva."
Curtis upil džinu, odložil sklenici a dolil tonik.
"Greyi, své narážky si schovej pro zdejší papaláše."
"Vyhrožuješ?" Grey měl hlas tvrdý jako ocel.
"Jestli tomu chceš tak říkat, tedy ano. Vzájemně na sobě závisíme, císaři. Můžeš mě zničit, ale přijdeš o nesmrtelnost. Co chceš říct?"
"Podezírám tě z přípravy atentátu."
"Ne, Greyi. A ještě jednou ne. Náhodná shoda."
"Vylezl jsi ze své nory kvůli účasti na Klanění zemi?"
"V jistém smyslu ano."
"V tom případě padni před svým pánem, otroku."
Curtis se napil, usmál se na Greye a pomalu se rozplácl na podlaze! Císař natáhl nohu a dotkl se botou jeho obličeje.
"Líbej."
Curtis van Curtis vstal a klidným hlasem pronesl:
"Obejdes se bez toho."
Císař přikývl.
"Obejdu. Můžeš odpřisáhnout, že jsi se na spiknutí nepodílel?"
"Ano, císaři."
"Přísaháš mi věčnou věrnost?"
"Věčnost nepřijímá přísahy. Ale zatím ti věrný jsem, Greyi."
"Dobře, Curtisi." Grey se najednou obrátil k Arturovi: "Pojď blíž, hochu."
Artur Curtis udělal několik kroků.
"Kdo je za tím atentátem, Arture?"
Mladík pohlédl na otce a pokrčil rameny.
"Můžu jen předpokládat, císaři."
"Předpokládej."
"Muž jménem Kay Dutch. Můj bývalý bodyguard."
"Proč?"
"Nenávidí vás, císaři. Je ze Shedary."
"Víš mnohem víc, než říkáš."
"Ano, císaři."
Grey vstal. Přistoupil k Arturovi a položil mu ruku na rameno:
"Líbíš se mi, chlapče. Chceš hrát na mé straně?"
"Už jsem z her vyrostl, císaři."
"Škoda. Co mi ještě povíš o Dutchovi?"
"Zabije vás, císaři."
Grey se zasmál:
"Člověk nemůže zabít nesmrtelného.
"To není člověk. To je Smrt."

Čtvrtá část
Vjačeslav Šegal
1
"Kam letíme?" zeptal se Tommy. Kay odtrhl pohled od pultu. Od chvíle, kdy lodní počítač zničil císařský letoun, Tommy nepromluvil.
"Špatně, vid'?"
Tommy přikývl.
"Proč?"
"Císař… byl mimo. Proč jsem ti uvěřil?"
"Protože nikdo na světě není ‚mimo'." Kay přeběhl prsty klávesnici, vstal a přistoupil k mladíkovi. "Chvíli mě poslouchej, platí?"
Tommy přikývl.
"Víš, proč jsem tě nezabil? Proč jsem tě neopustil při útoku na základnu? Proč jsem tě tahal po celé Galaxii a vytahoval z těch sraček, do kterých jsi každou chvíli spadl na Djenahu?"
Hoch mlčel.
"Protože se mi podobáš. Mnohem víc než Curtisovi van Curtisovi nebo Arturovi. Také jsi neměl dětství. Nemáš rodinu, vlast ani přátele."
"Ale nejsem ty."

"Jistě, pokoušel jsi se vrátit do dětství. Hrát si. V labyrintech existujících světů, ve hře ‚Spiknutí'. Teď jsi pochopil, že se nejedná o hru. Dospěj, Cesta zpátky neexistuje, protože vzadu není nic. Nelze se vrátit do nicoty, Tommy. Nelze se schovat. Říkáš, že císař je mimo. Není, Každý odpovídá za všechno. Ale vyžadovat je možné jen od těch, kteří si tu úlohu vzali na sebe dobrovolně. Jako Grey."
"A nebojíš se, že budou vyžadovat od tebe?"
"Bojím."
"Ráchel, Vanda, Lara jsou ve vězení. Mučí je! Odpovídáš za ně?"
"Ano."
"Kayi, chtěl jsi se pomstít císaři. Uvěřil jsi, že vytvořil náš svět, ale ukázalo se, že to není pravda!"
"Ano. Je taky loutka."
"A kdo za to může? Kdo prošel Hranicí snů do našeho světa?"
"Nevím, hochu. Tvůj otec to nebyl, to je zřejmé. Nevím."
"Možná některý Bulrat nebo Silikoid…"
"Ne. Byl to člověk. Ale i Grey je vinen. A lituji, že se mi nepodařilo ho zabít."
"Kam letíme, Kayi? V Galaxii pro nás není místo. Nikde. Dokonce i Djenah nás vydá Greyovi. Budeme se skrývat, měnit jména a podoby?" Tommy se zasmál. "Třeba se dočkáme Hranice snů a odejdeme z této Galaxie."
"Letíme na Gorru."
"Proč?"
"Potřebuji radu od stratéga."
"Od tvé sestry ze zkumavky?!"
"Ano."
Tommy pohlédl na Kaye s bolestným údivem a zašeptal:
"Vždyť jsi přísahal, že se s ní už nikdy nesetkáš a nikdy ji nezatáhneš do maléru."
"Nedomyslel jsem to."
"Kayi, existuje na světě někdo, koho bys nedokázal obětovat?"
"Ne."
"Jsi netvor, Kayi!"
Dutch přikývl.
"Ano. A nikdy jsem to neskrýval."
2
Ostrůvek byl maličký a voda pleskala hned u stěn pavilonu. Grey se naklonil přes kamenné zábradlí porostlé mechem a pohlížel na svůj rozčeřený odraz. Voda jediného moře na Tauri byla skoro sladká a křišťálově čistá. U dna kroužilo hejno oranžových rybiček.
"Tady se cítím mladý," vzdychl Grey. "Tento altán má skoro sto let. Převezli ho na Tauri ze Země."
"Země, císaři?"
"Ano. Nejsem ve své kůži, Lemaku. Nazval jsem Terru Země." Císař se zasmál a otočil se. Usedl na zábradlí obličejem k admirálovi. Lemak stál uprostřed altánu u vibrující hranice tunelového průchodu - na ostrůvek nevedly obvyklé spoje. Měl na sobě slavnostní uniformu a zachovával postoj, který lze získat jen stoletou praxí. "Uvolni se, Karle. Nejsi na audienci. Vzpomeň si, jak jsme spolu seděli ve tvé kajutě a nadávali na pozemskou vládu. Jak jsme se rozhodli přivést lodě k Zemi… a všechno změnit."
"Nač kladli důraz, Greyi?" Lemak popošel k císaři.
"Na stáří. Na nudu. Na to, že mě zbaví rozumu i bez lámání psychiky."
Lemak přikývl.
"Typická Kachovská… stará mrcha, které jsem třikrát věšel na hruď vyznamenání. Byla naše vrstevnice a věděla, co je nesmrtelnost." Grey zavrtěl hlavou. "Proč? Co ji to napadlo?"
Admirál mlčel.
"Napij se vína a zapal si své smradlavé cigáro," rozesmál se Grey. "Buď jako dříve."
"Nikdy jsem nekouřil, Greyi. Tabákem tě dráždil Gustav."
"Paměť… Víš, žádný vědec ještě neřekl, kolik století se vejde do mozku. Nebo to už řekli a já zapomněl?" Císař se nuceně zasmál.
Lemak uchopil číši a upil vína.
"Jak jsi je odhalil, Greyi?"
"Náhodou. Z nějakých důvodů použili dva způsoby nátlaku: stáří a nereálnost světa. Děvče mi začalo namlouvat, že celý svět je pouhou iluzí, výplodem mé vůle."
"Idealismus? Zvláštní." Lemak se zachmuřil. "Neslyšel jsem, že by šíleli stoupenci objektivního idealismu."
"Já také ne. Nepochopitelný kiks, ale právě ten mě zachránil. Víš, jak to bývá, když v poslední etapě lámání psychiky něco nevyjde… určitě to znáš. Nepochybuji, že jsi celou cestu studoval metody psychického nátlaku."
"Jsem rád kvůli tobě, Greyi." Lemak zvedl číši. "Na věčnost, císaři!"
"Věčnost…" Grey vyprázdnil svou číši. "Děvče je v šoku, vnímá tlak nesplněného programu. A její sestru nemůžeme pořádně vyslechnout. Taurijské právo, kéž by je vzal ďas."
"Mám na oběžné dráze eskadru."
"Ne, Lemaku. Tato planeta patří armádě, víš to stejně dobře jako já. Chrání jí status. Raději počkám."
"Co pro tebe můžu udělat, Greyi?"
"Existují ještě dva spiklenci, kterým se podařilo uprchnout… měli na lodi kolapsární generátor."

"Chytím je, císaři."
"Jeden se pravděpodobně jmenuje Kay Dutch."
Lemak sebou trhl a odložil číši.
"Znal jsem muže jménem Kay… ale tehdy se jmenoval Altos. Profesionální bodyguard a zabiják."
Grey přikývl.
"Děsné. Každý ho zná. Ano, to je on. Kde jste se setkali?"
"Před darlockou operací, podpořil jsem tehdy pracovnici SIB Incediosu, ženu jménem Kal. Pronásledovala Kaye a jeho svěřence… hošíka. Chtěla ‚horkou stopu'."
"Stejně jako teď… A jak to tehdy skončilo?"
"Fiaskem. Kluka jsme zajali, ale Dutch vytvořil partu zabijáků, včetně nájemného Meklarana a kyborga, pronikl na orbitální základnu a osvobodil ho. Dohnali jsme je na oběžné dráze Graalu, to je planetka na okraji naší zóny vesmíru. Zabili se, taranovali torpédoborec. Na Graalu pravděpodobně ožili díky aTanu. Tam jsme je nepronásledovali, protože začalo potlačování Darloku. Na Graal sestoupila jen Kal s pomocníkem… také prostřednictvím aTanu. Zřejmě neuspěli."
"Začínám mít dojem, že kvůli Kayovi stálo za to vykašlat se na Darlok." Císař pohlédl pátravě na Lemaka. "Ale neřekl jsi všechno."
"Ne, císaři. Podle verze Kal byl jeho svěřencem Artur Curtis, syn Curtise van Curtise."
Grey se rozchechtal tak, že rozlil víno. Seskočil ze zábradlí - těžce a nešikovně.
"Podle verze, Lemaku? Nebo doopravdy?"
"Doopravdy. Udělali jsme výslech čtvrtého stupně."
Císař se zarazil.
"Víš, co říkáš, Karle?"
"Ano, císaři. Chtěl jsem pro vás získat tajemství aTanu."
"Pro mě? Doufám…" Grey odložil číši na stolek. Chvíli mlčel s pohledem upřeným na duhovou mlhu hyperpřechodu. "To případ komplikuje… hodně komplikuje. Teď sem přijde mladík v propůjčené hodnosti kapitána. Ten mi jako první poskytl informace o Kayovi a účastní se stíhání. Musíš s ním spolupracovat. Domýšlíš se?"
Lemak přikývl.
"Chyba." Grey se znovu zasmál. "Karle, za to, co jsi řekl, zasloužíš zastřelit… Vlastně za to, že jsi mi to neřekl včas. Ale bude to velice příhodné komando pro chycení Kaye, takže o tebe nechci přijít."
"Jak si přejete, císaři."
"Fajn. Už se možná ani nezlobím." Grey se roztřásl tlumeným smíchem. "Co jste z něho vytáhli?"
"Skoro nic. Byl maximálně chráněn před bolestí, psychickými i farmakologickými metodami výslechu. Neuspěli jsme. Kay ho zachránil v poslední chvíli."
"A kluk nám teď svého bodyguarda udal. Dávej na něho pozor, Karle. Curtis junior se mi líbí mnohem víc než jeho otec. Ale jestli hraje dvojí hru…"
"Dobře, císaři."
"A připrav zprávu o oněch událostech. Kompletní. Se žádostí o vlastní potrestání a několika prázdnými řádky pro mé rozhodnutí. Promyslím je… ve volné chvíli."
"Rozkaz."
Grey uchopil admirála pod paží.
"Pořád stejný. Buď klidný. Tyto události mi vracejí zájem o život. Není to tak jednoznačné, jak se mi pokoušeli namluvit Kay a Kachovská…"
Okraj hyperpřechodu zajiskřil. Do altánu vkročil Artur Curtis v novoučké uniformě kapitána a hluboce se uklonil.
"Císaři…"
"Pojď sem, chlapče," vyzval ho Grey laskavě. "Nalij si víno, doufám, že ti otec dovoluje pít. Tady je tvůj nový partner pro stíhání Dutche. Admirál Lemak, velitel dogarského uskupení floty."
Mladík a stařec na sebe pohlédli.
"My se známe, císaři," řekl Artur tiše.
"Výborně. Bude se vám lépe spolupracovat. Bílé, červené nebo modré, Arture? Dovolíš, Lemaku, abych obsloužil syna starého přítele?"
"Piji jen žlutá vína…," řekl tiše Artur. "Jestli dovolíte, poručím svému bodyguardovi, aby je přinesl."
Grey, který už sahal pro láhev, ztuhl.
"Jistě, hochu. Mám rád originální vína… i prosby."
Artur prošel přechodem a za okamžik se vrátil. Snažil se hledět jen na císaře.
"Podejte si ruce," navrhl Grey. "Přivítejte se. Vždyť jste se ne viděli… čtyři roky, že?"
"A co vaše rezidence, Lemaku? Obnovili ji?" Artur byl zosobněním zdvořilosti.
"Jistě, děkuji za optání. A co zdraví? Nestonáš?"
Grey, usazený v jediném křesle, které tu bylo, vychutnával situaci.
Hyperpřechod opět zajiskřil - mnohem víc, než když jím prošel Artur. Obvyklá reakce na kov.
Do altánu vstoupila žena se stříbrným obličejem a křišťálovými čočkami očí. Uklonila se Greyovi a mlčky postavila na stolek láhev žlutého mršanského vína. Prsty z modré umělé hmoty se rozevřely se stěží slyšitelným zapraskáním, jako kdyby mechanistku něco vyvedlo z rovnováhy.
"Je zvláštní, že Curtisův syn má jako bodyguarda kyborga," poznamenal Grey.
"Jsme staří známí," řekl Artur. "Děkuji, Marjano. Můžeš odejít."

Císař pohlédl na Lemaka, kterému se zřetelně třáslo levé víčko.
"Doufám, že tvé hlášení bude velice podrobné, Karle," řekl Grey. "Nalij i mně žluté, Arture. Připiji na rozmanitost chutí, o kterých se nediskutuje, a na setkání dvou… nebo tří?… starých přátel."
3
To nebyla holografická kopie, které je možné se dotknout, ale obrazovka, dokonce ani ne trojrozměrná. Tajemství je mnohem snadnější zachovat, když se předává málo informací.
"Nemůžu tě přijmout, bratře," řekla Lika Seykerová. Měla pobledlou a unavenou tvář. "Rodina tě hledá stejně usilovně jako SIB. Nedokážu utajit tvou návštěvu."
"A rozhovor?"
"Zkusím to."
Dutch přikývl. Přímo se tiskl k obrazovce. Tommy spal ve vedlejším křesle. Půldruhého dne letu je unavilo stejně, ale Dutch se snažil držet silou vůle.
"V tom případě přijď ty sem. Loď je na geostacionární oběžné dráze."
"Ta s kolapsárním generátorem?"
"Nic jiného nemám. Zapnul jsem maskovací blok, ale sdělím ti přesné souřadnice."
"Co to vyvádíš, Kayi? Stal jsi se největším zločincem Říše. Jsi mimo zákon i mimo amnestii. Dnes ráno tě patriarcha oficiálně vyloučil z církve Společné vůle."
Kay se zasmál:
"Přijď, Liko. Ve jménu naší staré lásky."
Seykerová mlčela. Za ty čtyři roky zestárla… a nepochybně byla i méně sentimentální.
"Nevím, jestli ti můžu věřit, Kayi."
"Já ti věřím."
"Nemáš na vybranou… Dobrá. Souřadnice."
Během diktování se probudil Tommy. Nahlédl mu přes rameno, snažil se nedostat do zorného úhlu kamery, ale přitom si mluvčí prohlédnout. Když obrazovka zhasla, řekl tiše:
"Vždyť víš, co ti poradí. Abys zabil mého otce."
"Otce ne. Muže, z jehož buněk tě nakloňovali."
"Hm. Když to vysvětlíš, je hned všechno pochopitelné."
Kay si nastavil křeslo do pohodlnější polohy.
"Tommy, hodinku se prospím. Až se objeví loď, vzbuď mě."
"Jistě."
"Můžu se spolehnout, že se probudím?"
"Ano. Určitě."
Kay naslepo přejel rukou po pultu. Světlo v kajutě zhaslo, ale několik monitorů dál svítilo a zajišťovalo v kabině přítmí.
"Nechci zabít tvého otce," zabrumlal. "Bylo by to porušení kodexu Ligy - pracovat proti předchozímu klientovi. Navíc si vůbec neumím představit, jak to udělat. Curtis je ještě méně zranitelný než císař… jemu se život nezhnusil."
Tommy si uvařil kávu - servisní bloky ji nikdy nedokázaly udělat jaksepatří. Pil a seděl přitom u kontrolních monitorů. Na oběžných drahách Gorry vládl živý ruch - těžké tankery a vleky, hbité lodě nezávislých kupců, soukromí kšeftmani. Několik válečných lodí kroužilo na hranici atmosféry - s jejich motory to nebyl žádný problém.
Na stacionárních stanicích bylo kovu taky dost. Stanice, doky, desítky lodí se z nejrůznějších důvodů nepokoušely přiblížit k planetě. Tommy je střídavě skenoval a snažil se zjistit, které jen předstírají klidné obchodníky a halí se do maskovacích polí. Potom se věnoval lodím, které startovaly z planety, a pokoušel se vypočítat jejich kurz.
Když jedna čára na monitoru přeťala kurz jejich lodě, uvařil si další kávu. Džezvu postavil na ten kousek pultu, kde nebylo žádné tlačítko, kde černé kruhy protínaly zažrané skvrny, a strčil do Kaye. Dutch otevřel jedno oko.
"Letí," oznámil Tommy. "Chceš kafe?"
"Děkuji… Říkáš, že přilétají?"
"Dvě lodě. Synchronně. První letoun je bojový, ale není říšský."
Dutch se ušklíbl.
"Víš, když jsme s Likou byli ještě děti, hrávali jsme hru ‚věříš - nevěříš'. Slyšel jsi o ní?"
Tommy pokrčil rameny.
"Jednoduchá hra. Jeden se koupe v moři, daleko od břehu, bez biodetektorů, repelentu a zbraně, jen s vysílačkou. Druhý stojí na břehu s biodetektorem a vyhledává murény a žraloky. V takovém případě volá, že je čas vrátit se ke břehu nebo se uchýlit na nejbližší mělčinu. Varovat před nebezpečím je povinnost, ale nikdo nebrání falešnému poplachu. Věř - nevěř. Poznej, kdy kamarád žertuje a kdy se ti pokouší zachránit život."
"No a?"
"Nu… oba žijeme, přestože jsme to mockrát schytali. Taková hra se dá hrát i deset let." Kay se odmlčel. "Víš, Lika nikdy nezpůsobila falešný poplach. Nikdy. I když jsem ji půl dne honil ke břehu a zpátky."
"Měli jste na Shedaře veselé hry."
"Určitě…" Kay zapnul vysílač. Chvíli mlčel, aby se vytvořil kanál, a řekl:
"Liko, nevěřím."
Odpověď se neozvala. Dutch si začal pohvizdovat.
"Aktivizovat zbraň?" zeptal se Tommy.
"Jsme příliš blízko planety. Orbitální stanice zaznamenají ohřev generátoru. Zůstaň v klidu."
Spojení ožilo. Obraz se neukázal, zazněl jen hlas:

"Pamatuješ si den evakuace, bratře?"
"Ano."
"Den na sbalení, čtyři sta gramů osobních věcí. Ale teď tolik, kolik unesete. A na sbalení třicet minut. Vyskočte ve skafandrech, sebereme vás. Průlez nechejte otevřený, hesla z pultů odstranit. Vezměte v úvahu, že na vás míří."
"Dobrá."
Kay přerušil spojení a s mírným údivem pohlédl na Tommyho.
"Věřím…"
4
Z bodyguardů poznal Tommy jen Andreje. Kyborga za ta léta značně transformovali - manipulátory měl mnohem silnější a úplně se přestaly podobat lidským rukám. Nepochybně obsahovaly zbraň, protože jinak Andrej žádnou neměl. Tři další byli lidé, zřejmě kloni, a Kay měl nepříjemnou předtuchu o jejich dalším osudu. Lika se zřejmě opravdu snaží utajit jejich setkání.
"Nazdar, partnere," uvítal Kay Andreje.
"Nazdar. Svlékněte si skafandry a nedělejte žádné prudké pohyby."
"Doufám, že bys je odlišil od útoku."
"Já ano. Oni asi ne."
Kyborg se nesnažil být zdvořilý ke svým kolegům.
Přechodová komora byla široká a bodyguardi pečlivě udržovali odstup. Kay pomohl Tommymu vylézt ze skafandru, protože ten v tom postrádal praxi, potom se svlékl také. Zůstali ve sportovním. Kay promluvil:
"Zbraně máme v kontejneru. Nemusíte se namáhat s prohlídkou."
Andrej pokročil dopředu, přejel dlaněmi podél jeho těla a přikývl. Potom přikročil k Tommymu.
"Vytáhnout. Hodně pomalu."
Kay udiveně sledoval, jak Tommy vytahuje z náprsní kapsy propisku.
"Bojíš se, že budeme psát na zdi vězení hesla?" ucedil Kay jedovatě.
Andrej na něho lhostejně pohlédl a natáhl manipulátor s propiskou před sebe. Něco cvaklo. Proud ohně olízl kovovou stěnu a opadl. Na stěně zazářila purpurová skvrna.
"Ano."
"Darovala mi ji Vanda… pro jistotu," odvrátil Tommy zrak. "Úplně jsem na ni zapomněl…"
"Podobná roztržitost často stojí život," poznamenal kyborg. "Pojďte za mnou."
V chodbě za komorou je uvítala dvojice v krunýřích s motory na zádech. Naleštěné tepelné helmice znemožňovaly identifikaci.
"Kdo je kapitán?" nadzvedl průzor jeden z příchozích.
"Já."
"Lodní počítač má osobnost?"
"Ne."
"Překvapení?"
"Všechna hesla jsou zrušena," řekl Kay unaveně.
"To doufám."
Vedli je dál. Andrej kráčel vpředu, což mu nijak nebránilo ve sledování zajatců. Klony kráčely vzadu.
"Je tady Lika?" zajímal se Kay.
"Matka Rodiny vás přijme."
"Výborně. Vrátil ses tehdy z Ursy bez problémů?"
"Ano."
Dvě zatáčky. Výtah. Další krátká chodba. Výtah. Loď byla velká, zřejmě předělaná z válečného torpédoborce, nepochybně s ponecháním výzbroje.
Matka Rodiny je očekávala v místnosti, která bývala důstojnickou jídelnou. Zůstala prakticky v původním stavu, pouze reprodukce obrazu na zdech nahradily originály, které by nadchly každého sběratele, a skrovný výběr alkoholických nápojů, povolených ve flotě, se nyní vyrovnal nejlepším restaurantům. Lampy na stolcích svítily jen slabě, ovšem dlouhé bílé šaty Liky světélkovaly vlastním svitem. Kay nikdy předtím nezaznamenal u Seykerové sklon ke kýčovitému oblékání.
"Nazdar, sestro," oslovil ji.
"Díval jsi se dnes na zprávy?"
Dutch zavrtěl hlavou.
"Cena tvého života obnáší dvanáct aTanů, které uhradí Říše. Plus amnestie pro každého sígra, který té chytí."
Kay hvízdl.
"Proč zrovna dvanáct? Z jakého důvodu?"
"To bys měl vědět líp. Jsi nyní největší odborník na císařovu psychiku."
"Neprogramoval jsem agenta. Smíme si sednout?"
"Posaďte se. Andreji, na mou ochranu stačíš sám."
Andrej pokynul a klony spěšně odešly.
"Smíme se napít?" zeptal se Kay.
"Smíte. Pro mě sklenici suchého."
Dutch vyňal láhev vína z Terry, pozorně si prohlédl kolekci pohárů a rozhodl se pro ty nejjednodušší. Nalil.
"Na setkání?"

"Proč ne?"
Hladina vína ve sklenicích se nepatrně čeřila.
"Kam letíme?" zajímal se Kay.
"K hranicím soustavy. Nezapomněli jste na svém křápu něco?"
"Ne."
"To je dobře. Nacpou ho do hyperprostoru navždy."
Napili se - Tommy na ex. Dutch i Lika se zašklebili.
"Podivuhodné víno." Kay nalil Tommymu znovu. "Uvolni se. A tentokrát zkus vychutnat buket. Andreji, nechceš také?"
Kyborg se pokusil o úsměv:
"Ve službě nepiji."
Dutch se opět otočil k Seykerové:
"Musím ti toho moc povědět."
"To jsi mi slíbil už dávno."
Kay přikývl na znamení, že výtku přijímá.
"Před čtyřmi léty mě zabili… Tedy, Tommy mě zabil. A neměl jsem zaplacený aTan."
Matka Rodiny povytáhla obočí.
"Oživil mě Curtis van Curtis ve své rezidenci. Potřeboval profesionála, který by doprovodil jeho syna Artura na Graal… Nechceš zapnout detektor lži? Abys nepochybovala. Bude to hodně podivný příběh."
"Podivnější už nebude. Nepotřebuji detektor, poznám lež sama."
"To je dobře. Z Terry jsme odešli prostřednictvím aTanu pod cizími jmény. Arturovi bylo šestnáct reálných a dvanáct biologických let. Už prošel aTanem. Podle Curtise jednou, ve skutečnosti třiasedmdesátkrát."
"Bože…," zašeptala Lika.
"Tommy je vedlejším produktem jednoho Arturova pokusu proniknout na Graal… Vyčistili mu paměť… Ale dobře, proberu to popořádku. Nejprve jsme se ocitli na planetě Incediosu…"
5
Skoro všechno se tady dělalo ručně. Lidé jsou spolehlivější než stroje… jak při práci, tak při zachovávání tajemství, i když je to divné. Montér elektroniky druhé třídy Radge Gazanov naposledy otestoval schéma, zavřel panel a vložil plombu. Vrátil se k Vendy Tomaho, nejlepší programátorce endorianské pobočky společnosti "aTan". Oplatil její úsměv vlastním. Už tři dny spolu spávali a Tomaho byla do něho zamilovaná, přestože si to dosud neuvědomovala…
"Funguje," konstatoval Radge. "Funguje, potvora. Ale nechápu, proč…"
"Normálka." Vendy se rozhlédla po velkém sále. Poblíž nikdo nebyl a sledovací bloky ještě nebyly zapojené, což věděla naprosto jistě. "Zvykej si, v systémech aTanu je tomu tak vždycky."
"Jenže tohle není aTan! Montoval jsem replikátory a aTanovské emitory na třech planetách, ale ty neměly s tímto nic společného… kromě bláznivé konstrukce."
Vendy pokrčila rameny. Rozhovor hrozil sklouznutím na nebezpečné téma, ale ona hrozně toužila si povídat.
"Co je to zač, ví jenom Curtis. Zase vylákal z Psilonů novou techniku."
"Hm… Psilonů. Jejich techniku jsem viděl. Koloidní mikroschémata, ultrafialová optoelektronika, molekulové paměťové bloky. Ale ke všemu lze najít naše analogie."
"Nechme toho," navrhla Vendy.
"Máš pravdu. Jenže k čemu to je? Pukám zvědavostí!"
Tomaho zaváhala.
"Radge… no dobře. Podívej…" Položila mu ruce na ramena. "Až bude všechno hotové, doprostřed sálu se uloží neuronová síťka, stejná jako v našich hlavách, jenže stacionární."
"Brrr!" Radge se otřásl. "Představuji si to. Rosolovitá pavučina pod stropem opravdu dělá dojem. Proč?"
"Skenování osobnosti. Ale ne trvale jako v aTanu, ale jednorázově, zato na dálku."
"Stařík se rozhodl vylepšit aTan? Nejvyšší čas… Dvě stě let beze změny…"
"To není aTan." Vendy zašla příliš daleko, než aby se zastavila. "Narazila jsem na několik dokumentů… náhodou. Systém má název Hranice snů."
"Cože?"
Vendy nezaznamenala změnu jeho hlasu.
"Hranice snů. Klient vstoupí do místnosti sektorem ‚A', dveře se hermeticky uzavřou… silné vyzařování jde chodbou do neuronové sítě, která se na tři setiny sekundy aktivuje a naskenuje osobnost. To je všechno."
"Jaké všechno?"
"Systém je připraven pro dalšího klienta."
"A předchozí?"
"Nevím. Po neuronové síťce se zapojí ty bloky, které jsi právě namontoval. Klienta to vyšle někam hyperprostorem."
"Do krematoria."
"Radge! Tak nemluv!"
"Proč ne?"
"Radge, Stařík za několik dní vystoupí a ohlásí Hranici snů. Myslím, že všechno vysvětlí."
Radge pečlivě ukládal nářadí do tašky.
"Tady vysvětlování nepomůže. Jenom pořádný večer v baru. Dovolíš mi, abych se opil?"
"Pro jednou ano." Vendy se zasmála. "A smím tě doprovodit?"

Kdysi emigrantka z Coolthosu, nyní veleúspěšná žena s občanstvím Endorie, se dosud nenaučila správně hodnotit své partnery. Radge, který se k ní choval pozorně a něžně, by vzbudil nedůvěru u každé osoby vychované v podmínkách osobní svobody.
Vendy přijímala jeho chování jako uskutečnění svých tužeb - otevřeně a s nadšením.
Ještě neukončila prověrku softwaru, když Radge Gazanov vyšel z podzemních prostor "aTanu", rozšklebený kvůli ostrému pachu kovu ve vzduchu. Usedl do pronajatého auta a minutu zkoumal svůj obličej v zrcátku, potom nastartoval.
Ovšem do baru Olymp, kde se tradičně scházeli zaměstnanci "aTanu", už nedojel. Uprostřed mostu přes řeku Ponteu montér Radge Gazanov udělal velice zvláštní věc: zatočil volantem tak prudce, že bezpečnostní bloky nestačily zareagovat, takže stroj prorazil betonové zábradlí a spadl do černé vody. Mužovy oči byly v tom okamžiku sklovité a bez výrazu, jako u muže, který páchá sebevraždu technikou jeng. Ovšem kde by obyčejný montér získal znalosti techniky císařských vojsk?
Prakticky současně v endorianské pobočce aTanu začalo oživování komandéra Vjačeslava Šegala. V jeho záznamu u aTanu byl symbol spěšnosti, takže už za půl hodiny otevřel oči. Konzultaci thanatologa odmítl s tak pohrdavým úsměvem, že ho personál přestal obtěžovat. Když zaplatil obnovení nesmrtelnosti z účtu jednoho z říšských fondů, Vjačeslav Šegal si v prodejně rychle vybral oblečení. Cena ani fazóna ho nezajímaly.
Při odchodu z budov Hranice snů Vendy Tomaho spatřila přes sklo prodejny neznámého muže. Vázal si vázanku a usmál se na ni smutným, trochu provinilým úsměvem… podivně známým. Vendy pospíchala do Olympu, aby se připojila ke svému příteli, a neuvažovala o tom.
Přesto se jí sevřelo srdce - předtucha bolesti, kterou pocítila za půl hodiny, když se dověděla o jeho smrti.
Šegal na ni zapomněl za čtyřicet minut, když dojel k budově endorianského oddělení SIB. Nechal si vystavit nové doklady, zařídit přímé spojení s císařem a vzít si jednu loď z rezervy, aniž cokoli vysvětlil nafoukaným úředníkům.
Dost nudné procedury…
6
"Jsem ochotna uvěřit, že náš svět je výsledek něčí vůle," řekla Lika.
"Ty jsi vždycky byla věřící," poznamenal Kay. "Tato vlastnost mě u logického supera vždycky udivovala."
Lika zavrtěla hlavou a Dutch zmlkl.
"Počkej, doposlechni si to. Věřím tvému vyprávění. Pokoušíš se mi sdělit pravdu, ale sám ji neznáš."
"Proč?"
"Vyšší síla, Kayi. Dovol mi, abych používala tento výraz místo slova ‚Bůh'. Vyšší síla nemůže být lokalizovaná na jedné planetě, ať už je to Graal nebo Terra. Vyšší síla, i kdyby byla pasivní, se nemůže stát zbraní jednoho člověka, Curtise nebo Greye."
"Na Graalu je průchod do jiného…"
"Blbost. Curtisovo tvrzení. Může tomu třeba i věřit, ale je to blbost. Nebo je na Graalu umístěno technické centrum Předchůdců, jejichž možnosti nám připadají rovné Bohům, nebo…"
"Nebo? Na Předchůdce nevěřím."
Lika zaváhala.
"Nebo nemá místo kontaktu žádný význam. Něco se stalo… nevím, co vlastně, ale vedlo to ke kontaktu Curtise s Vyšší silou. Došlo k tomu na Graalu a od tě doby se Curtisovi ztotožnilo místo s událostí. Dokáže se s touto silou spojit z libovolného místa vesmíru… ale stal se obětí vlastní víry."
"Mění to něco?"
"Pro nás nic."
"Co mi tedy radíš?"
Seykerová se rozesmála.
"Kayi, zase věříš, že ti pomůžu?"
Dutch mlčky rozpřáhl ruce.
"Jdeme." Lika vstala a zamyšleně pohlédla na Tommyho, který pořád ještě popíjel druhou sklenku vína. "Počkej tady, hochu."
Kyborg pohlédl na Liku a nějakým zázrakem se mu podařilo vyloudit na obličeji bez mimiky tázavý výraz.
"Počkej s Tommym, Andreji. Čeká mě velice důležitý rozhovor."
Kay nechápal, kam ho Lika vede. Na válečné lodi by vyšli u hlavního bojového stanoviště, ale tady byla plazmová torpéda nepochybně odstraněna. Tmavými chodbami - na lodi byla zřejmě noc - došli k výtahové šachtě. Seykerová pustila Kaye napřed, vstoupila za ním do maličké kabinky a zavelela: "Nahoru!"
"Je do koho střílet?" zeptal se Kay.
"Je na co se dívat." Lika počkala, až se výtah zastaví, a pokynula hlavou. "Jdi."
Vystoupili mezi hvězdy.
Ve tmě oslepivě kroužila souhvězdí. Bledé obláčky komet. Kousek planety odříznuté hranicí pole. Ocitli se v maličké kupoli, smontované na místě torpéd.
"Opravdu dělá dojem," přiznal Kay. "Nádherná obrazovka."
"To je sklo, Dutchi. Překryté polem, přesto obyčejné sklo. Torpédoborec předělali na výletní jachtu."
"Slušná lodička."
"Chtěl bys takovou?"
"Jo."
Lika se zasmála.

"Netěš se…"
Udělala několik kroků a usedla na podlahu. Kay zaujal místo vedle ní. Její světélkující šaty se sem velice hodily -ještě jedna mlhovina v ohňostroji vesmíru.
"Pohlédni na hvězdy, Kayi."
Poslušně zvedl hlavu. Tma. Jiskry. Magické světlo.
"Poznáváš něco?"
"Ano. Sol, Endorie… zřejmě Raan…"
"Pokračuj."
"Magellanova oblaka. Rak…"
"Kayi, miliony let letu na rychlých lodích. Miliardy světů. Miliardy ras. Pořád věříš?"
"Ano."
"To všechno bylo stvořeno, ale ne Bohem. Člověkem. Věříš?"
"Ano."
"Proč?"
"Proto," Kay polkl, "že tento svět je náš. Je takový, jaký chceme my. Je krutý jako my. Není o nic lepší než my."
"Věřím ti, Dutchi."
Otočil se k ní.
"Dutchi, žádný teolog nikdy neodpověděl na základní otázku: proč je Bůh krutý. Jestli vesmír ovládá Vyšší síla, dobrá a tvůrčí… proč je v něm tolik zla? Tvůj příběh poskytuje odpověď."
"Bůh není krutý. Je bezmocný."
"Ano. Unavený Bůh a člověk z jiného světa, snící o takovém vesmíru. Neptej se mě, kdo to je. Neznám odpověď. Může to být pokojný obyvatel Terry… a třeba už ani nežije."
Dutch zavrtěl hlavou.
"Ne. Liko, tomu nevěřím. On žije."
"Potřebuješ nepřítele."
"Správně! Potřebuji toho, kdo za všechno odpovídá."
"Nevíme, jaký byl jeho svět, Kayi. Ve srovnání s jeho může být náš vesmír rájem. I my se pro průchodu Hranicí snů o krok přiblížíme k dokonalosti."
"Věříš tomu, co povídáš, Liko? Zabýváš se dnem… spodinou našeho světa. Drogy, prostituce, úkladné vraždy, špionáž a vydírání. Domníváš se, že lidé dokáží snít o ráji?"
"Ne… nevěří v dokonalost."
"Propustíš mě," řekl víc přesvědčeně než tázavě Kay. "Ale poraď mi. Pomoz."
"Graal, Kayi."
"Proč?"
"Tommy je tvým klíčem k Bohu. Můžete jít Curtisovou cestou. Vyšší síla nebývá přehnaně štědrá, to není kreditní karta."
"Myslíš, že každý následující prorok zruší vůli předchozího?"
"Ne. Ale Vyšší síla dokáže najít kompromis. To je poslední šance. Přeruš svůj lov na Greye. Nemyslím, že jeho smrt změní Curtisovy plány. A nemysli si, že najdeš toho, kdo stvořil náš svět, to je beznadějné. Staň se sám silou. Staň se třetí silou."
"Jestli se vrátím, budu ti vyprávět o Bohu," slíbil Kay.
"Není třeba. Budeš vyprávět jen o sobě. Nedokážeme pochopit Vyšší sílu. Každý vidí jen kousek - svůj dílek. Curtis mohl vidět stroj, kov a plast, horizont zakutý do kovu. Nepochopil, že viděl jen sebe."
"Pokud je tomu tak…," pokusil se Kay o úsměv, "pokud je tomu tak, nebudu to mít snadné."
"Budeš to mít přísérné, Dutchi."
7
Císařův osobní lékař Alexandr Zimin vrtěl unaveně hlavou:
"Přesto naléhám, císaři. Absolvoval jste skoro celý cyklus lámání psychiky. Následky jsou nevyhnutelné."
"Cítím se výborně." Grey se tvářil tak mírně, jak to jen bylo možné. "Alexi, oceňuji tvou péči, ale ti lumpové měli špatný plán."
"Císaři, vzpomínáte si na své vystoupení v divadle?"
Grey se zamračil.
"Jejich plán do jisté míry fungoval. Nemá cenu riskovat."
"Alexi, pokud si vzpomínám, jste odborník ve virologii." Císařův tón se změnil.
"Ano."
"V tom případě vám svěřím péči o mé tělesné zdraví, profylaxi rakoviny, a mou psychikou se budou zabývat psychologové." Grey vstal ze stoličky a natáhl se pro župan. "Přerušit Klanění není možné."
"Vaši psychologové jsou zbabělí podlézavci," odpověděl stejným tónem Zimin. "Malé poruchy přehlédnou a potom už bude pozdě. Je nezbytné komplexní vyšetření, odpočinek…"
Grey pohlédl zamyšleně na lékaře:
"Řídíte mou lékařskou skupinu už padesát let, Alexi. Dobře řídíte."
Zimin přikývl.
"Váš nápad s odpočinkem je zajímavý. Myslím, že půl roku v nejlepších lázních Říše by neuškodilo… vám, doktore."
Lékař mlčky pohlížel na císaře.

"Jsem vládcem Říše, Alexi," prohlásil sebejistě Grey. "Ale především vládcem sama sebe."
"Něčeho podobného jsem se obával," zatahal se Zimin za vousy. "Přinejmenším nezapomínejte na každodenní kontrolu, císaři."
"Děkuji, Alexi." Grey ho přátelsky poplácal po zádech. "Za půl roku uznáš, že jsi neměl pravdu. Ale teď si odpočiň. Hned zařídím tvůj odjezd."
Zimin mlčky složil svůj lékařský skener. Pak pohlédl smutně na Greye:
"Poučím se, císaři."
"Na shledanou, Alexi. A… nemluv tímto tónem. Nechci se vzdát tvých služeb, ale teď si odpočiň."
Když lékař odešel, Grey se tiše zasmál. Být lékařem u nesmrtelného je zřejmě náročné na psychiku. Vede to k vymýšlení problémů tam, kde nejsou.
Komunikátor na stole zaštěbetal.
"Slyším."
"Člun s komandérem Šegalem přistál ve vládním kosmoportu. Komandér prosí o okamžitou audienci. Jaké je rozhodnutí?"
"Uveďte ho."
Císař se ještě jednou usmál při vzpomínce na lékařova slova. Mnoho povyku pro nic. To už spíš Šegal přináší důvody k znepokojení… Grey popošel k oknu a dotkl se těžkých závěsů, které se pomalu rozhrnuly.
Zahrady na Tauri nejsou právě vzorem rozkoše. Komplex vládních budov obklopuje písčité pole, poseté barevnými kameny. Kus pouště, která na této planetě nikdy neexistovala. Neživý a krásný… Prezidentův estetický smysl je stejně svérázný jako jeho sexuální choutky.
"Toto je můj svět," pronesl Grey.
Je hloupé si nechat vázat ruce politikou, když je člověk vládcem vesmíru.
"Zavolejte velitele operační skupiny," přikázal Grey, aniž se otočil ke komunikátoru. "A ministra propagandy. Politického konzultanta… ne, toho ne."
Už dlouho nevyměňoval vůdce takové úrovně, na jaké je prezident Tauri. Ale pevně se rozhodl, že to udělá hned po rozhovoru se Šegalem.
8
Daleko od Gorry, za pásmem kontrolovaným orbitálními základnami, bývalý říšský torpédoborec a nyní jachta Matky Rodiny, začal driftovat.
Lika Seykerová a Kay Dutch stáli u navigačního monitoru. Kay osobně vypočetl kurz. Lika mu nenabídla služby svého navigátora.
"Jenom s tankováním," řekl Dutch. "Buď na Ruhu nebo na Fiernasu."
"Nemyslím, že enkláva Říše je bezpečnější než Ruh," poznamenala Seykerová. "S pravděpodobností pětašedesáti procent…"
"Ponech si své výpočty, Liko. Honičku vede Lemak, že?"
"Podle císařova prohlášení ano."
"Má staré účty s Mršanci. Na Fiernas se nepřesune."
"To je možné. Ovšem SIB v enklávách je vždy ostražitá, pokud se jedná o tranzity."
"Rozhodnu se cestou, Liko."
Seykerová neprotestovala:
"A na doklady jsi myslel?"
"Ano. Jméno libovolné, stáří asi čtyřicet, povolání -obchodní cestující se zemědělskou technikou. Plastické operace nebudou třeba, postačí gelová maska. Tommy bude můj učeň, v malých firmách je to běžné. Cailiské občanství. Oba tu planetu známe."
"Vezmi v úvahu, že nesezenu podklady pro doklady. První důkladnější prohlídka podvod odhalí."
"Rozumím. Ale na tankování postačí den."
"Řekla bych, že šest hodin… pokud nehodláš degustovat mladé víno v barech."
"Obchodní cestující, který chce okamžitě opustit Fiernas v době mladého vína, vzbudí podezření. Ujišťuji tě, že kosmoporty nyní praskají ve švech. SIB má práce nad hlavu. Za den nic neprověří, i kdyby chtěli."
"Víš to asi lépe." Seykerová se odmlčela. "Chtěla jsem ti dát dobrou loď, například tuto. Ale jediná, kterou nedokážou identifikovat, je Saranče."
Dutch přikývl. Série malých kutrů Saranče se vyráběly na desítkách planet ve statisících. Byly určeny pro lety uvnitř soustav, přesto měly hyperpohon… se zásobou paliva pro jeden skok. Svého času Říše podporovala jejich výrobu - počítalo se s tím, že v případě války se obyvatelstvo dokáže samo evakuovat na nejbližší planety. Nyní, po létech míru a vojenské převahy lidstva tato nutnost už neexistovala. Výroba lodí však pokračovala. Byly laciné, překvapivě odolné, a mnohé malé firmy je používaly jako služební stroje pro řadové zaměstnance.
"Jako cílový bod cesty stanov Juliannu," požádal Kay. "Fiernas bude logickým bodem tankování, cestující na Graal mohou být pod dohledem."
"Takže přece Fiernas," potřásla Lika hlavou. "Ten nápad se mi nelíbí, Kayi."
"Tak si mysli, že se chci napít dobrého vína."
"Je to tvá cesta, Kayi. Jak chceš." Vypnula napájení pultu, aniž zapsala určený kurz. V počítači nesmí zůstat po výpočtech ani stopy. "Proč ti pomáhám, Kayi?"
"Pro dobro lidstva."
"Ne. Ani ty nejdeš na Graal kvůli němu."

"Zajímavá myšlenka." Kay zvedl oči. "A proč ne?" Seykerová se jen usmála a zavrtěla hlavou.
* * *
Cela byla vlastně docela útulná. Ráchel to však nijak netěšilo - skoro domácké vybavení jen zdůrazňovalo důležitost, kterou přikládali jejímu zatčení.
Vyšetřovatel s ní dnes hovořil už po druhé. Ráchel se přistihla při tom, že ji jeho návštěva skoro potěšila, a to ji rozzlobilo.
Uctivý tón a přívětivé chování jsou pastí. Všechno je pastí. Pootevřené okno cely, za kterým začíná sad (a jen vítr nedokáže proniknout silovým polem), drahý nábytek, dobrá televize, kde na všech programech ve zprávách probírají jedno a totéž téma - všechno je pastí.
"Chápeme, co se stalo," řekl vyšetřovatel. Byl v civilu, mladý (alespoň na pohled), a velice okouzlující. "Dva darebáci tě nastrčili a využili… vlastně využili tvou sestru. Pak tě opustili a utekli z planety."
Ráchel mlčela.
"Zemřela paní Fiskalocci," pokračoval vyšetřovatel zamyšleně. "Co myslíš, ovlivnil ji Kay?"
"Ne."
Vyšetřovatel ožil.
"Můžeš nám pomoci pochopit, co se stalo. Jsi také oběť, soud to vezme v úvahu. Rozumíš?"
"Ne. Nepochopíte to."
"Proč? Chci ti pomoci, Ráchel. Všichni ti chceme pomoci. Celá Tauri je otřesena…"
Ráchel se jen usmála a otočila od obrazovky. Tam se zalykal svými slovy nevěrohodný komentátor celoplanetárního vysílání Oleg Sinicyn:
"Slovo Tauri zní nyní na rtech celé Galaxie. Zločinný atentát na císaře a úspěšný zásah SIB je nejdůležitější zprávou sezóny. Každý den k nám přilétají tři turistické linky. Majitelé hotelů vážně uvažují o zvýšení cen a přístavbách dalších křídel."
Vyšetřovatel se zamračil a jeho obličej ztratil na chviličku veškerý půvab.
"Děvče, já tě můžu jen prosit o pomoc, chápeš?"
Ráchel přikývla.
"Ovšem všechno se může změnit. Doba vyšetřování není omezena. Brzy ti bude šestnáct, obdržíš plná občanská práva… a plnou odpovědnost. Může se stát, že budeš mít velice smutné narozeniny."
"Nepochopíte… vlastně neuvěříte."
"Proč?"
"Milujete mě?" odpověděla Ráchel otázkou.
Vyšetřovatel se zakuckal:
"Víš… Tak, jako každý člověk má milovat svého bližního."
"To je něco docela jiného," odpověděla Ráchel vážně. "Rozumíte? Úplně něco jiného. Věří se jen tehdy, když se miluje."
"Vynasnažím se tě milovat," usmál se vyšetřovatel.
"Vy nesmíte," zavrtěla Ráchel hlavou. "Jste ve službě."
"Budeš mít hodně smutné narozeniny," opakoval po chvíli mlčení.
9
Vjačeslav Šegal byl v uniformě, což se mu stávalo málokdy. Ochranka ho vedla mezi rozkvetlými višněmi na vnitřním dvoře prezidentského paláce. Panovalo zde ticho, ve vzduchu se vznášela sladká vůně. Na omšelém žulovém kameni u maličkého vodopádu seděl císař.
"Vidím, že chceš podat hlášení podle předpisu." Grey pohlédl přívětivě na Šegala. "Pohov."
"Císaři, jsem rád, že jste zdravý."
"Hloupost, Slávku. Další bláznivý pokus mě zabít ani nestojí za řeč."
Šegal přikývl.
"Odkud jsi přiletěl?"
"Z Endorie, císaři. Vlastně bylo jedno, kterou planetu zvolím. Zvolil jsem vaši vlast."
"Děkuji." Grey sáhl do krabice, která stála na zemi. Vytáhl hrst pestrobarevných kuliček a hodil je do vody. "Takže jsi za dva týdny pronikl do ‚aTanu' a odhalil Curtisovy plány?"
"Ano, císaři."
"Vzrušující. A co mi povíš o Hranici snů?" Císař se otočil a s úsměvem pohlédl na Šegala.
Zřejmě poprvé za sto let císař zaznamenal u svého nejlepšího operačního důstojníka rozpaky.
"Císaři…"
"Hlášení."
Šegal chvíli mlčel, jako kdyby v duchu korigoval připravené hlášení kvůli tomu, že Grey ví o Hranici snů.
"Curtis van Curtis má k dispozici novou techniku s názvem Hranice snů. Toto zařízení…," Šegal se zajíkl, "vytváří varianty reality."
Grey se zachmuřil.
"Existuje nekonečný počet realit," pokračoval Šegal. "Některé se liší od našeho světa jen minimálně, ale jsou i takové, kde se lidstvo nikdy nesetkalo s mimozemšťany… nebo prohrálo Velkou válku. Hranice snů oskenuje osobnost klienta a vybere realitu, která odpovídá všem jeho přáním, dokonce i těm, která si neuvědomuje. Následuje přenos klienta do onoho světa."
"To je šílené," řekl Grey ostře.

"To je skutečnost."
"K čemu bude Curtisovi takové zařízení? Nelíbí se mu náš svět? Chce z něho odejít?"
"Odvést z něho lidi. Všechny, které dokáže."
Grey vstal a kopl do krabice s rybím krmením. Duhové kuličky padly do proudu.
"Svině," pronesl tiše Grey.
"Je ho třeba zastavit, císaři."
"Ale jak, Slávku?" Císař přistoupil ke komandérovi. "Dokážeš zabít nesmrtelného?"
"Musíme bezpodmínečně zničit všechny stanice ‚aTanu'. Postavit nesmrtelnost mimo zákon. Císaři, vy jste schopen to udělat."
"Já…" Císař se zamračil. Hlas se mu třásl, když prohlásil: "Toto je můj svět…"
"Císaři?"
"Když vydám rozkaz," císař si otřel spánky, "nikdo mě neposlechne, Slávku. Rozumíš? Příliš dlouho jsem se zabýval dělbou moci, kvůli rovnováze sil. Říše existuje nikoli díky své jednotě, ale díky rozličnosti. Má moc nespočívá ve strachu, ale ve vzájemné užitečnosti vládců různé úrovně. Představ si, že poručím stoletým důstojníkům, kteří prošli dvěma nebo třemi aTany, aby zničili Curtisovu společnost. Co se stane?"
Šegal sklopil oči.
"Vypukne vzpoura," řekl klidně Grey. "Curtis nemá moc, má něco víc, je nedotknutelný. Nenávidí ho davy, které si nedokáží vydělat na nesmrtelnost, uživatelé aTanu jeho ceny proklínají. Ale každý voják, který vstoupil do armády v naději, že si vydělá na život věčný, raději zakousne mě, než by dovolil, aby Curtisovi spadl vlásek z hlavy."
"Říše zahyne," zašeptal Šegal.
"Pokud Curtis nezmění názor, pak ano."
Dlouho mlčeli. Potom Grey pohlédl na hodiny.
"Dnes večer Curtis van Curtis pořádá tiskovou konferenci. Předpokládám, že promluví o svých plánech."
"Císaři, skupina Štít je vám k dispozici."
"Tisková konference už začala. Není proč spěchat. Pokusím se pro vás najít jinou práci." Grey se odmlčel. "Komandére Šegale, znáte podrobnosti nezdařeného atentátu?"
"Pouze informace uváděné v otevřených zdrojích."
"Vlivový agent se pokusil působit na mou psychiku ujišťováním, že celý tento svět zrodila má představivost. Splněný sen. Připomíná to Hranici snů, že?"
Jejich pohledy se setkaly.
"Curtis," konstatoval Šegal.
"Nevím. Ale rád bych to věděl. Nevěřím ve shodu okolností."
"Pokud za atentátem stál Curtis, máme šanci ho zdiskreditovat."
"Objasni to. Admirál Lemak zahájil stíhání. Jeho lodě už zahájily skok, ale můžeš je dohonit."
"Provedu, císaři."
"Tvé plné moci budou větší než Lemakovy. Nejedná se totiž o obyčejného teroristu."
"Víme, kdo to je?"
"Jistý Kay Dutch, v dětství evakuovaný ze Shedary. Obvykle používá příjmení Altos nebo Ovald… Jméno si ponechává."
"Kaye Ovalda znám. Byl se mnou v darlockém zajetí."
Grey se rozesmál, až se málem rozkašlal.
"Úplně všichni znají Kaye… Byl bodyguardem Citrusová syna. Převezl Lemaka a sebral mu zajatého Artura Curtise z jeho základny. Zajímavý člověk."
"Kluka, který s ním byl v darlockém zajetí, Artura Curtise?"
"Zřejmě ano. Jak unikli?"
"Nevím. Prošel jsem aTanem, a on zůstal, aby mě kryl. Půl hodiny nato planetu napadli Silikoidi."
"Najdi ho, Šegale."
Komandér přikývl.
"Počkej, ještě něco: s Lemakem letí Artur Curtis. Jako můj vyslanec. Dodej mi je oba. Artur skoro určitě dokáže řídit systémy aTanu. Jestli je dostatečně ambiciózní, nebude jedno, který Curtis nám poskytne nesmrtelnost?"
"Mít děti bylo od Curtise neopatrné," souhlasil Šegal. "Ale bude Artur svolný s tím, aby zaujal místo svého otce?"
"Nebude mít jinou možnost," usmál se Grey. "Nebude, pokud mi ho sem dopravíš společně s Kayem."
10
Podle řádů musí mít torpédoborec na palubě tři výsadkové čluny. Výletní jachta, na kterou byl předělán, nesla jeden člun a šest Sarančat. Dutch strávil v hangáru půl hodiny, všech šest si prohlédl a pokoušel se vybrat nejlepší. Nakonec mávl rukou. Maličké lodičky byly spolehlivé do té míry, jak to jen bylo možné. Identifikátory už byly odstraněny ze všech hlavních dílů.
"A co zbraně?" zeptala se Seykerová.
Kay zavrtěl hlavou.
"Postačí čmelák. Jestli mě Lemak dožene, můžu se jenom zastřelit."
"Přeji ti štěstí."
Dlouho si pohlíželi do očí. Potom se Kay usmál:
"Škoda, že před padesáti léty říšské křižníky nedokázaly ochránit Shedaru."
"Sami jsme si zvolili svou cestu, Kayi. Nevěřím, že by ses stal poklidným lingvistou a já ministrem hospodářství

planety."
"Liko, jestli se už neuvidíme…"
"Není třeba, Kayi."
Dutch zmlkl. Stará žena, která bývala jeho vrstevnicí, smutně a stroze na něho pohlížela. Nikdy se jí nevyrovnal, nemohl. Ani v dětství, kdy bláznil v lagunách Shedary a dovoloval jí, aby na něho dohlížela jako starší sestra. Ani v mládí, kdy nechtěl vstoupit do Rodiny, kde Seykerová už získala postavení. Ani v dospělosti, kdy procházel jedním aTanem za druhým a zůstával mladý… se všemi důsledky věčně mladého těla.

"Daleko, daleko běží vlna…"

zašeptal Kay shedarským dialektem.
Seykerová se neznatelně usmála a navázala:

"Plavu na vlně a chci vzlétnout
k obloze, kde uvidím tebe…"

Tommy, který přicházel zezadu, se zastavil. Kay upíral zrak na Liku:

"Temný bod na břehu v příboji pěně,
Že miluji tě, dávno už víš.
Stále tě toužím vídat.
I proto pluji od břehu v dálku,
kam běží mohutná, vysoká vlna."

Seykerová se dotkla jeho ruky.
"Dokážeš milovat pouze tak, Kayi?"
"Bylo těch vln moc, Liko."
"Pro ty, kteří nemají rádi břehy. Jdi, bratře. Pluj, Kayi."
Dutch ji políbil na tvář. Pohlédl na Andreje - nehybnou sochu z ocele, plastu a částí těla.
"Chraň ji, Andreji. Už nemůžeš milovat, ale paměť je pevnější než láska."
"Buď klidný, Dutchi," odpověděl kyborg.
Kay se otočil a pohlédl na nejbližší Saranče - třímetrovou kouli kabiny na mřížoví nad diskem hyperpohonu. Dva plazmové motory, žebrované dvoumetrové válce, byly připevněné přímo k disku.
"Půjdeme, Tommy," řekl. "Přinutíme tento zázrak létat."
Na Liku už nepohlédl, ani když stoupal po skobách ke kabině, ani když zvedal malý kulatý příklop. Saranče se otřáslo, když ho zvedák přitáhl k průlezu, ale Kay vyčkal, až se podlaha odsune zpod nohou a až potom zapnul pozorovací obrazovky. Polovinu oblohy zakrýval obrněný bok torpédoborce.
"Zapni gravitátor!" zvolal Tommy, který se zmítal uprostřed kabiny. "Nesnáším beztíži."
"Tady gravitátor není." Kay natáhl ruku a stáhl Tommyho do sousedního křesla.
"A co tady je?"
"Zřejmě motor." Dutch zapnul navigační pult, maličký, nepředstavitelně archaický. "Byl jsi na záchodě, jak jsem ti radil?"
Tommy neodpověděl.
"V tom případě tě čeká spousta zajímavých zážitků."
* * *
Konferenční sál Říšské informační sítě byl plný. Curtis van Curtis přejel novináře pohledem.
Bylo jich hodně. Opravdu hodně. Každý taurijský plátek vyslal svého zástupce, o dopisovatelích a reportérech z jiných planet, kteří se ocitli v císařově svitě, ani nemluvě. Ale zřejmě nikdo z nich neměl podezření, že nejrůznější malicherné události, které zabránily několika novinářům v účasti tady, nebyly náhodné.
"Rád vás vidím, přátelé…" Curtis se usmál a lidé v sále zdvořile zatleskali. "Už jsme se dlouho nesetkali… asi tak čtyřicet let."
"Čtyřicet tři," ozval se někdo ze sálu. "Nejste moc společenský, van Curtisi!"
"Práce, práce…" Curtis rozpřáhl ruce. "Ale vidím známé obličeje! Luke z ‚Říšského vojenského přehledu', je to tak? Vypadáte báječně, nemám snad na tom určitou zásluhu? Dolores… Ojero… ‚Ženy Terry a Fiernasu', nepletu se?"
Žena a Mršanka, které seděly v první řadě, současně přikývly.
"Ženy aTan nepotřebují, i bez něho ovládají tajemství věčného mládí." Curtis se uklonil.
Pokud snad novináři věděli, že se nejedná o Curtisovu fenomenální paměť, ale práci jeho analytiků, nedávali to najevo. Pouze Mršanka zastříhala ušima - známka vzrušení nebo urážky.
"Určité se ptáte, co vám chci povědět. Přímý přenos… stojí neuvěřitelné peníze. Ale nezklamu vás. Ovšem nepředpokládejte, že ‚aTan' snižuje ceny za nesmrtelnost, to bohužel není zatím možné."
Smích v sále.
"Nepočítejte ani s tím, že končíme práci nebo zvyšujeme ceny…"
Opět smích, tentokrát však nervóznější.
"Pravda bude mnohem překvapivější. Společnost ‚aTan' nabízí občanům Říše nový druh služeb - Hranici snů!"

Ticho plné očekávání.
"Na obrazovce," Curtis pokynul rukou a obrazovka za jeho zády ožila, "vidíte celkovou podobu systému. Nebojíme se průmyslové špionáže a nepokládáme za potřebné aparaturu si patentovat. Klidně kopírujte. Hranice snů je můj dar lidstvu a nepochybuji, že je mnohem užitečnější než aTan. V poslední době jsme zkoumali podstatu reality a dospěli jsme k zajímavému závěru: každý svět, který je možné si představit, každý vesmír, i ten nejfantastičtější, potenciálně existuje. Jsou světy, kde řeky tečou do kopce a lidé létají. Světy podobné našemu, ale kde by například mé nepatrné hudební schopnosti oceňovali stejně jako my talent Mikele-Mikele."
Nikdo se neusmál. Nikdo nepožádal vládce života a smrti, aby zazpíval několik kupletů.
"Každý z nás má své sny," pokračoval zamyšlené Curtis. "Neuskutečnitelné. V Říši nemůže být miliarda císařů a milion velkých zpěváků. Ovšem někde vedle, za hranicí naší reality, potenciálně existují světy, kde se mohou všechny tyto touhy splnit. Daruji vám je. Daruji vám jiný svět. Daruji vám Hranici snů - zařízení, které dokáže každého z vás přenést do jiného světa. Jeho vlastního světa."
Ticho. Všichni čekali, co bude dál, ale Curtis mlčel. V zadních řadách nastal rozruch. Z křesla nejistě vstal malý, obtloustlý mužík.
"Á, nenapodobitelný Oleg Sinicyn z taurijské televize!" Curtis přikývl. Nepatrný plátek nápovědi na uchu fungoval dobře. "Ptejte se."
"Taurijská televize," zamumlal Sinicyn. "Tauri, pochopitelně…"
"Jen se ptejte…"
"Kdybych si představil svět, ve kterém budu… ééé… příkladem mužné krásy…," usmál se nucené Sinicyn, "přenese mě tam Hranice snů?"
"Ano."
"A svět, ve kterém nebude prapůvodní planetou Terra, ale Tauri?"
"Ano."
"A svět…"
"Ano. Vždycky ano. Libovolný svět. Libovolná přání. Bez omezení."
Šepot v sále. Zvedlo se několik rukou. Několik lidí vyskočilo. Ale Sinicyn ještě nedomluvil:
"A má paměť zůstane?"
"Samozřejmě. Jinak by Hranice snů ztratila smysl."
"Takže si budu pamatovat, že vypadám docela obyčejně, že Tauri je pouhou bohatou kolonií a vy nemáte sluch ani hlas?"
Curtis se zasmál:
"Když si to budete přát…"
Některý z jeho analytiků udělal chybu, protože neeliminoval muže, schopného klást nečekané dotazy. Naletěl na image zábavného mluvky.
Tu chybu si odskáče.
Ale to už vstal další novinář, který by tentokrát mohl usilovat o titul ideálu mužné krásy. Takové si dovolila zaměstnávat jen velice prosperující nakladatelství, přestože se jejich články musely od základu přepracovávat.
"Terra, ‚Opravdový muž'… Jaká bude cena za použití Hranice snů?"
"Symbolická." Curtis se podivil, že dotaz na cenu vznesl právě "Opravdový muž", ale vtipkování nyní nebylo vhodné.
"Desetina planetární ceny aTanu."
"Takže…," novinář svraštil obočí ve snaze provést zpaměti nepříliš složitý výpočet, "takže Hranice snů bude dostupná prakticky každému?"
"Správně."
Teprve teď sál vzkypěl.

Pátá část
Artur Curtis
1
Karl Lemak byl nervózní.
Na jedné straně z toho vyvázl poměrně lehce. Možná kvůli starému přátelství, možná z rozčilení po nedávném atentátu mu Grey odpustil. Trestem za starou akci s Curtisem juniorem mohla být nejen degradace, ale i smrt.
Na druhé straně už druhý den letu Lemak pochopil, že přijít o uniformu admirála by byla celkem rozumná cena za potěšení už nikdy neuvidět Artura van Curtise.
Ten usmrkánek… usmrkánek, ať si je starý jak chce, se zřejmě hrozně bavil tím, co se dělo. Postavení císařova osobního představitele mu poskytovalo dostatečnou moc, aby se mu Lemak nemohl vyhýbat. A Curtis junior zřejmě pokládal za svou povinnost setkávat se s Lemakem pětkrát či šestkrát denně. A pokaždé v doprovodu Marjany Muhammadi… další věc, která Lemaka vyváděla z rovnováhy.
Jeho spojení s mechanistkou bylo bouřlivé, ale krátké. Válečný románek během krátkého darlockého konfliktu, bez zvláštní lásky, tragédie a následků. Nic trestuhodného by v něm nenašel ani ten nejpřísnější hlídač morálky - na všech planetách Říše mají mechanistky a kyborgové občanská práva stejná jako lidé.
Ovšem vídat tuto zvláštní ženu, její obličej vytepaný ze stříbra… stříbro teplé při dotyku… její ideální, nelidsky dokonalé tělo…
A to po boku Artura van Curtise, jehož výslechu se tenkrát účastnila!
Lemak nechápal, co se děje. Dal by hodně za vysvětlení okolností, které spojily Artura a Marjanu, za důvod, proč Artur

udal svého bývalého bodyguarda. Vysvětlení mu však nikdo neposkytl.
Admirál se však pevně rozhodl, že jeho vztahy s Arturem se musí vysvětlit jednou provždy. Dříve než vyhodí do vesmírné prázdnoty císařova osobního představitele nebo tam vyskočí sám.
Eskadra se připravovala k výstupu z hyperprostoru v blízkosti Gorry, když Artur opět navštívil Lemaka.
"Admirále…" Artur se uctivě uklonil.
"Kapitáne…" Lemak mu pokynul, aniž vstal z křesla. Doufal, že si posedí ve své kajutě a bude tam popíjet vychlazené pivo místo pobytu na kapitánském můstku, kam má Artur přirozeně přístup.
"Jaké máme plány, admirále?"
"Pátrání," odpověděl Lemak a snažil se zachovat klid. "Jeho loď má kolapsární generátor, a něco takového se nedá vydávat za běžnou nákladní loď."
"Ovšem kdysi se to Kayovi úspěšně podařilo." Artur na Lemaka zamrkal. "Smím si sednout?"
Karl jen mávl rukou. Dokonce Arturovi přisunul dvě láhve piva.
"U Gorry není," posadil se Artur. "Odtud vyrazil pro pomoc, věřte mi, admirále. A tu pomoc dostal."
"Od koho?"
"Nevím. Ovšem komando, které mě osvobodilo z rukou vašich katů, se zformovalo právě tady."
Lemak spolkl další kletbu a zeptal se:
"Takže mi radíte planetu prohledat?"
"To nemá cenu. Kay tady nepochybně vyměnil loď. Žádné stopy nenajdeme…"
"Gorra je planeta Rodiny…"
"To je možné. Ale mafie nám neposkytne žádné informace, jestliže riskovala a Kayovi pomohla." Lemak se na chviličku zbavil napětí. Nyní rozmlouval s Arturem jako se šikovným mladým důstojníkem a ne s císařovým chráněncem.
"Projdeme soubory kosmoportů a zjistíme, co mohl Dutch použít. Charakteristiky pohonů jsou v archivu, tam najdeme stopu. Lodě neodlétají z planet bez kontroly."
"To záleží na tom, jaké. Jachty, kutry, lodě soustavy…"
"Co s tím mají malé lodě společného?"
"Slyšel jste o modelu Saranče? O kutrech typu Čejka?"
"Vzdávám se," zamračil se Lemak. "Ale používat takové lodě k hyperskokům znamená sebevraždu."
"Kdepak, admirále. S Kayem jsme vám utíkali právě kutrem a uspěli jsme. Ale moc si z toho nepamatuji. Byl jsem v mírném komatu, určitě chápete."
"Ďáble!"
Lemak vyskočil, shodil přitom těžkou pivní sklenici na koberec. Na kalhoty mu cákla pivní pěna.
"Marjano, odejdi!"
Muhammadi pohlédla tázavě na Artura, který přikývl. Mechanistka se plynule přesunula ke dveřím.
"Arture, musíme probrat jednu otázku."
Lemak stanul nad sedícím mladíkem, který na něho nevinně pohlížel.
"Jakou otázku, admirále?"
"To, co se tady stalo před čtyřmi léty."
"Jen do toho."
"Arture…," vzdychl Lemak. "Politické hry jsou špinavost. Usilování o moc ještě větší. Velice lituji toho, co se ti přihodilo na mé základně."
"Odprošuješ?"
"Ano. Věř, že nejsem sadista a hrozně mě trápilo, že s mým souhlasem mučí dítě."
"Tomu věřím," zamyšleně souhlasil Artur.
"U tebe se jednalo o nepříjemnou záležitost. Informace, kterou jsi vlastnil, tě vyčlenila mimo věk i právo. Kdybys nám řekl…"
"Pak byste mě zabili bezbolestně. Lemaku, omluva neospravedlňuje."
"Souhlasím. Arture, máš veškeré důvody, abys mě nenáviděl. A dost vysokou pozici, abys mi nadělal spoustu nepříjemností. Rozhodněme se jednou provždy, co vlastně chceš: mstu nebo spolupráci?"
"Těžká volba." Artur upil piva, zamračil se a odložil sklenici. "Co volíte vy, Lemaku?"
"Spolupráci. Připadá mi, že máme šanci. Odpustil jsi mechanistce… přitom tě mučila právě ona."
"Právě o to jde, Lemaku. Dobře, volím přátelství."
Podal admirálovi ruku, ten však nespěchal se stiskem.
"Raději spolupráci, Arture. Po vzoru Kaye Dutche oceňuji tvůj vztah k přátelům."
"Jak si přejete, admirále." Arturův výraz se nezměnil. "Dovolíte, abych vám poradil… v rámci spolupráce?"
"Mluv."
"Kay zamíří na Graal."
"Zase? Jak to víš?"
"Pokládejte to za geniální odhad. Musíme ho předehnat."
"K tomu bude potřeba sto eskader. Neznáme typ jeho lodě, čas odletu ani kurz."
"Kay použije malou loď, bude tedy muset cestou tankovat. Poseděl jsem u počítače. Musí zastavit na Ruhii nebo Fiernasu. Spíš na Fiernasu. Zná dějiny a vztah Mršanů k vám mu není tajemstvím."
Lemak usedl a napil se piva přímo z láhve. Pak pohlédl z mírným úžasem na Artura.
"Proč ho zrazuješ tak horlivě, chlapče?"
"Do toho vám nic není, admirále. Budete riskovat a navštívíte Mršan?"

Karl Lemak odvrátil pohled:
"Nevím, Arture."
2
Potravinové dávky prvních pozemských kosmonautů nezmizely beze stopy. Dutch se zjevným odporem vytáhl několik tub a balíček s krajíčky netvrdnoucího chleba.
"Nebudu jíst," oznámil zamračeně Tommy.
"Škoda. Je to docela chutné." Kay vytlačil do vzduchu fialovou hroudu a spolkl ji. "Víš, lidský organismus má zvláštní adaptační mechanismy. Neumím si představit, že bych na planetě jedl kaši z tvarohu a černého rybízu."
"Má vápník."
"Zřejmě. Ale odkud mé tělo ví, že ve stavu beztíže se z kostí ztrácí vápník a že ho ve tvarohu je hodně?"
"Za pět set let létání ve vesmíru se mohou utvořit libovolné reflexy."
"Dědičné? Pochybuji. Vezmeš si?"
"Už jsem řekl, že ne. Stačila mi jedna návštěva záchodu."
"Jak chceš." Kay vytlačil zbytek tuby. "Za pět hodin budeme na Fiernasu."
"Tam se najím."
Kay dojedl. Tommy unyle pozoroval obrazovky. Na vnějších šeď, na kontrolních zelená světýlka…
"Kayi, je možné představit si svět, kde nebude existovat beztížný stav?"
"Jistě. Myslíš na Hranici snů?"
"Ano. Jestli ti tvůj nápad nevyjde, rád bych odletěl."
"Všechno proběhne normálně. Zavedeš mě na Zlou zemi."
"Řekni rovnou - k Bohu…," ušklíbl se Tommy. "Poslední křížová výprava. Maniakální vrah a devastovaný průvodce."
"Spíše devastovaný prorok."
"Kayi…"
Dutch se otočil k Tommymu.
Ten plakal.
"Tiše," dotkl se Kay jeho ruky. "Co je ti?"
"Bojím se."
"Uspějeme…" Dutch zavrtěl hlavou. Nesmyslný, ale intenzivní pocit déja vu. Znovu vede Curtise juniora na Graal. Opět je tišitelem dětských slz.
"Bojím se toho, co nás tam přivítá!"
"Tommy…"
"Nechci!"
"Velká hra, Tommy. Život. Největší hra."
"Nechci tvůj vesmír, Dutchi! Nechci Hranici snů! Chci prostě žít!"
"To chceme všichni."
"Propusť mě, Kayi," zvedl k němu oči. "Kdekoli. Jdi beze mě."
"Jsi můj klíč."
"Kousek klíče! Projdeš i sám. Vím, že tě nic nezastaví. Dolezeš třeba po čtyřech. Já nechci!"
"Tommy, je to potřebné hlavně pro tebe."
Mladík se zasmál.
"Na světě nemohou existovat dva Arturové Curtisové. A nemůže existovat člověk, který se pokládá jen za zlomek plnoprávné osobnosti. Musíš se stát mužem. To, co se s tebou dělo do ztráty paměti, ti nepatří. Jsi Tommy Arano. Byl jsi na Cailisu a Djenahu. Podílel jsi se na atentátu na císaře Greye. Jsi někým, kým se Artur Curtis nikdy nestane. Jsi silnější než on."
"Lžeš." Tommy zaklonil hlavu. "Nikdy jsi mě nepokládal za rovného Arturovi."
"Jistě. Jsi totiž silnější než on. Ale o to nejde… jsi totiž lepší."
"Osvobodil bys mě z říšské vojenské základny?"
"Před čtyřmi roky ne. Dnes ano. Tommy, nikdo nemiluje sobě rovné. Takový se může stát jen přítelem. Ale to potřebuje čas."
"A ten čas už nastal, Kayi?"
Muž, za kterým zůstávala jen smrt a zrada, bodyguard kategorie "Smrt" a po krvavých jatkách na Chaaranu nazývaný Spála, pohlédl chlapci do očí.
"Opravdu mě potřebuješ?"
"Ano. Sám neprojdu, Tommy. Máš pravdu, polezu, když nebude jiná možnost. Musím dojít. Ale možná poprvé v životě potřebuji partnera. Potřebuji přítele."
Tommy Arano mlčel.
"Samotnému mi bude těžko, chlapče."
"Donutíme hvězdy k pláči, Kayi."
"Zkusíme to, Tommy."
3
V registračním úřadu fiernaského kosmoportu pracuje hodně Mršanů. Ne proto, že by se pro tuto práci nenašlo dost lidí. Lidé usedlí na rodné planetě Mršanů se prostě řídí jinými zákony než enklávy na Urse nebo Meklaru. Dnešní přátelské vztahy mezi dvěma mocnými rasami, vědomě zdůrazňované vládami Říše i Teritoria, však vyžadují trvalou vzájemnou kontrolu.

Sajela, volný Mršan pracující jako starší registrátor sekce malých lodí, patřil k mužsko-prim pohlaví. Tato nejmenší a nejvíce potlačovaná část mršanské společnosti ještě před sto léty prakticky neměla občanská práva. Nyní se časy změnily a jen díky tomu Sajela žil. Dříve by jeho přehnané ambice a svéráznost nenašly uplatnění.
Jak bylo povinné pro všechny volné pracovníky, Sajela měl na sobě béžové kalhoty a něco jako krátkou vestu. Na rozdíl od ostatních Mršanů Sajela nosil šaty nejen kvůli povinnosti nebo úctě k lidským zvykům. Prostě byl rád oblečený. Také nikdy nechodil po čtyřech, snad jen při zásnubách. Život na pomezí dvou kultur přináší mnoho výhod potenciálnímu páriovi, navíc s pružnou morálkou.
Kosmoport byl přeplněn. Sezóna mladého vína vždycky přivede na Fiernas turisty z řad lidí. Cestovní agentury zřizovaly pořád nové linky a trasy tranzitních lodí odbočovaly k Mršanskému teritoriu.
"Doklady…"
Sajela prolistoval tenké plastové knížečky pasů. Dva občané Cailisu, mužského pohlaví, obchodní cestující. Zvedl chlupatý, zrzavý obličej a porovnal obličeje. Vše souhlasilo.
"Tranzit?" zajímal se. Starší muž odpověděl:
"Ano, letíme na Juliannu."
"Máte vydařenou trasu," řekl Sajela a na muže zamrkal. "Sezóna mladého vína je v plném proudu."
"Rád spojuji příjemné s užitečným," přiznal obchodník.
"Dobře řečeno," konstatoval Sajela. Nikdy nepromarnil příležitost k doplnění své zásoby lidských idiomů. "Tankování podle obvyklé kategorie naléhavosti?"
"Samozřejmě, nemusíte spěchat."
Sajela vložil pasy do tiskárny a beze spěchu začal vypisovat dočasné vízum.
"Máte celý den. Nesmíte opustit teritorium lidského sídliště… veškeré rostliny, potraviny a drogy se pokládají za kontraband…"
Nechápal, co vzbudilo jeho ostražitost. Dnes už před ním defilovalo padesát podobných návštěvníků.
"Narozeni na Cailisu?"
"Pátá generace. Garik…," starší muž poplácal mladíka po zádech, "…je můj synovec. Nemám děti a musím někomu předat podnik. Na aTan si nevydělá, ale hladovět nebude, a taky uvidí svět."
Absolutně normální lidská reakce. Nadměrná povídavost, snaha zalíbit se celnímu úředníkovi… i v případě, že neporušuje žádné zákony. Sajela jim vrátil pasy.
"Příjemný pobyt na Fiernasu."
"Děkujeme."
Sajela na ně pohlížel s mršanskou obdobou lidského úsměvu. Slušní lidé. Sláva Nesmírnu, že se Říše a Teritorium mohou přátelit. Ten obchodník s dobráckým obličejem a pohyby profesionálního zabijáka by byl v boji asi hodně nebezpečný…
Zachvěl se, když mu došla vlastní slova.
Obličej se změní snadno. Postava také. Není obtížné změnit otisky prstů a sítnici oka. Zfalšovat se dá i genotyp. Ovšem nedá se nic dělat s tím, co tvoří základ osobnosti - návyky, instinkty, reflexy. Obchodníci z Cailisu jsou falešní.
Sajela pohlédl na náčelníka směny, dobromyslného postaršího muže, který se zatvářil tázavě. Sajela zavrtěl hlavou.
Spěch je nezbytný jen při chytání blech - urážlivé, ale výstižné lidské přísloví. Poškrábal se. Malý krvežíznivý hmyz z Terry, záměrně dovezený na Fiernas v době tukajského konfliktu, byl už mnoho let metlou Mršanů. Agenti SIB? Málo pravděpodobné. Špioni jsou nenápadní. Nájemní vrazi? Spory mezi lidmi? Nezajímavá verze. Na odhalení dvou zločinců se kariéra nevybuduje.
Nejlepším darem osudu by bylo zatčení dvou teroristů, kteří se pokusili zabít císaře lidí…
Sajelovi se zježila srst na krku. Že by si zasloužil takový dárek osudu?
4
Kayova nálada se vůčihledně zlepšovala. Tommy na něho udiveně zíral.
"Mám Fiernas rád," odpověděl Kay.
"Alkoholiku."
Sídliště nebylo velké - pětikilometrový plácek u letiště. Typicky zvlněný terén Fiernasu dokázal, že se sem vešlo dvě stě tisíc lidí, ovšem městečko vypadalo přelidněněji než endorianské megapole.
"Drž se mě," řekl Kay při prodírání davem. Bílou kupoli celního úřadu, maličkou mezi mrakodrapy, nechali za zády. Žádná auta, jen lidé, všude lidé. V městečku takových rozměrů a s takovým počtem obyvatel byly povoleny jen policejní a lékařské flyery.
Tommy kráčel hned za Kayem. Pokládal se za siláka, ale v této tlačenici bylo lepší držet se za živým tankem v podobě Kaye.
Všude obličeje. Zamračené tváře místních obyvatel, vzrušené patřily turistům. Pestré oblečení, nejrůznější tetování, lesk neobvyklých šperků (nebo snad amuletů?).
Po několika minutách začal Tommy rozlišovat v davu odlišné skupiny. Domorodci chodili v trojicích, žena a dva muži, což byl zřetelný důkaz vlivu mršanských rodinných stereotypů. Skupinky turistů z provinčních planet se držely těsně při sobě a zjevně se bály vzájemného odloučení, jako kdyby se v tomto maličkém městečku mohl někdo ztratit.
"Kam jdeme?" zeptal se Tommy. Právě procházeli kolem vinárny vybudované v podobě tradičního mršanského sídla - trojstranné pyramidy.
"Už nejsi dítě jako na Urse, takže tě nemusím vést do krámu se suvenýry," odpověděl Kay. "Co bys řekl mladému vínu?"
"Nejsi jediný, kdo na něj myslí," odpověděl Tommy. Před vchodem do restaurace stála dlouhá fronta.

Dutch se ušklíbl.
"To jsou frajeři, kteří hodlají pít pomyje. Jdeme dál."
Šli ještě půl hodiny. Městečko najednou skončilo - jako kdyby neviditelná stěna odřízla věžáky i betonové silnice. Svahy zastavovaly různobarevné pyramidy mršanských domů, oddělené od lidského sídliště řetězem s výstražnými znaky. Symbol - přeškrtnutá lidská silueta - nepotřebovala bližší vysvětlení.
Kay jej lhostejně minul.
"Dutchi!" ztuhl Tommy, "To je zakázáno!"
Kay se otočil:
"Hranice říšského sídliště není totožná se začátkem Mršanského teritoria. Tady je neutrální pásmo, pět kilometrů bez zákonů. Jdeme."
Tady cesty nebyly. Jen tráva - příliš hustá a rovná, než aby tu vyrostla sama od sebe. Domky vypadaly jako prázdné. Jen před jedním seděly tři postavy - Tommy s jistým údivem rozpoznal dva Mršany a lidskou ženu. Provázeli turisty zvědavými pohledy, ale nepromluvili.
Tommy se trochu uklidnil.
Kay kráčel první, bůhvíjak se orientoval mezi stejnými pyramidami. Neměly žádná čísla ani označení, plní snad jejich úlohu barva?
"Kayi," Tommy skoro běžel, aby mu stačil, "kam mě vedeš?"
"Už jsme došli." Dutch odbočil k zářivě modré pyramidě na vrcholu kopečku.
Slunce Fiernasu, trošku menší, ovšem mnohem teplejší než pozemské, které je pro lidi vzorem, pražilo z bezoblačné oblohy. Tommy se potil, a než došli k úzkému trojúhelníkovému stínu, lapal po dechu.
"Učeš se," pohlédl na něho Kay. Vytáhl hřeben a rychle se učesal. "Je to jediné, co můžeme udělat pro mršanskou etiketu."
Ve stěnách domu musely být senzory. Kay se nedotkl modrých plastových panelů ani nepromluvil, přesto se stěna nehlučně rozevřela.
"Jdeme." Kay vstoupil do tmy jako první. "Vede to dolů, opatrně."
Pyramida byla vlastně příklopem nad tunelem, který vedl prudce dolů. Slabé lampičky stěží osvětlovaly tuto náhražku schodiště, ale i tak se šlo těžko. Drsná žebrovaná podlaha trochu pomáhala, přesto byl úhel sklonu příliš velký, a nízký strop donutil dokonce i Tommyho, aby se sklonil.
"Jdi po čtyřech," poradil mu Kay.
"To je obvyklé?"
"Víc, je to gesto zdvořilosti."
Tommy váhavě uposlechl. Kay pokračoval v chůzi přikrčený.
"Výtahy jsou pohodlnější," prohlásil Tommy za minutu. Připadal si jako idiot.
"Jsme na návštěvě," odvětil suše Kay. "A musíme se chovat jako oni."
Po deseti metrech končil tunel malou kruhovou místností. Tommy vstal a s údivem zjistil, že stěny i strop jsou z udusaně hlíny. Několik nevelkých lamp na podlaze poskytovalo docela přijatelné osvětlení.
U vzdálenější stěny ležel schoulený Mršan, porostlý nazlátlou srstí. Uši se mu třásly, ale nezvedaly. Vypadal staře - Mršani používali aTan jen zcela výjimečně.
"Vítám tě, druhu mého dětství," řekl Kay a klesl na podlahu.
Tommy, který se právě narovnal, ho napodobil. Mršan ležel dál, jen matně pohlédl na Kaye. Dutch začal mluvit. Mršanský jazyk se nepokládá za obtížný. Vedle bojového bulratského je opravdu druhý nejsnadnější.
Ovšem zvládnout všechny odstíny intonace, které nenesou smysl, ale emoce, je prakticky nemožné.
Tommy nabyl dojmu, že Kay překročil hranice dostupné lidem.
Nerozuměl jedinému slovu. Obraty, které znal z krátkého jazykového kurzu, zněly naprosto jinak. Dutch zjevně nedodržoval hotová schémata, ale improvizoval, naprosto libovolně měnil slovosled a koncovky slov. To všechny konverzační příručky zakazují - maličká chybička může změnit pozdrav v urážku, a přání zdraví a míru v nadávku. K tomu, aby člověk mohl mluvit jako Mršani, musí myslet jako oni, stát se Mršanem. A právě to Dutch dělal.
"Vítám tě, můj malý příteli," pronesl tiše Mršan v celoříšské řeči. "Nepotřebuji důkazy, vypadáš jinak, ale pach máš stejný." Vstal z podlahy, udělal několik kroků na všech čtyřech a s viditelným úsilím vstal. Ve stáří činí Mršanům stále větší námahu udržovat svislou polohu. Kay se také zvedl, usedl na paty a sklonil hlavu. Nyní byli oba stejně velcí.
Tommy také vstal, protože podlaha nepříjemně páchla mokrou srstí.
"Jsem rád, že žiješ a že jsi vyrostl," řekl Mršan a položil hubenou ruku na Dutchovu hlavu. "Máš dost jídla a času, Kayi?"
"Mám, Džassane. A co ty? Jsi sytý a můžeš přemýšlet?"
"Děkuji ti, můj malý příteli."
"Nezestárl tvůj rozum jako tvé tělo? Dokážeš zdravě přemýšlet a udržovat čistotu své srsti?"
Tommyho zalil pot.
"Děkuji ti, můj malý příteli. Pořád mohu mluvit a myslet. Je stále obtížnější udržovat čistotu, ale jakž takž to zvládám."
"Dovol, abych ti posloužil, Džassane."
"Udělej si potěšení, Kayi."
Dutch několikrát přejel dlaní po jeho obličeji, buď mu rozčesával srst nebo ho prostě hladil. Potom sevřel prsty, ozvalo se lehké zapraskání a Kay něco malého odhodil.
"Cizopasníky nemáme zbytečně," řekl Mršan. Tommy si hned neuvědomil, že mluví k němu. "Jak jinak projevit lásku k příteli, když ne zabíjením jeho nepřátel?"

Tommy přikročil k Mršanu jako náměsíčný.
"Dovol, abych ti posloužil, příteli mého přítele," pronesl sevřeným hrdlem.
Džassan pohlédl tázavě na Kaye.
"Ne, to není můj syn, ale přítel," vysvětlil Kay. "Semmato. Chce tě potěšit, ale je ještě mladý a nezkušený."
"Posaď se, chlapče," řekl Mršan mírně.
Tommy klesl na podlahu, aniž spustil z Džassana pohled.
"Proč jsi adoptoval syna, Kayi?" zajímal se mimozemšťan. "Máš problémy s potencí nebo je tvůj život ubohý a nebezpečný?"
"Mám nebezpečný život, příteli."
"Jsem na tebe pyšný. Co přimělo Kaye Dutche k vystoupení proti císaři?"
"Osud, Džassane."
"Potřebuješ mou pomoc?"
"Ne, Džassane. Na konci své pouti jsem tě chtěl vidět, to je vše."
"Už nejsi chlapec, Kayi," pronesl Mršan laskavě. "Vyrostl jsi… a to mě těší."
"Najde se u tebe doušek vína pro nás, Džassane?"
"Můj dům je malý a smutný, ale pro tebe se najde všechno, Kayi."
Mršan vydal svištivý zvuk, napůl křik, napůl výzvu. Z neviditelné jámy v tmavém koutě vylezl druhý Mršan, mnohem vyšší než Džassan, ale porostlý světlou srstí mladíka.
"Raduj se stejně jako já," pokračoval Džassan říšským jazykem, "a přines všechno, co potřebují starci, kteří omládli hovorem. Ukaž své vzdělání."
Mršan usedl před Kaye a přejel mu dlaněmi po vlasech.
"Mesmato, děkuji ti," řekl Kay. "Přines dobré víno. Jestli bude špatné, zabiji tě. A raduj se, jestli budeš smutný, rozšlápnu tě."
Mršan zmizel v koutě. Tommymu připadalo, že slyší zvuk sypající se hlíny - tunel byl zřejmě hodně úzký.
"Máš hodného syna," poznamenal Kay.
"Jeden z nejvydařenějších," souhlasil Džassan. "Je od mé šesté dcery, krasavice."
"Můj přítel je silný jako dříve," řekl Kay. "Je nádherné, že ještě můžeš mít děti. Moc mě to těší. Až zatoužím po oddechu, požádám tvou dceru o lásku."
Mršan i člověk se tiše zasmáli.
Tommy na ně mlčky hleděl. Byla to dokonalá lekce.
Člověk, který nenávidí mimozemšťany, dokáže být jedním z nich s takovou snadností, jaká je naprosto nedostupná veškeré říšské diplomacii.
5
Sajela se tulil k Džajresovi. Kdyby nějaký člověk náhodou nahlédl do odpočívárny Mršanů, připadalo by mu to jako intimity manželů. Ovšem vzrušení, které se zmocnilo dvou osob mužského a mužského-prim pohlaví, nemělo se sexem nic společného.
"Sajelo, jestli se mýlíš, nastanou nepříjemnosti."
"Přijímám tvou námitku, Džajresi. Ale představ si užitek, pokud mám pravdu."
Džajres vydal chraplavý zvuk. Ať už vedení Teritoria naloží se zajatými teroristy jakkoliv - předá je lidem nebo použije pro své politické hry - oba udatné mršanské samce čekají značné pocty.
"A jestli je to omyl, Sajelo?"
"Uděláme všechno tak, jak je třeba, Džajresi."
Mršan-muž pociťoval k Sajelovi sympatie. Pokud budou oba odměněni, možná si ho zvolí za trvalého partnera…
"Souhlasím s tebou." Džajres lehce kousl Sajelu do ucha. "Jsi opravdu chytrý."
Sajela se zakřenil a zavrtěl hlavou, aby ukončil mazleni.
"Ale jsou nebezpeční, Džajresi. Nezapomeň."
"Na to nezapomínám nikdy." Džajres opět kousl Sajelu, který tentokrát odpověděl souhlasným zamručením.
"Jsme svobodní při volbě partnerů," pokračoval Džajres. Z úst Mršana, který stál o tři kasty výše než Sajela, to byl velice významný příslib.
"Děkuji ti, Džajresi." Sajela přejel dlaní po stěně, která úspěšné napodobovala udusanou hlínu domu-nory. "Budu potěšen, když mi věnuješ pozornost."
* * *
Podlahu pokrývaly koberce, pokud se tak dá říkat do jednoho kusu sešitým kožkám nějakých zvířátek. Džassan a Kay na nich leželi, Tommy raději seděl. Mršanská etiketa je příliš složitá, než aby riskoval nějakou činnost bez Kayových pokynů.
Víno přinesli ve velkých skleněných džbánech - jiskrnou tmavomodrou tekutinu, která provoněla celou místnost. Jako zákusek posloužily ostře kořeněné kousky sušeného masa.
"To víno jsem dělal sám," pochlubil se Džassan. "Věřil jsem, že můj přítel sem někdy přiletí znovu."
Kay se napil přímo ze džbánu a přikývl.
"Výtečné víno. Ještě pořád máš vinice na rovníku?"
"Mám, příteli."
"A pašování zvířat je pořád výnosné?"
"Nepatrně, Kayi. Uvažuji, jestli se nemám věnovat obchodu s otroky."
"Výnosný kšeft."

"Ale obtížný. Jsem už starý, Kayi…"
"Nevydělal sis na aTan?"
"Bohužel, Kayi. Myslím, že kdybych vás vydal vedení Teritoria, získal bych ho. Trošku jedu do vína a ztratil bys sílu, zabijáku."
"Nu což, vždycky je třeba něco obětovat."
"Bohužel ano. Buď silný a šťastný, Kayi."
Dutch a Džassan si vyměnili nedopité džbány.
"Věříš v Boha?" zeptal se Kay.
"Vždyť víš, že jsme ateisté, můj malý příteli."
"Ateisté? To je zajímavé." Dutch se napil vína a podal džbán synovi Džassana, který stál vedle něho. "Ohřej mi ho. A najednou jsem se dozvěděl, že Bůh opravdu existuje."
"Váš Bůh," poznamenal Džassan.
"Jistě," zasmál se Kay. "Vůbec netušíš, jakou máš pravdu. Škoda, že nevěříte v Boha."
"Tuto otázku raději prober s Alkarany."
"Už jsem to udělal. Džassane, celá oblast vesmíru Alkari záhy zmizí z naší reality. Odcházejí z Galaxie."
"Dobrá informace." Mršan nadul tváře, oči se mu zúžily a blýskly ve tmě. "Může mi poskytnout právo na aTan."
"To jsem rád."
"Na tvé zdraví, Kayi."
Tommy, který pomalu usrkával víno, se už přestal čemukoli divit. Dokonce ho opustil i strach. Džassan se je zřejmě nechystá zradit. Jeho obavy zahnal už první pohár. Modré mršanské je zvláštní nápoj. Přináší lehkost myšlení a euforii, současně mění tělo v ocelovou pružinu. Návštěva Fiernasu mu nyní připadala jako vynikající nápad a přerostlá liška jménem Džassan jako moudrá a ušlechtilá bytost.
"Džassane," začal Tommy.
Kay i Mršan se otočili k němu.
"Existují jiní lidé, kteří jsou vám tak blízcí jako Kay?"
"Ne," odpověděl s určitostí Mršan. "Chceš vědět proč, semmato mého přítele?"
"Ano…"
"On se nás nesnaží miloval. Prostě se snaží nás pochopil. Lásku jiných nikdo nepotřebuje - ani lidé, ani Bulrati, ani Mršani. Pochopení je to, co ve vesmíru chybí. Pochopení a snaha o pochopení. Žil jsem mnoho let mezi lidmi, bavil jsem je, riskoval život, protože jsem se je snažil pochopit… Odpověděl jsem ti?"
Tommy přikývl.
"Nevychovali ho tak, jak je třeba," řekl Kay a poplácal mimozemšťana po zádech. "Ale je dobrý. Má šanci."
"Mládež je zkažená všude, v Říši i v Teritoriu," vzdychl skoro lidsky Mršan. "Opravdu nepotřebuješ pomoc?"
"Ne. Jen víno a hovor, dokud nenatankují mou loď. Potom poletím k Bohu."
"Nu což, přeji ti úspěch při hledání toho, co neexistuje. Víno, messmato?"
Mlčenlivý mršanský výrostek podal nové džbány.
6
Tohoto jednání se účastnila výhradně elita. Do císařova odletu z Gorry zbývalo osm hodin. Dostačující doba k tomu, aby se někdo povznesl k vrcholům moci a jiný upadl do nemilosti.
"Už jste všichni promysleli Curtisovo prohlášení?" zeptal se Grey. Odpovědí byly nucené úsměvy. "Curtis nám rýsuje oslnivé perspektivy, ale my máme problémy v tomto světě."
Prezident Tauri spěšně přikývl. Výzvědná služba ho už stačila informovat o Greyově zvýšeném zájmu o jeho osobu. Neznal však ani důvod, ani císařovo rozhodnutí.
"Nejprve pokud jde o Curtisův projev." Grey, který seděl v čele stolu, přejel pohledem přítomné. Ministři, náčelníci SIB, armádní velitelé, několik vysokých taurijských činovníků. "Včera jsem s ním mluvil. Potvrdil obsah svého vystoupení a oznámil, že Hranice snů je dalším rozvinutím aTanu. To znamená, že ji bude plně kontrolovat Curtis. Chce k tomu někdo něco říct?"
Vstal Dan Sathano, velitel týlových jednotek floty:
"Curtisovo vystoupení bylo velice zajímavé, císaři…"
Sathano zastával svou funkci dost dlouho, aby se naučil přizpůsobovat svůj názor k císařovu názoru. Nyní se ocitl v obtížné situaci, protože Grey dosud nevyjevil svůj vztah k Hranici snů.
"Naši analytici předvídají řadu nepříznivých důsledků. Závažný může být odchod důstojnictva i mužstva z floty. Službou v armádě mohou získat aTan. Co však znamená jednorázová nesmrtelnost ve srovnání s celým světem… světem snů?"
Císař souhlasně přikývl. Prezident Tauri rychle vstal.
"Analogický problém se může týkat všech kvalifikovaných sil, císaři. Životní úroveň na Tauri…"
"Vím, že všichni zdejší obyvatelé si mohou Hranici snů dopřát," přerušil ho Grey. "Máš nějaký návrh?"
"Stanovit minimální věk pro využití Hranice snů!"
"Výborná myšlenka. Jenže Curtis nebude s omezením souhlasit."
Grey vstal a pomalu prošel kolem sedících mužů, přitom ťukal na opěradla.
"Sto, sto čtyřicet, sto sedmdesát… viď, Dane. Kdo z vás neprošel aTanem?"
Mlčení.
"Koho zajímá Hranice snů? To mě těší. A kdo se vzdá aTanu?"
Mlčení.

"Curtis zlikviduje Říši," konstatoval suše Grey. "Nechápu důvody jeho jednání, ale je to fakt."
"Císaři…"
Grey pohlédl na Sathana.
"Jsem připraven vzdát se aTanu."
"Děkuji, Dane. To však nepomůže." Císař opět zaujal své místo v čele stolu. "Už jsem podnikl určité kroky a myslím si, že jsou oprávněné."
"Služba…," vstal jeden z náčelníků SIB.
"Předložte své návrhy písemně. Operaci provedou jiné útvary, ale váš názor může být užitečný."
Nikdo další neriskoval.
"A nyní principiální otázka." Grey opět pohlédl na prezidenta Tauri. "Jsem velice nespokojen se svým pobytem na planetě."
Prezidentovi pobledly tváře.
"Bezpečnostní služba na planetě není operativní, císaři! A přitom nesmím zasahovat do její práce!"
"Spiknutí proti mně je jen důsledek obecného úpadku morálky," pokračoval Grey, jako kdyby ho neslyšel. "Když se takoví lidé jako Vanda Kachovská účastní atentátu na císaře, znamená to nedostatek důvěry k vládnoucím strukturám obecně. Navíc vlastním určité informace o muži, který mě zastupuje na Tauri, a jsou to nepříznivé údaje."
Dveře se tiše otevřely. Pohyby příchozích lidí připomínaly dobře seřízené mechanismy. Prezidenta Tauri vyvlekli z křesla, zůstal viset v rukou bodyguardů v krunýřích.
"Kdo řekl, že SIB není operativní?" zavrtěl Grey ustaraně hlavou. "Odvolávám prezidenta kolonie Tauri z funkce. Obviňuji ho z nemorálního jednání, poškozování obrazu Říše, a také ze spáchání třiačtyřiceti vražd, které byly provedeny s cílem uspokojit úchylné sklony. Nejvyšší soud Říše se tímto případem bude zabývat ještě dnes večer. Návrh na zbavení bývalého prezidenta nesmrtelnosti byl už odeslán do taurijské pobočky aTanu."
Ochranka odnesla strnulého hodnostáře z místnosti. Bývalý prezident bezmocně vlekl nohy a podpatky nepravidelně narážely o podlahu.
"Nu…" Grey se spokojeně opřel v křesle. "Ještě nějaké dotazy? Hodlám navštívit svou malou přítelkyni… a nechci, aby čekala."
To bylo dokonalé završení lekce morálky. Žádný z přítomných dotaz neměl, rozhodně ne vyslovený nahlas.
7
Vynořovaly se v prostoru jeden po druhém. Nejdříve stíhače - roje ocelových vos, které se rozlétly na strany, aby uvolnily místo pro větší stroje.
Potom začaly z hyperprostoru v půlminutových intervalech vystupovat křižníky. Giganty beze spěchu pronikaly do mršanského prostoru.
"Spojení se štábem mimozemšťanů," pronesl Lemak, chvíli mlčel a pak oficiálním tónem pokračoval: "Dogarská skupina říšské floty přiletěla jako mise dobré vůle k mocnému Mršanskému teritoriu. Lodě zůstanou na hranici soustavy. Žádáme o souhlas se vstupem vlajkového torpédoborce na oběžnou dráhu. Těžké zbraně budou dezaktivovány, silová ochrana sňata. Velitel uskupení…" (chvíle váhání) "…admirál Lemak. Konec přenosu."
Dívka u pultu spojovacího počítače kývla hlavou.
"Zbývá počkat na odpověď," otočil se admirál k Arturovi. Mladík přitakal.
"Admirále…" Pobočník, jehož podsaditá, svalnatá postava prozrazovala původ z Ruhie, přistoupil k Lemakovi.
"Dezaktivovat těžké zbraně?"
"Slyšel jste můj slib?"
"Ano, admirále."
"Splňte rozkaz."
Artur pokynul Lemakovi a následoval pobočníka. Marjana na okamžik zaváhala.
"Doufám, že Mršani nemají pamatováka, Karle," pronesla s náznakem soucitu.
"Pokud ano, připraví nám horké uvítání." Lemak se vděčně usmál za ten náznak sympatie. Pohlédl na Fiernas, planetu kopcovitou, vlhkou a plnou života, kterou před šedesáti léty ničily lasery jeho křižníků.
Sláva Společné vůli, že tehdy nerozkázal bombardovat, že na Fiernas nedopadla ani jedna bomba, ani jeden kontejner bioterminátoru. Jen čisté zbraně, jen zásahy vojenských objektů. Maximální humanita, jakou si směl dovolit vůči bývalým spojencům…
Jenom jestli to Mršani pochopili.
* * *
"Hej, hej, hej!" Džassan poskočil a Kay se bezděčně zašklebil, když si představil, jak to zatížilo slaboučkou zátěž mimozemšťana. Jeho rasa se postavila pozdě. "Navštívil mě můj maličký přítel! Nezapomněl na starého Džassana!"
Pahorky zalité světlem vycházejícího slunce neodpovídaly. Pokud byly v okolních obydlích vnější audiočidla, nikdo nespěchal, aby sdílel sousedovo nadšení.
Dutch objal Džassana kolem ramen a mršansky něco zvolal. Džassan se štěkavě zasmál.
Tommy, který jen s námahou tlumil zívání, kráčel za nimi. Během té nekončící pijatyky se trošku prospal. Zato Dutch a Džassan vypadali, že žádný odpočinek nepotřebují. Mršanské víno zřejmě nemá omamné účinky ani v největších množstvích.
"Chceš, abych tě doprovodil?" pohlédl mimozemšťan na Dutche. "Dám ti svou loď… je to dobrá loď…"
"Děkuji ti, příteli. Máme Saranče a cesta není daleká."
"Cha, cha! Kay poskakuje Galaxií od planety k planetě!" Džassan pohrozil jasnému nebi a ihned zvážněl. "Opravdu mám dobrou loď."

"Děkuji, nechci."
"Dovol, abych tě doprovodil ke schůdkům a zamával ti, Kayi."
"Raději ne. Jsi starý a vetchý, Džassane. Odpočiň si a popřej nám štěstí."
"Jak si přeješ, příteli. Jak si přeješ." Mršan se nahrbil, aniž odtrhl pohled od oblohy. "Máš nepřátele, kteří ti šlapou na paty?"
"Jako vždycky."
"Tak je všechny zabij a plivni do tváří jejich rodinám."
Mršan se otočil a pomalu kráčel k otevřené pyramidě. Mručel něco, co lidským uším znělo jako disonance.
Tak si ho Tommy zapamatoval - jak odchází bez rozloučení, bez ohlédnutí.
"Nemáš to těžké?" zeptal se Kay.
Tommy zavrtěl hlavou. Taška s vínem vážila hodně, cítil se však v dokonalé formě. Ovšem organismus zřejmě neuvěřil, že si dostatečně odpočinul, takže hoch pořád zíval, tělo však překypovalo energií.
"Džassan ví, co potřebuje člověk na hranici života," nadhodil si Kay vlastní tašku.
"Neměli jsme si tu loď vzít?"
"Stačí nám Saranče, Tommy. Jeho loď je nepochybně létající pevnost, a my chceme utíkat, ne bojovat."
Sestoupili z pahorku na nenápadnou pěšinu, která vedla k věžákům lidského sídliště.
"Jestli loď ještě neobsloužili, naobědváme se v přístavu," řekl Kay. "Mám hlad jako Bulrat v době říje."
Poobědvat se jim však nepodařilo.
8
Sajela je zahlédl už zdálky. Starší muž, kterého pokládal za Kaye Dutche, přistoupil k informačnímu terminálu a položil otázku. Při čekání na odpověď si hladil tvář. Zamyšleně pohlédl k registračnímu pultu. Jejich pohledy se setkaly.
Poprvé v životě se Mršan pocítil nesvůj. Jak všichni představitelé své rasy měl velice odolnou psychiku, ale tento letmý pohled obsahoval smrt.
Sajela vyhledal pohledem mezi personálem Džajrese, ale partnerovo uklidňující gesto mu nepomohlo.
Znenadání pocítil, že pomalý postup po kastovním žebříčku má nesporné klady.
"Dobrý den."
"Obchodník z Cailisu" už stál u pultu. "Přiletěl jsem včera, vzpomínáte si? Co je s naší lodí?"
Sajela pečlivě zvolil nabídku na svém terminálu. Rozpřáhl ruce - podobná gesta lidi vždycky uklidňovala.
"Tankování ještě nezačalo… vždyť jste nespěchal."
"Ale teď spěchám. Urychlete proces."
"To není možné."
"Odměním vás."
"Obchodník" pořád nevycházel ze své role.
"Je to technicky nemožné. Všechny stroje na startovním poli…"
"Povím vám co uděláte. Zvolíte na monitoru symbol libovolného distributora, změníte příkaz, zavedete přednost…"
"Obchodník" se významně usmál. "A přežijete."
Přes tenkou přepážku mířila Sajelovi na břicho hlaveň sršně. Mršan pocítil, jak se mu ježí srst na zádech.
"Rychle," rozkázal chladně muž. Už nepokládal za nutné setrvávat ve své roli. Sajela se rychle dotkl senzorického terminálu a splnil příkaz. Chviličku chtěl poslat k lodi prázdnou cisternu… ale tento muž se v tankování vyznal. Poslal nejbližší cisternu ke stroji.
"Chlapík," pochválil ho muž. "Co vzbudilo tvou bdělost?"
Džajres zřejmě ještě nepochopil, co se děje.
"Chůze," vymáčkl ze sebe Sajela. "Máš pohyby zabijáka."
"Protože jím jsem," souhlasil muž.
Zezadu k němu přistoupil jeho mladý společník.
"Menší problém," řekl muž, aniž se otočil. "Ale mám všechno pod kontrolou."
Mladík se rozhlédl.
"Netoč se," napomenul ho muž, ale bylo už pozdě. Džajres zareagoval. Sajela koutkem oka zahlédl, jak se jeho přítel prodírá davem.
"Kdo nás sleduje?" pokračoval muž ve výslechu.
"Jen já. Chtěl jsem se orientovat." Sajela doufal, že mluví přesvědčivě. Ještě dobře, že jazykem lidí je možné lhát bez zvláštního úsilí.
"Buď jsi hlupák nebo lžeš," prohlásil muž. "Ale na hlupáka nevypadáš."
"Nehýbejte se!" Džajresův výkřik donutil lidi odskočit. "Mířím na vás!"
Sajela sledoval vnitřní boj v mužových očích a během sekundy přišel o zbytek sebejistoty. Muž spustil zbraň. Ve vzdálenosti pěti metrů stál Džajres se dvěma rozumnými pistolemi v rukou.
Sajela vydechl a pronesl:
"Jménem Mršanskčho teritoria jste zatčeni. O vašem osudu rozhodne Mezirasový tribunál."
"Strkáš nos, kam nemáš, hochu."
"Nemluvit!"
Sajela rychle poodstoupil. Uvědomil si, že musí přerušil tankování Saranče, ale nechtěl už zpátky k terminálu.
Začali k nim přicházet členové personálu. Několik Mršanů, kteří se ocitli poblíž, neklidně pozorovalo události. Turisté obklopili těsným kruhem Džajrese i zadržené, a zřejmě zbaveni pudu sebezáchovy na ně zamířili videokamery.
"Co se děje?" Vedoucí směny chytil Sajelu za vestu. "Inspektore Sajelo!"

"Zatčení!" Mršan vycenil zuby. Nastala chvíle jeho triumfu. "Podle smlouvy Říše s Teritoriem máme právo zatýkat lidské zločince na našich planetách…"
"Vystupujete oficiálně?" Zabiječ se naklonil dopředu. Opět změnil roli. Sajelu, který znal lidi dost dobře, šokovala snadnost jeho proměny. Vystupování, tón, jazyk - nyní to nebyl malý obchodníček, ale nejspíše významný pracovník korporace velikosti Setiko.
"Operační vedoucí směny Alex Lajkov. Co se děje?"
"Pane Lajkove, to je nedorozumění. Chtěl jsem si popovídat při čekání na registraci. Z nějakého důvodu obyčejná věta…"
"Jaká věta?" Lajkov se zamračil. Ke konfliktům mezi turisty a mršanským personálem docházelo zřídka. Mršani uměli přehlížet drobné chybičky lidí.
"Hovořili jsme o rodině, o dětech, blahopřál jsem mu k narození prvního syna… mám také syna." Muž se otočil a kývl na chlapce, přitom zhodnotil pozici ozbrojeného Mršana.
Vedoucí směny se zatvářil, jako kdyby ho rozbolely zuby. Pořád se najdou lidé, kteří nechápou pohlavní vztahy Mršanů…
"Sajelo, Džajresi… uklidněte se!"
"Lže! To je…" Sajela málem křičel. Domnělá urážka, pronesená nahlas, se změnila ve skutečnost.
"Ale já mám opravdu radost, že se vám narodil syn!"
"Mlčte, idiote!" Lajkov zavrtal do muže nenávistný pohled a skočil k Džajresovi. "Odlož zbraň! To je omyl!"
"Odejdi, homo!" zaječel Džajres. Jeho pistole, které ztratily cíl, se mu zmítaly v rukou.
Muž věnoval Sajelovi jeden, jediný kratičký pohled. Mršan stěží potlačil přání vlézt pod stůl.
"Jmenuji se Kay," prohlásil zabíječ a otočil se. Sršeň v jeho ruce hlasitě škytl a vyplivl náboj žhavé plazmy.
Výbuch splynul s vytím turistů, kteří si konečně uvědomili nebezpečí.
Kay znovu pohlédl na Sajelu. Bez nenávisti, prostě jen hodnotil stupeň jeho nebezpečnosti. Výsledek znamenal zkázu, ale jen pro Mršanovy ambice.
"Žij dál," pronesl muž. Zvedl sršně a prstem posunul regulátor na maximum. Nad Mršanovou hlavou zasvištěl náboj těžkého blasteru a vzdálený kout sálu s aparaturou pozemní kontroly vzplanul.
Panika zachvátila kosmoport mnohem rychleji než plameny.
Sajela strnul a nehybně zíral na Kaye. Ten nevěnoval pozornost prchajícím turistům a přistoupil k vedoucímu směny.
Lajkov ležel na podlaze a pravou rukou svíral pahýl levé, utržené v lokti. Kay se sklonil a odtrhl mu od pasu plastovou služební propustku. Vedoucí směny to ani nezaznamenal.
Kouřící krvavou hmotu, ve kterou se změnil Džajres, Kay nepoctil ani pohledem.
Jeho mladý společník, který dosud lhostejně sledoval události, v tomto okamžiku sáhl do podpažního pouzdra pro čmeláka. Sajela zahlédl ochranku kosmoportu dříve, což ovšem nemělo žádný význam. První podlaží, na kterém byli, zaplňoval šílející dav. A strážci, kteří se pokoušeli sjet z vyšších podlaží, se v průhledných kabinách výtahů stali ideálními terči.
Výstřely čmeláka se slily v dávku. Za sekundu se k nim připojily dunivé výbuchy sršně. Roztavené sklo výtahu stékalo na podlahu jako ohnivý déšť.
Kay a mladík se rozběhli ke služebnímu východu na startovní plochu. Po Sajelovi se ani neohlédli.
9
Marjana byla nahá. Její tělo, vytvořené inženýry ve stejném rozsahu jako přírodou, vypadalo naprosto nehybné. Klamný dojem…
"Přines mi vodu," požádala Muhammadi.
Artur Curtis, který stál před zrcadlem, spěšně splnil její přání.
"Obdivuješ se?" Ve stříbrném obličeji se objevil úsměv.
Artur přikývl.
"K čemu ti bude Kay, hochu?"
Artur ztuhl před svou bodyguardkou s přimhouřenýma očima.
"Už jsem to řekl."
"Nelži mi." Marjana měla něžný, vrkavý hlas. "Ať chceš udělat cokoli, zapomeň na to. Patří mně."
"Císař přikázal chytit ho živého."
"Císař je daleko."
Muhammadi mu vzala z ruky sklenici, napila se, vrátila ji Arturovi a vyzvala ho:
"Dopij. A zapamatuj si: já jsem vždycky první. Ve všem."
Curtis junior poslušně dopil vodu.
"Neumíš se mstít," pokračovala tiše Marjana. "Znát hranici mezi životem a smrtí, utrpením a rozkoší ještě není všechno. Pomsta se pěstuje jako kvítek, který rozkvete jen jednou… ale i s nerozvinutým poupětem je možné se těšit celá léta."
"Marjano…"
"Mlč!" Muhammadi ho strhla k sobě. "Nehádej se se mnou. Dobře víš, že tě miluji a že trpím, když musím trestat svého chlapečka…"
"Lemak mi přikázal, abych byl na můstku při vstupu na oběžnou dráhu Fiernasu."
"Karl je starý idiot." Muhammadi s povzdechem sáhla pro oblečení a hodila Arturovi punčochy. "Navlékni je…"
Mladík vkleče u jejích nohou navlékal hedvábí na kovové tělo.
* * *
Po kosmoportu plném křiků vypadala startovní plocha jako docela jiný svět. Navzdory vyhlášenému poplachu

propustka vedoucího směny fungovala. Kay a Tommy proběhli krátkou chodbou a ocitli se na sluncem rozpáleném betonu.
I bezpečnostní pás kolem kosmoportu byl zaplněn, hlavně malými loděmi, které přiletěly na delší dobu. Kay si uvědomil, že pokud tam umístili i jejich Saranče, jsou ztraceni.
"Dutchi!" Tommy ho chytil za ruku a ukázal na služební vůz u stěny. Skočili do otevřeného auta a Kay s nesmělou nadějí vsunul propustku do štěrbiny detektoru.
Motor zavrčel.
Byla to klika, obyčejná náhoda, která nijak nesouvisela s jejich úsilím. Kay zatočil volantem a zamířil do středu startovního pole. Indikátor bezpečnostního bloku zamrkal. Dutch blok utrhl a vyhodil ho ven.
Pokud je jim souzeno zahynout pod tryskami přistávající lodě, je možné pokládat takovou smrt za spásu před mučením katany SIB.
"Je loď na místě?" pokoušel se Tommy překřičel motor.
"Modli se o to!" Kay mu podal blaster a soustředil se na řízení. Hoch se zvedl a přeskočil na zadní sedadlo.
"Per do všeho!" zvolal Dutch. Nepatrná pauza a vzadu zaduněly plazmové výbuchy.
Blaster, ani těžký model, nedokáže poškodit lodní trupy. Ovšem při stavbě kosmodromu se nepočítalo s ostřelováním - Mršani nehodlali zřizovat na svém teritoriu tvrz pro lidi.
Výstřely velká okna nerozbily - kovová síťka zalitá do skla střepiny udržela. Sklo vzkypělo a zasypalo lidi dole žhavými kapkami. Pokud někdo ze strážných hodlal zaujmout výhodnou a bezpečnou pozici u okna a auto rozstřílet, teď by se mu to nepodařilo. Šílený dav smetl každého, kdo se pokoušel prodrat k oknu.
Kay řídil auto a bojoval s touhou otočit se. Rallye mezi loděmi rozestavěnými jako na šachovnici nebyla obtížná, horší to bylo s vyhledáním vlastní. Na vyvolání informačního programu ze zdejšího počítače nebyl čas. Kay jen doufal, že alespoň jedna z lodí, které si zapamatoval kvůli orientaci, ještě neopustila Fiernas.
Na obloze narůstal hluk. Kay zahlédl, jak se půl kilometru před nimi spouští cestovní člun, moc brzy. Prohnali se kolem a za průhledným krytem Dutch spatřil rozčilené tváře pilotů.
Tommy nepřestával střílet a současně strčil Kayovi ruku do kapsy.
"Nalevo!" zařval Dutch a podal mu zásobník.
Tommy na minutu přerušil palbu a nabil sršně. Potom oba blastery zaduněly znovu. Kay měl pocit, že budova kosmoportu je už mimo dostřel ze čmeláka, ale neřekl nic. Nebyl čas šetřit náboji. Přinejmenším se klučina uklidní, nic tak nepřidá na sebedůvěře jako pistole v ruce.
Baňatou cisternu na šesti zesílených vzpěrách Kay málem přehlédl. Odbočil moc doleva a musel kolem ní udělat dva okruhy, než dojel k Sarančeti.
Vozidlo technické obsluhy bylo už pryč. Buď stačilo odjet - výměna palivové nádrže trvá nejvýše patnáct minut - nebo mají uprchlíci smůlu.
Zakvílely brzdy a vůz zastavil přímo u trysek. Sežehnuté auto bude poslední ranou, kterou kosmoportu uštědří, ovšem pokud natankovali.
Během doby, kdy Tommy stoupal po žebříčku, Kay sňal kryt kontrolního pultu na konzoli motoru. Pokud se ukáže, že nemají palivo, nebudou mít čas na aktivaci pultu. Ukazatel paliva stál na maximu. Jejich klika pokračovala. Kay zacvakl kryt a následoval Tommyho. Mají šanci - orbitální stanice kontrolují jen přistávající lodě. A pokud byrokracie mršanské armády se vyrovná pozemské, pronásledování začne příliš pozdě.
10
"Přímé spojení se štábem mimozemšťanů!" Spojařka pohlédla tázavě na Lemaka.
"Spojte." Admirál vstoupil před kameru. Jeho znalost mršanského jazyka byla dost omezená a teď spěšně sestavoval vhodné uvítání. Hned začnou problémy, protože neplánovaná "mise dobré vůle" je každé rase nanejvýš nepříjemná.
"L-lemaku…" Mršan na monitoru se neohlížel na etiketu. Nehodlal ani trápit admirála lingvistickými experimenty, jeho celoříšský jazyk byl docela obstojný. Za uši tahalo jen pravidelné zdvojování souhlásek. Není to známka nervozity?
"Právě v-včas."
"Opravdu?" na jinou reakci se admirál nezmohl. Kdyby měl před sebou Klackona, uznal by tato slova za jemnou ironii. Ovšem Mršani žertují mnohem drsněji.
"Kay D-dutch před sedmi minutami odstartoval z-z vašeho kosmodromu. Zdá se, že tam způsobil v-velké problémy." Mršan se zakřenil. "Chcete znát k-kurz?"
"Jsou ještě v atmosféře?"
"Ano. Tak chcete jeho k-kurz nebo zůstanete viset v zaměřovačích našich základen?"
"Děkuji. Jsme připraveni přijmout údaje." Lemak pokynul operátorovi. Všechno se sice zapisovalo, ale zajištění neuškodí.
Takže muže, který před čtyřmi léty bolestně zasáhl jeho sebevědomí, má konečně v pasti.
"P-potřebujete naši pomoc?"
"Ne, děkuji."
"V-vážíme si přátelství s Říší L-lidí," pronesl Mršan slavnostně. "Omlouvám se za j-jazykové nedostatky, ale z-zajímám se."
Lemaka, který se snažil prohlédnout si místnost za jeho zády (nevadí, že analytici záznam stokrát prostudují), vlastně ani neudivilo tak obyčejné vysvětlení jeho výslovnosti. Mršan ještě jednou kývl a obraz se změnil. Nyní na monitoru probíhaly barevné pruhy kódovaného přenosu.
Po dvou sekundách přenos skončil. Lemak přistoupil k důstojníkovi planetární navigace, kterému na displeji už vyskakovala rozšifrovaná čísla.

"Použili svou vojenskou šifru AL-7," ohlásil udiveně navigátor. "Předpokládají, že ji neznáme, admirále!"
"Na nový dotaz nemáme čas." Lemak potlačil podráždění. Zatracené lišky se snaží vytěžit ze všeho výhodu, skoro jako lidé. "Řiďte loď."
"Sedm minut do zadržení," oznámil navigátor.
Lemak usedl do svého křesla a pohlédl na Artura, který seděl nehybně v sousedním. Muhammadi stála - její reakce i síla jí umožní udržet se na nohou i v těch případech, kdy kompenzátor netlumí prudké manévry lodě.
"Nu což, měl jsi pravdu."
Artur kývl, aniž odtrhl pohled od monitoru. Neměl náladu k hovoru, ale Lemak se chtěl vypovídat. "Asi Kaye chytíme. Náš super nemá štěstí."
Curtis junior pohlédl na admirála a podivně se usmál.
"Jeho štěstím jsem byl já, Lemaku."
* * *
Motor Sarančete nedokáže při tak vysokých obrátkách pracovat dlouho. Přešli na startovní trajektorii a Tommy přimhouřenýma očima sledoval venkovní obrazovku. Planeta se začala zmenšovat - nepatrné smítko ve vesmírném oceánu, další z jeho mohyl.
"Utečeme," řekl Kay polohlasně. "Musíme to zvládnout. Výpočet skoku, Tommy!"
Tommy nepříliš nadšeně přepnul počítač na navigační režim. Primitivní hyperpohon zvládal jen primitivní navigační programy, takže teď vůbec nešlo o ideální trajektorii, ale o jakoukoli, která by odpovídala výkonu motoru a byla kratší než pět dní.
"Zabili jsme jich hodně?" zeptal se Tommy a prohlížel jeden displej za druhým.
"Spoustu."
"Tvému příteli nic neudělají?"
"Jak znám Mršany, tak ne. Vždycky se může odvolat na neinformovanost a právo pohostinnosti."
"V tom případě by byl výjimkou z pravidla, tví přátelé většinou skončí špatně."
"Pracuj."
"Pracuji. Mám kurz. Tři dny cesty."
"Začni."
Po chvíli mlčení se Kay zeptal: "Kdy začne skok?"
"Nejdříve za hodinu. Silné gravitační pole."
"To je tuze nepříjemné."
Tommy pohlédl na jeho monitor, na kterém se sbíhaly dvě čáry.
"Nezůstalo nám ani pět minut, hochu."
Počítač radostně pískl, když poznal přilétající loď. Štábní torpédoborec. Tři bitevníky, určené k ničení nebo zajímání malých lodí se od něj sice ještě neodpoutaly, ale to byla otázka sekund.
"Neutečeme?" zeptal se zbytečně Tommy. Kay ponechal hloupou otázku bez odpovědi. Sundal ruku z řídicího panelu, ani se nepokusil změnit kurz.
Reproduktor ožil.
"Dutchi, vím, že mě slyšíš."
Kay se uvelebil v křesle pohodlněji a zahleděl se na šedé stěny.
"Nepokoušej se schovat. Nebraň se, nemá to smysl."
Kay poslepu natáhl ruku a hlas se ztišil do nesrozumitelného šepotu.
"Konečně jsem pochopil, proč se na lodích dělají okna," řekl. Tommy na něho nechápavě pohlédl. "Občas," dodal Kay velice tiše, jako by sděloval velké tajemství, "člověk zatouží uvidět hvězdy."
Pocítili trhnutí, prozatím malé.
"Mají dobrá pole."
"Co s námi bude, Kayi?"
"Čeká nás vězení, výslech třetího a čtvrtého stupně, potom soud a mnohonásobná poprava."
Beztížný stav skončil. Táhlo je to prostorem jako vodní vír třísku, podlaha a strop si bleskově měnily místa. Motory se už dávno automaticky vypnuly. Jen na pultu hyperpohonu mrkala světla pohotovosti - v této vzdálenosti od planety zbytečně.
"Kayi, škoda, že jsem nestačil dospět," řekl Tommy, když Fiernas zakryl bok torpédoborce. Něco podobného už prožili, ale tehdy měli vůli a naději.
Dutch ho chápal.
"Netrap se. Stejně jsi byl dobrým přítelem."
Dál už čekali mlčky. Kay si pohrál s blasterem a zastrčil ho do pouzdra. Profesionálové nezabíjejí nesmyslně. A šance, že přemůže komando, byla nulová.

Šestá část
Karl Lemak
1
Kurýrská lodička Vjačeslava Šegala se zapnutými manévrovacími motorky vklouzla do otvoru přechodové komory. Zapnula se gravitace, uzavřel průchod, komoru rychle naplnil stlačený vzduch. Šegal si upravil uniformu a vystoupil z kabiny. Vzdálenost od Tauri k Fiernasu urazil za osmnáct hodin - což by byl rekord, kdyby ho Šegal pokládal za potřebné zaregistrovat.

Ještě nedošel k vnitřnímu průchodu, když se dveře otevřely a vstříc mu vykročil Lemak.
"Admirále…" Šegal zasalutoval.
"Komandére…" Lemak jen sklonil hlavu.
"Opravdu jste je zajali?" ukázal na Saranče, které stálo opodál.
"Přesně tak, jak jsem císaři slíbil."
Už se několikrát setkali, například při darlocké operaci, kde Šegal působil jako konzultant flotily, a také u dvora. Ovšem poprvé jejich zájmy splynuly.
"Admirále, nehodlám vám ubírat slávu. Ale je vůbec dost slavné zajetí neozbrojené lodičky?"
"Žádám tedy sdělení důvodu vašeho příletu. Přerušili jsme přípravu ke skoku jen proto, abychom počkali na vás."
Vjačeslav místo odpovědi podal Lemakovi zapečetěnou obálku. Admirál ji mlčky otevřel a přelétl pohledem krátký text.
"Musím ověřit autentičnost."
"Jak je libo."
Lemak najednou zestaral. Pohled, který na Šegala vrhl, už neobsahoval žárlivé soupeření, ale jen únavu.
"Velice obecné formulace, komandére. Máte prakticky neomezenou moc, nad vámi stojí už jen Grey."
"Už je to tak, Lemaku."
"Co chcete?"
"Pokračujte v přípravě skoku. A já si promluvím se zajatci."
"Jak si přejete. Pojďte."
Šegal vyšel za Lemakem z komory.
* * *
Nejprve je svlékli do naha a prohnali skenery. Potom dva lékaři Kayovi a Tommymu rychle a obratně sňali z obličejů gelové masky. Dutch zaznamenal údiv v očích lékařů, když Tommymu sklouzla z obličeje pseudokůže, ale nepadlo ani slovo.
Vězeňský oblek myší barvy neměl kapsy ani pás, navíc byl tak chatrný, že ani při největší snaze nebylo možné se na něm oběsit. Čidla kontroly životních procesů jim přilepili na tělo.
Kay snášel všechny tyto procedury naprosto lhostejně. Zatím s nimi zacházeli docela lidsky - nepochybně proto, že při zatýkání nekladli odpor.
"Můžu dostat vodu?" poprosil lékaře.
Dali mu napít - lhostejně a zdvořile. Už nebyl vrahem a teroristou, který stojí mimo zákon. Stal se cenným zajatcem, kterého je třeba uchovat živého pro soudní proces.
Zesílený doprovod - šest strážců v silových krunýřích -je odvedl do vězeňské části torpédoborce. Byly tu dvě maličké cely, ale umístili je v jedné. Pravděpodobně proto, aby jim poskytli možnost se domlouvat, doufali, že vyděšení zajatci si nevšimnou detektorů. I ta nejbanálnější výměna vět může být pro psychology cenná.
Tommy se prozatím držel skvěle. Kay příliš nedoufal v jeho odolnost, ve svou ostatně také. První injekce psychotropních prostředků dokáže zlomit i jeho vzdor. Tommy si nepochybně uchoval imunitu, kterou měl Artur vůči chemikáliím, ale mučení nevydrží.
Podle Kaye bylo nejhorší to, že nikdo neuvěří jejich slovům. Budou je vyslýchat pořád dokola ve snaze najít podstatu, která neexistuje. Jejich vyprávění tak zřejmě zůstane v očích vyšetřovatelů legendou, které se teroristé úporně drží.
"Lehnu si dole," řekl Kay. "Nemáš nic proti tomu?"
"Jak chceš."
Pohlédli na sebe. Stejně to nemá smysl. Klidný tón analyzátory emocí neoklame.
První výslech je oba zlomí.
"Dobrá loď," pokračoval Kay. "Myslím si, že na takové je možné dospět k cíli za den. Zrychlení je sice trošku velké, zato motory…"
"Mně se víc líbil tvůj kutr. Vzpomínáš na něj?"
Dutch přikývl.
"Všechno zůstane při starém." Tommy usedl na pryčnu. "Naše plány jsou v háji."
Kay mu byl vděčný za krátké slůvko "naše".
"Nemyslím. Curtis co nevidět prozradí své záměry, pokud tak už neučinil. A bude mnohem hůř."
"Je v tom pro nás teď nějaký rozdíl?"
"Ne." Kay usedl vedle něho. Průhledná stěna jejich cely, která vedla na chodbu, kde se nudili strážci, nelákala k otevřenosti. Přesto chlapce objal. "Všiml sis, že jsi nesmírně zaujal doktory?"
Hoch pokrčil rameny.
"Uvažuji, jak zjistili trasu," pokračoval Kay. "Vystopovat cestu Sarančete není možné."
"A co když jim někdo řekl, kde budeme tankovat?"
Kay zavrtěl hlavou.
"Mnohem pravděpodobnější mi připadá druhá varianta. Jenže nevím, jestli je to dobře nebo špatně."
Dveře strážnice se otevřely a vstoupil muž v neznámé uniformě, kterého provázel druhý, jehož podobu Kay znal z portrétů.
"Proslulý admirál Lemak." Kay se ani moc nedivil. "Hned to začne."
Admirál však na ně vůbec nepohlédl. Řekl něco strážcům a ti odešli spolu s ním.
"Je to pořád podivnější," nespouštěl Kay pohled z muže, který zůstal. "Znáš takovou uniformu?"
Muž v uniformě komandéra se zvláštními nášivkami -zkřížené meče na pozadí štítu - se zastavil u průhledné stěny. Pohlédl na Dutche, přikývl a sáhl na senzorový panel. Stěna odjela.

"Vjačeslav Šegal, říšská speciální skupina Štít," řekl Kay. "Už jsme se dlouho neviděli."
Za Šegalovými zády se stěna zavřela.
2
"Smím se posadit?" zeptal se Šegal.
"Náš dům je tvým domem," odpověděl Kay. Vjačeslav odklopil sedadlo u stěny a pohlédl zvědavě na Tommyho. Nebylo obtížné uhodnout, co si myslí.
"To není on," řekl Kay.
Šegal přikývl:
"Malinko jsem se opozdil k tomu nejzajímavějšímu. Ale jsem rád, že jsem stihl první rozhovor."
"Nic zajímavého se nedělo. Byli jsme s Lemakem v rozdílných váhových kategoriích."
"To je dobře. Kdyby vás rozstříleli, císař by se naštval."
"Kéž žije věčně. Jak je na tom se zdravím?"
"Hůř než předtím. Souhlasím s tvým názorem, že Grey je svině na vrcholu moci. Ovšem člověk v jeho postavení takový být musí. A Grey si toto právo přinejmenším vyhradil jen pro sebe. Všechny ostatní narušitele zákonů nelítostně trestá."
Kay udiveně pohlédl na Šegala.
"Přikázal jsem vypnout všechna zdejší čidla."
"Nevěřím."
"Mám k tomu pravomoc a je to i mé přání. Chci s tebou hovořit o Hranici snů."
"Curtis už zahájil reklamní kampaň?"
"Ano. Ale o to nejde. Odkud víš o variátoru realit ty?"
"Od Curtise juniora."
"A odkud to ví on?"
"Od Boha."
Šegal se zamračil:
"Jsi o tom přesvědčen?"
"Ano." Kay pohlédl zamyšleně na Vjačeslava. "Víš hodně. Ani se moc nedivíš."
"Není důvod se divit. Dříve nebo později se nějaká rasa musela setkat se silou, která stvořila svět. Udivuje mě jen aktivita této síly. Podle názoru teologů by měla být pasivní a události jen sledovat."
"Problém je jen a jen v lidech. Curtis je technokrat a zbabělec. Všechny jeho nápady se týkají moci, kterou chápe jako všemohoucí techniku, a bezpečnosti, která vede k nesmrtelnosti. Nedokáže uvažovat o možnostech psí, ani o tom, aby ve světě nastalo všeobecné štěstí."
"To by mu nepomohlo. Naše realita se změnit nedá. Curtis se může stát demiurgem jen v novém vesmíru. Jsem otřesen tím, že v našem světě vůbec došlo k nějakým změnám."
"Požádal o odložení termínu a uspěl. Jelikož Curtis usoudil, že nesmrtelnost zajišťují stroje, dostal aTan, který může dostat každý. Pro přechod do nového světa dostal Hranici snů."
"Každé pravidlo se dá obejít…" Šegal si otřel spánky, aniž odtrhl od Kaye pozorný pohled. "Vím, co jsi chtěl udělat. Zbytečně. Člověk nemůže přemoci Boha."
"Každé pravidlo…" Kay nedokončil větu.
"Je mi tě hrozně líto." Šegal mluvil naprosto upřímně. "Na Lajonu jsi mi pomohl."
"Náhodou. Nevěděl jsem, kdo jsi. Můžu se na něco zeptat?"
"Mluv."
"Kolik je ti let?"
"Moc."
"Tak ještě jeden dotaz. Proč jsi snil právě o tom?"
Šegal mu pohlédl přímo do očí.
"Nemyslím si, že náš svět je úplně špatný."
"To se pleteš. Kašlu na to, ve kterém vesmíru jsi kdysi žil. Je mi fuk, jak jsi realizoval náš svět. Jen bych rád věděl, proč jsi ho udělal právě lakový." Tommy, který jim mlčky naslouchal, uchopil Kaye za ruku jako vyděšené dítě, kterým už dávno nebyl.
"Kayi, zvykl sis žít na dně," odpověděl chladnokrevně Šegal. "Vždycky jsi byl až po krk v lejnu. Ale nemysli si, že je takový celý svět. Všeobecné štěstí není myslitelné, protože ve světě bez stínů světlo neexistuje."
"Šegale, ani ty nejsi anděl. Vždycky jsi byl na vrcholu. Je tam hodně světla?"
"Byl jsem u vrcholu, Kayi. Vždycky jsem si zachoval možnost kontroly a současně právo na nezávislost. Věř mi, že lidé jsou většinou šťastní. Inženýr v endorianské loděnici, který má manželku a milenku, kupuje levné mršanské víno a šetří peníze na výletní loď, je mnohem šťastnější než Grey, kterého tak nenávidíš. Důležitý je vztažný bod, ne jeho velikost."
"Nestrávil jsi dva týdny v podpalubí, hladový a špinavý, bez vlasti a rodiny. Nebyl jsi nezletilý vyděděnec na cizí planetě. Nevstoupil jsi do Ligy bodyguardů, protože jiná práce nebyla. Nezabíjel jsi lidi na Chaaranu. Nerozjížděl živá těla na Incediosu…"
"Ano, Kayi. To všechno jsem nedělal. To jsi dělal ty. Pouze Kay Dutch volil, co udělá."
Šegal vstal. Sedadlo bouchlo o stěnu.
"Poskytl jsem vám svobodu. Všem, tobě také. Mohl jsi se rozhodnout, jakou cestou půjdeš. Neříkej, že jsi se nemohl stát farmářem na Altosu a žít klidně a spokojeně jako ostatní."
Dutch se zasmál:

"Právo být lejnem? Děkuji. Zvolil jsem právo stát se krávou, to jsi mi poskytl také."
"Takže bys mi měl být vděčný. Prožil jsi život tak, jak jsi chtěl."
"Ještě jsem neumřel, Šegale."
"Zatím. Nemyslím, že stojíš o setkání s císařem. Tato loď je tvůj poslední domov."
"Tak dlouho jsem tě hledal," řekl Kay, jako kdyby neslyšel jeho slova.
"Proč tedy zdržuješ?"
"Nechci ti ulehčovat úkol."
Šegal přikývl:
"Nevadí. Stejně mám možnost přerušit tvou cestu."
Přenesl pohled na Tommyho.
"Opravdu jsi Arturovým klonem, chlapče?"
Tommy neodpověděl.
"Máš šanci přežít, hochu. Opravdu."
Mladíkovy tváře sebou stěží znatelně cukly.
"Můžeš se také vznést k vrcholu… a při tom zachránit Říši, jak jste chtěli s Kayem. Uvažuj, jestli stojí za to poslouchat."
Vjačeslav Šegal přikročil ke stěně, která poslušně odjela. Chvíli nato se strážci vrátili za skleněnou bariéru.
"Pochopil jsi, co říkal?" zeptal se Kay.
Tommy zavrtěl hlavou.
"Císař se rozhodl odstranit Curtise s jeho Hranicí snů. A pořídit si nového Curtise, který bude schopen řídit ‚aTan'."
Zdálo se, že to mladíkovi nedošlo.
"Dutchi, tak toto byl stvořitel?"
"Ano. Císařův operační důstojník. Specialista na špinavou práci." Kay se zasmál. "Miluje drsné zážitky, proto se náš život stal jediným velkým dobrodružstvím. Znuděný Bůh a mesiáš toužící po zábavě - to je páreček!"
3
Lámání psychiky zanechalo na Greyovi stopy.
V jeho vědomí, které existovalo už tři sta let, se něco nepostřehnutelného zhroutilo.
S Curtisem se už nesetkal. Nemělo to smysl. Dokud se Šegal nevrátí s Arturem, ochotným zaujmout otcovo místo, bude císař v defenzivě.
Nehodlal ani vydat provolání k občanům Říše v souvislosti s Curtisovým projevem, který se stal událostí číslo jedna. Přenechal to tiskovým mluvčím.
Když křižník zamířil k planete Gorra, určené pro oslavy Klanění zemi, Grey bez zájmu prolistoval operativní svodku a zůstal sedět s pohledem upřeným na stěnu.
Život je opravdu šedivou pouští, což ovšem není žádná tragédie.
Když patriarcha Společné vůle požádal o audienci, Grey nesouhlasil s okamžitým přenosem. Ne proto, že by chtěl partnera ponížit dlouhým čekáním, jako v Curtisově případu, ale prostě neviděl důvody k rozhovoru. Ovšem patriarcha čekal, aniž přerušil i pro církev drahé přímé spojení, a Grey se vzdal.
Spojení bylo hodně špatné - zrnitý obraz, příliš ostré barvy. Také trojrozměrnost vypadala nedotaženě. Patriarcha seděl u nízkého stolku s kouřícím šálkem. "Císaři, má radost z neúspěchu pokusu o atentát je nezměrná."
"Děkuji, Excelence." Grey se pokusil potlačit zvědavost, která se projevila při každém setkání s patriarchou, ale marně.
"Omlouvám se za kvalitu spojení." Patriarcha ani nehodlal povstat. "Ovšem církev musí být příkladem skromnosti a úspornosti."
"I vůči císaři?"
"Greyi, před Společnou vůlí jsme si rovni. Čím je přepych vašeho dvora nebo nádhera našich chrámů pro Stvořitele světa? Co znamenají jemné barvy obrazu pro náš dar jednání a vzájemného pochopení?"
Grey přikývl:
"Rozumím, Excelence. Ovšem někdy právě taková ješitnost umožní vzájemně se pochopit a zapomenout na vzdálenost."
"Pořád jsme si vzdáleni, Greyi. Hovoříte o iluzích. Podobně víno nám poskytuje iluzi veselí a sex iluzi blízkosti."
"Správně, Excelence. Čemu však vděčím za potěšení z vaší návštěvy?" Grey odvrátil pohled od příliš jasných barev obrazu.
"Hranice snů."
"Bohužel jsem se s ní seznámil prakticky současně se svými poddanými."
"Nic nevyčítám. Církev se chce pouze dozvědět, co udělá císař."
"A co uděláte vy, Excelence? Curtis slíbil, že se lidé vyrovnají Bohu. Vás to netrápí?"
Postava v černém plášti zavrtěla hlavou.
"Ne, Greyi."
"Proč?"
"Nechci odpovídat."
"Doufal jsem, že uslyším odpověď."
Patriarcha zvedl šálek k ústům. Grey se opět pokusil zahlédnout alespoň kousek jeho obličeje. Neúspěšně.
"Věříte, císaři?"
"Ano."
"V odměnu za spravedlnost a v trest za hřích, v život věčný a vyšší rozum?"

"Ano."
"Celá tisíciletí lidé věřili, že před Bohem se neukryje žádný jejich prohřešek. Že spravedlivého čeká odměna a hříšníka trest. Že existuje ráj i peklo. Věřili a přesto hřešili. Proč?"
"Lidé jsou slabí. Já jako císař to vím nejlíp."
"Proč je však člověk ochoten vyměnit věčnou blaženost za kratičké potěšení?"
"Ráj je daleko, Excelence. Ve srovnání s okolním světem je jeho nádhera pouhou iluzí."
"Takže Curtis slibuje lidem ráj."
Grey neodpověděl hned.
"Před pobočkami ‚aTanu' stojí davy."
"Prohlédněte si je zblízka, císaři."
Patriarcha opět sáhl pro šálek.
"Nevím, co mám dělat," řekl Grey tiše. "Curtis je nedotknutelný a trvá na svém. Jestliže budu moci, Hranici snů zlikviduji."
"Hlavně nespěchejte, císaři. Děkuji za rozhovor a přeji šťastný návrat na Terru."
Obraz zmizel.
Císař zůstal sám, ostatně jako vždy.
"Všichni chtějí být vládcové, Excelence." Usmál se do prázdna, nejlepšího diskutéra světa. "Vládcové iluzí."
4
Lemak smíchal džin s tonikem a napil se.
"Co mi chceš říct, Arture?"
"Nic, admirále." Curtis junior byl bledší než obvykle, ale hlas mu zůstal pevný. "Veškerá zjištění předám císaři."
Vjačeslav Šegal, který seděl stranou, do rozhovoru nezasahoval. Artur, na kterého hleděl, bude mnohem těžším oříškem než Tommy, ale současně mnohem lepším kandidátem na majitele ‚aTanu'.
"Ten mladík je tvou přesnou kopií. Genová analýza ještě neskončila, ale nepochybuji o výsledku."
"Ano. Je to má kopie."
"Chytrý chlapeček." Lemak si neodpustil sarkasmus. "Takže koho jsme vyslýchali, jeho nebo tebe?"
"Mne."
"Takže navrátíme rovnováhu."
"Jako představitel císaře…"
"Kašlu na tvoje zmocnění!" Lemak přistoupil těsně k němu a s potěšením si uvědomil návrat sebedůvěry. "Tvůj klon, nebo kdo to tam je, se podílel na atentátu na Greye! Jsi podezřelý, chápeš to?"
"Chápu."
"Vytřískám z nich pravdu ještě během skoku," usmál se Lemak. "A uvážím, jestli se nemám pustit do tebe."
"Jen to zkuste!" zařval Artur. "Potřebujete aTan příliš často, admirále!"
"Právě proto, hochu."
"Ale, pánové!" Šegal rozhodil ruce, ale z pohovky nevstal. "Uklidněte se. Oba nemáte pravdu. Artur ještě není z ničeho obviněn a napadat klienta nepatří ke zvykům aTanu."
Admirál i Artur ztichli.
"Karle, dovolíš mi, abych si promluvil s Arturem o samotě?"
Lemak neochotně přikývl.
"Děkuji, admirále. Nanejvýš patnáct minut."
Admirál pohlédl provokativně na hodinky.
"Jdu do důstojnického baru, Vjačeslave. Dám si pár panáků."
Když Lemak odešel, Šegal přenesl pohled na Muhammadi, která stála mlčky u stěny.
"A co naše vážená mechanistka? Ta je víc než admirál? A chce se zúčastnit diskuse?"
"Bodyguardi mají právo být přítomni při každé diskusi!"
"Arture, chci s tebou mluvit o samotě. Pošli ji ven… ne, počkej."
Šegal pomalu vstal a došel k Marjaně.
"Mám návrh, holka. Dělej společnost svému starému příteli."
Muhammadi mlčela.
"Nemám rád příliš věrné sluhy," pokračoval Šegal suše. "Odevzdejte pistoli. Zbavuji vás práva nosit zbraň."
"Marjano, poslechni ho," pronesl namáhavě Artur. Marjana na něho pohrdavě pohlédla, odepnula od pásu pouzdro s pistolí a hodila je na podlahu.
"Nervíčky nejsou ocelové… na rozdíl od těla," poznamenal Šegal.
Muhammadi beze slova odešla.
"Máš ale gusto, hochu." Šegal odkopl pouzdro pod stůl. "Chápu lidi, kteří chtějí být chráněni, jako tvůj otec. Ale když chce být někdo přívěskem vlastního ochránce… Už jsi mě poznal?"
"Lajon," pronesl Artur a hleděl přitom stranou. "Odešel jste odtud aTanem."
"Přesně tak. Život je zvláštní… lidé se sejdou na těch nejméně očekávaných místech. Ale za aTan díky."
"Užijte si ho ve zdraví."
"A co ty, vyznáš se v technických detailech aTanu? Promysli to, připravím mezitím něco k pití."
"Vyznám." Artur usedl za psací stůl do Lemakova křesla. "Všichni ode mě chtějí aTan."
"Všichni chtějí moc a bezpečí. Vlastníš jejich symbol. Ostatně můžeme mluvit naprosto volně. Mám stínící zařízení."
"O čem chceš mluvit?"

"Chlapče, jsi mi opravdu sympatický." Šegal před něj postavil sklenici vína přímo na list papíru s nedopsaným textem.
"Na Lajonu jsi se držel skvěle. Dokážeš stavět lidi na správná místa, jenom s mechanistkou to nějak nevychází. Ale k tomu máš zvláštní důvod, viď?"
"Ano."
"Takže jsme na nejlepší cestě k přátelskému rozhovoru. Co si myslíš o novém projektu tvého otce - Hranici snů?"
"Nic. Je to ztráta času a sil."
"Já bych použil ještě silnější slova, Arture. Znamená smrt Říše."
"Promluvte si o tom s Kayem. Shodnete se."
"Shodneme se v názorech, ale ne v jednání. Tvůj bývalý přítel doufal, že zabije císaře a tím uspokojí van Curtise, kterému tak poskytne šanci vládnout a převzít odpovědnost za lidstvo. Jenže tvého otce to nezadrží, viď? Hranice se stala jeho oblíbenou hračkou."
"A vy chcete otce odstranit."
"Na rovinu? Ano. Mohl bych dlouho a složitě diskutovat, přesvědčovat tě, ale proč? Mám další možnosti."
Artur se napil vína.
"Takže… Za prvé: dokážeš přinutit systémy aTanu pracovat. Věřím, že každý člověk s Curtisovým genotypem je oním článkem, který jeho napodobitelům chybí."
Curtis junior pohlédl na Šegala úkosem.
"Za druhé: dospěl jsi. Ovšem nikdy ničeho nedosáhneš. Tvůj otec je nesmrtelný a ty jsi věčný princ."
"Opravdu jste si s Kayem podobní."
"Za třetí: nemusíme zabíjet van Curtise, pokud si chceš uchovat čisté ruce. Komfortní, ale spolehlivé vyhnanství není špatný osud v našem nedokonalém světě. Můžeme ho třeba donutit použít jeho oblíbenou hračku - Hranici snů. On bude šťastný tam a ty budeš šťastný tady. Císaře uspokojuje status quo a zvláštní postavení společnosti ‚aTan'. Budeš na vrcholu a nebudeš otřásat světem."
"Světem otřásají ti v lejnech. Z Olympu je možné pouze metat blesky."
"Nemusíš se hned ježit. Za čtvrté: jestli tě mé návrhy neuspokojují, budeš sdílet osud svého otce."
"A co nesmrtelnost?"
"To je prosté. Dutchův podivný přítel, jehož původ tolik touží odhalit náš udatný admirál, je mimo zákon. Chápe, že je ztracen. Ovšem císař mu může odpustit, dokonce ho vynést na vrchol aTanu. Myslíš, že odmítne?"
Artur zavrtěl hlavou.
"Výborně. A nyní, kdy jsi vyslechl možnosti a důvody ‚pro', můžeme probrat ‚proti'."
"Souhlasím."
Šegal ztuhl se sklenicí zvednutou ke rtům.
"Akceptuji váš návrh," opakoval Artur. "ATan bude fungovat, Hranice snů bude zničena a můj otec půjde do vyhnanství."
"Hm… dobrá a rychlá volba." Šegal se nucené zasmál.
"Mám však jednu podmínku."
"Mluv."
"Kay Dutch a Tommy musí zemřít."
Šegal pohlédl na Artura se štítivou zvědavostí člověka, který poprvé vidí hada svlékat kůži.
"O tom nehodlám diskutovat."
"Dobře. Myslím, že Dutch má aTan."
"Zřejmě ano."
"A Tommy?"
"Jeho aTan se nedá vypnout bez vypnutí mého. Ale tím se netrapte, Šegale."
Artur se uvelebil v křesle pohodlněji a uchopil sklenici s vínem tak nedbale, že pocákal Lemakovy papíry.
"Snad vám došlo, komandére, že opravdu umím zabíjet nesmrtelné."
5
První výslech byl fiktivní. Vyšetřovatel se snažil vypadat lhostejně, Kay a Tommy ho napodobili. Standardní dotazy na původ a přijatelně poctivé odpovědi. Kay Dutch z Druhé planety Shedary, Tommy Arano z Cailisu, proč ne? Potom konkrétnější dotazy na "zločin proti Lidstvu" - podrobné vyprávění o zatažení Vandy Kachovské do atentátu na císaře z důvodu osobní antipatie, vydírání a výhrůžek na adresu Ráchel Hany…
Okamžik pravdy teprve přijde - to bylo Kayovi jasné. Nacpaný drogami a podroben třetímu stupni poví všechno. Udá Seykerovou a popíše cestu na Graal. Promluví o Bohu a osudu, o tom, co chystá Curtis lidstvu. Bude mluvit pravdu, jenže mu neuvěří.
První výslech má jediný cíl - odhalit lži v jejich výpovědích a vytvořit tak důvod k použití mučení. Kay klidně může vyprávět, že Měsíc Terry je ze zeleného sýru, nebo deklamovat násobilku, důvody se vždycky najdou.
Stráže je odvedly od vyšetřovatele, který si poctivě vydělal svůj chleba. Podle vzdáleného dunění generátoru už loď přešla do skoku. Na Tauri zřejmě ne, císař musí pokračovat v oslavách, takže dalším bodem bude Gorra. Ironie osudu - vezou je tam, odkud se jim podařilo uprchnout.
"Dostaneme najíst?" zeptal se Kay cestou. Strážci neodpověděli, to nebyla jejich starost. Lemak jim přidělil opravdové profesionály.
Bez jídla je však nenechali. Když hodiny na stěně cely ukázaly sedm večer lodního času, malý otvor ve stěně cely vyplivl dvě porce zatavené ve fólii.
"Sněz všechno," poradil Kay Tommymu. "Zítra nebudeš mít na nic chuť."

Na nechápavý pohled vysvětlil:
"Čeká nás noční výslech. Opravdový. Takže naber sil. Dobrou chuť."
* * *
Artur Curtis stál před náčelníkem vězeňského bloku. Jeho obličej mu připadal známý, ale Artur si nedokázal vzpomenout, odkud. Starší důstojník Bezpečnostní služby floty měl stejný pocit, ale nedokázal si propojit hošíka z vězení na orbitální základně Dogary s mladým kapitánem se zvláštním zmocněním císaře.
"Tady je Lemakův rozkaz. Potřebujete ještě něco?"
"Vězňové jsou velice nebezpeční, kapitáne. Přidělím vám ochranku."
"Stačí mi můj osobní bodyguard."
Major pohlédl na mechanistku, která působila dojmem, že nebezpečný není pouze Dutch.
"Dobře. Pozorování probíhá nepřetržitě, v případě potřeby přijde pomoc."
Když Artur se svou bodyguardkou vstoupil do cely, major už seděl u obrazovky. Potřeboval kratičkou chvíli, aby zhodnotil reakci vězňů, a trochu delší, aby porovnal podobu Artura a Tommyho.
"Kruci… to jsou dvojčata!"
Velice spokojen se svým pozorovacím talentem upřel pohled na obrazovku.

Kay Dutch hleděl na Artura. Uplynuly čtyři roky, což je pro teenagera dlouhá doba. Curtis junior se změnil… k horšímu.
Jako předtím je zřejmě silnější než Tommy. Uniformu říšského kapitána nosí s elegancí, jakou zvládne jen málokdo.
Ovšem Kay mu pohlédl do očí.
Strach a bolest ukryté pod tvrdou pýchou dědice impéria aTanu.
"Co to s tebou provedli, Arti," zašeptal a vstal.
Skoro nepostřehnutelný pohyb a mezi nimi se ocitla žena se stříbrným obličejem.
"Nehýbej se, Kayi," varovala studeně.
Jen máloco mohlo udivit Dutche víc. Svět už dávno přestal být souborem hotových pravd pro muže, který se zrodil pro nenápadnou práci geniálního lingvisty.
Muhammadi v úloze Arturova bodyguarda - v jeho úloze! - je neuvěřitelná představa.
"Arture!" Hlas Tommyho ho probral z kratičkého šoku. Mladík přiskočil k Curtisovi a stejně jako Kaye ho zastavil varovný pohyb mechanistky.
"Ustup, Marjano," řekl Artur s pohledem upřeným na Kaye. "Tvá péče je občas přehnaná."
Mechanistka ustoupila o krok.
"Arti!"
Curtis junior pozvedl oči, tak bolestně známé. "Jsi v pořádku?"
"Ano… sire Kayi, což se o tobě říct nedá. Nazdar."
"Je špatný rok. Nazdar."
Tommy podal Arturovi ruku. Curtis junior ji stiskl a usmál se na svou polovinu, která se seznamovala se světem ve vězeních Cailisu.
"Císař mě požádal, abych vás našel, Kayi."
"To jsem pochopil," řekl pomalu Dutch. "K tomu, abyste nás chytili, bylo třeba znát kurz… a mne."
"Je to tak."
"Nemusíš se omlouvat, Arti. Stejně jsem rád, že tě vidím."
Muhammadi se pohnula, takže na chviličku přestala připomínat oživlou sochu.
"Obávám se, že to nebude nadlouho, Kayi."
"Připadalo mi, že císař zatouží uvidět své neúspěšné vrahy."
"Jemu to tak připadalo také."
"Šegal?"
Artur přikývl.
"Je hodně podobný tvému otci," řekl Dutch. Artur na něho udiveně pohlédl. "Je také miláček osudu. Oblíbenec Boha. I když v jiném prostoru."
"Nikdy bych tě nepodezírala z pochlebování vlastním vrahům," promluvila nečekaně Muhammadi. "Že by se Dutch začal bát smrti?"
"Rozmazlil jsi svou ochranku," řekl opovržlivě Kay. "Pochopil jsi mě, Arti?"
"Myslím, že ano."
"Přenech ho mně," ozvala se ostře mechanistka. "Přenech mi ho, až přijde jeho čas."
"Mám ti utrhnout i druhé ucho?" zajímal se Kay.
Marjana se vrhla k němu, ovšem Artur se jí postavil do cesty a Dutche zakryl.
"Zapomínáš se."
Mechanistka se zastavila. Artur se opět otočil k Dutchovi:
"Nemůžu tady zůstat dlouho. Jestli něco chceš, sem s tím."
"Dva blastery a těžký silový krunýř."
Artur mu oplatil úsměv.
"Myslíš, že to postačí?"
"Jsem zvyklý vystačit s drobnostmi."
"Pošlu ti víno. To je také příjemná drobnost."

Kay přikývl:
"V tom případě mi odpověz na jednu otázku, Arti. Jak jsi celé ty roky žil?"
"Normálně."
"Co se z tebe stalo, hochu?"
Curtis junior se k němu otočil a několik sekund na něho pátravě pohlížel. Za tu chviličku se zřejmě dozvěděl něco důležitého.
"Spatřil jsem nebe, Kayi."
Mechanistka mu položila ruku na rameno:
"Musíme už jít."
"To bych chtěl také, Arti." Kay si mechanistky nevšímal.
"Buď rád, že jsi neuspěl, Kayi." Marjana vystrkovala Artura z cely, ale ten přitom pořád mluvil. "Měl jsi kliku, Kayi! Kliku! Ahoj, Tommy!"
Stěna se otevřela a zase zavřela. Zůstali sami.
"Čubka," zašeptal Kay. "Stříbrná čubka… Byl jsem takový idiot…"
"Co je mu, Kayi?" Tommy musel zařvat, aby Dutch zareagoval.
"Spatřil nebe, Tommy."
"Nerozumím!"
"Artur vstoupil do Dveří společně s otcem. Ale proč jsme si mysleli, že uvidí totéž?!"
"Co uviděl, Dutchi?" zeptal se po delší chvíli Tommy.
"Bojím se na to pomyslet."
6
Strážci se měnili, ale pořád jich za skleněnou stěnou zůstávalo šest. Osvětlení nezhasínalo, ale Dutch stejně nehodlal spát. Kdyby se ho Tommy zeptal, odpověděl by docela upřímně, že čeká na víno, které mu slíbil Artur.
Zakryl si rukou oči a ulehl na tvrdou pryčnu. Pod nalepenými čidly ho svědila kůže. Nad hlavou se mu ve svém lůžku neklidně převaloval Tommy. Kayova zmínka o nočním výslechu mu nedávala usnout… a o to Dutchovi právě šlo.
Artur Curtis, přivyklý umírat, před čtyřmi léty prošel Dveřmi, za kterými na něho čekal Bůh.
Tisíce nekonečných dní, rozdělených na hodiny a minuty, Artur Curtis držel za ruku smrt.
Vyšší síla není dobrá ani zlá. Obsahuje všechno a není v lidských silách ji pochopit, je možné jen zahlédnou kapičky nekonečného oceánu. Kapičky, ve kterých se odrážíš. Artur Curtis, spřízněn se smrtí i bolestí, zrazen sám sebou, zrozen k tomu, aby splnil cizí touhu, pohlédl do očí Boha. Artur Curtis spatřil nebe.
A nebe ho zlomilo. Zůstal v něm pouze strach a bolest.
Kay zaúpěl a v bezmocné zuřivosti napjal svaly. Odnaučil se bát stejně dávno jako prohrávat. Je připraven se utkat jeden proti jednomu s celou posádkou křižníku, od vyzbrojených strážců až po Muhammadi, která je zbraní sama o sobě. Je připraven zemřít, dá ovšem přednost vítězství.
Jenže mu nenechali právo na boj ani na smrt. Všechno, s čím může počítat, nezávisí na něm. Dnešní noc byla určena před čtyřmi léty, kdy vedl Artura na Graal.
Jeho poslední šancí jsou ony krátké dny, kdy - jak chtěl věřit - kdy Artur Curtis spatřil ještě něco jiného kromě bolesti a strachu.
Jeho poslední šancí je pochopení, že je silnější než Bůh.
Kay Dutch ležel sledován neviditelnými detektory a pohledy ozbrojených stráží, rukama si zakrýval oči a čekal na víno, které mu slíbil Artur Curtis.
* * *
Nečetné lidské tkáně, které ještě zůstaly v těle Muhammadi, se dožadovaly spánku. Únavu potlačila mírnou elektrostimulací. Očekávala vzrušující noc, protože setkání s Kayem a podivným dvojníkem Arturem zjevně otřáslo.
Rozvalená na posteli sledovala, jak Curtis junior nalévá víno.
"Není to náhodou láhev, kterou jsi slíbil Kayovi?"
"Je. Už ji nebude potřebovat."
Marjana se usmála. Hodlala být tak něžná, jak jen dokáže. Artur jí může hodně povědět - a darovat jí život svého bývalého bodyguarda.
"Svlékni se," vyzvala ho.
Jako kdyby ji neslyšel, usedl Artur na postel a podal jí sklenici.
"Chci, abys dnes také něco cítila," vychraptěl.
Mžikové váhání by normální člověk ani nepostřehl. Elektronickými spoji proběhl proud impulsů a pod kůží na břiše něco zřetelně cvaklo.
"Zreguluj sám."
Artur jí přejel rukou po těle. Kůže se odsunula a obnažila šedou titanovou slitinu. I ta se rozevřela a pod Arturovou dlaní ležel panel přímého senzorového ovládání.
"Bude to bláznivá noc," řekl a stiskl tlačítko na panelu, čímž vrátil mechanistce schopnost pociťovat bolest.
"Děkuji za víno," pozvedla Marjana sklenici.
"Všechno je tvé."
Artur otočil svou sklenici nad senzorovým panelem.
Mršanská vína proslula vysokým obsahem železa. Lepším vodičem je pouze rtuť.
Marjana Muhammadi zakvílela a prohnula se v křeči současného utrpení těla i kovu. Odstrčila Artura, ovšem tento pohyb byl už zcela nevědomý. Mladík odstoupil a pozoroval zkroucené tělo.

"Usmrkánku…," zachroptěla mechanistka a ztichla.
Artur vstal. V otevřeném panelu pulzovaly indikátory. Marjana pořád ještě žila. Pojistky odpojily mozek od zešílevších receptorů.
Nenašel v sobě sílu mechanistku dobít. Jeho kajuta obsahovala vybavení pro vysokého důstojníka - hodnost císařova vyslance znamená mnoho. Artur odsunul část stěny, za kterou byl neforemný silový krunýř. Několik minut ztratil vypínáním signálních kódů - proč zneklidňovat stráže zbytečně brzy? Oblékání už bylo mnohem snazší. Tento model má zabudovaný laser "vichr" - jinou zbraň nepotřebuje.
V tichém šumu motorů v pozadí Artur přistoupil k bezbranné mechanistce a chvíli na ni pohlížel průhledným hledím přilby.
"Lež klidně," poradil jí. "Zúčtujeme to."
Než vyšel do chodby spícího torpédoborce, Artur dopil víno přímo z láhve.
7
Válečné lodě Říše se vždy stavěly s co nejjednodušším řízením. Už za Velké války se stávalo, že křižníky šly do boje s pěti či šesti osobami na palubě.
Artur Curtis to pokládal za příznivou okolnost. Došel na můstek přesně v půl druhé palubního času. O tři piloty a navigátora se nestaral, jejich blastery nemohou těžký silový krunýř poškodit. Dva strážní v identických krunýřích byli vážnější překážkou.
První výstřel vichru, jednoho s posledních projektů velkého Martyzenského, zasáhl stěnu mezi nimi. Odhodil je stranou a Artur vojáky dvěma výstřely zabil. Rychlopalný neutronovec působil v uzavřené místnosti jako blesk.
Piloti nehodlali dělat hrdiny.
"Změna kurzu," oznámil Curtis junior. "Letíme na Graal."
"Nestřílejte," žadonil navigátor a pokoušel se rozpoznat pod přilbou útočníka. Nebylo divu, zřejmě jako jediný z přítomných neměl aTan.
"Změňte kurz."
* * *
Lemaka probudilo kvílení sirén. Když otevřel oči a na monitoru spatřil symbol ozbrojeného přepadu lodě, připadalo mu, že se čas vrátil. Opět "červený čtverec" - pokus o osvobození vězňů. Ovšem předtím Kay osvobozoval Artura, kdežto teď…
Stiskl klávesu, aby potvrdil příjem informace. Na obrazovce se objevil důstojník ochranky.
"Admirále, Curtis junior zastřelil strážné na kapitánském můstku a donutil piloty ke změně kurzu."
"Kam letíme?"
"Na Graal. Můžeme sledovat průběh událostí, ale převzít řízení ze záložního stanoviště zatím není možné."
"Vězni?"
"Prozatím na místě."
"Přijdu k vám za dvě minuty."
Lemak si spěšně oblékal uniformu. Co vymyslel ten kluk, který postupně zrazuje všechny? Únos torpédoborce jeden muž nezvládne, ostatně zbývající lodě eskadry mu nedovolí uprchnout. S čím počítá?
Nebo se Artur prostě zbláznil?
* * *
"Začněte omezovat hyperpole," přikázal Artur. "Za čtyřicet minut musíme vystoupit do reálného vesmíru."
Piloti poslušně plnili příkazy. Nemělo smysl riskovat a odmítat jeho rozkazy. Dříve nebo později posádka převezme řízení ze záložního stanoviště a kapitánský můstek se stane pro teroristu pastí.
"Rychlost nesnižujte," dodal Artur. Čtyři zmatené obličeje se otočily k němu. "Řekl jsem, abyste nesnižovali tah motorů. Jen intenzitu hyperpole."
"Chce s vámi mluvit admirál Lemak," upozornil jeden pilot.
"Spojte," souhlasil Curtis junior.
Lemak na obrazovce vypadal docela klidně.
"Chceš hrát dvojí hru?"
"To není vaše věc, admirále. Můj úkol…"
"Probuď se! Nás nemůžeš ničím vydírat. Rukojmí mají aTan… a riziko je součástí jejich práce. Bez přístupových kódů není možné nechat loď vybuchnout. Odpojíme kapitánský můstek od řízení a zahájíme útok."
"Podívejte se na přístroje, admirále. Loď se chystá k výstupu ze skoku."
"No a?"
"Vystoupí do reálného vesmíru relativistickou rychlostí. Možná dokážete zablokovat můstek, ale řízení převzít nedokážete."
Lemak zbledl.
"Začni brzdit, idiote!"
"A pokud jde o mé požadavky…"
"Poslouchám," vzdal se okamžitě admirál.
"Kaye a Tommyho odveďte na můstek. V těžkých krunýřích typu serafín, funkčních. Máte na to deset minut, admirále. Jinak…"
"Zařídím." Lemakův výraz vyjadřoval ryzí nenávist. "Kopeš si hrob."
"Nestrašte mě, admirále. Raději se začněte bát sám. Postup domluvíme, až Kay a Tommy budou ve výtahu."
8

Vjačeslav Šegal přiběhl na záložní stanoviště řízení právě včas, aby zaslechl poslední admirálova slova.
"S čím souhlasíte, admirále?!"
Lemak se rezignovaně otočil ke komandérovi.
"Vyhrožuje výstupem z hyperu při relativistické rychlosti."
"Můžeme převzít řízení výkonu? Přímo ze strojovny?"
"Můžeme, ale potrvá to."
"Nesmíme je pustit!"
"Toužíte letět relativistickou rychlostí, Šegale?"
Komandér mlčel. Prastará průpovídka pilotů: "Kéž nikdy nevystoupíš ze skoku plným tahem!" se stala realitou. Torpédoborec nepochybně vydrží, silové pole dokáže odrážet nárazy atomárního vodíku.
Jenže stlačení času při této rychlosti udělá své. Během těch minut - nebo hodin - kdy budou přebírat kontrolu nad motory a brzdit, v Galaxii uběhnou roky, stovky, tisíce let… Ocitnou se ve světě, který bude od jejich doby vzdálený stejně jako dvacáté století od neandrtálců. Hromadná sebevražda posádky Dravce, torpédového kutru z doby Velké války, který skočil dvě stě let dopředu, se stala dobrým příkladem odolnosti lidské psychiky. A přitom se svět třiadvacátého století příliš nelišil od dneška.
"Ne," zašeptal Šegal. "Ne."
"Také si myslím," souhlasil Lemak. "Raději vydám vězně. Stejně neutečou."
"Artura jsme podcenili."
"Teď už je pozdě o tom mluvit." Lemak se sklonil nad pult a zahleděl se na displej. "Ať zkusí prchnout ze zablokovaného můstku."
"Artur může odejít aTanem."
"Ale Kay aTan nemá! A přitom má být zachráněn právě on!"
Šegal pocítil, že zatíná pěsti.
"Mrňavý had… vypekl nás všechny. Lemaku, povedu osobně přepadovou skupinu."
"Jak je libo. Ale nejdříve mu vydáme Kaye a Tommyho. Hlavně ať sníží rychlost. Pak se uvidí."
* * *
Velitel stráže a důstojník, který přiběhl, se málem pohádali. Strážci se spojili s Lemakem a teprve po potvrzení rozkazu otevřeli celu.
Kay Dutch seděl na pryčně a posupně na ně pohlížel.
"Pohyb!" popadl ho důstojník za rameno. Z horního lůžka se vyklonil Tommy. "Ty taky!"
Osobní propouštění nejvýznamnějších zločinců Říše není žádným potěšením.
"Co se stalo?" zajímal se Kay a vstal. Nikdo mu neodpověděl. V poklusu je hnali chodbou a nacpali do výtahu.
Tommy vzal Kaye za ruku. "Toto není výslech, hochu," usoudil Dutch. "To by bylo víc hrubostí a míň kopanců."
Výtah zastavil před ústředním dopravním terminálem. Kay se zájmem obhlédl místnost. Přímé výtahy na můstek a do kapitánova apartmá, na bojové paluby a do strojovny. Na podlaze dva serafiny, krunýře v podobě skafandru pro dospělého muže a chlapce.
Kay se rozesmál.
* * *
"Všechno pochopil, hajzl," komentoval Lemak Dutchovo chování. "Jestli je pustíme, Vjačeslave, přijdeme o hlavy."
"Nepustíme." Šegal přistoupil k výtahu. "Chci mu na závěr povědět několik slov."
Lemak neodporoval. Také by si rád promluvil s Kayem předtím, než mu unikne z rukou, i když jen dočasně. Nemůže ovšem zaručit, že při diskusi nesáhne pro pistoli.
V dopravním terminálu záložního řídicího stanoviště zahlédl Šegal Muhammadi, která se neúspěšně pokoušela přesvědčit stráže, aby ji pustili na můstek. Vypadala hrozně. Kdyby byla normální člověk, domníval by se, že se tato ženská právě probrala po divoké pitce.
Kupodivu to byla skoro pravda.
"Komandére!" zaradovala se Muhammadi, když ho spatřila. "Hlásím, že…"
"Tvůj svěřenec se zmocnil kapitánského můstku," prošel kolem ní Šegal. "Musíme mu vydat Kaye a Tommyho. Bohužel."
"Šegale!" pokračovala hystericky mechanistka.
"Co je?"
"Dejte mi rozkaz a všechny je zabiju."
"Artur pohrozil, že vyjde ze skoku plným tahem." Během cesty výtahem na terminál Šegal usoudil, že může Marjanu o celé záležitosti informovat. "Moc se tady nemotejte, mohla byste dojít k úhoně. Vaše úloha v událostech není prozatím jasná."
Když vstoupil do výtahu, okamžitě na rozhovor zapomněl. Mechanistka Arturovi samozřejmě nepomáhala. Je dobrým bojovníkem, ale teď zjevně není v dobré formě. Klidně na ni může zapomenout, na neúspěšnou bodyguardku nového státního zločince.
Marjana Muhammadi zavřela oči a přepnula se na elektronickou paměť. Tajné schéma říšského torpédoborce, které se jí podařilo získat před letem, se teď bude hodit. Vyhledala podadresář dopravní komunikace a několik sekund absorbovala informace.
9
Je příjemné pocítit na těle zase krunýř. Kay zjistil, že zbraň ze serafinu demontovali a že má minimální zásobu energie, ale i tak pocit naprosté bezmoci zmizel. Dokonce jim pomohli při oblékání, ovšem bez vysvětlování. Kay je ostatně

nepotřeboval.
Arturovi se zřejmě naprosto nepochopitelně podařilo přiložit jim nůž na krk.
Na hocha, který před čtyřmi léty uvěřil, že život jsou hlavně lejna, to je slušný výkon.
Strážci byli evidentně nervózní. Zřejmě tušili nebezpečí, které lodi hrozí, ale ještě nedostali pokyn zajatce propustit. Kay mrkl na Tommyho, aby ho povzbudil, protože mladík nevypadal příliš nadšeně. Přechod z naprosté beznaděje k záchraně je značný šok. Na něco takového je třeba si zvyknout.
Nakonec otevřeli dveře jednoho výtahu, a pokud si Kay vzpomínal, symboly nad ním označovaly náhradní řídicí centrum. Před terminál rychle vyšel Vjačeslav Šegal.
"Moc se neraduj, Kayi."
"A co mám podle vás dělat?"
"Modlit se. A přivést Artura k rozumu. Zmocnil se kapitánského můstku a chce vyvést torpédoborec ze skoku… při plném tahu."
Dutch jen zavrtěl hlavou. Tato perspektiva ho nepotěšila o nic víc než ostatní.
"Vynasnažím se, Vjačeslave. Věřte mi."
"Jděte k výtahu, Dutchi. A pospěšte si, je třeba začít brzdit nebo obnovit režim hypergenerátoru."
"To je všechno, co mi chceš povědět?"
"Skoro. Po dobytí můstku vás osobně zabiju. Tommy se nám bude zřejmě ještě hodit. Ale ani on si nesmí myslet, že je nějak zvlášť cenný."
Za hrobového mlčení strážců Kay a Tommy vstoupili do výtahu. Dveře se zavřely a kabina je unášela palubami lodě.
* * *
Marjana Muhammadi stála v tom místě chodby, které její logické spoje pokládaly pro daný záměr za ideální. Šegal ji zbavil vnější zbraně, ovšem o laserovém noži, který měla zabudovaný do těla, nevěděl.
Komandér spěchal k hlavnímu dopravnímu terminálu, takže Dutch a Arturův dvojník budou právě tam. Pošlou je na můstek, nepochybně nejkratší cestou. Kabina projede vedle Muhammadi, oddělená jen tenkou vnitřní přepážkou. Marjana se nehodlala spokojit s úlohou diváka.
Když její čidla zaznamenala blížící se pulzaci magnetického pole, zvedla ruku. Kratičký pohyb a paprsek, který vytryskl ze zápěstí, prořízl plast. Utrhla dýmající kus a hodila ho na podlahu. Solenoidy pohybující kabinami výtahů se nepoškodily - a to bylo dobře. Měla před sebou temný tunel o dvoumetrovém průměru. Páchl zatuchlinou, naštěstí se z výtahových šachet neodsává atmosféra. Hluk narůstal. Z otvoru vyrazil vzduch stlačený rozjetou kabinou. Marjana ustoupila o krok, přimhouřila oči, odhadla potřebnou energii a skočila do tmy.
* * *
Výtahem otřásl silný úder. Kaye i Tommyho by srazil na podlahu, kdyby nebyli v těžkém krunýři, který podobné otřesy automaticky vyrovnává. Kayovi okamžik připadalo, že vystoupili z hyperprostoru, čehož se obával stejně jako Šegal. Kabina však pokračovala v pohybu.
"Něco se stalo energetickému napájení," řekl Tommy.
Kabina začala zpomalovat. Kay přikročil ke dveřím, na chviličku však zaváhal a zvedl hledí.
Artur musí vědět, že je to on a ne Lemakův voják.
Dveře se otevřely a Dutch vstoupil do oválné místnosti kapitánského můstku.
Jako první zahlédl dva piloty, kteří se tvářili jako odsouzenci. Za nimi ztuhl muž v silovém krunýři se zvednutou rukou s vichrem.
"Arture, zastav výstup!" zařval Kay.
Postava ve skafandru obratně nacpala piloty do křesel. Známý hlas pronesl:
"Brzdit, ihned!"
V tichu můstku zaduněly těžké kroky. Artur a Kay stanuli půl metru od sebe. Když Arturovo hledí zmizelo v krunýři, motory tiše zahučely.
"Vína se napijeme později," pronesl Curtis junior.
"Moc rád tě vidím, hochu. Ahoj."
"Už jsme se viděli."
"To jsi nebyl ty."
Zezadu přistoupil Tommy. Artur se na něho usmál.
"A co uděláme…," začal Tommy.
Za jeho zády, v dosud otevřené kabině výtahu, něco zaharašilo. Na podlahu dopadl kus otaveného kovu. S kočičí grácií ho následovala Muhammadi.
Obličejem k výtahu stál jen Artur.
Odstrčil Kaye z linie výstřelu, která běžela od její zdvižené ruky. Oslepující plamen udeřil do prázdna. Arturovu líc olízl horký vzduch.
Vichr zalil kabinu prudkým zářením. Rám výtahu vzkypěl, na můstek dopadly kapky roztaveného kovu. Navigátor, kterému vlétly za krk, zařval a vyskočil.
Mechanistka však už ve výtahu nebyla. Pohybovala se tak rychle, že ležící Kay stěží stíhal zaznamenávat její polohu.
Artur vystřelil ještě jednou. Zase vedle - Marjana udělala přemet a ocitla se u jeho nohou. Profesionál by ji nyní prostě nakopl a servomotory by z toho udělaly smrtící úder. Artur začal spouštět ruku s vichrem.
Paprsek laseru pronikl do jeho skafandru ze vzdálenosti půl metru.
Ovšem i serafín má mez odolnosti. Keramická slitina vzkypěla a na chlapcových prsou rozkvetla ohnivá růže.
Artur upadl ve stejném okamžiku, kdy se Kay jediným skokem ocitl vedle mechanistky.

* * *
Šegal dokončoval oblékání krunýře. Desítka členů Lemakova komanda, které dostal na pomoc, v něm nebudila zvláštní optimismus. Dal by teď hodně za pár zkušených chlapců ze Štítu, což bylo ovšem nesplnitelné přání.
Lemakův hlas v reproduktorech skafandru se změnil v křik:
"Mechanistka je na můstku! Šegale, rychle… Šegale!"
Komandér se vrhl k výtahové šachtě. Její dveře odblokovali a sundali, v běhu tedy stiskl tlačítko a skočil do šachty. Zahučelo mu ve spáncích, protože intenzita magnetického pole byla hodně vysoká. Maličkost.
Mechanistkám nedůvěřoval odjakživa. Spojení těla s elektronikou neposiluje psychiku.
Dávní konstruktéři, kteří vypracovali výtahové systémy válečných lodí, předpokládali tuto možnost jejich použití.
Šegal jim za to byl nyní vděčný. Magnetické pole ho unášelo šachtou, rotoval a narážel na stěny, letěl mnohem pomaleji než kabina, ale neustále se blížil ke kapitánskému můstku. Hučící solenoidy jiskřily, když letěl kolem nich.
Za ním skákali do výtahové šachty členové komanda. Měli dost rozumu na to, aby si spojili Lemakův příkaz s chováním komandéra.
10
Mechanistka se sklonila nad Arturovo tělo a dotkla se jeho ramene:
"Vstávej… no tak vstávej…"
Kay nechápal, kde se vzala jeho podivná otupělost. Pořád však stál s pohledem upřeným na Muhammadi.
"Tak přestaň," mluvila něžně Marjana. "Můžeš si za to sám. Přestaň předstírat!"
Artur byl bledý jako křída. Opět začal svůj tanec se smrtí.
Kay se nahnul. Mechanistka reagovala na pohyb, ale už bylo pozdě. Kayovy prsty posílené motory sevřely její ruku pod otvorem laseru.
Svítící bílá jehla proťala vzduch. Dutch začal pomalu kroutit ruku. Bylo to obtížné i v silovém krunýři, tělo mechanistky bylo skoro stejně odolné. Paprsek protínal pulty. Piloti padli na podlahu, jen jeden, zřejmě nejdisciplinovanější nebo nejšílenější, pokračoval v brždění.
Laser přerušil jeho práci.
Něco křuplo, jak mechanistce prasklo zápěstí a zůstalo viset na různobarevných vodičích žlábkovaných trubiček rozvodů Marjana zařvala, po "hltu" vína byla její citlivost k bolesti srovnatelná s lidskou. Laserový paprsek zmizel.
Kay odhodil mechanistku a pohlédl na pulty. Piloti, kteří přežili, leželi na podlaze a kryli si hlavy.
"Snižte rychlost!" zařval Kay a vrhl se k Muhammadi.
Marjana už vstala. Po ráně zdravou rukou skafandr hlasitě zakvílel a mírně se prohnul.
Dutch popadl mechanistku za krk a znehybněl. Držel ji na vzdálenost napřažené ruky.
Ještě dva kopance. Krunýř prozatím držel.
Kay začal tisknout prsty.
"To nezvládneš," pronesla mechanistka hlasitě. Hrtan měla chráněn tak, že ocelový stisk ji nezbavil řeči. Kayovy prsty zaskřípaly na kovových segmentech krku.
Volnou rukou ji praštil do obličeje. Ještě jednou, a znovu. Stříbrná maska se promáčkla, krystalické oči se rozpadly na drť.
"Jdi k ďasu!" ucedil Kay.
"Sám jsi ďas!"
"Jsem nikdo."
Po následující ráně se hlava rnechanistky zvrátila nepřirozeně dozadu. Marjana zakvílela a s mučivým úsilím se pokoušela vytrhnout.
Kay se snažil nevšímat si světélka mrkajícího hned u obličeje - to docházela energie skafandru - a tiskl dál.
Ozval se ohavný zvuk. Tělo nevydrželo, po zlomení páteře změklo. Kay je pustil. Živá socha upadla.
Zvednutím brady Kay zvýšil výkon a vymáčkl z akumulátorů skafandru poslední zbytky energie.
"Za Artiho," dupl nohou zakovanou do kovu přímo do jejího obličeje.
Drcené tkáně začvachtaly, uzavřené obvody vypískly. Tělo mechanistky zůstalo ležet a jen se zmítalo v posledních elektronických záškubech. Rozdupané stříbro obličeje lhostejně odráželo světlo.
Kay se otočil k Tommymu, který klečel vedle Artura. Setkal se s navigátorovým pohledem. Ani ten se nepokoušel sáhnout pro blaster, jednou rukou se držel za krk a druhou nesnímal z klávesnice.
"Nestihneme to," řekl, "je narušen režim. Do výstupu zbývá sedm minut… nadsvětelnou rychlostí."
* * *
Lemak vstal, aniž odtrhl pohled od displeje. Je konec. Nestihnou to.
Čeká je menší výlet do budoucnosti. Za zády se mu někdo bláznivě zasmál. Lemak se neotočil. Ovládl ho klid, ledová lhostejnost. Když Kay zabil mechanistku, admirál jen přikývl. Pašák…
Nyní na můstek vtrhne Šegal a Kaye čeká osud Muhammadi. Nu což, poslední dějství bude zajímavé.
Lemak se sklonil nad monitor a pohlížel na Kaye, který opatrně bral Artura do náruče.
* * *
"Děkuji," řekl Kay.
Hluboko pod clonou přicházející tmy doutnal v Arturově pohledu ještě život.
"Stimulátor," zašeptal.
Kay neváhal. Když skafandr neaplikoval lék sám, znamenalo to, že mu může jen ublížit. Ovšem Artur má právo na poslední vzepětí sil, i kdyby ho mělo zahubit o chviličku dříve.
Dutch ručně zapnul lékařský blok skafandru.

"Utečte," zašeptal Artur trošku hlasitěji. "Utečte z lodě."
Kayovi připadalo, že hoch blouzní. A tato myšlenka na něm byla znát.
"Toto je hyper… tady platí jiné zákony…" Artur se snažil zoufale něco vysvětlit. "Když se dostanete mimo pole lodě… ztratíte setrvačnost. Vyhodí vás to do reálného vesmíru…s nulovou vztažnou rychlostí k bodu výstupu… jako člun… tenkrát u Dogary…"
Kay konečně pochopil, že neblouzní. Artur Curtis má plán útěku.
Jenže sám ho už nemůže použít.
"Máte šanci…" Arturovy rty zmodraly, ale hlas zesílil. Stimulátor působil. "Neboj se, máte šanci."
"Nemůžeme tě vzít s sebou." Kay se dotkl proraženého krunýře. Na kovu jeho rukavice se objevila krev.
"Mám aTan, zapomněl jsi?" Artur se pokusil o úsměv. "Ještě jednou… žádný rozdíl… zabij mě."
"Ne. Počkej, pokusím se uzavřít krunýř."
"Zachráníš… mrtvolu…," pronesl nečekaně hlasitě a zřetelně Artur. "To je jenom obal… neber ho."
"Nezastřelím tě."
"Dutchi, prosím tě. Musím umřít… v tomto čase."
"Zvládneš to sám," odvětil tvrdě Kay. "Nezabiju tě."
"Dutchi…"
"Příliš jsi přivykl bolesti… smrti," opravil se Kay a opatrně položil Artura na podlahu. "Miluješ ji příliš. Já nebudu tvou smrtí."
A už na Artura nepohlédl.
* * *
Šegal prorazil dno výtahové kabiny stejně snadno, jako laser Marjany její strop.
Zasypán lesklými střípky roztaveného kovu skočil na můstek. První, co zahlédl, byly mrtvoly. Strážci, které zabil Artur, mechanistka, jeden pilot, přeříznutý v půli, a Curtis junior osobně. Mrtvý nebo umírající… odešlý nebo odcházející do aTanu… žádný rozdíl.
Živí nebyli o nic řečnější než mrtví.
"Kde?!" zařval Šegal. Důstojník u navigačního pultu naznačil hlavou.
Komandér se otočil ke dveřím havarijního průchodu.
Nepotřeboval moc času k pochopení, jakou cestu k útěku Dutch zvolil.
Svému komandu i pilotům ponechal možnost vlastní volby a sám skočil za Kayem.

Sedmá část
Bůh
1
Havarijní výstup je poplatek tradici. Od doby Velké války ho zřejmě nepoužila žádná posádka. Lodě ve vesmíru hynou buď bleskově nebo vůbec ne. Opustit loď během boje, kdy prostor prošívají proudy energie, je blbost na kvadrát. A pokud jde o jeho použití při hyperskoku, podle Kayových znalostí to ještě nikoho nenapadlo.
Ovšem Artur nepochybně věděl víc.
Proběhli chodbou, ve které byly každých deset metrů automatické uzávěry. Kay se do poslední minuty obával, že vnější výstup bude zablokovaný, ale zřejmě nikoho nenapadla možnost útěku do vesmírné prázdnoty.
Komora výstupu byla maličká, v těžkých krunýřích se do ní vešly maximálně tři osoby. Kay vyhledal pohledem panel se zeleným, žlutým a červeným režimem výstupu do prostoru. Natáhl ruku k červené klávese.
"Dutchi, vystoupili už lidé někdy během hyperskoku?" položil mu Tommy ruku na rameno. Tento dotyk by dokázal Bulratovi zlámat kosti.
"Ano. K trupu lodě."
"A dál?"
"Nevím."
Kay se dotkl poplašně mrkající klávesy. A ještě pojistka…
"Drž se mě. Pevně," přikázal.
Tlačítko pojistky zapadlo do panelu.
Segment vnější stěny torpédoborce se otevřel jako často používané větrací okénko. Režim okamžitého výstupu nepředpokládá odsávání vzduchu. Vichr tuhnoucích plynů je vymrštil do šedivé mlhy.
Ani tma, ani světlo. Neskutečnost. Nekonečnost nezrozených světů. Ne-prostor, ne-energie, ne-čas. Díra vyvrtaná do vesmíru, ve které torpédoborec unáší generátor hyperpole.
Na přilbě se rozsvítila poplašná světla. Detektory vnímaly hyperprostor jako vakuum. Mimořádný režim pro krunýř-skafandr, který navíc není plnohodnotnou ochranou.
"Kayi?"
Neodpověděl. V této šedivé mlze mimo svět jsou slova zbytečná.
"Kayi, co se stane?"
V jeho hlase nezní panika, výborně. Unášelo je to pořád dál od torpédoborce, ostrůvku hmoty plynoucího mezi světy.
Co se stane? Jak to má vědět? Možná je to roztrhá na kousky a rozmázne v prostoru na stovky světelných let.
Ve svítícím otvoru otevřeného výstupu se objevila tmavá postava. Odrazila se od prahu a vypadla z pole umělé gravitace lodě přímo do prázdna.
"Kayi…"
Šedivá mlha vybuchla jiskřící černí.

* * *
"Je otevřen havarijní výstup."
Někdo se dál pokoušel zvládnout situaci. Lemak přikývl v naději, že toto gesto bude akceptováno jako souhlas. Takže takový únik našel Dutch…
"Čtyřicet sekund do výstupu ze skoku."
"Admirále…"
Lemak se otočil. Kapitán torpédoborce mu podával pistoli.
"ATan, admirále."
Karl Lemak, hrdina tukajského konfliktu a císařův vrstevník, zavrtěl hlavou.
"Neopustím loď."
"Ani já."
Lemak zapnul reproduktory. Začal mluvit a doufal, že jeho hlas zní pevně.
"Všem majitelům aTanu přikazuji…"
Slova ho neposlouchala. Byla šílená.
"Přikazuji využít jediné šance. Oznamte ve štábu, k čemu došlo."
Tři metry od něho si mladý důstojník vložil do úst hlaveň pistole a stiskl spoušť. Lebka nevydržela a admirálovi tryskla do obličeje horká krev.
"Přebírám velení torpédoborce, kapitáne," řekl Lemak. "Odejděte aTanem."
"Nemám aTan. Koupil jsem dům na Tauri."
Lemak si otřel tváře.
"Touha po sladkém životě, kapitáne?"
Další výstřel. A ještě jeden. Dost málo vzhledem k počtu majitelů aTanu.
Sebevražda není snadná.
"Výstup."
Lehké vibrace přechodu. Šeď na monitorech vystřídala čerň, každá sekunda jejich letu znamená pro Galaxii roky.
Něčí opožděný výstřel, pozdrav lidské nerozhodnosti. Idiot. Je na Zemi vůbec ještě společnost "aTan" a Říše Lidí?
"Opraváři na můstek!" přikázal Lemak. "A brzděte konečně, k ďasu!"
Co uslyší, až zapne rádio na říšskou vlnu? Hlasy lidí nebo ticho - rekviem pro neexistující rasu?
Kdo bude potřebovat vojáky dávných staletí na starověké lodi?
Z nějakého důvodu Lemaka napadlo, že to záleží na Kayovi, onom zabíječi, který odešel do nicoty.
"Proklínám svět, ve kterém hříšníci dělají práci světců," zašeptal Lemak.
Ať je tento svět jakýkoli, jeho vlastní svět přešel do dějin. Stejně jako samotný Lemak, který se změnil v legendu a má několik řádek v encyklopedii…
Admirál plakal, aniž vnímal své slzy.
2
Všude byly hvězdy. Mrkající prach jádra Galaxie. Obláčky mlhovin, souhvězdí nikým nepojmenovaná, protože v této části galaxie nikdy nikdo nebyl.
Tommy a Kay se dál drželi za ruce - prozíravá opatrnost vzhledem ke skutečnosti, že serafiny nemají reaktivní motorky.
"Nač spoléhal, Tommy?"
"Jak to mám vědět?"
"Uvažujete podobně. Vždycky jsi dost dobře uhadoval jeho jednání."
"Předtím, Kayi. Já jsem Boha nespatřil."
Zásoba kyslíku v krunýřích postačí na pět hodin, Tommymu zřejmě déle. Mnohem víc však Kaye zneklidňovalo přehřátí, ve vakuu se krunýř nestačí dostatečně ochlazovat.
"Kayi, fungují naše vysílačky na hypervlnách?"
"Na radiových ne."
"A kdybych je zapnul naplno?"
Kay chvíli rozvažoval tento nápad.
"Dobrá aparatura zachytí signál na vzdálenost dvou světelných let."
"A co mám říct?"
"Tommy, i kdyby se nějaký blázen rozhodl nás zachránit, bude potřebovat čas na zaměření, přípravu lodě a potom ještě několik dní letu. Navíc pochybuji, že jsou do vzdálenosti dvou světelných let nějací lidé."
"Ale Artur s něčím počítal."
"Každý se může splést."
"Dutchi, unikli jsme z hyperu bez úrazu."
Kay se vzdal.
"Přepoj řídicí panel na obličejový štítek. Potom přepni na práci s vysílačem."
Tommy pomalu zvedl ruku a opatrně sáhl na přilbu zvenku. V těžkém krunýři se dosud nepodařilo ovládání zjednodušit.
"Hotovo."
"Měl by tam být symbol žádosti o pomoc, zvednutá pěst. Aktivuj jej, to je vše."
"Ale já nic neslyším!"
"Signál běží na jiné frekvenci. Jestli je někdo poblíž, už tě zaslechl."
Seykerová by nepochybně ihned dokázala vyčíslit naději na záchranu, která byla pořád menší. Kay nehodlal počítat.

Poslední hodiny jeho života nejsou nejhorší. Bez bolesti a ostudy, není ani sám. A Tommy zůstane živý, má aTan. Nepochybně už nepotřebuje jeho péči. Pokud uspěje, zmizí mezi obyvateli planety, na které ožije.
"Kayi, jestli nás nezachrání…"
"Mluv."
"Vynasnažím se udělat všechno za tebe."
Nemá smysl se hádat.
"Dobře. Ale napřed se pokus najít Artura."
"Najdu."
Plul mezi hvězdami - bodyguard kategorie "S", nerealizovaný lingvista, poručík Spála. Život odchází každým dechem, každou kalorií, kterou nedokáže skafandr odvést. Zalkne se vzduchem, horkem vlastního těla. Společnost smaže matrici jeho vědomí. A sto kilogramů těla ve stokilogramovém krunýři se stane mezihvězdným prachem.
Je něco za temnotou, do které tak často skákal, aby se probudil na studeném stole replikátoru? Kay doufal, že ne. Podle všech zákonů je vinen, ať už říšských nebo vlastních.
Bohové se lidem neposmívají, prostě si jich nevšímají. Je možné se hádat s osudem, odmítat zákony, pohrdat vesmírem. Ovšem dříve nebo později všechno končí právě tak - nekonečnou prázdnotou, studeným lůžkem, paprskem v zádech.
Šel k Bohu, aby mu položil jedinou otázku: Proč? Proč stvořil svět, ve kterém jsou dobro a zlo neoddělitelné, kde není možné prožít den, aniž by člověk někomu ublížil? K čemu je Hranice snů, která zrodí miliardy ještě horších světů? A v čem spočívá spravedlnost, když každý dokáže vystoupit na vrchol pyramidy a stane se věčným vládcem vlastních snů, nelítostným a nedotknutelným jako Grey, který býval prostým důstojníkem endorianského torpédoborce?
Je možné se nebát božího hněvu. Ale není možné se nebát ticha.
Kay zašeptal, možná k sobě, možná k Tommymu, možná k nekonečnému mlčení kolem:
"Pokud nejsem hoden odpovědí, pak ty nejsi hoden otázek. Kde je vina, když je vše dovoleno?"
Svět rotoval kolem, aniž se snížil k odpovědím a výčitkám. Svět zrozený z přání Šegala, milovníka dobrodružství.
"Ale jestli tam přece jen něco bude, určitě se zeptám," pronesl Kay pouhými rty.
Záblesk. Hned vedle, sto metrů od nich. Záplava světla zrozeného roztrženým prostorem. Záře šedivé nicoty, kterou vnikla do vesmíru loď.
Ohromený Kay sledoval, jak k nim směřuje maličká jachta.
3
Pohyb byl obtížný, servomotory už svalům nepomáhaly.
První se dotkl paluby Tommy. Pět minut se dostávali k otevřenému průlezu, ve kterém se nikdo neobjevil. Potom hoch vtáhl Kaye do komory, do gravitačního pole lodě.
Přechodová komora byla prázdná. Syčel stlačený vzduch, který rychle naplnil maličkou místnůstku.
"Pomoz mi to sundat," požádal Kay vkleče. Sto kilogramů zbytečné ochrany ho táhlo k podlaze, Tommy, jehož krunýř ještě nevyčerpal všechny rezervy, začal rozepínat keramické pláty.
S lehkou obavou se Kay nadechl. V pořádku. Chladný a čistý vzduch. Shodil zbytky krunýře, který mu posloužil až do konce. Vstal a rozhlédl se. Obyčejná komora maličké jachty. Průhledná skříň s běžným vakuovým skafandrem a připnutým blasterem. Kay potlačil touhu sáhnout pro zbraň. Buď není nabitá nebo nebude potřebná.
"Prozatím se nesvlékej," doporučil Tommymu. Přistoupil k vnitřním dveřím komory a stiskl kliku.
Dveře se otevřely.
"Rychle! Tak rychleji!" zaslechli.
Kay vyšel z komory.
Jachta byla mnohem menší než jeho starý kutr. Z přechodové komory se vstupovalo přímo na můstek, a hned vedle bylo otevřeným průchodem vidět do nákladového prostoru.
V pilotním křesle, zády ke Kayovi, seděl štíhlý muž v trikotu.
Naprosto neznámý obličej. Buď mladý nebo po aTanu. S úsměvem doslova přilepeným k ústům.
"Dívejte se! Budete svědky!" Pilot ukázal na navigační monitor. Kay pomalu přesunul pohled.
Ideální kurz.
Čas letu - nula. Drift - nula.
Jachta prolétla dva světelné roky během okamžiku.
"Je zapotřebí sepsat protokol," řekl pilot rychle. "Nezbytně. Něco takového se přece nestává, viďte?"
"Nestává."
"Počkejte moment." Pilot vyskočil a kmital v těsném prostoru můstku, občas pohlédl na displej, jako by se obával, že se čísla změní. Otevřel skříňku nad odklopeným stolkem. Povalovaly se v ní integrované obvody, několik knih, plechovky s pivem, papíry. Vyňal několik papírů, propisku a přiskočil ke Kayovi, současně pohlédl udiveně na Tommyho, který právě vstoupil, pořád ještě v krunýři. Podřepl u pultu a položil papír na vypnutý panel planetárních motorů.
"Už! Musíme zvolit patřičné formulace…"
"Moc vám děkujeme," začal Kay. Muž zamával rukama.
"Počkejte, potom…"
Dutch minutu přihlížel, jak muž spěšně píše a občas okusuje nešťastnou propisku. Potom kývl na Tommyho.
"Pojď sem, pomůžu ti při svlékání."
"Jsi plnoletý, hochu?" zeptal se pilot, aniž odtrhl zrak od papíru.
"Pravděpodobně." Tommy zvedl průzor a usedl vedle Kaye, který mu začal odepínat náramenníky.
"To je dobře. Budu mít dva svědky."
Tommy pohlédl nechápavě na Kaye.

"Zaměřil ideální kurz," vysvětlil Kay. "Teď už pokračuj sám."
"Mám pilku," řekl pilot.
"Nač?"
"Vtípek." Muž zvedl hlavu. "Mage Kuzněcoff."
"Kay Dutch."
Kupodivu žádná reakce.
"Kay Dutch a…"
"Tommy."
"Tommy Dutch… správně?"
"Zhruba," vylézal Tommy ze skafandru.
"Přežili jste katastrofu. Co se vám stalo?"
"Vypadli jsme z okna."
Kuzněcoff zamrkal a pohlédl na Dutche.
"Taky vtípek. Mage, máš koňak?"
Pilot si otřel čelo a se zjevnou lítostí odložil papír.
"Jistě. Nejste zraněni?"
"Ne."
"Moment…" Mage zamyšleně obhlédl můstek. "Koňak tu někde bude… ale jen si pomyslete: ideální kurz!"
* * *
Mage Kuzněcoff nebyl profesionálním pilotem. Pracoval v jedné velké bance na Ruhii, ale asi ne jako úředníček, když měl vlastní jachtu a čas na planetární turistiku. Kay nikdy nepokládal lety nad neživými světy za radostný odpočinek, ale teď mu tato zábava zachránila život.
Nevěděl, jestli Mage uvěřil jejich vyprávění o výbuchu kutru, smrti ostatních a podobným blábolům. Postačil pohled na silový krunýř oblečený na vězeňské košili, aby pochopil všechno… nebo skoro všechno.
Kuzněcoff však neřekl nic. Nepochybně patřil k lidem, kteří neuznávají žádnou vládu a pokládají si za čest, když jí mohou škodit. Kay měl pocit, že to bankéře dříve nebo později dostane do velkých nepříjemností, ale nebyl v situaci, ve které se dávají dobré rady.
Projevil maximální vděčnost, nezabil totiž pilota a nepřevzal loď. Ostatně to nebylo třeba - Mage ochotně souhlasil s tím, že je dopraví na Graal, jednu z nejbližších planet Říše. S výrazem spiklence vypočítal kurz, který sice už nebyl ideální, přesto však docela slušný. Jedenáct hodin letu. Kayovi se nepodařilo usnout, místo toho se však dozvěděl mnoho zajímavostí o Ruhii (na které kdysi strávil půl roku veřejně prospěšnými pracemi) a o bankovnictví, kterému nikdy nedůvěřoval.
4
Kay se poprvé dostal na Graal normální cestou. Nikoli sterilním prádlem aTanu, ale z kosmoportu, který měl snad nejnižší úroveň podle standardů platných v Říši.
Byla noc a Mage řídil jachtu podle přístrojů. Šlo mu to dobře, přesto Kay celou dobu toužil převzít řízení. Stříbřitě mrkající obraz planety, prohnaný fotoelektronickým zesilovačem, způsobil, že maličký kosmoport vypadal jako pečlivá maketa nebo dětská hračka.
Tady nebyly gravitátory nuceného přistání, které používají velké linkové lodě. Ty by ani nezvládly přistání na dvou betonových plochách, nepochybné pýše kosmoportu. Na jedné z nich nyní stál starý kontejnerový nosič s podivným názvem "Slavné dny". Nepochybně se jednalo o veteránovu minulost. Druhá byla prázdná, přesto jachtu nasměrovali na "malé pole". Kay nabyl podezření, že kosmoport plní současně úlohu místního letiště. Přistáli mezi lehkými flyery a několika nákladními letadly, pro která se nenašlo místo v hangárech. Několik minut po přistání jedno letadlo rolovalo na ranvej přímo před přídí jachty. Pilot zřejmě udělal úmyslně smyčku, jen aby se pokochal zvláštním hostem.
"Brr!" otřásl se Mage. "Poslyšte, opravdu tady něco máte?"
"Bohužel." Kay už mířil k výstupu. Pohlédl tázavě na Kuzněcoffa, který přikývl.
Vzduch byl vlhký a čistý. Za ta léta se Graal pořád ještě nezmohl na více či méně významný průmysl. Na kosmoportu vládlo ticho, které zanikající hluk startujícího letadla jen zdůraznil.
"Je chladno," poznamenal Mage. "Poslyš, mám tady někde starou bundu, nechceš ji?"
Kay pohlédl na Tommyho a zeptal se:
"Bude mu?"
"Určitě."
Kuzněcoif na minutu zmizel, přehrabával nákladní prostor a nadával. Nakonec se objevil se šedivou bundou a podal ji Tommymu. Kay zatoužil vyjádřit svůj názor na stáří této části garderoby, ale výhrady spolkl.
"Děkuji," řekl Tommy a hodil si bundu na záda. "Stylová!"
"Šedá je pořád módní," potvrdil Mage rozzářeně. "Dutchi, nechceš půjčit nějaké prachy?"
"Není třeba, Mage." Kay se na bankéře usmál. "Takhle rychle zbankrotujete."
"Ále," mávl Kuzněcoff rukou, "ideální kurz je vzpomínka, která stojí za všechny prachy."
"Hodně štěstí. Zdržíte se tady?"
"Jen k natankování."
"Štěstí," opakoval Kay.
Sestoupili po maličkém žebříčku. Začínalo pršet, déšť si zřejmě udělal přestávku jen na dobu jejich přistání. K jachtě přijíždělo auto servisní služby, tady se obsluze z hlediska rychlosti nedalo nic vytknout. Personál byl nepochybně zvědavý, kdo a proč přiletěl na Graal.

"Ty ale vypadáš," řekl Tommy a strčil ruku do kapsy. "Kayi, je tady kreditka, Mage ji určitě zapomněl…"
"Nezapomněl, dal ji tam. Jdeme."
* * *
"Jméno?"
"David Copperfield," odpověděl Kay.
"F nebo v?"
"F."
Šedivý plukovník v obnošené uniformě pečlivě zanesl jméno do registračního počítače.
"A vaše?"
"Oliver Twist," odpověděl za Tommyho Kay.
"Oliver…" Úředník svraštil obočí. Zřejmě ho zmátla nějaká dávná vzpomínka. "Omlouvám se, ale můžu vidět vaše doklady?"
"Ne."
"Proč?"
"Jsme vyznavači kultu anonymistů. Naše víra nám zakazuje fotografování. Nemáme doklady."
Úředník zaváhal.
"Dokonce i naše jména jsou vypůjčená ze starých knih. Nepochybně jste četl klasický román středověkého spisovatele Marka Twaina o dobrodružstvích dvou věrných kamarádů?"
"A… ano."
"Odtud máme svá jména - Copperfield a Twist."
Uklidněný úředník přikývl.
"V jaké záležitosti?"
"Turistika. Cestujeme po Galaxii stopem."
"Srdečně vítáme na Graalu." Úředník stiskl tlačítko a dveře registrační místnosti se otevřely. "Doufám, že se vám bude u nás líbit."
"Nepochybně."
Prošli do čekárny, podle očekávání prázdné. Výklady bezcelních obchůdků svítily jen matně, nabízely široký sortiment zboží, na které ve větší části Říše už napůl zapomněli. Skoro za každým sklem ztuhly s napřaženými manipulátory jednoduché prodejní automaty. Lidská práce se tady už stala nerentabilní, což je drobný příznak "civilizované" planety. Žádní prodavači, žádní kupující. Jen ve vzdáleném rohu hrstka lidí, kteří buď čekali na letadlo nebo se jednalo o bezdomovce, kteří tady trávili deštivou noc, zvědavě pohlížela směrem k nečekaným příchozím.
Kay se zastavil a ohlédl.
"Nechceš se převléknout?" zeptal se Tommy.
"Ne… ale vlastně máš pravdu."
Kay prošel kolem několika vitrín, což vyvolalo v automatech záchvěvy života. Zapnulo se reklamní panneau, začala hrát hudba, nad detektorem kreditních karet se rozsvítilo zelené světlo.
Kay se zastavil u vitríny, za kterou s knihou v ruce seděla mladičká dívenka. Přestala čísl a usmála se.
"Upozorňuji, že jsme tady dražší než v automatizované prodejně."
"Vím. Potřebuji pořádný plášť."
Dívka pohlédla zamyšleně do své výlohy.
"Asi se vám nebude líbit to, čemu říkáme ‚galaktická móda'. Vezmete si tento?"
Kay si přehodil přes ramena tenký béžový plášť prostého střihu a pohlédl tázavě na dívku.
"Celkem ujde, ale je trochu velký. Hned se podívám…"
"Není třeba. Prodáváte zbraně?"
Dívka mlčela a zkoumavě si ho prohlížela. Potom přenesla pohled na Tommyho.
"Nemáme licenci."
"Na to jsem se neptal."
"Můžu vám přenechat svůj eskort."
Kay se tiše zasmál. Při pohledu na zmatený výraz dodal:
"Jsem na tu hračku zatížen. Děkuji. Beru."
Kreditka, kterou Mage Kuzněcoff zapomněl v kapse bundy, na zaplacení stačila.
Dívka vyňala z tašky eskort a ukázala přes sklo, že indikátor nabití je na maximu, vyňala zásobník, zabalila ho i s pistolí do papíru a podala ho Kayovi.
"Děkuji," řekl Kay a strčil si balíček do podpaždí. "Jdeme, Tommy."
V zaskleném vestibulu, posledním světle před deštivou tmou, to páchlo levnými drogami. Tři mladíci, kteří kouřili před otevřenými dveřmi, při pohledu na příchozí zmlkli.
Dutch zvolna zapnul plášť, rozvinul balíček, nabil eskort a zastrčil ho do kapsy.
"Viděl jsi, jak vře déšť v laserovém paprsku? Hezký pohled."
Vyšli ven. Kay položil chlapci ruku na rameno a tiše se zasmál.
"Co je?"
"Vzpomínáš si, jak jsem tě našel na Cailisu? Podobná noc."
"Idiote." Tommy se zastavil a natáhl si kapuci. "Málem jsem umřel strachem."
"To nic, držel jsi se bezvadně." Kay se ohlédl a strčil ruce do kapsy pláště. Připomínal dravce hledajícího kořist. "To není náhoda, Tommy. Svět nezná shodu okolností. Po nalezení ideálního kurzu tomu věřím."

"O čem to mluvíš?"
"Noc, Tommy. Noc a déšť. Ukradneme flyer?"
"Ne, pokračujeme ve vodoléčbě," odpověděl mladík skoro zlostně. Kráčeli po mokrém asfaltu podél skleněné stěny kosmoportu.
"Z nějakého důvodu mi připadá, že teď už bude všechno v pořádku," pokračoval Kay. "Ze dokážu položit otázku bez ohledu na to, jaká bude odpověď."
"Odkud ten optimismus?"
"Hádej třikrát."
"Noc a déšť?"
Nad plochou pro flyery světélkovalo slabé silové pole -další důkaz rozvoje planety. Proudy deště, jiskřící ve světle luceren, se ohýbaly podél kupole a padaly na zem. Skrz mihotavý závěs lidská postava, sedící na půl metru vysoké betonové zídce, vypadala jako neživá, nakreslená.
"Noc a déšť," opakoval Kay jako ozvěna, když procházel clonou kapek.
* * *
Artur Curtis zvedl pohled od displeje elektronické hry, kterou měl položenou na kolenou. Usmál se plaše a nesměle jako provinilé dítě.
"Kdybys tak věděl, Kayi, jak se mi tento věk hnusí." Kay Dutch, který děti nenáviděl, přikývl a přistoupil k ohradě.
"Chytíš mě?"
"Copak jsem tě někdy pustil?"
Artur seskočil a přitiskl tvář k jeho hrudi.
"Plač, jestli chceš," zašeptal Kay.
Curtis junior zavrtěl hlavou. Odpověděl stejně tiše, aby ho neuslyšel Tommy, který stál nehybně dva kroky od nich:
"Nepouštěj mě, nebo se zblázním. Opravdu."
5
Tommy pil čaj a polykal bonbony s onou věcnou lhostejností, kterou žádné dítě nedokáže. Kaye a Artura však teď jídlo nezajímalo.
Seděli na pohovce, která zabírala celou stěnu maličkého pokoje prázdného hotelu na kosmoportu. Artur skrčil nohy pod sebe, Kay seděl obrácen k němu. Tommy poslouchal jejich rozhovor, ale nezasahoval do něho.
Ti dva si měli hodně co povídat.
"Přesto jsem doufal, že se bez toho obejdu." Artur měl hořký pohled. "Nepochyboval jsem, že vás najdu."
"Proč?"
"Jdeš na Graal. Už jednou jsi došel, ať se dělo cokoli, takže jsi musel dojít i po druhé."
Kay na tento argument jen zavrtěl hlavou.
"Když člověk spadne do proudu událostí, které hýbou vesmírem, není pro náhodu místo."
"Já jsem spadl?"
"Ty. Já. Tommy."
Když mladík uslyšel své jméno, usmál se a nalil si nový šálek.
"Budiž. Dejme tomu." Kay pohlédl s obavou na Tommyho. "V tom případě to přestaň tak prožívat. Zase máš přechodné nepohodlí, ovšem z vůle osudu."
"I osud se dokáže mstít."
"Za co?"
"Za Muhammadi."
Kay mu přejel rukou po obličeji, jako by chtěl setřít pavučinu.
"Zapomeň."
"Jak? Našel jsem ji, abych se pomstil, a nedokázal jsem ji zabít. To…"
"Mlč." Kay mu dlaní zakryl ústa. "Konec. Téma uzavřeno."
"Kayi, aTan léčí jen tělo." Tommy poprvé zasáhl do rozhovoru. "Na duši nestačí."
Artur pohlédl na Tommyho a řekl vážně:
"Díky, bratře."
"Duší se budeme zabývat my, pokud bude třeba." Kay položil Arturovi ruku na rameno. "Snad to už pro dnešek stačí. Jsou tři hodiny v noci. Rád bych se trošku prospal."
"Já také," přikývl Artur. "Čekal jsem na vás celý den a spal jen dvě hodiny."
"Zajímá mě, jak probíhal tvůj aTan," nepřestával Tommy.
"Jako obyčejně." Artur mluvil docela klidně. "Syn endorianského obchodníka Artur Ovald se opět objevil na světě. Nestačil jsem si ve smlouvě s aTanem změnit jméno a Curtisovi seniorovi je všechno jedno."
Kay vstal. "S vaším dovolením se odeberu do postele. A vy si můžete povídat třeba až do rána."
Usnul rychle, při tichém hovoru v sousedním pokoji. Mluvil hlavně Tommy, což Kaye potěšilo.
* * *
Tři hodiny spánku je pro odpočinek málo, ale na omezení únavy postačí. Kay tiše prošel pokojem, kde v objetí spali hoši. Osprchoval se studenou vodou, vrátil se a chviličku postál s pohledem upřeným na Artura.
Oteklá víčka - upomínka na noční pláč, který Dutch neslyšel.
Prsty zaťaté do polštáře.
Bolest a strach.
…aTan léčí jen tělo.

Kay přistoupil k informačnímu terminálu a zapnul hotelovou síť. Byla jednoduchá a nepříliš přátelská pro turistu neobeznámeného s Graalem, ale už za půl hodiny Dutch vstoupil do archivu ústřední nemocnice planety. Za dalších šest minut pronikl k souborům domu pečovatelské služby církve Společné vůle.
Potom Kay došel k pohovce a zatřásl Curtisem.
"Co je?" zabrumlal Tommy.
"Vstávej. Musíš se oholit." Kay ho vytáhl z lůžka. "Pohyb."
"A proč mám vstávat já?" otevřel Artur jedno oko.
"Aby sis umyl uši. Rychle. Návštěvy nevyléčitelně nemocných jsou dopoledne, a ještě musíme najmout auto."
"Jakých nemocných?"
"Nevyléčitelných." Hned po Tommym vytáhl Kay z lůžka Artura, odvedl ho k monitoru a usadil do křesla.
Artur Curtis očima otevřenýma dokořán zíral na fotografii Isabely Kal.
* * *
"Víš to určitě?" zeptal se zjevně nervózní Tommy. Kay se na něho povzbudivě usmál.
"Ano. A ty?"
"Kdepak. Neměl jsem potěšení se s ní seznámit a ani po tom netoužím."
"V tom případě na nás počkej."
"Kayi!" pohlédl na něho prosebně Tommy. "Slituj se nad Arturem! Je to surovost!"
"Doba slitování skončila dávno před naším narozením, Tommy."
Dutch vystoupil ze džípu. Historie se opakuje, opět nemohou najmout flyer a opět musí projít Zlou zemí pěšky.
Ale ještě předtím, ať už je čeká Bůh, dábel nebo léčka SIB, musí Kay zavést Artura na setkání s minulostí.
S minulostí uzavřenou v této velké budově, připomínající pevnosti planety Terry.
Mladík už stál před masivní kamennou bránou. Vypadal tak maličký a bezbranný před onou masou šedé žuly, že se Kayovi sevřelo srdce.
Dost. To všechno je bezdůvodná sentimentalita.
Arturu Curtisovi je dvanáct let.
A nevinný je asi tak stejně jako Kay.
Přesto Dutch ještě postál několik sekund s pohledem upřeným na dětskou figurku, než přistoupil k Arturovi.
"Je čas…"
Každý má tolik let, kolik má. Ty jsi nikdy nebyl dítětem a Artur ještě nedospěl.
Mírně udivená žena v bílém plášti milosrdné sestry jim napsala propustku. Nikomu se nebránilo v návštěvách -církev pokládá každý kontakt za dobrý. Přesto se zeptala:
"Čím je ta žena pro chlapce?"
"Ničím. Ale napřed se musíme o tom ujistit," odpověděl zdvořile Kay.
Na Graalu jméno Kal neznali. Prostě oživená šílená žena, u které selhal veškerý lékařský arzenál, protože "aTan" chrání svá tajemství. Kal vedli v dokumentech domu pečovatelské služby pod hezkým ruským jménem Ljuba.
Kay v duchu uznal, že je v tom jistá, i když zvrácená logika.
Když došli k místnosti, jejíž číslo měli na propustce, Kay pocítil, jak se Artur, který se k němu tiskl, celý třese.
"Kayi!"
Pohlédl na hocha.
"Nemůžu! Nechci!"
"Nebýt mechanistky, nevedl bych tě sem. Pojď!"
Kay postrčil Artura a vstoupili do sálu. Ošetřovatelka, která seděla v rohu místnosti, jim zdvořile pokynula hlavou.
Viděla už nejrůznější návštěvníky, od těch, kteří si chtěli pytlíkem ovoce vykoupit své smrtelné hříchy, až k těm, kteří s lačnou zvědavostí pozorovali přicházející smrt.
Dnešní návštěvníci do obvyklých kategorií nespadali.
"Poznáváš?" zeptal se Kay.
Artur několik sekund prohlížel obličeje přítomných žen. V místnosti jich bylo šest. Pečlivě oblečené, umyté, učesané, seděly před televizní obrazovkou, na které animovaní zajíci honili v lese animovaného vlka.
Najednou jeho prsty stiskly Kayovu ruku.
"Hned ne, viď?" zeptal se Kay. "To je první poučení, chlapče. Rysy minulosti se setřely. Ihned je poznáme jen ve snu."
Přistoupil k Isabele Kal, která seděla nehybně v křesle, a přitáhl k ní Artura. Kal nezměnila výraz. S dětskou zvědavostí pokračovala ve sledování figurek pobíhajících na obrazovce.
"Kal, to jsem já," řekl nepříliš hlasitě Kay. "A tady je Artur Curtis. Poznáváš nás?"
Kal dále zírala na obrazovku.
"Druhé poučení," pokračoval nelítostně Kay. "Minulost je neškodná, ale když se hodně vynasnažíme, můžeme ji oživit. Dát jí nové tělo a novou duši."
Uchopil Isabelu za ruku - pořád jemnou a štíhlou, nedotčenou oněmi čtyřmi léty.
A touto rukou pohladil Arturovu tvář.
Hoch vykřikl.
Ještě jeden dotyk.
Tentokrát Artur mlčel.
"Třetí poučení: minulost nás může uhodit, pokud si to budeme přát. A můžeme si zvyknout na bolest, dokonce si ji oblíbit."
Dutch vstal a zakryl tělem obrazovku. Žena se nepohnula.

"Čtvrté poučení, nejdůležitější. Minulost je mrtvá, neexistuje. Jsme schopní ji zabít navždy nebo se od ní odvrátit, případně vdechnout život do mrtvoly. Co si zvolíš, chlapče?"
Zneklidněná ošetřovatelka odložila nedopletený šál a šla k nim.
"Co si vybereš?"
"Odchod," zvedl Artur oči ke Kayovi.
"Určitě?"
Hoch mlčky přikývl.
"Jmenovala se Isabela Kal," sdělil Kay ošetřovatelce. Vyšli ze sálu. Artur pomalu přistoupil k úzkému oknu a pohlédl na džíp, zaparkovaný u plotu.
"Minulosti je možné vrátit jména. Je možné na ni vzpomínat. Ale neoživovat mrtvé."
"Kayi," Artur se narovnal, "co kdybych odpověděl jinak?"
"Stejně bych o tebe bojoval."
"Proč? Já jsem také minulost. Zombie."
"Jsi živý, Arture. Už nikdy tě nevydám smrti."
"Kayi, proč sis mě zamiloval?"
Dutche napadlo, že na tuto otázku nikdo nikdy nezná odpověď - lidé ani mimozemšťané, muži ani ženy, dospělí ani děti. Přesto odpověděl, protože ticho a mlčení jsou také součástí minulosti.
"Protože jsi mě naučil milovat."
"Půjdeme?" zeptal se Artur po pauze.
"Půjdeme."
Rychle sestoupili po schodišti. Už nemluvili, nebylo třeba.
Minulost může umírat i bez nich.
6
Bývaly doby, kdy status Gorry dokázal Greye rozběsnit. Planeta, kterou téměř oficiálně řídí Rodina, se mu jevila jako plivnutí do tváře moci a práva - do jeho tváře. Třikrát se pokusil "vyčistit" Říši od mafie a třikrát se obrodila. Jako endorianský písečný pavouk rozsekaný na kousky se změní v deset pavoučků, tak se Rodina pod údery SIB rozpadala na planetární bandy a uskupení. A za nějakou dobu vzniklo centrum, které je všechny sjednotilo. Grey si často kladl otázku, proč je tak obtížné uchovat Říši před rozpadnutím, proč je nemožné vykořenit zlo?
Nyní už Grey s písečným pavoukem nebojoval. Rodina vedla své kšefty na hranici zákona i za ní. Drogy, které nejsou na seznamu povolených léků, porno zahrnující i nezletilé a mimozemšťany, nájemné vraždy a podezřelé atrakce typu "Sám doma s vrahem". Občas Rodina neměla nic proti tomu, aby se zabývala legální činností, jako je prodej planet, obchodování se zbraněmi hromadného ničení nebo průmyslová špionáž.
Ovšem znala, vlastně naučila se znát své místo. V jejím zájmu byla stabilita světů Říše, aby nevyschl pramen lidí toužících po zakázaných potěšeních. Lepší je tiché nahrazování zastarávajících zbraní než všechno ničící občanská válka. Zatímco říšskými zákony omezená SIB se snažila přivést k moci na Incediosu umírněné politiky, Rodina potlačila občanskou válku během dvou měsíců. Rychle a efektivně: sérií teroristických činů a mohutným přílivem peněz, které už začaly přinášet zisk.
Gorra je sídlem hlavy pavouka. Císař se stýká s Matkou Rodiny častěji než jednou měsíčně. Ovšem vždycky, když Grey vstoupí na schůdky člunu, pocítí hořkost při pohledu na stárnoucí ženu, která stojí vedle lorda kancléře Gorry. Zatraceně… Odvolat vládce planety je mnohem jednodušší.
Přijal květiny, z Terry i místní endemity, od děvčátek, která k němu přiběhla. Byla hezoučká a podobala se Laře, zřejmě tady chtěli císaře potěšit.
"Měla byste být ve škole," řekl jim Grey cestou k lordu kancléři.
Teprve v polovině cesty si císař uvědomil, že zapomněl na jednu maličkost.
Zapomněl se poklonit zemi.
V hrobovém tichu došel Grey k lordu kancléři, jehož výraz zahrnoval celou paletu pocitů, od strachu až po úžas.
"Rozhodl jsem se změnit rituál," prohlásil císař. Cítil se nesmírně starý. Chodící pomník.
"Co dělá vaše zdraví?" otázala se matka Rodiny. S určitou námahou si Grey připomněl její jméno a původ. Lika Seykerová, z Druhé planety Shedary. Stejně jako Kay Dutch, který se ho pokusil zabít…
To už nebylo důležité… ale naopak, velice výhodné.
"Děkuji, docela dobře." Grey se otočil k lordu kancléři. "Můžete ukončit toto divadýlko? Za pár minut sem přiletí van Curtis, toho můžete oficiálně uvítat. A vy, Seykerová, mě navštivte za dvě hodiny. Máte tady nějakou oficiální funkci?"
"Jsem ministrem kultury," sdělila Matka Rodiny.
"Výborně. Takže se umíte podepsat."
* * *
Curtis van Curtis nestál o slavnostní uvítání o nic víc než císař. Když průvod projížděl horským údolím kolem nádherných pseudokřišťálových drúz, jednoho ze šesti divů Galaxie, ani neotočil hlavu.
Od doby Velké války se Curtis van Curtis ještě nikdy tak nebál.
Rezidence lorda kancléře s propůjčeným statutem císařského paláce stála v centru hlavního města. Zrcadlovými stěnami, zprohýbanými do ostrých úhlů, rezidence napodobovala symboly Gorry.
Curtis byl připraven na dlouhé čekání, které vždy předcházelo jeho setkání s císařem. Když mu oznámili, že ho císař přijme neprodleně, jeho strach jen zesílil. Když procházel řadami sálů, jejichž jedna stěna byla vždy skleněná, Curtis nahmatal jazykem maličkou kapsli, přilepenou k dásni. Jediný jed, který neumí zlikvidovat symbiotické bakterie, díra v krunýři, kterou tam ponechal pro podobné případy, protože neovládl techniku jeng. Její postup na pomezí života a

smrti, násilí vůči vlastnímu tělu i duši, nezbytná podmínka tréninku - byla pro něho nepřijatelná.
Císař nebyl sám. V pozoru za ním stál holografický fantom, obraz urostlého muže v uniformě komandéra. Fantom pomrkával, občas měnil barvy, pohyby přestávaly být plynulé, spojení bylo zřejmě z velké dálky a k tomuto účelu málo vhodnou vojenskou aparaturou.
"Chyť ho živého," pronesl císař unaveně. "A…," pohlédl na Curtise, "ty dva také. Určitě živé. To je rozkaz. Potom se spoj s palácem."
Komandér přikývl:
"Provedu, císaři. Eskadra pročesává vesmír. Šance však není velká. Mě našli skoro zázrakem. Zločinci buď zemřeli nebo je naložila jiná loď."
"Co navrhuješ?"
"Vezmu si jeden křižník, výsadkový transportér a zaletím na Graal. Směřovali tam, císaři."
"Ano… zaleť, Šegale. A nezapomeň - živé!"
Obraz komandéra zmizel. Grey Curtisovi pokynul, aby usedl. Sám padl do křesla, které stálo u stěny. Možná to byla náhoda, ale Curtis mu nyní neviděl do obličeje.
"Co vás spojuje s Graalem, Curtisi?"
Majitel "aTanu" se dotkl jazykem maličké kapsle. To mu dodalo odvahy.
"Je tam zdroj mé síly, Greyi."
"A přesněji?"
"Bůh."
Císař mlčel velice dlouho, a když posléze promluvil, v jeho hlase zazněla zvědavost.
"Takže všechno, co vypověděl Kay při výslechu, je pravda? Získal jsi přístup k božským možnostem… A zhotovil Hranici snů, abys rozkotal Říši?"
"Ano."
"A Dutch se mě snažil zabít jen proto, aby tě zadržel?"
"Ano."
"Kdo je v takovém případě zločinec a kdo se odhodlal zemřít pro Říši?"
"Nevím, císaři. Ale Dutch je vrah. Přímo maniak."
"Je mnoho míst na světě, Curtisi, kam vrahové patří. A ty nevypadáš pobouřeně ani rozpačitě."
"Věděl jsem, nač se budete ptát. Vím, že víte všechno."
"Zajímavé… aha, těm dvěma se podařilo uprchnout z Lemakova torpédoborce… budiž mu věčná sláva. Zdá se, že tajemství aTanu není střežené moc přísně."
"Císaři, nikdo neprověřil jejich paměť. Byli příliš vzrušení a povídaví. Ke mně se dostalo jen jejich vyprávění."
"Zbavuji tě onoho obvinění." Grey se suše zasmál. "Smí se císař zeptat svého věrného sluhy, proč se jeho syn nabídl pomáhat Lemakovi?"
"Na mou radu. Aby zabil Kaye." Curtis už překročil práh strachu a zůstala jen bezbřehá prázdnota. "Dutch neměl právo prozradit pravdu."
"Takže jsi vinen spiknutím proti císaři?"
"Ano."
"Stal jsi se odvážným, Curtisi. Smím vědět proč?"
"Už nemám co ztratit, Greyi." Curtis s námahou odtrhl pohled od tmavé siluety a pohlédl na bílá oblaka nad ní. "Hranice snů nevzbudila zájem. Mí analytici se domnívají, že se nejedná o dočasnou situaci, ale stabilní názor veřejnosti."
"Sny jsou cestou bez návratu, Curtisi."
"Ano. Každý zná někoho, kdo prošel aTanem, všichni věří v nesmrtelnost. Hranice snů je pro ty, kteří nevěří už ničemu. Z Říše odchází jen póvl. Zvítězil jsi."
"Opravdu?"
"Zvítězil," opakoval Curtis. "Jen bych rád věděl, odkud jsi přišel. Jaký byl svět, ve kterém jsi využil svou Hranici snů?"
"Mýlíš se stejně jako Dutch. Nedostal jsem žádnou Hranici snů."
"Nikdo neví nic o tvém původu, a vím, že dokumenty…"
"Narodil jsem se na Endorii. Jistě, smrt mé rodiny při vpádu Alkari je lež. Mí rodiče byli narkomani, které zastřelili při pokusu o loupež. Do floty jsem vstoupil pod cizím jménem. A potom… císař nemůže mít takové rodiče."
Grey se odmlčel.
"Vylezl jsem z lejna, Curtisi. Ale bylo to naše lejno."
Curtis oněměl.
"Nemám důvod ti lhát," řekl císař tiše. "Víš, mohli jsme se spřátelit, kdyby všechno proběhlo jinak. Ale já jsem měl moc, kdežto ty nesmrtelnost a nesmyslné přesvědčení, že jsem vítězem předchozího závodu… tvým nedotknutelným konkurentem."
"Císaři, kdo tedy…"
"Nevím, Curtisi, a nikdy se to nedozvíme. Možná už umřel, možná teď vychutnává plody tvého aTanu. Nevím. Kdyby se mu zachtělo, stal by se císařem. Ale zřejmě všichni nemají stejné sny."
"Císaři…"
"Provinil jsi se spiknutím. Tvůj syn pomohl uprchnout zločincům… z nichž jeden je rovněž tvým synem. Není to příliš mnoho potíží od členů Curtisova rodu, kteří si jsou tak podobní?"
"Nemám syna," prohlásil Curtis.
"To není špatný začátek. Pokračuj. Co znamená drobný přestupek proti zradě?"

"Parlament Terry akceptoval mou žádost na zrušení příbuzenství. Odmítl jsem Arturovi obnovit aTan, přesto ožil na Graalu. Tam ho hledejte, císaři." Curtis si olízl suché rty. "Já… jsem vám věrný, císaři."
"Tak přece jen jsi zbabělec." V císařově hlase znělo zhnusení. "A když se rozhodnu podrobit ho mnohonásobné smrti?"
"Bude vzkříšen tolikrát, kolikrát bude třeba."
Císař Grey skryl obličej do dlaní a tlumeně pronesl:
"Víš, Kay Dutch mi prokázal ohromnou službu. Jeho lámání mé psychiky neuspělo, také si myslel, že jsem přišel z jiné reality. Ale zato jsem pochopil, jak jsem starý… a jak dlouho už chodím v kruhu. Ani tobě by neuškodilo provětrat šedé buňky, Curtisi."
"Jak si císař přeje."
"Nebýt Arturova chování, myslel bych si, že máte zbabělost v genech. Výborně. Potřebuji tě, Curtisi."
Vládce života a smrti se víc divil než radoval.
"Měním závěť, Curtisi. Budeš svědkem, jedním ze tří nezbytných svědků."
Curtis přikývl, v očích mu však zůstala nevyslovená otázka.
"Potom odejdeš," řekl Grey. "Jsi nesmrtelnost. Nevím, jestli je dobrá nebo špatná. Ale nebudu hledat za tebe nástupce."
7
Poručík osobní stráže vstoupil rychle a tiše. Přivolání mohlo být neúmyslné, dřímající císař mohl zmáčknout tlačítko náhodou.
"Pojď sem." Greyův hlas se ozval z hlubokého křesla, které stálo u okna. Císař pohlížel na západ slunce. Jeho výraz připadal poručíkovi hodně klidný, přímo neuvěřitelně klidný.
"Jsi hodný hoch," pronesl tiše Grey. Poručík zúžil oči, příliš dobře věděl, že v Greyových ústech může být takový výrok dvojznačný. "Čím je pro tebe císař, hochu?"
"Standartou Říše. Symbolem."
"Správně. Na Tauri jsi mi pomohl, máš postřeh. Víš, že jsem dnes změnil závěť?"
"Ano, císaři."
"Svědky jsem si nezvolil náhodně. Vládce života a smrti Curtis, patriarcha, občanka Seykerová. Mají moc i kapitál. Splní mou vůli. A ty… kolik ti vlastně je?"
"Dvaačtyřicet, císaři."
"Slušná kariéra. Pověz mi, ale poctivě, kdo tě protěžoval?"
"Nikdo, císaři."
"Nelži. Odkud jsi?"
"Z Chaaranu."
Grey zvedl hlavu. Takový údiv byl u něho vzácný.
"V dokladech je uveden Incedios. Ale nechci vám lhát, císaři."
"Jak jsi přežil?"
"Měl jsem štěstí. Lodě Jacksonova fondu hledaly ty, kteří se zachránili, a našly nás."
"Jak jsi přežil?"
"Všichni neplnili rozkazy, císaři. Byl jsem dítě. Drželi nás ve škole skoro tři hodiny. Potom řekli, že nás pustí domů. Šel jsem… Byla noc. Zdálo se mi, že něco slyším a otočil jsem se. Jeden z těch, co nás posílal domů, stál za mnou s puškou a mířil na mě."
Poručík se odmlčel a Grey ho kývnutím hlavy pobídl.
"Řekl jsem mu něco jako ‚Není třeba!' Všechno jsem pochopil a už ničemu nevěřil. A pomočil jsem se. Měl smrt v očích, ten muž s puškou. Ale pořád nestřílel. Ten, co mě vedl, s mírným obličejem a hodnýma očima, mě chytil za ramena a zvolal: ‚Zabij to štěně!'"
Poručík se znovu odmlčel.
"A přece tě pustil? Ten s puškou?"
"Ano. Pustil, ale napřed zastřelil toho, který mě držel. Zeptal se, jak se jmenuji, přikázal mi čekat a šel do školy."
"Promiň, ale jak se jmenuješ?"
"Jake."
"Vyprávěj dál, Jake. Chci pochopit."
"Potom se už nedělo nic zajímavého, císaři. Utekl jsem, ale doma nikdo nebyl. Vrátil jsem se do školy, protože jsem neměl kam jít. Ukázalo se, že ten muž postřílel všechny vojáky. Poručil, abychom se drželi spolu, schovali se, neztráceli naději, a nikdy nikomu neprozradili, odkud jsme a jak jsme se zachránili. Potom odešel. Nevím, jak ostatní, ale já jsem mlčel. Ale rád bych ho zase uviděl, i když je to hloupé, ale jen proto, abych mu řekl, že jsem mlčel."
"Chlapče, Jake…" Nesmrtelný císař hovořil stěží slyšitelně. "Proč jsi mě nezabil? Jsi z Chaaranu… který jsem zničil."
Poručík pohlédl na císaře: otylé tělo v prostorném křesle.
"Chtěl jsem. Vstoupil jsem kvůli tomu do SIB. A šel přes mrtvoly, abych pronikl do vaší ochranky."
"No a?"
"Člověka je možné nenávidět, císaři. Člověka, ale ne symbol. Nikdy jsem vás neviděl šťastného. Nesete v sobě jed, po celý život. Možná je to odplata za Chaaran."
"Za Chaaran, za Shedaru, za to, že jsem na vrcholu…" Císař ztěžka vstal. "Máš postřeh. Jsi pašák. Udělej svému symbolu poslední službu: odveď ho z paláce. Tak, aby si toho nikdo nevšiml - nepřátelé ani přátelé."
Poručík mlčel.

"Vím, že to dokážeš. A neboj se, neutíkám před odplatou, tak jednoduché to není. Pomoz mi, Jake."
"Říše potřebuje standartu."
"Standarta bude. Podstata není v barvě standarty, hochu… ale v tom, aby byla. Až mé místo zaujme někdo jiný, pověz mu svůj příběh. Pochopí tě. A pověz mu, že tě doporučuji… v nejlepším smyslu toho slova."
"Kdo tomu uvěří, císaři?"
"On uvěří."
* * *
Nad Graalem třikrát pukla obloha. Křižník, schopný změnit celou planetu v hromadu mrtvých balvanů, velká výsadková loď, která by takovou operaci zvládla mnohem decentněji, a štábní torpédoborec dogarského uskupení, ti všichni přešli na oběžnou dráhu.
Vjačeslav Šegal, který stál u operačního monitoru, pokynul veliteli výsadkářů.
"Zahajte blokádu zóny. Ale bez překročení hranic."
"A pokud už jsou v zóně?"
"Pak to bude můj problém."
8
Kay pozoroval padající hvězdy. Jak je obvyklé, vycházely z jednoho místa noční oblohy, a jak není obvyklé, vytvářely kopuli z jiskřivých čar nad Zlou zemí, vyznačovaly její hranice.
Kay se opíral o kapotu džípu a počítal padající hvězdy. Tři vlny, přibližně stovka ohnivých vzplanutí. V každé Kay znal přesný počet a dokázal by vyslovit dokonalou astronomickou prognózu. Velký výsadkový transportér vystřelí najednou sto jedenáct bojových kapslí. Přesně tolik jich totiž má každá paluba, kterých je na transportéru devět.
Pohlédl na Artura, který spal na rozložených sedadlech džípu. V nepatrném svitu palubní desky vypadal jeho obličej klidně, dokonce spokojeně. Potom zachytil pohled Tommyho, který nespal. Mladík opatrně pootevřel dveře a vystoupil z auta.
Obloha vzplanula čtvrtou vlnou. Tommy zvedl oči a Kay byl zvědav, jestli padne zbytečná otázka.
"Vzbudíme Artiho?"
Otázka byla dobrá, Kay ji chviličku promýšlel.
"Není třeba. Vidíš, že všechny opisují obvod Zlé země. Vědí, že nemá smysl se tam drát."
"Kolik jich je?"
"Devět set devadesát devět. Úplně nás zablokují."
"Ale v transportéru…"
"Tisíc kapslí. Velitelská šla zřejmě jako první, ale tu jsem nezahlédl."
"Je to vážné?"
Kay odpověděl bez rozmýšlení:
"Ano. Obávám se, že ano. Nás chrání Zlá země, ale kdysi zde byla Isabela Kal."
Současně pohlédli na Artura a zmlkli. Muž a mladík pod jiskřícími záblesky oblohy. Kay Dutch, putující k Bohu, aby mu položil jednu otázku, plácl Tommyho do zad:
"Dopadne to dobře, hochu. Kolem nás je Zlá země. Stala se jí náhodou, jen proto, že Curtise van Curtise i tebe svíral strach. Curtis potřeboval strážce svého bohatství, nepřístupnou bariéru, která by chránila Práh. Takže bariéra vznikla. Teď nás zachrání… alespoň doufám."
Obloha vzplanula naposledy.
"Kdyby se něco stalo, uteč. Jasné?"
Tommy mu pohlédl zpříma do očí jako rovnocenný partner.
"Poskytl jsi mi svobodu při rozhodování, Kayi. Nevrátím ti ji."
"Svobodu nejde dát, jen jsem tě naučil ji vidět." Kay se tiše zasmál a znovu poplácal Tommyho. "Tady, tady je všechno. Zlá země i rajské zahrady, zrada i ušlechtilost, smrt i láska. Nemusíš mi nic dokazovat, vím, že všechno je v tobě a ve mně. Takže odejdi, když ti bude těžko. Za Artiho zatím rozhoduji já. Ovšem ty máš právo volit sám."
V Tommyho úsměvu byla hořkost.
"Dobře. Ale co kdybychom vzbudili Artura a jeli dál? A tvou radu promyslím."
* * *
Komandér Šegal vnímal Dveře. Tam za úzkou stužkou střechy, v nenápadných skalách, je hranice světů.
Tam čeká Bůh.
Nepociťoval strach ani úzkost. Těch se zbavil už dávno, když vstoupil do tohoto světa přes svůj Práh a svými Dveřmi. Hranice snů ho neoklamala, bohové nepochybně neumějí lhát. Vše bylo takové, jak mělo být, dokud se mu Curtis a Kay nepostavili do cesty.
Vjačeslav se ohlédl na stříbrnou výsadkovou kapsli. Přistál uprostřed Zlé země, Curtisova ochranná zóna mu v tom nemohla zabránit, protože byl stvořitelem tohoto světa. Deset tun pancířů a zbraní, jeho vlastní bariéra pro Kaye Dutche, byly v zóně Prahu. Šegal však nehodlal těžkou výzbroj použít.
Svého soupeře se nebál.
Přesto mu Kay připadal jako mnohem větší problém než Curtis. Činy majitele "aTanu" byly pochopitelné a bylo možné je vysvětlit.
Dutch je jiný. S úporností fanatika se snažil zničit císaře, a nyní se stejně úporně dere ke Dveřím. Šegal už dlouho takové protivníky neměl, takže lov na Kaye byl báječným dobrodružstvím.
Ale teď ho už musí ukončit.
Navždy.

A potom zahnat Curtisova štěňata (co jsou vlastně zač, dvojčata nebo klony?) na Terru a vybrat vhodného nástupce van Curtise.
Šegal seděl opřený zády o zakrslý strom a pohlížel na Práh, kterým kdysi dávno prošel, a kterým nikdy nehodlá projít znovu.
Potom vstal, aby rozdělal oheň.
* * *
Cestu dobře znali. Dokonce i džíp uvízl ve stejné vzdálenosti od Prahu jako poprvé. Kay se občas chtěl otočit, aby se přesvědčil, že ho následují dva stejní hoši, původní Artur a Tommy.
Ještě víc toužil pohlédnout dopředu, aby zjistil, jestli na ně někdo čeká, nebo přesněji, kdo na ně čeká.
K Prahu došli navečer. Říčka, nízké křoví a… plameny táboráku.
Kay stanul. Pocítil, jak vedle něj ztuhli Tommy a Artur, jeho malé komando.
"To bude otec," řekl Artur.
Dutch neřekl, že by to byla nejlepší z možných variant. Dotkl se jeho dlaně uklidňujícím pohybem a vykročil.
Vjačeslav Šegal na uvítanou vstal. Oba muži na sebe pohlíželi, odděleni plameny táboráku.
"Jsi opravdu dobrý," řekl Šegal. "Ale stejně jsi prohrál."
"Proč jsi to stvořil?" zeptal se Kay, jako kdyby jeho slova neslyšel.
"Už jsem ti to řekl, Kayi. Jsi hlupák. Náš svět…"
Dutch vystřelil, aniž vyňal pistoli z pouzdra. Střely z eskortu ozářily Šegalův obličej a změnily ho v lesklou bílou masku.
Komandér se zapotácel, přejel si dlaní po obličeji a klidně řekl:
"Teď je řada na mně, ne?"
Když plazma uhodila Kaye do hrudi, Artur vykřikl a vrhl se dopředu. Vjačeslav ho nešetrně odhodil a přikročil ke Kayovi, který ležel na zemi a z oděvu na hrudi se mu kouřilo.
"Uhodil jsi ho zbytečně," řekl Kay a začal vstávat.
Šegal ustoupil o krok. Pohlédl zvědavě na Tommyho a potom na Artura.
"Připadá mi, že je zapotřebí hodně milovat, aby zóna Prahu ochránila cizího. Který z vás ho kryje, hoši?"
"Oba," řekl Tommy.
"Čím sis je získal, Kayi?" Šegal nevypadal nijak zaraženě. Došel k Dutchovi, který zaujal obranný postoj. "Jsi jenom člověk. Nezvládneš to."
Dutch čekal.
"Nemůžu tě zabít… tady," rozesmál se Šegal. "Ale co když existuje i jiná varianta?"
Jeho skok byl téměř nepostřehnutelný. Oba splynuli v jeden celek, vířící smršť úderů a bloků. Rvačka profesionálů nikdy netrvá dlouho a tato nebyla výjimkou.
Dutch upadl, nezblokovaný úder do hlavy ho na okamžik ohlušil. Šegal se nad něj sklonil a odepjal od pasu pouta.
Cvaknutí a už se narovnával, pomalu a klidně.
Kay s rukama připoutanýma ke kotníkům zůstal na zemi.
"Končíš, hochu," usmál se Šegal. Tváře měl zakrvácené, jeden prst na ruce zlomený a vykloubený, ale zřejmě mu to nevadilo. "Teď si zaletíme za hranice Zlé země a vyřešíme všechny problémy. Stejně jsi toho při výslechu navykládal zbytečně moc, zneklidnil císaře. Proč ještě obviňovat z božské podstaty prostého operativce?"
"Nejsi normální," zašeptal Kay.
"Nech toho. To vše je hra, zábava. Celý váš svět byl pouhou fantazií. Velice zábavnou a zajímavou. A když jsem našel svůj Práh, proměnil jsem jej v realitu."
Šegal pohlédl na Artura, který vstal.
"Nedoporučuji. Jsme sice oba nedotknutelní, ale připravím ti hodně bolesti."
"Arture, stůj!" zvolal Kay.
Šegal přikývl:
"Správně. Poslechni ho. Nakonec dostal rozum… Kayi, proč jsi chtěl císaře připravit o rozum, namluvit mu, že všechno kolem je pouhá halucinace? Opravdu se pokládáš za iluzi? Všechno je mnohem jednodušší. Jste skuteční a svobodní. Existujete. Ale to já jsem chtěl, aby svět byl právě takový. A ti, co se pozvednou nad dav, musí hrát podle mých pravidel."
"Tvá pravidla jsou šílená," zaječel Artur.
"Uklidni se, hochu. Budu jednoho z vás potřebovat. Ale jen jednoho. Uvažuj o tom."
Šegal vytáhl z kapsy vysílačku. Zapnul ji a suše pronesl:
"Dozorčí, spojení s císařovou rezidencí… Cože?"
Chvíli stál a tiskl k uchu ševelící přístroj. Normální člověk by ho nedokázal odposlouchat.
Jenže Kay Dutch byl lingvista. Když uslyšel, že císař zmizel, začal se chichotat. A podruhé, když zaslechl slovo amnestie.
Komandér ho nakopl do žeber. Odstoupil několik kroků a zařval do vysílačky:
"Oznamte, že Kay Dutch je mrtvý! Kašlu na rozkaz Prozatímní vlády! Pouze císař…"
Šegal ztichl.
Dutch se přestal smát, potom pochopil, že komandér nedoposlouchal poslední větu. Nebo ji pokládal za nesmyslnou a neuvěřil.
Šegal pečlivě a bez spěchu schoval vysílačku. Potom přistoupil k Dutchovi.
"Tak co?" zeptal se Kay. "Čeho se bojíš? Toto je tvůj svět. Stvořila ho tvá touha."
Komandér hodil Arturovi klíč od pout a sklonil se nad vězně. Kay zmlkl.

V Šegalových očích spatřil smutek a ukřivděnost oklamaného dítěte.
"Najdu císaře Greye," zašeptal. "Přemluvím ho nebo donutím k návratu. Neraduj se."
"Zkus mě uhodit," řekl Kay.
Šegal se nepohnul.
"Sluha zůstává sluhou, viď? I ve snech."
Komandér se otočil a zamířil ke kapsli. Kay jej sledoval pohledem, zatímco mu Artur a Tommy snímali pouta. Hleděl a naslouchal, dokud plamen motoru nezmizel mezi hvězdami a hluk motoru se nezměnil v ticho.
"Proč utekl?" zeptal se Tommy.
"Obávám se, že z pocitu věrnosti a povinnosti." Kay vstal. "A obávám se, že mě nyní budou hledat ještě energičtěji."
Mrkl na Tommyho. "Hoši, připadá mi, že tam už nemusíme chodit. Ale přece jen bych rád spatřil Boha."
9
Vyšetřovatel byl zmatený. Ráchel to poznala ihned podle nechápavého pohledu a nejistého, skoro uctivého úsměvu.
"Musím vám přečíst část císařovy závěti," pronesl místo pozdravu.
Ráchel se zachvěla. Vyšetřovatel pohlédl na předevčírem vypnutou obrazovku a nevrle se zamračil:
"Před osmi hodinami císař zmizel z paláce. Před hodinou byla otevřena jeho závěť a oznámeno, co se stalo. V závěti je bod…"
"Jak zmizel?" zeptala se tiše Ráchel. Když vyšetřovatel vstoupil, nevstala z lůžka, dál na něm seděla a rukama objímala kolena.
"Kdybych to věděl," řekl ironicky vyšetřovatel, "nezabýval bych se bývalými zločinci, ale šéfoval SIB."
Ráchel zvedla hlavu:
"Co je to za bod v závěti?"
Vyšetřovatel rozvinul světlefialový blanket.
"Bod čtvrtý… ano… Já, Ochránce Tauri, v souladu se zákonodárstvím mnoha planet, na které se nepokládám za potřebné odvolávat, ruším všechna osobní i veřejná obvinění spiklenců, kteří se podíleli na atentátu na mou osobu. Od tohoto okamžiku získávají všechna práva a svobody občanů Říše."
Po odmlčení vyšetřovatel dodal:
"Podpisy svědků a císaře jsou na konci, pod celým dokumentem. Proto jsem je nečetl."
"A kdo se stal císařem?"
"To zatím nebylo oznámeno. Nahoře je velký šrumec." Vyšetřovatel najednou odhodil oficiální tón a na chvíli se změnil z nástroje v člověka. "Pokusili se prohlásit závěť za neplatnou, napsanou v pomatenosti, jenže se to nepodařilo. Grey zvolil velice vlivné svědky. Poslední bod bude oznámen poté, až se najde císařův nástupce."
"Rozumím. Jsem volná?" zeptala se Ráchel.
"Samozřejmě. Je to císařova vůle… i když nic nechápu. Můžeš jít domů, holčičko."
"Nemyslím, že mám ještě domov," odvětila vážně Ráchel.
Vyšetřovatel pokýval hlavou a po chvíli váhání navrhl:
"Smím tě vyvést zadním vchodem? Sice tam také číhají novináři, ale přesto…"
"Děkuji. Můžete mě doprovodit do nemocnice k sestře?"
"Obávám se, že už ví, kdo je vinen tím, co se stalo."
Ráchel pokrčila rameny.
"Tím spíš. Vzpomínáte si, že nás v dětství učili prosit o odpuštění?"
"Nás navíc učili nezrazovat přátele, příbuzné a Říši."
"A když je zrada nezbytná?"
"Vždycky existuje kompromis, holčičko."
Ráchel vstala, přistoupila k vyšetřovateli a zašeptala mu do ucha:
"Ne. Vždycky ne. A je třeba vybírat ty, kteří nám mohou odpustit."
* * *
Tamura už litoval svého rozhodnutí. Přejít z místa ve stabilizovaném oddělení "aTanu" k Hranici snů byla hloupost! Samozřejmě dostal přidáno, i perspektiva byla skvělá. Ale postačil týden, aby pochopil, že tentokrát se Stařík spletl. Hranice snů, cesta k božství, k moci za pár halířů, nenalézala zájemce. V televizi neustále běžely reklamy, noviny a časopisy hýřily titulky typu "Proč odcházím…", ale boom prvních dnů se neopakoval. Hlásila se stěží desítka zájemců denně. Ale jakých! Nervózní, uhrovití mládenci, jejichž peníze smrděly loupeží a v očích měli strach; hysterky, které se těšily na strádání svých mužů, kteří si jich neváží; tiší, akurátní muži středního věku, jejichž pohledy vyvolávaly u Tamury nevolnost.
První dnešní klient (a to už bylo skoro poledne) vypadal docela normálně. Postarší, otylý muž v prostých šatech a ohavných rohovinových brýlích, které zakrývaly oči. Jestli je to úředníček, který nenašetřil na aTan, nebo vědec, který už přestal věřit v uznání svého talentu - to ví jen Společná vůle…
"Je možné vyměnit zaplacený aTan za Hranici snů?" zeptal se.
Tamura přikývl. Toto pravidlo zavedl Curtis předevčírem. Nevyvolalo zvláštní nadšení.
"Dobrá," řekl muž sám k sobě. "Víte, já nemám peníze. Nikdy jsem je nepotřeboval."
Tamura horlivě přikyvoval. K jeho práci patří umění naslouchat.
"Bál jsem se, že taková maličkost bude problémem," pokračoval stařík. "Hned se vynasnažím připomenout si číslo…"
"Netrapte se." Tamura se uctivě usmál, přejel skenerem nad jeho hlavou a užasle zíral na cifru.
Osmdesát devět.
Stařík patří do první stovky uživatelů aTanu.

Tamura převedl číslo do počítačového terminálu. Rozsvítil se zelený řádek, aTan byl funkční.
"Moment," řekl Tamura a zoufale vzpomínal, kde má rezervní skener. Číslo neuronové síťky bylo nesmírně staré a přesto podivně známé.
"Už jsem si vzpomněl! Osmdesát devět!" pronesl muž pyšně. Tamura váhavě odložil přístroj. Konec konců, není to jeho věc.
"Znáte funkci Hranice snů?" Podal muži blanket smlouvy. Ten jej bez čtení podepsal.
"Uvědomte si, že Hranice snů je jednosměrný proces a návrat do našeho světa nebude možný."
"Rozumím. Jednosměrná cesta, libovolná přání…"
Tamura pocítil lehké rozpaky. Zatoužil případ rychle ukončit a popovídat si s kolegy o klientovi z doby Velké války, který se rozhodl projít Hranicí snů. Neuvěří mu ani po několika půllitrech, ovšem bude mít nesmazané číslo na skeneru a smlouvu na stole.
"Podepište."
Znovu nabyl dojmu, že klient dokumenty nečte. Teprve když se stařík vrátil o několik stránek, aby porovnal jeden spletitý paragraf s ustanovením, na které se odvolával, Tamura pochopil, že je zvyklý pracovat se spoustou dokumentů.
Úředník planetární administrativy?
Tamura se pevně rozhodl, že přemluví hochy z ústředního archivu, aby porušili zákon a vyhledali klientovo jméno a povolání.
"To je vše. Vaše podmínky mi vyhovují." Stařík postrčil dokumenty přes stůl. Tamura neřekl nic - vždyť muž odchází navždy.
"Zkuste si co nejzřetelněji představit ideální svět. Čeká na vás," aktivoval Tamura ústřední počítač. Za stěnou jeho kanceláře ožívaly systémy, které podle všech lidských zákonů nemají vůbec právo fungovat.
"Pomůže to?" zeptal se ironicky stařík. "Podle bodu osm smlouvy Hranice snů reaguje na skrytá, autentická přání."
Tamura pokrčil rameny.
"Říká se to. Ještě se nevytvořily tradice."
"Rozumím." Stařík svižně vstal, zřejmě je v dobré formě. "Tak se tu mějte."
Tamura odblokoval a otevřel dveře vedoucí k aparatuře. Aniž věděl, co ho to napadlo, zeptal se:
"Co si myslíte, že vás čeká?"
Muž se zastavil, jako by ho ta jednoduchá otázka zmátla.
"Vlastně… vlastně ani nevím."
Tamura se omluvně usmál, ale stařík se přece jen rozhodl nějak odpovědět:
"Připadá mi, že tam bude ticho. Ticho a klid."
Maličký Japonec si otřel pot z čela. Nikdy, ani v nejžhavějších dnech práce v "aTanu" se necítil tak vyčerpaný, jako po tomto běžném rozhovoru. Je možné, že únava, která se nahromadila v tomto staříkovi, prosakuje ven a zachvacuje všechny a všechno kolem. Dobře, že odchází tam.
Vzdálený, stěží slyšitelný šum aparatury uklidňoval. Tamura se prošel po kanceláři a roztržitě klouzal pohledem po nesnesitelně známých reklamních plakátech. Zatím se necítil na přijetí dalšího klienta. Přijde dnes vůbec nějaký?
Najednou ztuhl s pohledem upřeným na dávno zapomenutý text:
"Jedním z prvních klientů ‚aTanu' se stal císař Grey. Neuronové schéma číslo osmdesát devět navždy darovalo lidstvu jeho drahocennou genialitu…"
Na Tamuru šly mrákoty.
Kdyby bylo v jeho silách přerušit činnost Hranice snů, udělal by to. Jenže po zapnutí systém pracuje naprosto autonomně.
Před chviličkou osobně zbavil Říši císaře. Je nepodstatné, jestli geniálního myslitele nebo obratného intrikána, dobrého nebo špatného člověka… Císař Grey odešel cestou, kterou podle Tamurovy krátké zkušenosti odcházejí jen neúspěšní lidé.
Tamura jako ve snu zvedl skener a smazal údaje na displeji.
Nikdy o tom nepromluví. Nikdy.
10
"Myslím že plave," řekl Artur. Tommy se zaposlouchal a opravdu, do šumění proudu zaznívalo rytmické pleskání rukou.
"Každý nedokáže chodit po vodě, viď, bráško?" Tommy kopl větvičku do ohně. "Kay přece jen není jako my. Je obyčejný člověk, žádný mesiáš. Zato umí plavat a to je také užitečné."
Artur se nezasmál.
"Určitě. Podíváme se, jak bude překračovat Práh? Ty a Kay jste někdy…"
Jako by to byla odpověď na jeho slova, noční tmu protrhl obdélník světla. Dveře, otevřené do záře, částečně zakryla tmavá silueta. Potom se Dveře zavřely.
Tommy pohlédl na Artura. Laskavě a smutně - tak pohlížejí starci na své fotografie z dětství.
"Nyní Kay položí otázky a dostane odpovědi. Potom se určitě vrátí, protože na něho čekáš. Neopusť ho, Arti. On musí za někoho bojovat."
"Proč to říkáš?"
"Protože na něho nehodlám čekat. Přejdu vodu a otevřu Dveře."
Dlouho na sebe pohlíželi, potom Artur odvrátil zrak.
"Jistě chápeš," vysvětloval trpělivě Tommy, "že mě tento svět nepotřebuje. Jsem pouze cenné rukojmí, možný Curtisův

nástupce, trofej."
"Já tě potřebuji!"
"Ne, Arti. Tak to není. Možná toho moc neumím, ale naučil jsem se odcházet včas. Navždy si zapamatuješ, že mně je opravdu šestnáct a tobě dvanáct a šestnáct současně. Rozloučíme se navždy."
Rozcuchal Arturovi vlasy bezděčným gestem dospělého, který rozmlouvá s předčasně vyspělým dítětem.
"Chceš projít Hranicí snů," zašeptal Artur.
"Ano. Ale ne tak, jak v aTanu. Toužím pohlédnout Bohu do tváře. Spatřit nejprve sebe."
"Je to strašné."
"Vím. Ale ty jsi to vydržel. Stejně jako Šegal. Pochop, já také toužím po dobrodružném životě, neustálé hře."
Artur se vztyčil, jako by se dodatečnými desítkami centimetrů pokoušel přidat si na dospělosti a rozhodnosti.
"Tommy, vždyť jsi viděl, jak to skončilo pro Šegala!"
"Byl pitomý. Chtěl pořád vyhrávat. Ale to není potřebné. Je třeba žít, ať už jsi voják nebo císař. Kay mi nedávno řekl, že mám právo odejít, kdy budu chtít. Neměl sice na mysli Hranici snů, ale jaký je v tom rozdíl? Pověz mu, že jsem využil své svobody."
"Nás tam nenajdeš."
"Najdu. Určitě." Také Tommy vstal a políbil Artura na čelo. "Tak se měj, bráško. Určitě jsem stejný jako Šegal. Třeba se můj Cailis podobá jeho světu." Vykročil od táboráku. "Pozdravuj Kaye. Stejně ho mám rád."
"Tommy!" zvolal bezmocně Artur.
Ale noc mlčela.
Potom do ticha zapleskaly kroky.
A do tmy blýsklo světlo.
Artur Curtis seděl u dohořívajícího táboráku a plakal. Věřil už jen v jedno - že se Kay vrátí. Nějakým zázrakem se prodere všemi zábranami.
Ale nejdříve se musí Kay vrátit.
* * *
Kay Dutch stál nad srázem.
Nebe.
Nekonečné nebe, bez jediného obláčku, modré a neživé.
Oceán, světlemodrý, klidný, s línými vlnami, jako politý olejem.
Ani obzor není tam, kde se stýká vzduch s vodou.
Suchý písek pod nohama, sluneční kotouč v zenitu.
Ticho.
Nikdo.
Nikdo nikde.
Nikdo nikde - navždy.
Kay Dutch, pro kterého nebylo Boha, usedl na písek. Šelest zazněl jako hromobití.
"Nu což," promluvil. "Tak jsem přišel."
Ticho.
"Kdybych prošel Hranicí snů, našel bych totéž? Ne, nepotřebuji odpověď. Jen si tu chviličku posedím. Víš, jsem tak unavený, jako by mi bylo čtyři sta let…"
Sevřel písek do hrsti a pomalu roztáhl prsty - šedý prach zaviní a usadil se.
"Zvláštní. Stejně jsi mi odpověděl. Každý dostane to, na co čeká. Hranice snů nepřenese do ráje… ani ty ho nemáš. Nemůže se stát Bohem ten, kdo se jím nestal. Nemůže se stát císařem, ani ve snu, když je jeho údělem být věčným vojínem nebo věčným sluhou."
Zvedl oči. Zatoužil spatřil něco živého, alespoň náznak pohybu. Pocítit závan větru.
Nic.
"Připadá mi, že to všechno není pravda," řekl Dutch. "Může to být mou částí, ale ne celou pravdou."
Umlkl.
"Je směšné se kát, když Bůh není doma, naložpak trpět. Byl jsem prostě sám sebou. Vždycky. A nic jsem neočekával. Je sladké plánovat, toužit, ale to není pro mě. Nemám rád iluze."
Kay vstal a naklonil se nad propast. Písek šelestil, jak stékal dolů. Ale i tento pohyb záhy ustal a nezanechal ani stopy.
"Víš, mám spoustu práce," řekl. "Dva kluky, a jeden z nich se není schopen naučit, jak dospět. Děvče, které chce, abych je naučil milovat. Miliony vrahů a stovky planet. Sám nevím, proč tady stojím. A ty nenapovíš - nic a nikde. Ale stejně jsi byl pořád ve mně… a mlčel jsi i tehdy, když jsem tě zabíjel."
Pod žhoucím sluncem na nebi vypadá člověk malý a slabý. Ale je tím jediným, co dokáže žít.
"Musím se jen vrátit," pronesl Kay. "To je vše. Poradím si. Musím si poradit, když to tak dopadlo."
Otočil se a vykročil. K Prahu, za kterým byl jedinečný a neopakovatelný svět, lidé, kteří milují život, i lidé, kteří milují smrt.
Kay Dutch se už neohlédl.
Připadalo mu, že se stačí jen otočit a spatří náznak pohybu, jiskru života. Možná ptáka ve výši, vznášejícího se ve vzdáleném větru, který ho provází pohledem dravých žlutých očí…
Ale Kay Dutch se nikdy neohlížel.
1995

STÍNY SNŮ

Hlava 1
Kurýři a sportovci
Když jsem pozdě večer vyšel z lesa, unaven, hladový a nenávidějící celý svět, především však sám sebe, narazil jsem na Aborana.
Domorodec seděl na betonové desce, která trčela ze země. Tato část kosmodromu byla opuštěná už hodně dlouho, kdysi pečlivě uložené desky se rozpadly a špičatá tráva jednu po druhé zvedala. Za mými zády beton už docela ztrouchnivěl a nijak nepřipomínal produkt lidských rukou. V přední části, přiléhající k městečku, desky ještě odolávaly. Na začátku se vlnily - cizí země je odmítala přijmout, ale uchovaly si bývalou pevnost.
Aboran na mě pohlédl, vypouklé oči zapulzovaly ve snaze zaostřit. Přitáhl tenké nohy k sobě, jako by se bál, že ho z desky shodím.
"Mír a lásku," prohodil jsem při obcházení desky s naježeným Aboranem. Byl to starý domorodec, šedá barva jeho pakůže prozrazovala vysoký věk. Takoví starci mívají často záchvaty kašle a nijak jsem netoužil otírat si sliz z kombinézy.
"Mír a lásku," opakoval neartikulovaně Aboran. Domorodci dovedou řeč jen napodobovat, ovšem samotný fakt odpovědi naznačil, že chce se mnou mluvit.
"Dobře, příteli, poslouchám," stanul jsem v bezpečné vzdálenosti. Aboran pokrčil rozpláclý nos a zahuhňal: "Dobře… příteli…"
Čekal jsem. Tvor, který k tobě hovoří nosem jen proto, aby upoutal tvou pozornost, si zaslouží shovívavost.
Aboran odtrhl jednu ruku od desky a vnořil ji do záhybu pakůže. Trpělivě jsem vyčkával, zatímco domorodec se přebíral ve svém nitru. Možná ho svědila játra…
Aboran mlaskl a vytáhl malou oranžovou kuličku. Několikrát ji obrátil na dlani a ukázal mi ji.
Nádherná perla!
Ne, žádné "Světlo Říše" nebo "Plazmový kvítek". Přesto prvotřídní perla, která by mi zajistila pět let existence. Nebo let na Terru.
Přikročil jsem k Aboranovi, který okamžitě skryl perlu do těla.
"Vodu?" zeptal jsem se hloupě.
"Vodu," souhlasil.
Tito původní obyvatelé planety od nás nic nechtějí. Vůbec nic. Zbraně, technika, oblečení, jídlo - to vše v jejich očích nic neznamená.
Jen voda. Troška čisté vody, asi tak litr. Tato cena vyhovuje všem, litrovou čutoru nosí u pasu i docela malé děti. Každý ví, co má dělat, když mu Aboran nabídne perlu.
Otevřel jsem čutoru a ukázal mu ji. Byla lehká, moc lehká.
"Zabloudil jsem," řekl jsem. "Chápeš? Zabloudil jsem mezi dunami a nemám vodu."
Aboran vzdychl a slezl z desky.
"Počkej," zvolal jsem, "počkej přece! Přinesu! Počkej hodinku! Půl hodiny!"
Napadlo mě, že za půl hodiny dokážu doběhnout k nejbližšímu stanovišti hlídky. Tam láhev naplním, vezmu si flyer - hoši mi to jistě dovolí, a za pár minut se sem vrátím.
Aboran odcházel.
"Mizero!" zařval jsem za ním.
Jako vždycky, když vycítí hrozbu, třeba jen slabou, se Aboran zastavil. Pohlédl na mě a hlavou mi prolétl ledový vítr. V prázdné lebce mi zachrastila seschlá kulička mozku. Nebezpečí bylo opravdu věrohodné. A hlavně oprávněné. Aboran dokáže vysušit můj mozek za pár sekund.
Určitě chápal, že od nadávek ke kulce do zad je daleko. Otočil se a opět vykročil k lesu. Uvědomil jsem si, že si svírám oběma rukama hlavu, buď v neplodném pokusu ochrany před iluzí nebo ve snaze přizpůsobit rozměry lebky novým rozměrům mozku.
Jak mě… Prašivec…
Aboran odcházel. Otevřel jsem čutoru a pomalu vylil zbytky vody na zem. Domorodce to nijak neupoutalo. Vody bylo příliš málo. Nejsměšnější ovšem je, že voda nic nestojí. Vody je na planetě dost, dvě artézské studně městečku naprosto stačí. Jsou zde i řeky, jezera, močály…
Aborani prostě pokládají za rozumné vyměnit za litr vody oranžovou perlu, kterou vypěstovali ve vlastním těle. Zařídili si to dobře. Nikdo se nebude přít s bytostí, která ovládá telepatii a dokáže generovat mikrovlny. A ukrytou perlu není možné vzít - v mrtvém těle se okamžitě rozpustí. Ostatní Aborani pak vraha vždycky najdou a sežehnou ho zaživa. A když planetu opustí, zabijí osobu, která je mu nejbližší. Nikdo neví, jak ji vyberou, ale nikdy se nemýlí. Právě tak to udělali se synem Dino Russela, který sebral Aboranu "Plazmový kvítek". Nikdo neví, proč Aborana zabil místo toho, aby mu dal čutoru - vodu měl. Jenže on zaplatil za perlu výstřelem a utekl z planety. Ještě téhož dne večer přišli do městečka Aborani. Spálili ohrazení; od té doby se vysokonapěťový plot už neobnovuje. Vstoupili do města a nikdo se jim v tom neodvážil bránit. Každý si myslel, že chytí Russelovu ženu, ale oni se zmocnili jeho syna. O něco se pokusil jen kněz. Běhal s křížem a křičel. Domorodci jen opakovali: "Vzpamatujte se… nevinný… boží hněv…" a táhli přitom hocha na náměstí.
Potom ho sežehli. Okamžitě, bez krutosti. Zbyl z něho jen obal s usušenými vnitřnostmi.
Několik mužů popadlo zbraně, ale včas si uvědomili, že Aborani mohou udělat s nimi totéž.

Potom se ty dvě desítky Aboranů otočily k lidem a napřáhly ruce s oranžovými perlami. Ne jako kompenzaci. Nabízeli výměnu. Připomínali, jak má vypadat.
A hned vedle mumie sedmnáctiletého hocha, který měl tu smůlu, že byl Russelovým synem, lidé mlčky odepínali čutory a podávali je Aboranům…
…Pohlížel jsem na poslední kapky vody, kapající z hrdla. Potom jsem hodil čutoru na zem a šlápl na ni. Plast se promáčkl, ale vydržel. Dupal jsem po ní, dokud jsem si nezranil paty.
Plast byl odolnější než já.
Už se setmělo, šarlatové slunce zapadlo za obzor, zazářily hvězdy. Dorazil jsem na stanoviště, ke kulaté kopuli zapuštěné do betonu, prošpikované věžičkami obranných systémů. Podle řádů má kopuli krýt silové pole a všechny vchody i východy mají být uzavřené, a mě, jak jsem kráčel po ranveji, měli třikrát varovat a pětkrát spálit.
Dobře, že nežijeme podle řádů. Dobře, že naše planeta je tak tichá a klidná.
Dokonce ani Aborani lidem nikdy neublíží, nanejvýš v sebeobraně. Nejsou zlí. Jen naprosto odlišní…
U otevřených dveří kopule na zmačkaném obalu raketometu "Sallieri", který rozměrem i tvarem připomíná školní brašnu, seděl Denis Ogarin. Hned se mi zlepšila nálada. Denis na mě zamával a potom se významně zadíval na čutoru. Vlastně na místo, kde měla viset.
"Tak co, smím ti gratulovat, hochu?"
Denis je starší jen o pět let. Ve dvaceti jsem si s údivem uvědomil, že oslovení "mladíku" nebo "hochu" mi nevyhovuje. Ovšem Denis mě může oslovovat hochu, mladíku, chlapče, dítě, jak se mu zlíbí. Před deseti léty ukončil kadetku na planetě Terra. Od té doby je ve hvězdné pěchotě, nyní jako nadporučík. Zhlédl skoro celou Říši, pobýval i za jejími hranicemi.
"Leda se mi smát," zamračil jsem se. Usedl jsem vedle - na brašně raketometu nebylo místo, a sedět na subatomových nábojích jsem nechtěl. Vždyť banku spermatu hradí stát jen členům hvězdné pěchoty. Několika slovy jsem vylíčil svou příhodu.
"Nebudu se smát," řekl Denis. Sáhl do kapsy a vytáhl dýmku a tabák. "Smát se můžeme jen těm, kteří mají ještě naději. Aby pochopili. Ovšem ty jsi beznadějný případ."
Mlčel jsem.
"Ljošo, už jsem ti vysvětloval zákony úspěchu?"
"Ano. Stokrát."
"Tak vidíš, můj mladý příteli." Denis metodicky pěchoval tabák, hleděl mimo mě a nevnímal odpověď. "Nejdůležitější zákon zní - musíš být pořád připraven na úspěch. Kdykoliv. I kdybys seděl na záchodě, v případě potřeby musíš vyskočit a třeba i se spuštěnými kaťaty za ním běžet."
"Denisi…"
"Copak? Nevypadáš zničeně. Odešel jsi z městečka včera ráno. Bez vody je možné bez problému vydržet tři dny. Proč jsi k čertu otevřel výměnnou čutoru?"
"Chtěl jsem se napít."
"Tak si nestěžuj. Zahnal jsi žízeň a bylo ti líp. Přišel jsi ovšem o jedinou šanci dostat se z této díry. Ovšem vždycky je třeba něco obětovat."
Má pravdu, ve všem. Žádný soucit nemůžu čekat.
"Nikomu to neříkej," poprosil jsem ho.
"Dobře. Jenže ty to stejně vyžvaníš. Nevydržíš. Večer se napiješ a vypláčeš se kamarádům. A ke svým přezdívkám přidáš další."
Mlčel jsem.
"Alexeji, znám tě pět let." Denis mě objal kolem ramen. "Víš, co je typické? Na první pohled vypadáš neobyčejně schopně a úspěšně. Až ti člověk závidí, takovou dobrou závistí. Silný, šikovný, talentovaný mladík.
Ryzí zlato. Je pravda, že jsi v deseti létech mohl nastoupit na uměleckou školu? Studovat na planetě Terra na státní účet?"
"Ano."
"Místo toho ses rozbrečel a odmítl odletět, ještě pár let jsi plácal své sošky a pak jsi nechal i toho."
"Nebylo by to správné, Denisi! Jakýpak já jsem umělec, jakýpak sochař. Prostě jsem náhodou zvítězil na té pitomé výstavě, no a co?"
"Hlupáčku. I kdyby to třikrát nebylo správné! Měl jsi šanci odtud vypadnout. Čekala na tebe přímo Terra! Chápeš? I kdyby tě za měsíc vyhodili kvůli lenosti a nedostatku talentu, stát by za tebe odpovídal! Vrátit tě zpátky by bylo dražší než tě vychovávat v metropoli až do dospělosti. A neříkej, že jsi to nechápal! Ani jako dítě!"
"Chápal."
"Tak vidíš. A když ti bylo osmnáct, dělali tady nábor do hvězdné pěchoty. Věř mi, že bys uspěl."
"Chtěl jsem!"
"Chtěl. A před lékařskou prohlídkou sis zlomil ruku."
"Za to jsem nemohl."
Denis zadýmal s pohledem upřeným na rozžíhající se světla městečka. Nejjasněji zářila budova klubu. Má pravdu, hned se tam vypravím, opiju se a budu všem vyprávět o svém maléru…
"Nevymýšlím si. Prostě jsou lidé, kteří chytají štěstí za ocas. K jiným přijde samo a oni ho vůbec nezpozorují. Právě k těm patříš. Tak promiň."
"Je to prostě smůla."
"No tak, Alexeji! Prostě smůla. A tebe si oblíbila. Podívej se na sebe… dvacet let trčíš v této díře, na planetě, která

nemá ani pět tisíc obyvatel. Čert ví, čím se vlastně zabýváš. Touláš se po lesích v naději, že ti některý domorodec nabídne kousek svých hoven…"
"Perla není hovno!"
"Dejme tomu. Třeba je to ledvinový kámen. Jaký je v tom rozdíl? A na rovinu - co je na ní cenného? Cetka, která se náhodou dostala do módy. Až zájem o perly opadne, udělají nad naší planetou kříž. A víš, jak se to může stát? Módní redaktor napíše, že oranžová perla pochází ze střev ohavných domorodců a má cenu jednoho litru vody. A bude vymalováno! Bohaté ženské je zahodí a nikdo o ně nebude stát!"
"Denisi…"
"Ljošo, trčím tady pět let. Možná už nejsme kamarádi, ale dobrými přáteli jsme snad zůstali, ne?" Denis se ušklíbl. "Snad ti můžu povědět pravdu? I z té nejnadějnější situace se snažíš vyjít s maximálními ztrátami."
Vyskočil jsem. Denis pokrčil rameny.
"O co ti jde?" zeptal jsem se.
"Dostal jsem rozkaz," odpověděl klidně Denis. "Nastal čas přidat si na nárameníky hvězdy kapitána. Pozítří odlétám."
"Kam?" zeptal jsem se hloupě, jako kdyby na tom záleželo.
"Na školení. Za pět let jsem zaostal… zkusím to dohnat. A potom do aktivní služby." Denis na mě úkosem pohlédl. "Na hranici zřejmě narůstá napětí. Takže se nebudeš mít s kým radit a komu se vyplakat na rameni."
"Nebrečel jsem před tebou a ani se nechystám!" zvolal jsem. "Klidně vypadni! Třeba pošlou někoho lepšího!"
"Nepošlou nikoho, Alexeji. Redukce posádky."
"Bude míň darmojedů," odsekl jsem. "Sbohem."
"Tak se měj, Ljošo."
Šel jsem pryč, skoro poklusem, a novopečený kapitán Denis Ogarin seděl dál na raketovém ranci, což se nedoporučuje, a kouřil. Pobude na mé planetě už jen dva dny a zřejmě ho to těší.
A já tady nejspíš strávím celý život. Ještě sto let. Ale budou se nějak lišit od dosavadních dvaceti?
* * *
"Dáš si pivo, Alexeji?"
"Ne, strýčku Gríšo. Koňak."
Hostinský Grigorij je skutečně můj strýc, i když z druhého kolena. Jsme maličká kolonie a skoro všichni jsme vzdálení příbuzní. Příbuzenství se proto nevěnuje zvláštní pozornost, leda přímému, matka-syn, bratr-sestra…
Jenže Grigorij Kononov, bývalý voják Říše, propuštěný pro zranění, bývalý starosta, který se sám vzdal funkce, bývalý milionář, který zbohatl prodejem "Severní hvězdy", ale během půl roku všechny prachy prosázel, mi byl zvlášť blízký. Když mi zemřel otec a matka bojovala o život, opravdu nám pomáhal. Mám ho ovšem rád nejen kvůli tomu, na to je příliš jízlivý, ale jsme si navzájem sympatičtí.
"Copak se ti stalo?" Grigorij mi mlčky nalil koňak, dražší, než odpovídal mým finančním možnostem. "Jaký malér chceš utopit?"
Mlčky jsem vypil koňak a nenápadně obhlížel hostinec. Moc lidí tu nebylo. V tělocvičně hráli gorodky, vedle dováděli v bazénu - dvěma prosklenými stěnami jsem na ně dobře viděl. Další dvě stěny byly roubené, jak se na pořádnou hospodu patří.
"Nabídli ti prvotřídní perlu a neměl jsi vodu?" hádal strýček Gríša. Rozpačitě jsem na něho pohlédl. "Je to tak?"
Ostatní hosté na mě zvědavě hleděli. Oprávněně. Za deset minut jsem potvrdil Ogarinovu domněnku a všechno jim vyklopil.
Kononov hvízdl a nalil mi plnou sklenku. Ještě dražší a kvalitnější koňak.
"Na účet podniku. Stejně se opiješ, tak ať ti není moc blbě. Nic si z toho nedělej, Ljošo, to se stává."
Přikývl jsem. Soustrastně mě poplácávali se slovy, že se to opravdu stává a štěstí jednou přijde. Začali vyprávět historku, jak kdosi odmítl malou perlu a potom koupil velkou, a Aborani mu nosili pořád větší a větší perly… Začalo se normálně tlachat a sympatie (nakonec jsme všichni našinci a v podstatě dobří lidé) se mísila s posměchem. Já ne! Já bych takovou blbost neudělal - bylo jim možné vyčíst z obličejů.
Pil jsem hodně, ale zřejmě kvůli žalu jsem nebyl opilý. A možná mi drahý koňak jen rozehříval nitro, ale ponechával rozum. Když jsem však vstal z vysoké otáčivé židle a podklesly mi nohy, pochopil jsem, že jsem namol.
"Nějak ti ztěžkly nohy, Ljošo," podepřel mě můj vrstevník Roman Tzoy, hubený, ale svalnatý jako jeho korejští předkové. "Pijane…"
Nemyslel to zle. A nebýt nedávné historky, nikdo by si mě nevšímal.
"Pijan Ljoša," vzdychl někdo. Neměl na mysli alkohol, ale ostudnou událost s výměnnou čutorou.
Když jsem s Romkou vycházel z baru, pochopil jsem, že se na mě ta přezdívka přilepí nadosmrti. Stejně jako "sochař", "dezertér", "průvodce" a další posměšná pojmenování, spojená s tím či oním mým průšvihem.
Kapitán Ogarin měl zase pravdu. Jako vždy.
"Romku, proč… proč jsem takový?" zablábolil jsem.
"Nadýchej se čerstvého vzduchu, přejde tě to," odpověděl dobrácky Roman.
Přišlo mi to k smíchu.
"Ale ne, hloupý Korejče… o tom nemluvím…"
Romka mě táhl ven z klubu a silně přitom funěl. Městská omladina v bazénu se chechtala. Proti nám kráčel otec Vitalij, nedávno vysvěcený pop, a nespokojeně se mračil. Zdvořile však mlčel, vytáhl cigaretu s marjánkou a tvářil se, že je plně zaměstnán hledáním zapalovače.
Najednou jsem si uvědomil, že v poslední době lidé, které potkám, často odvracejí zrak.
"Za chvilku vystřízlivíš," řekl Romka a usadil mě na lavičku u dveří. Ještě dobře, že na ulici nikdo není, lidé jsou buď

doma nebo v klubu. Většinou samozřejmě v klubu. "No tak, Ljošo, netrap se…"
"Netrápím se!"
Romka vzdychl, usedl vedle mě a dobrácky řekl:
"Správně. Nemá smysl se trápit. To se stává. Neměl by ses oženit?"
"Cože?" nepochopil jsem souvislost.
"Víš, chytrá manželka…" Zmlkl, protože si uvědomil, co vlastně plácl. Ale už bylo pozdě.
"To si lidi myslí?" zeptal jsem se. Romka na mě udiveně pohlédl. Došlo mu, že nejsem tak opilý, jak vypadám.
"Ano. A neuraz se, ale máš nejvyšší čas se oženit."
Sám je ženatý čtyři roky, má dvě děti a starší z nich už hrdě nosí u pasu výměnnou čutoru. Lidé v městečku si Romky váží.
"Pochop, Ljošo," pohlédl na mě poněkud roztrpčeně, "všichni tě máme rádi. V čem je naše pravoslavná síla? V lásce, ve svornosti! Nestačí být dobrým člověkem, ale také dobrým členem obce. Všichni tě litují, věř mi. Když uděláš další hloupost, možná se tomu někdo navenek zasměje, ale v duchu tě lituje! Když je člověk sám, pak… fuj…," Romka si odplivl a nohou slinu rozmázl, "nic neznamená. Je na obtíž sobě i obci. Možná právě ty vedle sebe někoho potřebuješ, a proto se ti nic nedaří."
"A koho mi obec nabízí?" zeptal jsem se.
"Olgu Nonovou."
Nevěděl jsem, co odpovědět.
"Olgu Petrovnu? Romku… v první třídě jsme byli všichni zamilováni do pančelky! Vždyť je jí už přes čtyřicet! Hodně přes čtyřicet!"
Naštěstí neřekl "pětačtyřicet" ani "bába, ale zachovalá". Mlčel s odvráceným pohledem. Promýšlel jsem jeho slova. Takže mě v městě pokládají za tak neschopného hlupáka, že se o mě není schopen postarat nikdo kromě postarší prkenné učitelky, která by mohla být mou matkou.
To, že bych se dokázal o někoho postarat já, nikoho nenapadlo.
"Odletím, Romku," řekl jsem. "Kamkoliv. Do Pohraničí, na rudné planety. Už nemůžu. Poflakovat se a čekat, jestli mi nějaký Aboran nabídne kus hovna…"
"Perlu, žádné hovno!" urazil se Roman. Sbíral perly neúnavně a docela úspěšně.
"Nebo ledvinový kámen," opakoval jsem zlomyslně Ogarinova slova. "Je to blbost! Žít a čekat, jestli budeš mít kliku a někdo ti daruje zbytečný kousek cizího těla! Nač chceš vzpomínat, až budeš umírat? Jak jsi se potuloval džunglí s čutorou?"
Dotklo se ho to. Jsme dobří přátelé, ale tentokrát jsem to přehnal. Vstal a sklonil se nade mnou.
"Umřít se nechystám! A na omlazení si vydělám! I kdybych měl umřít teď hned, mám nač vzpomínat: mám třiačtyřicet perel, manželku, děti! A nač budeš vzpomínat ty, Ljošo? Na své dětské sošky? Jen tak mimochodem, z čeho jsi je lepil, přiznej se! Vždyť byly z… Kdyby to věděli opravdoví umělci, kteří je posuzovali, nikdy by se jich ani nedotkli!"
Mlčel jsem. Nehodlám tajit, že právě proto jsem s nimi přestal. Když jsem zjistil, čím jsou ve skutečnosti ty jantarové kuličky, které jsem nacházel v lesích a ze kterých jsem vyřezával - vyřezával, nelepil - krásné, na slunci světélkující sošky, hned jsem řezbářství zanechal.
"Zpustlíku!" řekl Roman tvrdě. "Má se ti snad obec složit na lístek? Sám si na něj nevyděláš, stejně tě všichni podporují!"
Vyskočil jsem a zapotácel se, ale ustál jsem to a pochodoval pryč od klubu. Alkohol přestal působit, zřejmě se mi do krve vylilo hodně adrenalinu. Roman, který rychle vzplanul a zase rychle ochladl, zmlkl a nevěřícně za mnou zavolal:
"Nech toho a pro pravdu se neurážej!"
Nezastavil jsem se a pokračoval v chůzi k okraji letiště. Jistě, chci odtud! Toužím po tom celý život. Ale jako dítě jsem nemohl odletět na pohádkovou, velikou, historickou Terru, když byla matka nemocná! A pokud jde o ten zatracený nábor dobrovolníků… Přece jsem si nezlomil ruku schválně, to by neudělal nikdo, ale rozhodl jsem se trénovat, abych komisi ukázal, co dovedu, a zatím…
A dneska. Potkalo mě štěstí, nesmírně cenná perla. Dal bych ji do banky, dostal šek… a za týden bych turistickou linkou "Afanasij Nikitin", která tady staví dvakrát ročně, odletěl do metropole.
A teď je konec. Je jisté, že neseženu prachy na lístek. Místo toho přijde báťuška Vitalij, napijeme se spolu nebo pokouříme trávu, pokud bude půst, vyčítavě mi pohlédne do očí a začne mluvit o Bohu, o osudu, o tom, že svým bezbožným chováním trápím Hospodina, což bude mít pro mou duši nemilé následky. A než se vzpamatuji, už budu ženatý s postarší, tlustou, nudnou Olgou Petrovnou…
Na okraji ranveje jsem se vzpamatoval. Byla naprostá tma, na noční obloze plály, blikaly, hořely a hasly hvězdy. Vlastně ne hvězdy… padající hvězdy. Naši planetu obklopuje prašný oblak, takže opravdové hvězdy nevidíme. Zato nepřetržitě nad našimi hlavami planou tisíce mikrometeoritů. Říká se, že opravdové hvězdy jsou úplně stejné, jen nemrkají, svítí klidně a rovnoměrně. Říká se, že naše hvězdná obloha je krásnější. Proto sem přijíždějí turisté - aby zde strávili noc, zatančili si a popíjeli pod mrkající kopulí…
Nevím.
Chci uvidět opravdové hvězdy.
Chci létat od hvězdy ke hvězdě. Projít se po planetách Pohraničí, navštívit Terru. A být tam zlatníkem nebo čímkoliv! Jenom ne v naší díře! Bože, ve kterého nevěřím, přesto se modlím k Tobě, abys mi pomohl odtud! Do opravdového, obrovského světa, kde je možné stál pod oblohou, na které planou hvězdy a ne meziplanetární smetí! Kde se dějí opravdové věci!
"Ljošo!"

Ze tmy se vynořila postava v uniformě. Poznal jsem Denise - bůhvíproč byl vyfiknutý, dokonce si vzal všechna tři vyznamenání. A už si doplnil hvězdy na nárameníky…
"Věděl jsem, kde tě najdu…," pronesl už tišeji. "Víš, že je tady vojenská zóna, příteli?"
Mlčel jsem.
"To už nepatřím k lidem, se kterými mluvíš?" zajímal se Denis.
"Ne…," vymáčkl jsem ze sebe. "Měl jsi pravdu, ve všem."
"Bodejť." Ogarin rozpřáhl ruce. "Uznáváš." Odmlčel se, přistoupil ke mně a vzal mě za ruku. "A promiň mi. Potkala tě nepříjemnost a já jsem ti začal kázat. Nezlob se."
"Mír a lásku," odvětil jsem. Naštěstí mě ještě neopustila schopnost vtipkovat.
"Jistě… mír a lásku… Máš vodu?"
Odepnul jsem od pasu novou čutoru, kterou jsem bezděčně sbalil v hostinci, a mlčky jsem mu ji podal. Napil se, sundal čepici a zbytek vody si vylil na hlavu. Zamyšleně řekl:
"Paráda… vaše nebe mi bude chybět… Tumáš!"
Na dlani mu ležela perla. Jen o málo menší než ta, kterou jsem prošvihl ve dne. Přesto hodně velká.
"Díval jsem se do příručky - měla by stačit na lístek do metropole," řekl Denis. "Ber!"
"Ne."
"Cože?" pohlédl na mě udiveně Ogarin. "Prober se. Ljošo, to jsem já. Dostal jsem od tebe čutoru s vodou a vyměnil jsem ji za perlu. Jaký je v tom rozdíl, když mění člověk nebo Aboran?"
"Veliký. Aborani neznají její cenu."
"Nechtějí ji znát. Já taky nechci. A jestli ji nechceš prodat, odvez si ji jako suvenýr. Vem ji čert… raději ti pomůžu. Ber!"
"Odkud ji máš?"
Denis frkl.
"Odtud, odkud všichni. Vždyť mívám službu. Zaháním domorodce, když vlezou na plochu. Občas mi nabídnou perlu. Proč bych měl odmítat? Odtud ji mám. Ostatně není jediná."
"Ne."
"Proč, proboha? Když tě bijí-uteč, když ti dávají-ber!"
"Denisi, měl jsi pravdu s tím osudem. Neumím používat jeho dary."
"Teď máš dárek. Použij ho!"
"Denisi, to…"
"Jaké ‚to'?"
Přetahovali jsme se deset minut. Denis mi cpal do ruky perlu a já jsem ji nebral. Nedokázal jsem vyjádřit, proč perlu nechci. Sám jsem to nevěděl. Ale nevzal jsem.
"Ljošo." Denis nakonec pochopil, že mě nepřesvědčí. "O co jde? Říkáš, že mám pravdu. Tak toto je ten osud."
"Toto není osud."
"A co je to?"
"Soucit."
Ogarin polkl a potom se už docela klidně zeptal:
"A kdy to bude osud?"
"Poznám ho."
"Třeba máš pravdu," řekl nečekaně. "Nikdy nevěř v dary osudu. Když si je nevybojuješ, nejsou dobré. Jsi pašák, Ljošo… Něčemu jsem tě přece jenom naučil."
Strčil ruku do kapsy a teď přede mnou stál načepýřený, ztratil svůj pyšný a sebejistý postoj. Pohlížel na jiskřící oblohu, pro něho to byl neobyčejný pohled, kterým se kochal při každé příležitosti.
"Paráda," řekl jsem opatrně.
Ogarin pokrčil rameny.
"Já to vlastně neobdivuji. Snažím se najít loď."
"Jakou loď?"
"Jachtu třídy Rikša. Před hodinou požádala o souhlas k přistání. Myslíš, že jsem na letišti hledal tebe? Klidně se toulej, kde chceš. Ale jestli se ocitneš pod tryskami…"
"Jachta," opakoval jsem. V našich končinách je ještě vzácnější než dopravní nebo vojenská loď. Obyčejná jachta, pokud se může v souvislosti s jachtou vůbec slovo "obyčejná" používat, vyžaduje soustavnou a složitou obsluhu. Přitom k nejbližší patřičně vybavené planetě je skoro dvacet světelných let. "Co je to za model - Rikša?"
"Nevím. Je jich teď hodně. Možná je to vrak, možná létající palác."
"Přiletí brzy?"
"Za půl hodiny." Ogarin vytáhl dýmku. "Nebo dřív."
"Asi chce tankovat nebo potřebuje opravu, na turisty by upozornili předem," nadhodil jsem. "Smím se dívat?"
"Klidně, mně je to jedno."
Stáli jsme a pohlíželi na oblohu posetou meteority. Rozeznal tam loď bylo skoro nemožné. Přesto bylo jakési kouzlo v této nesmyslné snaze najít mezi tisíci planoucích hvězd onu jedinou živou.
"Vzpomínáš si, jak jsme se seznámili?" zeptal se najednou Denis. "Úplně stejně. Vypravil jsi se na letiště vyhlížet lodě."
"Vzpomínám. Málem jsi mě zastřelil."
"Hm. Co bys chtěl, byl jsem na planetě třetí den. Ještě jsem si nezvykl na vaši lehkomyslnost. Na Hanumai bych dostal za postřeleného narušitele dovolenou."
"Za postřeleného chlapečka."

"Žádný rozdíl. Režim kosmoportu platí. Nech toho, Ljošo. Kdo vzpomíná na staré věci…"
"Hm."
Ogarin mě poplácal po zádech.
"Víš, asi se mi bude stýskat po tom vašem bláznivém nebi, po přihlouplých Aboranech, a taky po tobě."
"Po přihlouplém Ljošovi."
Kapitán se tiše zasmál.
"Jen se zlob. Ale ne na mě, to nemá smysl. Na sebe. Vždy a ve všem. Abys nedělal chyby, zlob se na sebe. Někdy to pomůže."
"Loď," řekl jsem.
"Kde?" Ogarin znovu zvedl hlavu.
Zalhal jsem mu. Ne proto, abych přerušil jeho kázání. Byl jsem na ně zvyklý, ostatně měl většinou pravdu.
Prostě jsem zatoužil po tichu.
Je to opravdu legrační. Vždyť Denis je můj jediný opravdový přítel. Právě jsem to pochopil. Všichni ostatní, dokonce i ti, se kterými trávím desetkrát víc času, jsou prostě naši, zdejší. Mám je prokouknuté, stejně jako oni mě. A když si nemůžeš vybrat, není to žádné přátelství. S Denisem jsme se spřátelili poté, co mě držel deset minut na mušce a já se přitom rozbrečel. Nevídali jsme se moc často, byl věčně zaměstnán, důstojník dvacetičlenné posádky, kdežto já se toulal po lesích a zajímal se o Aborany.
Přesto je můj přítel. A teď tu nebude. Zůstane naše maličké městečko, posádka, rozpadající se ranvej a popel z milionů shořelých hvězd pod nohama. Denis odletí sloužit na nové místo, já se budu ještě měsíc nebo dva dohadovat s obcí a potom se vydám ke zmíněné Nonové s kyticí rudých růží.
"Opravdu už letí," podivil se Denis. "Jak jsi ji našel? Překvapil jsi mě."
Pohlédl jsem udiveně k obloze. Opravdu. Rudý bod, na první pohled neodlišilelný od tisíců ostatních, nehodlal hasnout, navíc se pohyboval zřetelně pomaleji.
"Má plazmový pohon, přistane za patnáct, dvacet minut." Kapitán zavrtěl hlavou. "Jsi opravdu borec. Jak jsi ji dokázal uvidět?"
Cítil jsem se trapně.
Vždycky jsem toužil, aby mě chválil. Od rodičů jsem občas slýchal slova uznání, od něho nikdy nebo skoro nikdy. Nebylo zač. A poctivě řečeno, ani teď.
"Nijak," řekl jsem. "Neviděl jsem ji. Řekl jsem to jen tak."
Ogarin frkl.
"Možná je to dobře."
"Co je na tom dobrého?"
"Štěstí, alespoň kousíček štěstí. Shniješ tady, Ljošo, určitě shniješ."
"Toto je klidná a přívětivá planeta. Tady shnijí jen darebáci a nezaměstnaní."
"Ljošo, hnít je možné různě. I jako živý a zdravý, s hodnou ženou, zdravými dětmi a pořádným bankovním kontem. Pro někoho to není nejdůležitější."
"Například pro tebe?"
"Uhm," odpověděl spokojeně Denis.
"Proč jsi tedy šel k hvězdné pěchotě?"
Ogarin se usmál.
"Vlastně jsem ti to nikdy nevyprávěl. Jestli chceš, můžu teď."
"Už jsem k tomu dorostl?" zeptal jsem se ironicky.
"V tom to není. Vlastně to potřebuješ uslyšet. Ke hvězdné pěchotě jsem šel proto, že jsem měl pitomou sestru."
"Cože?"
Okamžitě jsem si představil, jak Denis uražený nesnesitelnou starší sestrou sbalil své věci, sebral rodičům kreditku a načerno odletěl na Terru.
"Měl jsem pitomou sestru," opakoval Denis. "Jsme dvojčata. To vysvětluje všechno. Rvačky v posteli, tajemství, žalování rodičům. Navíc se pořád bála, že ji znásilním. Asi si to podvědomě přála. Potřebovala kamaráda, ale měla komplexy a bála se. Slyšel jsi, že jsem z Milosti Boží?"
"Ano."
Cítil jsem se nesvůj. Denis se zjevně chystal vyprávět něco, co nebylo určené pro cizí uši. Ale neměl jsem odvahu odmítnout.
"Měli jsme přísný režim. Přísnější, než je ten váš pravoslavný. Císař to strpěl. Ovšem po vzpouře fundamentalistů vyslal komando."
Mluvil monotónním hlasem. Bylo by lepší, kdyby se při vyprávění zlobil nebo je prožíval.
"Naše rodina se vzpoury neúčastnila. Když ovšem do města seskočily tři tisíce výsadkářů, nic nerozlišovaly. Celá naše garda padla za půl hodiny. S božím jménem na rtech je možné zapalovat ohně na náměstích, ale ne bojovat. Úspěch výsadkáře rozparádil a stala se z nich zvěř. Dostali nás na čtyřiadvacet hodin k dispozici. Neoficiální zákon války. Rodiče jsem už nikdy nespatřil, komando přiletělo právě tehdy, když šli nakupovat na tržiště. Nevím, co se jim stalo, jestli za to mohla kulka od našich, paprsek od říšských, spadlá zeď nebo zpanikařený dav… A nikdy se to nedozvím. Čekali jsme se sestrou, bylo nám tehdy dvanáct let. Věděli jsme, že k nám přijdou, náš dům stál přímo v centru, vedle kostela svatého Denise, po kterém nás pojmenovali, velký a bohatý dům. Potom jsme spatřili důstojníka v krunýři, jak jde přes zahradu, a zaslechli zakvílení Antonína, naší mutované hlídací gorily. Sestra mi vždycky poroučela. Také tentokrát mi přikázala, abych se schoval pod postel. Sama si oblékla šortky a sexy triko, ani se přede mnou nestyděla,

přestože se už rok přede mnou nepřevlékala. Řekla, že ji určitě znásilní a dům vyloupí. Ale zato přežijeme. Byla hezká, fyzicky vyvinutá. Pořád si myslím, že se chtěla obětovat. Být maličkou, nevinnou obětí války a mou zachránkyní. Ležel jsem pod postelí, snažil se nedýchat a pozoroval její bílé ponožky. Bál jsem se. A uvěřil jsem jí, že právě tak to bude probíhat."
Denis se nuceně zasmál.
"Vzrušil jsem se, dokážeš to pochopit? Bál jsem se o sebe i o Denisu, ale v koutku duše jsem toužil uvidět, co se stane. To, co se děje v kině po polibku. Nezapomeň, že Milost Boží byla tehdy velice puritánská planeta."
Bylo mi trapně. Nechápal jsem, proč si Ogarin přede mnou vylévá duši místo toho, aby klidně sledoval přistávající jachtu.
"Do pokoje vstoupil důstojník," řekl zamyšleně Denis. "Buď něco uslyšel nebo měl detektor organických látek."
"On…," neodpustil jsem si otázku, protože kapitán se najednou odmlčel.
"Ne. Nezačal znásilňovat. Možná už měl dost, vždyť od dobytí města uplynuly tři hodiny, možná by na místě sestřičky viděl raději mě. Možná nechtěl riskovat svléknutí krunýře nebo je možné, že byl čestný a takové jednání s malým děvčátkem mu připadalo odporné."
"To jsi nemohl říct hned, dobytku?" vzdychl jsem.
"Ne. Takže důstojník Denisu neznásilnil, ale rovnou zastřelil, velice přesně a humánně, přímo do čela. Uviděl jsem záblesk, potom se jí podlomily nohy, škubla sebou, až jí odletěl jeden střevíček. Denisa upadla obličejem přímo ke mně, otevřené oči měla udivené, tehdy jsem nevěděl, že mrtví mají oči vždycky udivené, a na čele malou černou skvrnku. Laserový paprsek zanechává jen malou stopu a uvařený mozek nebývá vždycky vidět."
"Proč?" zařval jsem.
"Co - proč?"
"Proč to udělal?"
"Aby nezůstali svědci," odpověděl udiveně Denis. "Nechápeš? Ihned zjistil, že v domě bude co brát. A mrňavá svědkyně loupeže nijak nezapadala do jeho plánů. Sestra měla na krku náhrdelník, ostatně nebyl její, ale matky, a ani nevím, kdy si ho vzala a proč. Zřejmě proto, aby byla přitažlivější. Důstojník poklekl, utrhl zavírání a náhrdelník sundal. Mě přitom neuviděl a já jsem mu neviděl do obličeje. Jenom znak na rukavici: usmívající se chlapecký obličejíček s lodičkou na stranu. Kadetka. Ještě sebral na stole krabičku s jejími šperky, ale ty byly lacině, obyčejná bižuterie, potom ji našli pohozenou v zahradě. Asi toho nechtěl vláčet moc. Vydržel jsem pod postelí až do dalšího večera. Tváří v tvář sestře. Vytáhla mě odtud policie z prozatímních pořádkových sil poté, co komando opustilo město. Vysvětlili mi, že rodiče zmizeli, sestru zabili fundamentalisté, ale teď už bude pořádek. Půl roku jsem byl v péči psychologů. Měli jsme ještě něco na kontě, tak se snažili. Řekl jsem, to se to tak stalo. Také jsem se snažil. Vysvětlil jsem, že chci ke komandu, které nás tak parádně zachránilo před bandity. Zřekl jsem se dědictví, domu, stříbrného dolu v horách, čajové plantáže. Všechno jsem podepsal. Úřadům se to hrozně líbilo. Dostal jsem doklady, že rodiče padli v boji se vzbouřenci, a ještě další papíry, doporučení od prozatímní vlády, a poslali mě na Terru. Za měsíc jsem vstoupil do kadetky a na rukávu se mi objevila nášivka - dětský obličejíček s lodičkou na stranu."
"Chtěl jsi se pomstít?"
"Samozřejmě."
"Byl to posluchač?"
"Ne, dospělý. Některý z vyučujících důstojníků. Kadetku vyslali proti povstalcům celou, bylo totiž jasné, že nepůjde o žádný velký odpor, a vlčata si mají ostřit zuby."
"Zabil jsi ho?"
Ogarin na mě pohlédl s obvyklým veselým i opovržlivým úsměškem.
"Ljošo, byly tam tři tisíce mužů. Většina z nich se zúčastnila výsadku na Milosti Boží. Hledal jsem. Špehoval. Naslouchal. Ale něčím takovým se po válce nikdo nechlubí. Byli tam padouši, ale právě ti se výsadku nezúčastnili. Rozhodl jsem se, že vyhodím celou školu do vzduchu. Přepadnu arzenál a… byl jsem malý a sebejistý. Víš, podařilo by se mi to. Hodně jsem se snažil. Zapamatoval jsem si sestřiny oči, ty udivené oči. Jenže i kdybych se zmocnil arzenálu, měl jsem kromě jednoho nepřítele ještě pár desítek přátel. I mezi těmi, kteří zdeptali mé město."
"Nenašel jsi ho?"
"Ne. A určitě jsem ho vídal. Salutoval mu. Smál se, když při vyučování vtipkoval. Tiskl se mu na hruď, když jsem tesknil a potřeboval útěchu: všichni tam byli dobří psychologové a věděli, že vlčata potřebují něhu. Díval jsem se mu do očí, ale nevěděl, který to je. Tak to bylo. Opustil jsem svůj tichý, útulný svět a vydal se do velkého světa."
Loď už byla docela nízko. Přistávala asi kilometr od nás, dosedala lehce, jako by ve vzduchu tančila, bez topornosti nákladních a dopravních lodí. Jachta žila v nebi, byla jeho součástí, jako kdyby jedna z padajících hvězd překonala svůj úděl a místo padání se naučila létat.
"Proč jsi mi to vyprávěl?" zeptal jsem se. "Pět let jsi o tom nemluvil a teď najednou ano."
"Abys věděl, Alexeji, co je zač ten velký svět, kam se tak dereš."
"Denisi, řekl jsem, že si tvůj dárek nevezmu. A ten velký svět mě neoslňuje! Jenom ve snu. Vezmu si Olgu Nonovou a stanu se důstojným členem obce."
"Koho?" zachechtal se Ogarin. "Nechceš radši zastřelit?"
"Když myslíš," odsekl jsem.
"Půjdeme, ty chodící smůlo." Denis mě objal kolem ramen a skoro táhl dopředu. "Pouvažuj o mém příběhu, platí? Jdeme si prohlédnout jachtu."
"Nejsem děcko, abych běhal kolem turistů."
"Jdeme. Nudím se a tebe to bude zajímat."

Tak došlo k tomu, že jsem po vyslechnutí Ogarinova příběhu šel pokorně za ním ke vzdálené jachtě. Denis kráčel a ledabyle máchal rukou s telefonem, jako by to byla nebezpečná zbraň a měl před sebou piráty. Skoro rok jsem považoval tento neohrabaný armádní telefon za blaster, dokud kapitánovi, vlastně tehdy ještě poručíkovi, nezavolali v mé přítomnosti. Rád si ze mě utahoval, hrdinný hvězdný voják, který vstoupil do armády, aby zabil jiného hrdinu.
Jachta už byla dobře vidět. Aerodynamická, podobná kapce, trošku podobná té velrybě z Bible, která polkla Jonáše.
"Vida, nový model," prohlásil Denis. "Výborně."
Co je mu do ní, ať je stará či nová, nebo slepená z papundeklu.
Dokonce jsem usoudil, což dělám zřídka, že lituje, že nemůže létat na takové krasavici. Najednou zavřeštěl telefon v Ogarinově ruce.
"Ano," odpověděl, aniž se zastavil. "A kdo… Aha. Jasně. Kde? Kolik? Jistě, přistaňte. A všechny vzbuďte."
Nechtěl jsem se vyptávat, ale začal vysvětlovat sám.
"Blíží se ještě tři jachty. A kurýrní loď páté flotily. Víš, kdo přistál? Lídr Velké galaktické regaty."
"Ale ta nevede kolem nás!" zmohl jsem se na odpověď.
"To je právě ono. A naši s tím nic nenadělají. Pospěš si."
"Proč?" ohradil jsem se ze zvyku.
"Mysli si, že jsem tě v souvislosti s mimořádnou situací mobilizoval," řekl Denis klidně. "Právo na to mám."
"A svědomí? A vůbec, jsem unavený!"
"Svědomí, svědomí." Ogarin pokrčil rameny. "Podívám se, jestli si můžu svědomí dovolit. Dříve se nic takového nedovolovalo."

Hlava 2
Lídři a outsideři
Jednou jsem letěl do vesmíru. Naše obec vlastní malou, starou jachtu, kterou dostala z jedné válečné lodě z doby Velké války. Říká se, že se s ní dá doletět k nejbližší obydlené planetě.
Bylo mi tehdy deset a právě jsem odmítl odletět na Terru. A možná proto, aby mi to nebylo moc líto, strýc mě vzal na palubu. Jednalo se o suborbitální let, který má jednou za několik let prověřit funkčnost jachty. Matně si pamatuji, že mi bylo špatně, napřed z přetížení a potom ze stavu beztíže. Ale měl jsem důvod k hrdosti, z mých vrstevníků se takovým letem mohl pochlubit jen málokterý.
Ovšem teď, kdy jsme s Ogarinem stanuli před nablýskanou modrou jachtou, která nevypadala na to, že se právě prodrala atmosférou, opětovně jsem pochopil, jaký nepatrný důvod jsem měl ke své hrdosti.
Otevřel se výstupní otvor a na desky kosmoportu se spouštěly schůdky. Na posledním stupínku stála desetiletá holčička s pistolí v ruce.
Docela obyčejná holčička. Hezoučké tvářičky, světlé kudrny. Neměla na sobě kosmický skafandr, ale džínovou kombinézu s popruhem na hrudi a jakousi legrační třpytnou aplikaci na kapse. Světlo na ni dopadalo tak nezvykle, že ji obklopoval jakýsi blikající oblak. Odebrat jí pistoli a přimalovat křídla, vypadala by jako andílek na vánoční pohlednici.
"Stůjte," vyzvala nás. "Doklady."
Hlas měla překvapivě chraplavý, zato tón víc než přesvědčivý.
"Kapitán Denis Ogarin, Říšské vojenské síly." Můj společník se nedivil. "Plním povinnosti velitele kosmoportu."
"Doklady."
Aniž se pohnul z místa, Denis pomalu vyňal pověření, otevřel je a ukázal. Copak asi vidí, když stojíme v šeru deset metrů od ní?
"Hodnost kapitána jste dostal včera?" zeptala se dívenka s pohledem upřeným na pověření.
"Ano."
"Proč právě včera?"
"Víš, holka, že jsem se pět let ptal, proč jsem poručík?" odpověděl Ogarin. Sice přátelsky, ale hlasem jako ocel. "A včera jsem se konečně stal kapitánem. Formality skončily?"
Děvče mlčelo.
"Napřed sundej štít," řekl Denis. "A potom chci vyslechnout hlášení. Kdo velí lodi?"
"Já." Děvčátko si pláclo na kapsu, nakreslená liščí tlamička zhasla. Blikání kolem děvčete také. "Ann Aiko, druhý pilot křižníkové jachty Paladin třídy Rikša. Plním povinnosti velitele lodě."
"Co se stalo Anastasi Aiko?" Ogarin zřejmě věděl o jachtě a její posádce víc, než mi řekl.
"Nehoda." Holčička bezděčně pohlédla na světélkující otvor výstupu. "Při rozborce a sborce blasteru nezkontroloval zbytkové nabití akumulátoru."
"Jasné. Předpokládám, že nešťastná nehoda je dokumentována."
"Ano." V jejím hlase zazněl posměch. "Pokud chcete, můžete zahájit vyšetřování."
Ogarin k ní přistoupil, uchopil ji za bradičku a pohlédl jí do očí. Připadalo mi, že se našponovala.
"Držíš se dobře. Smím se neoficiálně zeptat, odkud jsi tak připravená?"
"Škola ‚Dcer Kálí'," odpověděla váhavě.
Nic mi to neřeklo. Kapitánovi zřejmě ano.
"Takže můžeš klidně mluvit o otcově smrti?"
"Má aTan," odsekla pohrdavě.
Teď mi to došlo! V naší obci mnozí pokládají aTan za výmysl a podvod. Ogarin mi ale řekl, že nesmrtelnost opravdu existuje. Jenže stojí spoustu peněz, takže se s ní nedá normálně počítat. Tento aTan není nic pro naši planetu na periferii.

"A ty?" zajímal se Ogarin.
"Chcete znát detaily z mého intimního života?" zeptala se holčička. Tvářila se přitom tak vážně, že jsem rázem uvěřil v existenci jejího "detailu".
"Omlouvám se." Ogarin změnil tón. "Nyní přijde karanténní skupina, podáte veliteli hlášení."
"A vy?"
"Nerad čtu dobře připravené papíry." Ogarin vyňal z úst vyhaslou dýmku a rozmrzele na ni pohlédl. "Potřebujete natankovat?"
"Ne. Paladin má alkarskou techniku, zvládneme regatu s jednou náplní reaktoru."
"To je dobře. Máme omezené zásoby a za vámi letí další jachty. Sotva mají všechny moderní techniku."
Mluvil s děvčátkem naprosto vážně. Ogarin tento tón nasadil po zmínce o škole "Dcery Kálí". Musím se zeptat, co to znamená.
"Všechny naše požadavky jsem uvedla v žádosti o přistání." Odhodila si z čela světlý vrkoč a vzdychla. "Dostaneme z toho něco?"
"Možná."
"Budu vděčná, kapitáne."
"Je to má povinnost vůči každému občanu Říše." Nepatrný suchý podtón naznačoval: "Neodvažuj se nabídnout úplatek."
Děvče přikývlo.
"Co uděláte s tělem?" zeptal se Ogarin.
"Vyložíme je. Máme malou chladničku. Můžete Anastase pohřbít na zdejším hřbitově?"
"Jistě. Tady je pravoslavná obec, ale k jinověrcům je shovívavá. Nebude tě trápit, že tělo spočine tak daleko od Terry?"
"To je jenom prach," řekla pohrdavě. "Co s ním? Okamžik."
Vyběhla lehce po schůdkách a zmizela v lodi. Otvor okamžitě zahalila mlha.
"Dobrá jachta," řekl Ogarin. "Jestli nebudu pěl set let moc utrácet, koupím si také takovou."
"Za pět set let to bude laciná veteš," namítl jsem.
"Uhm," souhlasil kapitán a zapálil si dýmku. "Jednou zlevní tak, že mi úspory postačí."
"Regata je drahá zábava," odvážil jsem se poznamenat.
"Moudře mluvíš, Ljošo."
Pochopil jsem, že se zase posmívá a zmlkl jsem.
"Neškareďse," řekl Ogarin. "Víš, co je škola ‚Dcery Kálí'?"
"Ne."
"Elitní dívčí kolej. Leží na planetě Terra, někde v Himálaji, to jsou takové vysoké hory. Dávají tam půlroční děvčata. A odcházejí v deseti."
"Proč tak brzy?" podivil jsem se. Na urážku jsem zapomněl.
"Provádějí na nich řadu vylepšujících operací, je to dlouhý proces… Nezasahují do genotypu jako u superů, takže získané vlastnosti se nedědí, proto to není zakázané. K tomu speciální výchova, velice rozmanitá. Výsledek…"
Odmlčel se.
"Výsledkem jsou takové milé dívenky. Vracejí je rodičům a ti se nemusí starat o bodyguardy."
"Učí je obraně?"
"Učí je zabíjet. Tohle děvčátko by při troše snahy dokázalo zlikvidovat celou naši posádku. Žádné emoce, žádné váhání - nevnímá cizí bolest. Přitom lpí na rodičích a členech rodiny - zázrak, zafixovaný na úrovni reflexů. Svět má ostře rozdělený na své a cizí. Reakce převyšují lidské, bojová příprava převyšuje všechno, co poskytuje libovolné vojenské učiliště. Základem jsou osobní souboje, teror, potlačení psychiky. Tato děvčata jsou drahá, Ljošo. Je to velice výnosné uložení kapitálu."
"Měla by si hrát s panenkami!" namítl jsem. Konec konců, například u nás jsou povolené brzké sňatky, už ve třinácti-čtrnácti, ale jí je teprve deset!
"Dokáže předstírat hru s panenkami," odpověděl klidně Ogarin. "Velice přesvědčivě, takže nepoznáš podvod, dokud se ti utržená ruka panenky nezabodne do krku. Je to velice zajímavá kolej. Byli jsme tam na plese. Vůbec se nám nelíbilo to, co jsem uviděli. Dokonce ani nám."
"Kecáš," nevydržel jsem. "Nevěřím ti."
"Často jsem se ti posmíval," řekl Ogarin. "Ale tak ne. Císař chtěl kdysi ‚Dcery Kálí' zavřít, ale přimáčkli ho. Skončilo to tím, že do výchovného programu zařadili věrnost císaři a lidské rase."
Pohlížel jsem na jachtu a pokoušel se spojit jeho slova s kudrnatou holčičkou v kombinéze.
"Co když slyšela, co jsi povídal?"
"No a? Ony dobře vědí, co z nich udělali. Jiná věc je, jaký k tomu zaujímají postoj."
"Nevěřím," opakoval jsem umíněně.
"Jak chceš."
Ogarin vyfoukl obláček vonného kouře a vzdychl:
"Vesmír je obrovský, Ljošo. Ohromný zázrak, lidský rozum si vůbec nedokáže představit různorodost osídlených světů. Existují planety, kde prakticky neznají pojmy války a násilí. Ty předaly kvůli blahobytu značnou část své suverenity pod ochranu sil Říše. Existují maličké kolonie, jako je naše, kde vzdálenost od civilizace a malý počet obyvatel vede k pastorálnímu životu. Ovšem většina světů je prodchnuta větší nebo menší agresivitou."
"Pořád mluvíš o tom, jestli mám odjet?" zeptal jsem se.

"Jistě. Chápu, že zde zahníváš, ale je lepší být nahnilý, ovšem živý."
"Stejně nemám žádnou šanci se odtud dostat!"
"Máš," odvětil Ogarin. "Teď máš."
V tom okamžiku se ve výstupu jachty objevily dvě postavičky, které nesly dlouhý předmět, zabalený do lesklé syntetické tkaniny. Jako první šla pozpátku dívenka, nesla docela lehce svůj náklad, a nebylo obtížné uhodnout, co to je.
Jako druhý šel chlapec, jen o málo starší než ona. Černovlasý, hubený, s ostražitým pohledem. Na rozdíl od ní měl na sobě úbor pilota, ušitý zřejmě na míru. V naprostém tichu děti sestoupily po schůdkách a tělo zašité do látky položily na desky letiště.
"Arťom Aiko?" zeptal se Ogarin.
Mladík přikývl.
"Co je v pytli?"
"Anastas Aiko, bývalý kapitán lodě." Mladík odpovídal skoro stejně klidně jako jeho sestra. Velice tiše, s pohledem upřeným k zemi. Buď je stydlivý nebo to prožívá intenzivněji než sestra.
"Příčina smrti?"
"Neopatrné zacházení se zbraní." Hoch zvedl hlavu a přimhouřil oči. Holčička se ušklíbla.
"Ann, omlouvám se, ale musím dodržet předepsané formality," řekl Ogarin suše. "Myslím, že byste měli být rádi, že jsem je omezil na nezbytné minimum."
Děvče hned zvážnělo.
"Ano, veliteli. Jistě. Kdy budeme pokračovat v cestě?"
"Jakmile najdete zájemce o účast v regatě." Ogarin se usmál. "Pokud jsem to správně pochopil, podle pravidel musí být posádka tříčlenná."
Usmíval se pořád víc, situace ho zjevně bavila.
"Je to tak." Dívenka se zamračila.
"Problém je v tom, že toto je maličká a patriarchální planeta." Denis rozpřáhl ruce. "Najít tady někoho, kdo se odhodlá vypravit přes půl galaxie, nebude jednoduché. A k tomu ještě letět pod velením desetiletého děvčátka-zabijáka…"
Ann vzplanula:
"Kapitáne, zapomínáte se!"
"Vůbec ne. Mezi mé povinnosti patří bezpečnost kolonie a jejích občanů. Proto pokládám za nutné upozornit všechny obyvatele, co je vaše posádka zač."
"Nijak netrvám na velení lodě," vyhrkla. Rychlost, kterou rozhodovala, byla na dítě překvapující. "Klidně může velet někdo jiný! My s Arťomem jsme připraveni letět jako cestující. Je to tak?"
Hoch poslušně přikývl. V této dvojici nehrál první housle, přestože byl starší a navíc chlapec.
"Maličká, opakuji, že toto je klidný patriarchální svět." Denis na mě mrkl. "Tady nikdo neumí řídit podobné lodě. A málokdo chce odtud odejít. Jenom Ljoša kdysi chtěl."
Konečně mi věnovala pozornost. A jakou!
Za okamžik mi Ann Aiko visela kolem krku a pohlížela do očí. Na řasách se jí chvěly slzy.
"Pomozte nám! Prosím! Otec dal všechny peníze za tuto jachtu, moc si přál vyhrát regatu! A vyhrajeme, máme nejlepší loď, nikdo nás nedohoní, čestné slovo! S Arťomem uděláme všechno sami, umíme pilotovat. Vy prostě jen poletíte s námi, platí? A dostanete čtvrtinu výhry!"
"To jsou velké peníze," souhlasil Denis. "Hodně. Postačí na takovou jachtu, aTan, a ještě zbude."
"Prosím!" žadonilo děvčátko. "Prosím, prosím!"
Před chviličkou byla chladná, uzavřená, sebevědomá. A teď - obyčejné dítě, které poskakuje netrpělivě na místě s tvářemi mokrými od slz.
"Poletíte s námi?" zeptala se.
Pohlédl jsem na Ogarina.
Můj věčný problém s úspěchem. Jako bych ho najednou chytil, a to navíc tam, kde se nedal čekat. Taková změna!
"Ještě jsem se úplně nezbláznil," řekl jsem a opatrně se od ní uvolnil. Měl jsem zvláštní pocit - jako by mi to dovolila sama. "Promiň, dítě, ale nepoletím s vámi."
Kapitán Ogarin se najednou rozesmál:
"Ljošo, ty kluku, to je úspěch! Už jsem se bál, že budeš souhlasit!"
* * *
Když dorazila karanténní skupina, Ogarin vydal několik stručných pokynů, a potom jsme odešli. Hoch se vrátil do lodě, děvče začalo domlouvat otcův pohřeb. "Budeme vítat další lodě?"
Denis pokrčil rameny:
"Nevím. Asi to nebude potřebné. Paladin vedl, když změnil kurz a zamířil k naší planetě, ostatní ho následovali. Využijí příležitosti, aby natankovali a odpočinuli si: regata trvá už měsíc. Ale někdo se určitě na odpočinek vykašlal a pokračuje."
"A je teď diskvalifikují?"
"Ty milé dětičky? Jistě. Říšské zákony nedovolují dětem řídit kosmické lodě. Na palubě musí být vždy někdo dospělý. Popravdě řečeno, ani je nesmím pustit dál, pokud budou chtít odletět sami dva."
"Měl jsi jim to říct."
"Měl. Ovšem obávám se nepříjemností poslední den své služby."
"Jakých nepříjemností?"

Denis na mě pohlédl:
"Ljošo, když jsem mluvil o jejích bojových schopnostech, nedělal jsem si legraci. Co když má pokyn pokračovat v závodě za každou cenu? Nezastaví se před ničím. My pro ni nejsme lidé. Víš, klidně trošku poruším předpisy proto, abych ochránil své chlapce i vás. Ať si letí. A jestli najdou dobrovolníka, který poletí s nimi, nebudu proti."
Zastavil se a rozdýmal dýmku. Opravdový kosmický vlk.
"A jsem rád, že jsi se rozhodl neletět s nimi."
"Děkuji, Denisi." Jeho pochvala mě zahřála. "Nejsem úplný pitomec. Letět pod velením autistického hocha a nenormální holčičky. Nedoletí daleko."
"Nepochybuji o jejích schopnostech řídit jachtu," odpověděl Denis. "Pochybuji o její schopnosti existovat v uzavřeném prostoru s cizími lidmi. Bratr se pochopitelně vejde do jejího chápání ‚naši'. Zato kdokoliv cizí… Ljošo, kdybys letěl s nimi a po obědě se příliš rychle natáhl pro nůž na máslo - zemřel bys s vidličkou v oku." Ušklíbl se. "A na následující planetě by tě vyložili v nylonovém pytli jako oběť neopatrného zacházení s příborem."
Zastavil jsem se. Při této strašlivé představě jsem zatajil dech.
"Chceš snad říct, že jejich otec…?"
"Ne," odsekl Denis. "Nechci. ‚Dcery Kálí' zachovávají povinnou úctu. Nemohou zabít vlastní lidi. Ledaže dojde ke konfliktu priorit."
Poklepal dýmkou na telefon, aby vytřásl popel. Pak zabručel:
"Proč ses na mě tak obořil? Ljošo, po každém úmrtí probíhá vyšetřování. Přitom tady ani o smrt nejde! Anastas měl aTan! A nekaž mi poslední dny na vaší planetě. Spadly nám na hlavu ty jachty, už chybí jen štábní krysa."
"Rozkaz, nekazil náladu!"
"Co zase? Nech toho. Mysli si, že jsem tě demobilizoval. Odvedl jsem tě k jachtě proto, abys volil sám. Opravdu jsem nečekal, že to bude tak vážné, myslel jsem si, že máš konečně šanci vypadnout z planety."
"Děkuji ti, Denisi."
"Není zač. Půjdeš domů nebo se budeš courat se mnou? Čekám ještě kurýra."
Zamyslel jsem se.
"Potřebuješ pomoc?"
"Ne."
"Tedy půjdu domů se vyspat."
"Tak se měj," řekl po krátké odmlce Denis.
"Hm. Mám zítra přijít? Povíš mi co a jak?"
"Pokud to nebude státní tajemství prvního stupně," ušklíbl se Denis. "Ahoj."
* * *
Ono se lehce řekne - jdu se vyspat. Horší je usnout, když je do rána daleko a za den se toho stalo víc, než jindy za celý rok, a v domě je hrobové ticho.
Dům mám docela obyčejný, dřevěný, jednopatrový, vhodný pro velkou rodinu, ale ne pro osamělého člověka. První patro je proto prázdné, žiji v přízemí v bývalém dětském pokoji. Jen postel jsem vyměnil za větší, to je jediná změna.
Když jsem pochopil, že už nezavřu oči, rozednilo se. U lustru, který už dávno nefungoval, což mi nevadilo, protože nemám rád světlo shora, visel model říšského torpédoborce. Slepil jsem ho vlastnoručně v deseti létech podle nákresu v dětském časopisu "Říšský sokolík". A obrázek na zdi nakreslila matka. Přitom kreslit vůbec neuměla, a pokud mám nějaký umělecký talent, pak určitě ne po ní. Všechny obrázky jsou někde na půdě. Jenom tento jsem nesundal, přestože jsem jednou ze zvědavosti na něm napočítal sedm věcných chyb. Císař Grey v době Velké války určitě nenosil bojový oblek typu Viking, který tehdy ještě neexistoval, a zobrazovat ho na pozadí planoucího souhvězdí Alkari je směšné, protože tam nebyl, a v žádném případě císař nemohl k hrudi tisknout právě vylíhnuté ptáče Alkarana, zachráněné z plamenů. Alkarani nejsou kuřata, mají genetickou paměť, i nejmenší ptáček rozezná přítele od nepřítele. Císaře by klovlo do otevřené přilby a bylo by po vůdci lidstva. A další drobné nepřesnosti.
Všechno zde je známé, příjemné, každou maličkost najdu se zavřenýma očima, na záchod můžu jít v noci bez probuzení a knihu pohodit na stůl bez dívání, protože vím, že dopadne na jediné volné místo. V naší obci jsou přesvědčeni, že právě tak se má žít, chránit odkaz generací, ducha národa a morálních zásad. Dříve žil v tomto pokoji otec. Ve skříni stojí na poličce plastový model bojového robota, který sestavil. A před ním tady žil dědeček. Parapet je z desky, kterou osobně ozdobil vypalováním - je zde znázorněno velké město, které bude stát na místě našeho městečka.
Návaznost. Dědictví předků, které je třeba předat potomkům. Náš hlavní odkaz.
Samozřejmě uvažuji stejně. Ale proč právě já? Nechci! Nechci a bašta! To je představa: budu mít děti a starší syn bude bydlet v tomto pokoji s vědomím, že obrázek zhotovil pradědeček, robota dědeček, model torpédoborce otec. A až vytvoří něco v duchu rodiny, hned si to najde své místo, na poličce nebo na hřebíku.
Když jsem pochopil, že už neusnu, usedl jsem, poslepu zapnul kávovar a se zavřenýma očima naslouchal tichému bublání kávy. Jestlipak už odletěla rodina Aiko?
Samozřejmě chci. Hrozně chci popadnout tuto šanci za ocas. Ať už regatu vyhrají nebo ne, stejně se domů nevrátím. Najdu si práci, povinné říšské vzdělání jsem absolvoval na výbornou, můžu dokonce vstoupit do armády, ať už jako voják nebo technik na kosmoportu. To už je jedno. Ovšem Denis, který mi věčně vyčítá nerozhodnost, neschválil mé rozhodnutí bezdůvodně. Stačí si vzpomenout na hrozivé oči té dívenky. Ne proto, že v nich je zloba a touha zabíjel. Prostě se příliš snadno mění - hned jsou pozorné a vážné, a hned zase naivní a prosebné. Nevěř lidem, jejichž oči se tak rychle mění. Nikdy jim nevěř.
Kávovar zapískal, takže jsem natáhl ruku, vzal si šálek kávy a vdechl její vůni. Nic moc, někde tady mám sáček opravdové kávy z Terry, s naší se nedá srovnat. Teta Líza a strýc Pavel se sice snaží vypěstovat nejlepší odrůdy,

objednávají speciální hnojiva, a přece to srovnatelná káva není.
Jak vůbec vím, že naše káva není ta pravá? Co když je to naopak, káva z Terry není pravá, protože jsem ji pil jen asi desetkrát za život a naši piji pořád. I když je to jedno, cítím to. Možná někde uvnitř, v buňkách, podobně jako u Alkaranů, sídlí paměť a našeptává "ne", "nesprávně", "padělek". Otec Vitalij říká, že to jsou přežitky, že Terra je sice kolébka lidstva, ale v kolébce se věčně žít nedá. To znamená, že zdejší nebe máme pokládat za rodné, stejně jako půdu, nemyslící Aborany, džungli i tuto kávu.
Vypil jsem dva šálky, osprchoval se a převlékl. Potom jsem začal uklízet, přestože to dělám obvykle v pátek a byl teprve čtvrtek. Prostě jsem zatoužil něco dělat. Vyluxoval jsem podlahu a promazal starého robota v podobě želvy, sice vrzal, ale když jsem ho dvakrát zapnul v režimu generálního úklidu, fungoval docela přijatelně. Utřel jsem prach, věnoval jsem přitom zvláštní pozornost dědečkovu parapetu - ve vypálených čarách se věčně usazuje špína, takže město je zaprášené a neskutečné jako modely v našem muzeu, potom jsem vyčistil skla - sice mám na okna také maličkého robota, ale toho musím přenášet ze skla na sklo, takže je jednodušší použít hadr a čistič.
Bylo by dobré, kdyby závodníci už doplnili zásoby, odpočinuli si a odletěli.
A ještě lepší by bylo, kdyby vojenský kurýr odvezl Ogarina. Nechci se s ním loučit. Raději zajdu do bunkru a vezmu si od hochů obálku s dopisem, který mi určitě zanechal. Přečtu si to a půjdu k popovi požádat o požehnání k sňatku s Nonovou.
Do oběda jsem uklidil a vyčistil celé přízemí. Udělal jsem všechno, co jen bylo možné, dokonce jsem vyčistil pěnou i koberec v jídelně, opláchl a utřel rodinné křišťálové sklo v příborníku. A přitom mi došlo, že jsem si tuto práci vymyslel jen proto, abych nemusel vyjít z domu.
Snad ne ze strachu, že si to rozmyslím a požádám bláznivou holčičku, aby mě zařadila do posádky?
Kdepak!
* * *
Na ulicích vládlo takové ticho, až mě napadlo, že už je po všem: závodníci odletěli a nikdo kromě mě jejich nečekanou návštěvu nezaznamenal.
Cestou do hostince jsem ovšem pochopil, že všechno ještě zdaleka neskončilo.
U vchodu stáli dva cizinci, vysocí, urostlí, na pohled křehcí, zřejmě z planety s malou gravitací. Měli hubené, průsvitné, skoro nelidské obličeje, jako elfové z pohádek. Když jsem došel blíž, pochopil jsem, že jeden z nich je žena, a to podle drobných ňader pod kombinézou a širších boků.
"Dobrý den," pozdravila mě dvojice jednohlasně a s úsměvem. Nijak ovšem neusilovali o navázání konverzace, možná na někoho čekali nebo se rozhodli pozdravit celé městečko.
"Dobrý den," zašeptal jsem, když jsem je míjel.
Ale co se dělo uvnitř!
Bylo zde dalších šest cizinců. Nebylo těžké je rozdělit do trojic, jedna posádka vypadala docela jako našinci, jen měla tmavé oblečení a zvláštní účesy, dlouhé vrkoče nad ušima a maličké kulaté čepičky, jakoby přilepené k hlavě. Tato trojice seděla na vysokých barových židlích a popíjela víno z vlastní láhve, takovou jsem nikdy předtím neviděl. Buď mají jiný metabolismus nebo jim zvyky nedovolují pít něco neznámého?
Druhá trojice vypadala zábavněji. Zpočátku mi připadalo, že je to také dětská posádka, ale potom jsem pochopil, že se jedná o dospělé, jenže malé a křehké, s namodralou kůží a světlými, skoro bílými vlasy. Pokoušel jsem se uhodnout, proč tak vypadají, ale nic chytrého jsem nevymyslel. Kdyby byli z planety s velkou gravitací, byli by svalnatí. Z planety s malou gravitací vysocí a hubení. Ale tihle vypadají jako výrostci, jen oči nemají dětské, ale vážné a ostražité, a neustále pijí vodku.
A našinci kolem se snad zbláznili.
Všichni se oblékli do nejlepšího. Vyhrabali to nejsvátečnější z babiččiných truhlic. Tváří se vážně a lhostejně, jako kdyby k podobnému nájezdu u nás docházelo denně, přitom ne turistů, kteří se baví pod ochranou lodních děl a po městě chodí jen se stráží, ale stejných lidí, jako jsme my. Všichni rozprávějí o vážných věcech: o vnitřní politice, vztazích k cizincům, úspěších vědy, perspektivách vnitřního rozvoje, premiéře filmu "Atlantida", kde je možné volit z deseti různých dějových linií - Atlaňané buď zahynou nebo odletí na Endorii, McWilliam je obviněn z krádeže trůnních klenotů, a buď je osvobozen, nebo umírá nedostatkem kyslíku, případně sebere své milence rezervní bombu a přežije.
Děsné!
Ale ne, docela je chápu, sám bych se rád blýskl před slavnými návštěvníky, o kterých mluví každý den ve zprávách. Kdybych přišel dříve, možná bych stál vedle infantilních astronautů a hlasitě se hádal s Romkou Tzoyem, jestli jsou lepší dva hnací readge motory nebo jeden interfázovec s kvarkovým vstřikováním.
Cizincům nepochybně připadáme směšní.
Ale třeba ne. Třeba lhostejní, což je ještě urážlivější.
Potřásl jsem si s Romanem ruku, potom jsme na sebe rozpačitě pohlédli.
"Nerozčiluj se," zašeptal mi.
"Tak dobře, popojedem," odpověděl jsem stejně tiše.
Usmáli jsme se na sebe a přistoupil jsem k baru. Grigorij na mě pohlédl celý zmatený, dokonce i úsměv měl nepřirozený, přestože toho viděl už hodně.
"Co si dáš? Pivo?" vybafl na mě.
"To je jedno, třeba vodku."
Strejda se zatvářil nesouhlasně, ale nalil mi a podal něco k zakousnutí. Odstoupil jsem stranou tak, abych se nemusel s nikým vybavovat. V ruce jsem otáčel sklenici a pozoroval nepřirozeně hlučný hostinec. Kde je asi rodina Aiko?

Najednou jsem je zahlédl. Proč by měli pít? Dováděli v bazénu za skleněnou stěnou. Arťom se právě chystal skočit z věže. Kolem nehybně stála naše drobotina. A dole v zářivých plavkách Ann Aiko, obklopená děvčaty stejně jako její bratr kluky. Vypadali mírumilovně, takže jsem si rozpačitě připomenul svůj noční strach.
"Alexeji!"
Otočil jsem se. Za mnou stál otec Vitalij, také se sklenicí a okurkou.
"Slyšel jsi něco o těch nešťastných dětech?"
"Kapitán Ogarin mi něco pověděl."
"Ano, řekl to všem." Otec Vitalij vzdychl. "Už vyhlásili, že potřebují třetího člena posádky. Proto jdu za tebou, Alexeji."
"Vím všechno. To děvčátko je zabíječ."
Kněz se pokřižoval.
"To není hřích. V našem nedokonalém světě musí mít zbraň v rukou mnozí lidé, kdo smí obvinit muže, který čestně pracuje jako bodyguard? Mě trápí něco jiného, Alexeji. Mluvil jsem s tou malou, ona vůbec nechápe pojem hříchu."
Pro jistotu jsem přikývl.
"Vím, že toužíš opustit naši obec," pronesl otec Vitalij vyčítavě. Sklopil jsem oči a přikývl. "To není hřích," řekl kněz ostře. "Pokud si to přeje osud, požehnám ti na cestu. Ale ne s nimi! Souhlasíš?"
"Ano." Přesto jsem se neudržel. "Proč ne s nimi? Bylo by to pro mé nebezpečné?"
"Samozřejmé." Otec Vitalij pokýval vyčítavě hlavou. "Copak nechápeš? Nevyznáš se v bouřlivém světě Říše. A začínat v takové společnosti…"
Vzdychl a dopil skleničku. Říhl a zajedl okurkou.
"Vůbec o tom neuvažuj!" dodal naléhavě. "Rozumíš?"
Odešel a zanechal mě ve velkých rozpacích. Celá obec se o mě stará. Ještě jednou jsem pohlédl na bazén, děvče tam už nebylo. Jen její bratr něco vyprávěl naší drobotině.
Kam šla?
V tom okamžiku se dveře hostince otevřely a vstoupila Ann Aiko. Přes plavky si přehodila župan. Kývnutím pozdravila závodníky v tmavém, posádku zakrslíků nepoctila ani pohledem. Prošla k pultu a poručila strýci Grigoriji:
"Dvojitou kvasnou vodku."
Strejda se zamračil: "Máme zakázáno nalévat dětem alkohol."
"Jsem občanka Coolthosu a mám všechna občanská práva."
S velice nesouhlasným výrazem strejda smíchal ve vysoké sklenici deci nejlepší vodky se šumivým tmavým kvasem, vhodil dovnitř kousek ledu a řez slané okurky, a podle bontonu přidal brčko.
Ann vytáhla z kapsy županu drobné a zaplatila. Usedla na otáčivou židli a obhlédla hostinec. Zahlédl jsem, že lidé odvracejí zraky.
"Ano, mám práva dospělého," řekla tiše Ann. Upila brčkem. "Jistě, učila jsem se ve speciálním učilišti. Umím zabíjet. Stejně jako mnozí jiní. Někteří jsou zde mezi vámi. Je to tak?"
Nikdo neodpověděl.
"Tak proč nechcete s námi letět?" vzplanula. "Je to naprosto bezpečné, čestné slovo! Já i Arťom umíme jachtu řídit. Máme velkou naději zvítězit, opravdu!"
Závodníci v černém zůstali klidní. Ti zakrslí se zasmáli. Zřejmě hodnotili své šance také vysoko.
"I kdybychom nevyhráli," usrkla, "není to jedno? Copak nikdo z vás nechce cestovat? Vidět jiné světy? A potom se vrátíte, když se vám nikde nezalíbí. Přísahám, že přivezu zpátky toho, kdo poletí s námi!"
Otec Vitalij obhlížel ztichlé publikum a pevným krokem zamířil k děvčeti.
"Hodláte navrhnout svou kandidaturu?" zeptala se Ann s nevinným pohledem. Najednou mi připadalo, že v jejím hlasu zní utajený smutek.
"Milá holčičko," pronesl náš kněz vemlouvavě, "chci ti vysvětlit, že ti nikdo z nás nepomůže."
"Proč ne?"
"Jsme tichá a klidná planeta," řekl otec Vitalij. "Jsme křesťané, pravoslavní. Jsme trošičku jiní dokonce i v rámci církve Společné vůle."
"Ne tak docela," odsekla.
"To se musíš vrátit daleko do minulosti, má milá." Kněz pokýval hlavou. "Náš lid toho prožil hodně. Dlouho ničil sám sebe. Před třemi stovkami let jsme ani neměli svou zemi, a dokonce jsme to ani nezpozorovali. Zapomněli jsme na své kořeny, ztratili víru. A naše obrození je spojeno s vírou. Ne prostě s vírou, ale s vírou otců, dědů, s věrností tradicím, s odmítnutím násilí."
"Znám dějiny." Ann potřásla mokrými vlasy. Vytáhla ze sklenice brčko a pořádně se napila. "Stručněji, pastýři."
"Holčičko, mezi námi nejsou zbabělci," prohlásil otec Vitalij tiše. "Nikdo se nebojí s vámi letět, i kdybys byla opravdový zabiják, jak říká kapitán Ogarin. A pomáhat bližnímu, pomáhat slabšímu, je přímo naše povinnost."
"Tak o co jde?"
Možná byla opilá, když se přihlédne k velikosti a složení dávky ve sklenici.
"Milé dítě," pokračoval měkce otec Vitalij. "Tvá existence je v příkrém rozporu s našimi zvyky a tradicemi. U nás není možné, aby tak malé děvče dokázalo zabíjet. Pobývat s tebou proto neznamená pomoc tobě, ale škodu sobě. Chápeš?"
"Štítíte se mě?" zeptala se ostře.
"Litujeme tě." Otec Vitalij sklonil hlavu. "Promiň, ale tady společníka nenajdeš."
"Vaše děti jsou rozumnější než vy," zamračila se.
"I kdyby někdo z mladické nerozvážnosti a naivity chtěl s vámi letět, nepustíme ho. Tady není Coolthos. Plnoletost je zde od šestnácti. A z dospělých nepoletí nikdo."

Dívka chviličku přemýšlela a potom pohlédla na Grigorije.
"Jste tady jediný, kdo sloužil v říšské armádě, bojoval, viděl vesmír," řekla. Ann rychle shromáždila informace. "Nejste už mladý, ale cožpak nechcete ještě jednou vidět jiné světy? A vydělat si na omlazení, dokonce i na aTan?"
Otec Vitalij se možná chviličku obával odpovědi Kononova. Já ne. Znal jsem strejdu moc dobře.
"Viděl, bojoval." Grigorij se naklonil přes pult a pohlédl jí do očí. "A vrátil jsem se. Proto s vámi nepoletím. Na omlazení si díky Bohu snad vydělám. A aTan nepotřebuji. Tady je klidná planeta."
Ann najednou zvadla. Nepochybně doufala, že tady nalezne společníka. Dopila, zamračila se, odložila sklenici s řezem okurky na dně. Pohlédla na mě a zabrumlala:
"Ta vaše kvasná vodka je hnusná."
"Jistě," souhlasil Kononov. "Nevšimla sis, že ji nikdo nepije?"
"Hnusná," potvrdil s povzdechem otec Vitalij. "Je jenom pro turisty."
Jsou to opravdoví pašáci! Hostinský a kněz jsou duše naší obce, žádní radní nebo starosta. Před chviličkou seděla před občany zvláštní, nebezpečná dívka, která požadovala něco nepochopitelného. A teď obyčejná, hloupá turistka, navíc nedospělá a nafoukaná. Všichni se začali shovívavě usmívat. Roman Tzoy, který si šel ke Grigoriji pro přídavek, ji dokonce popleskal po mokré hlavě. Ann sebou trhla, ale vypadalo to uboze a směšně. Dítě, které se tváří dospěle. Infantilní namodralí závodníci si přiťukli. Druhá dvojice oživeně diskutovala neznámou řečí.
Zřejmě posuzovali změnu šancí na výhru.
Ann seskočila ze židle a zamířila ke dveřím, které vedly ke sportovištím. Buď proto, aby se oblékla, nebo aby pověděla bratrovi o neúspěchu. Přítomní se před ní rozestupovali, jako by se báli o ni zavadit.
V tom okamžiku se otevřely dveře a vstoupil Ogarin. Měl pomačkaný obličej, jako by celou noc nespal, a tvářil se ostražitě.
"To je vaše vina, kapitáne!" vykřikla dívenka nahlas a zlobně. "Pomluvil jste mě a znemožnil odlet! To si odskáčete!"
Denis na ni letmo pohlédl:
"Uklidni se. Je to naprosto bezvýznamné."
"Bezvýznamné?" Rozběhla se k němu a já si uvědomil, že dokáže zabíjet holýma rukama. "Bezvýznamné?"
Ogarin se nezalekl. Na okamžik se jejich pohledy střetly a děvče se zastavilo.
"Bezvýznamné," opakoval kapitán. "Jsem zmocněn oznámit všem účastníkům regaty, že je závod zrušen."
Namodralí vyskočili. Ani jsem nestačil zaznamenat, jak se stalo, že v jejich tenkých dětských ručkách blýskly krátké kinžály. Muži v černém byli zdrženlivější. Pohlédli na sebe a jeden z trojice se zeptal:
"Důvod, kapitáne?"
"Všechno vám vysvětlí poručík Toraki." Denis odstoupil ode dveří a do hostince vstoupil voják, kterého jsem nikdy předtím neviděl.

## Hlava 3
## Psiloni a Říše

Důstojníka, který právě přiletěl z kulturní, bohaté planety, bylo snadné odlišit od našich. Uniformu měl sice skoro stejnou, a držením těla by ho Ogarin dokázal předstihnout. Vypadal docela obyčejně - vysoký, tmavovlasý, svalnatý, asijský typ. V naší obci je takových polovina.
Ale jeho duch byl jiný, stejně jako ovzduší kolem něho. Jako když jsem poprvé spatřil Ann Aiko v záři ochranného pole, tak kolem důstojníka zářila aura zaplněná emanací štábů, admirálů a adjutantů, majestátních lodí, plujících prostorem, ostrých rozkazů a hrdinských činů. Ach, proč jsem neuspěl? Proč jsem nevstoupil do Říšských sil?
"Dobrý den, občané." Důstojník kývl na pozdrav. "Lao Toraki, důstojník pro zvláštní úkoly při štábu admirála Lemaka."
Jeho jméno nám samozřejmě nic neříkalo. Ovšem hodnost ano - důstojník pro zvláštní úkoly u proslulého Lemaka. Přítomní vydechli a zapomněli se nadechnout.
"Budu stručný." Důstojník po ujištění, že upoutal naši pozornost, ani nepokládal za nutné odstoupit ode dveří. "Podle admirálova rozkazu, schváleného císařem…"
Pokud se někdo chtěl nadechnout, rozmyslel si to.
"…ve hvězdné soustavě Nová Kitěž se vyhlašuje výjimečný stav. Všichni občané starší než dvanáct a mladší než sedmdesát let jsou mobilizováni a podléhají rozkazům kapitána Ogarina. Sraz je za hodinu u štábu posádky. Dotazy?"
V hostinci to zašumělo.
Strýc Gríša vyšel od pultu a přistoupil k důstojníkovi. Každým krokem se jeho chůze měnila, ne, nepochodoval jako na přehlídce, to by bylo směšné, ovšem k důstojníkovi už nedošel postarší barman, ale starý voják.
"Seržant Říšských sil Grigorij Kononov. Dovolte dotaz."
Důstojník svraštil obočí, ale přikývl:
"Mluvte, seržante."
"Smím znát důvody výjimečného stavu?"
Lao Toraki nehodlal odporovat.
"Ano, seržante. Bude to prospěšné pro všechny. V soustavě Nová Kitěž byla zpozorována válečná loď Psilonů."
"Válka?" V nastalém tichu zazněl hlas otce Vitalije neobyčejně hlasitě.
Po Velké válce se Psilon skoro úplně vyhýbal kontaktům s jinými rasami. Nebylo možné tvrdit, že utrpěl porážku. Nebylo možné tvrdit, že prohrál. Nikdo a nikdy nepokládal tuto rasu za agresivní a krutou. Přesto zůstávala záhadná jako žádná jiná civilizace. Sveřepí Bulrati, nafoukaní Alkarani, nerozumní, a proto už neexistující Sakkrani, všichni naši galaktičtí sousedé se tak či onak naučili soužit s lidmi. Naučili nebo vyhynuli.

Psiloni zůstali. Uzavření ve své zóně vesmíru, zaujatí svými podivnými experimenty, jen zřídka nabízeli jiným rasám obchodní nebo vědecké kontakty.
Kdyby se rozhodli opět zahájit výboje, nikdo netušil, s čím by přišli. A jestli jim odolají síly Trojstranné aliance.
Důstojník zavrtěl hlavou:
"Ne. Naštěstí ne. Je to loď z doby Velké války."
"Smím se zeptat jaká?" ozval se tenký hlásek Ann Aiko. Lao Toraki na ni pohlédl a na okamžik ztratil klid.
Chápal jsem ho. Viděl malou, hezoučkou dívenku se županem přehozeným přes plavky, která na něj pohlížela velkýma zvědavýma očima a pokládala zbytečné otázky.
"Smíte." Sarkasmus byl skoro nepostřehnutelný. "Podle klasifikace Hlavního štábu K-S 3."
Zaznamenal jsem Ogarinův úsměv, takže jsem se nepodivil tomu, co následovalo.
"K-S 3," řekla zamyšleně. "Velký výsadkový křižník. Byla vyrobena série osmi lodí. Pět bylo zničeno při útoku Terry koncem války. Dvě spálili Bukati při průlomu u Ursy. Psilon těžko obnovil stavbu starého modelu. Je to ‚Loredan'? Ztracený křižník, který odletěl relativistickou rychlostí?"
Toraki mlčel.
"To je zlé," přikývlo děvčátko. Důstojníkovi se nevysmívala, novinka byla pro ni zřejmě tak závažná, že Ann nebrala ohled na svůj zevnějšek. "Čtyři výsadkové čluny, dvanáct ochranných stíhačů, tři těžké bombardéry, čtyřicet výsadkářů a osm členů posádky. To je hodně. Nechápou, co se děje, že?"
Důstojník přikývl. Rozpaky v jeho obličeji nahradil spokojený úsměv.
"Vidím, že zdejší obyvatelstvo je připraveno lépe než někteří důstojníci. Upřesním tedy situaci. Ano, je to psilonská bojová výsadková loď, která v době Velké války unikla z bojů subsvětelnou rychlostí. Nyní začíná brzdit. Patrně má poškozenou aparaturu hyperprostorového spojení a funguje automaticky podle příkazů, které dostala před staletími. Na palubě uběhly nejvýše tři až čtyři dny subjektivního času, takže jsou pořád ve válce. Naši analytici předpokládají, že jejich úkolem bylo obsadit a udržet rezervní vojenský kosmoport v soustavě Annuin, což je dnešní Nová Kitěž. Pochopitelně se současným zničením posádky a místního obyvatelstva."
Grigorijova manželka, která přihlížela od kuchyňských dveří, tiše vyjekla. Ve vzdáleném koutě hostince na ni navázalo zaúpění. U stolu tam vstala urostlá blondýna středního věku, uchopila se teatrálně za srdce a těžce dopadla zpátky na lavici. Ani jsem si nevšiml, že Olga Nonová je tady také! Nemám vyrazit své první učitelce na pomoc? Báječný začátek námluv.
"Nemusím snad vysvětlovat, co znamená čtyřicet psilonských výsadkářů." Toraki pohlédl nespokojeně na Nonovou, kolem které se už točily ženské. "Pokud si vzpomínáte, při útoku na Terru čtyři výsadkáři za tři hodiny úplně zničili historické město Vilnius a podstatnou část jeho okolí."
"Kdy dorazí flotila?" pohlédla Ann tázavě důstojníkovi do očí.
"Za den. To je pozdě," odpověděl poctivě Toraki. "Vyslali mě zorganizovat obranu, ovšem ostatní lodě nejsou schopné vyvinout takovou rychlost jako kurýrní clipper."
"Dvanáct stíhačů, tři bombardéry." Kononov pokýval hlavou. "Třeba k výsadku nedojde."
"Dojde. Letištní infrastruktury se musí zmocnit bez poškození. Ostatně bombardéry na palubě nejsou, podle archivních údajů byla jejich sekce zničena taranem našeho bitevníku. Podporučík Daniel Davis netušil, že obětuje život nikoli za dětí, ale za prapravnuky." Větu měl připravenou předem, ale nevyvolala žádoucí účinek. Co je nám do podporučíkova činu?! Kdyby tak zlikvidoval celý křižník!
"Stíhači také nejsou kompletní," ozval se Ogarin. "Sedm nebo osm jich bylo zničeno při pronásledování křižníku. Ale to nám nepomůže. Celá zdejší flotila, kterou můžeme použít, nepřežije boj ani s jediným stíhačem Psilonu. Ani s poškozeným. Je možné, že prozrazuji nějaké tajemství, ale má posádka má k dispozici jen dva malé bitevníky z doby Velké války. Navíc je nikdo nedovede pořádně ovládat. A dodat nám novou techniku nepokládali nahoře za nutné."
"Vaše soustava už dávno ztratila strategický význam!" ohradil se Toraki. Zřejmě v noci toto téma důkladně probírali.
"Brzy ztratí veškerý význam!" odpověděl klidně kapitán. "S vaším svolením sdělím obyvatelstvu, čím disponujeme."
"Jak je libo." Toraki odstoupil stranou.
Denis přejel hostinec pohledem. Nebylo nás tady moc, bylo by lepší spustit kameru a vysílat do celého městečka. Ovšem v obci novinky šly vždycky od úst k ústům, ne televizí.
"Občané! Nežil jsem u vás dlouho. A poctivě se přiznám, že jsem brzy hodlal jít dál. Zřejmě mi to nebylo souzeno. Ale zvykl jsem si na vás." Zářivě se usmál a zvážněl. "Naše posádka, včetně mě, kuchaře a lékaře, má patnáct členů. To víte. Obec může postavit do zbraně asi dva tisíce, je to tak? Ozbrojit můžeme všechny, v tom problém není, arzenál je plný. Dále máme na ploše letiště tři raketové lasery; ale nesmím prozradit, kde jsou, protože je to přísně tajné."
Mnozí z nás nevydrželi a zasmáli se. V dětství jsme si všichni hráli na válku u těch "tajných stanovišť". Mnozí vlezli i dovnitř a nadšeně bušili do kláves zablokovaných pultů, točili se v křeslech návodčích, ječeli: "Psiloni ze severo-severovýchodu!" Kdo v obci neví, že Novou Kitěž chtěli obsadit právě Psiloni?
Dohráli jsme si!
"Takže zde jsou tři stanoviště," řekl zamyšleně Ogarin. "Tedy minus šest mužů posádky. Udrží se dvě až tři minuty. Pak je smetou. Všechno ostatní je ve vašich rukou, otče Vitaliji. Zkrátka v rukou Božích."
"Nebylo by lepší uprchnout do lesa?" zeptal se kněz. "Všichni? Ať Psiloni obsadí prázdný kosmoport do příletu našich sil?"
"Ne," odvětil ostře Ogarin. "To udělat nesmíme. Jestli Psiloni obsadí kosmodrom, ‚Loredan' přistane a vyloží svá stabilní palebná stanoviště. Za tři hodiny tady vznikne plnohodnotná kyborgizovaná pevnost. Chcete vědět, co se stane potom? Při útoku bude zničena polovina flotily. Jenže k útoku nedojde. Mezonové bombardování - a s Psilony bude konec. Jenže s námi a s planetou také."

"A když se ozbrojíme a postavíme proti výsadku?" zeptal se naléhavě otec Vitalij. "Máme naději na vítězství?"
"Ne," odpověděl pořád klidně Ogarin. "Žádnou. Smíme jen doufat, že se nám podaří zdržet přistání ‚Loredana' tak, že se Psiloni nestačí zakopat. Pak naše flotila útočníka z minulosti zničí. Některým z nás se podaří uletět. Psiloni mají… měli kodex vojenské cti, a důstojný odpor vědomě slabšího protivníka na ně dělá dojem. Někdo se také může dostal do zajetí a rovněž přežije. To je bohužel všechno, co můžu a smím slíbit."
Ještě před dvaceti minutami vládl v hostinci živý hovor, sice předstíraný a bezvýznamný, ale přece jen… Neobvyklí hosté, možnost pobavit se uprostřed pracovního týdne. Teď zavládlo hrobové ticho.
Vlastně jsme už mrtví. Všichni nebo skoro všichni. Se čtyřiceti výsadkáři z Psilonu si neporadíme, to tedy ne. Je to stejné, jako by se tlupa divochů s klacky postavila proti tankům.
Strach kupodivu ještě nemáme. I když se hned nepozná. Zato se vzkřísily dávné obavy o návratu nepřátel z dětských knih, ožily děsivé sny.
"Za čtyřicet minut," řekl Ogarin. "U štábu posádky. Čekáme vás všechny."
"Nemůžeme vás nutit, abyste se chopili zbraní," dodal Toraki. "Ale nemáte jinou možnost. Ale jestli se hodláte vzdát, opusťte městečko a ukryjte se v lesích."
Nehezky se zasmál.
"Je zde vyhlášen výjimečný stav. Snad nemusím připomínat trest za zradu Říše? Doporučuji odvést malé děti a starce co nejdále od městečka, ti se boje účastnit nemusí. Ať jdou pěšky, dopravní prostředky Psiloni zaznamenají. Třeba vaše děti a rodiče přežijí."
"Tady zbabělci nejsou," řekl ostře Kononov.
"Věřím, seržante. Očekáváme vás."
Toraki se otočil. V tom okamžiku na něho křikla Ann Aiko, která poslední minuty stála naprosto tiše a nehybně.
Kurýr na ni nechápavě pohlédl.
"Slyšeli jste rozkaz."
"Jenže my nejsme zdejší. Jsme účastníci galaktické regaty. Máme lodě."
"Nejsou vyzbrojené, holčičko. Děkuji, ale…"
"Zato jsou rychlé! Chceme opustit planetu."
Ann se rychle ohlédla, jako by hledala podporu u ostatních posádek. Ukázalo se však, že její zásoba neúspěchů je skoro stejná jako moje.
"Coolthos je vlastí zbabělců," vypískl jeden z infantilně vypadajících cizinců. "My zůstaneme tady a splníme císařův rozkaz!"
Jeden po druhém šli ke dveřím. Obloukem přitom obcházeli Aiko.
Z jaké jsou planety?
Závodníci ve tmavém nebyli tak expanzivní. Prostě vstali a odešli.
"Je mi deset!" vykřikla dívenka, jako by vyžadovala soucit. "A mému bratrovi dvanáct! Vy své děti bojovat nenutíte!"
Strejda měl vždycky děti rád. Své i cizí. Určitě je první, od koho bych čekal soucit.
"Když jsi chlastala vodku, maličká, vysvětlila jsi, že jsi plnoprávnou občankou Říše," řekl důrazně. "Je to tak?"
Ann na nás pohlédla. Poznal jsem, co vidí v našich očích. Pohrdání.
"Máš nepochybně aTan," řekl Ogarin. "Čeho se bojíš? Že přijdeš o jachtu?"
"Děti aTan nedostávají," zvolala Ann.
"Slyšel jsem, že někdy ano. Ty máš aTan?"
"Ne."
Z nějakého důvodu jsem jí neuvěřil. A samozřejmě ani nikdo z nás. Všichni věděli, že jejich otec aTan měl. Všichni věděli, že jachta slojí celé jmění.
"Nemůžu ti nijak pomoci," řekl drsně Ogarin. "Tvá průprava se nám hodí. Zdůrazním v hlášení, že všichni závodníci byli mobilizováni. Pokud se nezúčastníte boje, budou vás hledat jako dezertéry. To je vše. Seržante Kononove, budete velet. Zajistěte účast mobilizovaných."
Odešel. Následoval ho Toraki, který vrtěl hlavou.
Ann Aiko zůstala mezi námi sama.
Ne, docela sama ne, v koutě hostince stál její bratr. Také měl jen plavky a přes rameno přehozený ručník. Byl urostlý, nepochybně hodně sportoval. Teď tiše plakal.
"Hnus," řekl Kononov. "My všichni tady umřeme. Pokud vás vaše zákony uznaly za dospělé, chovejte se podle toho. Tady už nemá nikdo co dělat, mládeži! Hostinec je uzavřen až do příchodu Říšských sil. Všichni, co přežijí, budou celý týden pít zadarmo! A teď máte dvanáct minut na rozloučení s rodinami. Sraz je na náměstí. Kdo vlastní dopravní prostředek, ať s ním přijede, děti a starci stejně musí jít pěšky. Zbraně si neberte, kapitán vám dá něco lepšího, než jsou vaše hračky. Tak pohyb!"
"Sbohem," řekl měkce otec Vitalij. "Vzal to ďas! Pohyb!"
Napadlo mě, že strýcův nevěcný tón a nepastýřská výzva otce Vitalije doslova vymetly všechny z hostince, lidé se tlačili ve dveřích, strkali se a nadávali. Přesto bylo ostudné vidět brečícího hocha, už docela velkého, když naše kluky budeme muset zahnat do lesa násilím, protože všichni budou chtít bojovat s táty; a také poníženou a zdeptanou holčičku, které se ještě před hodinou všichni báli. To má být "Dcera Kálí"? Nevím, co je ta Kálí zač, ale její dcery dovedou jen mlít pantem!
Zůstal jsem u pultu se sklenicí sám. Loučit jsem se neměl s kým. Ani koho evakuovat. Strejda a kněz na mě hleděli.
Potom kněz měkce řekl:
"Půjdeme. Dopij a půjdeme."

Přikývl jsem. Odešli také.
V hostinci zůstali jen obě děli a já.
"Zase! Zase," pohlédl Arťom na sestru. "Zase znova!"
Ta se obrátila a šla k němu toporným, nedětským krokem. Objala ho a zahalila svým županem. Bylo to směšné a podivné. Přestože byla o hlavu menší, chovala se jako spíše matka.
"Neboj se, dovedu tě." Její hlas zněl hebce. "Neboj se, dojdeš. Všechno bude dobré. Všechno skončí dobře."
Arťom vzlykl a zvedl hlavu. Naše pohledy se setkaly. Zřejmě mě viděl poprvé, ale nepodivil se. Najednou řekl:
"Po sedmé!"
"Opravdu nemáte aTan?" zeptal jsem se trapně.
Děvče se na mě ohlédlo přes rameno a ostře řeklo:
"Jdi pryč! Co je ti do nás! Kdybys nám pomohl, mohli jsme být už daleko odtud! Jsme pro tebe cizí a ty jsi cizí pro nás!"
"Chci vám pomoci," řekl jsem upřímně. "Jenže teď to není možné."
"Tak zmiz!" odsekla. "Co od nás ještě chcete?"
"Za to nemůžou oni, ale osud!" řekl tiše chlapec.
Odložil jsem nedopitou sklenici na pult a odešel. Otec Vitalij na mě čekal u dveří, strejda někam odešel.
Vnímají to správně. Jsou pro mě cizí a já jsem cizí pro ně, a celá naše planeta pro tyto podivné děti nic neznamená.
Ale pro mě cizí není.
"Půjdeme, Ljošo." Kněz mě poplácal po zádech. "Chceš cigaretu?"
"Ano, otče Vitaliji. Ale neuškodí před bojem?"
"Je lehká, rychle vyprchá."
Vdechl jsem sladký kouř marjánky a vděčně jsem mu pokynul. Mlčky jsme zamířili na náměstí.
* * *
Za čtyřicet minut jsme se samozřejmě všichni nesešli. Některé ženy chtěly odvést děti dál než jen k okraji lesa. Dva starci potřebovali pomoc, protože sami nedokázali jít. Připadalo mi, že Ogarin s potěšením podepsal dvěma výrostkům potvrzení, že jsou zproštěni domobrany a začleněni k běžencům. Hoši jeho radost nechápali. Raději by dostali zbraně a šli bojovat místo toho, aby vlekli nosítka lesem. Ovšem otec Vitalij vyčítavě prohlásil něco o mravních imperativech a zahanbení mládenci běželi do nemocnice pro nosítka.
Asi za hodinu se neuspořádaný dav pohnul směrem ke kosmoportu. Štáb byl nedaleko a arzenál, jehož poloha byla státním tajemstvím, také. Už na nás čekali, vojáci vykládali ze čtyř nákladňáků bedničky se zbraněmi.
"Pozor!" Ogarin vzal megafon a jeho hlas, zesílený vibrací kopule štábu, se nesl daleko po ploše letiště. "Rozdělte se na čtyři oddíly. Veliteli oddílů jsou Grigorij Kononov a Vitalij Paklin."
Nedošlo mi hned, že mluví o otci Vitaliji.
"Igor Tzoy."
Aha, Romkův otec také sloužil v říšských silách, jenže jen krátce. Šel studovat a evidovali ho jen pro jistotu.
"Pavel Odvaž."
Náš starosta, který nadevše miluje pivo a práci s hráběmi a lopatou v zahradě, zjevně netoužil po podobné odpovědnosti. Jenže Ogarin nenechal nikomu možnost, aby se vzpamatoval.
"Rychle seřaďte své oddíly. Každý z vás dostane jednoho vojáka pro spojení a koordinaci."
Houfem se prodrali čtyři vojáci. Zřejmě věděli předem, ke komu budou přiděleni.
"Oddíly se dostaví k autům pro zbraně. Žádné dotazy a dohadování, výzbroj budou rozdělovat kvalifikovaní odborníci podle osobních kvalit domobrance."
Pohlédl jsem na odborníky - čtyři mladé vojáky, kteří stáli u nákladňáků. Přišli sem nedávno, určitě ještě všechny lidi osobně neznají.
"Seřaďte se, rychle!"
Toto byl jiný Denis. Úplně jiný. Nikoli ten, který se mi často vysmíval, ani ten, který večer s pohledem upřeným na jiskřící oblohu vyprávěl podivuhodné příběhy, ve kterých se mísila pravda s fantazií.
"Jestli někdo bude za hodinu beze zbraně, ať naříká sám na sebe. Poženu ho proti Psilonům s holýma rukama!"
Určitě požene.
Konec žertů.
Nevěděl jsem, že dokáže být takový. Ukázalo se, že jsem o něm věděl málo. Třeba to, jak se dostal do armády a kde se narodil. Úplně mi stačily zábavně historky ze všedních dnů Říšských sil, hrdinských bitev a příhody z dovolených.
Tohoto Ogarina jsem viděl poprvé. Toho, který dokáže zabíjet. I své lidi, pokud nesplní požadavky.
Dostal jsem se do oddílu strejdy Gríši. Vlastně mi bylo jedno, kam se dostanu, ale vybral si mě sám. K autu se táhla dlouhá fronta, voják vždy vytáhl z jedné bedničky převázaný balíček, z druhé zbraň, strčil je domobranci a nahoru přihodil ještě nějakou krabici. Když jsem došel blíž, pochopil jsem, že je to příděl stravy. To bylo vše. Ohromení lidé odcházeli stranou a nad nimi hřměl Ogarinův hlas:
"Pozor! Krunýře nedostanete, protože neumíte obsluhovat ochranné systémy. Místo nich dostanete maskovací pláštěnku ‚Chameleon'. Věřte mi, že není o nic horší! Vyvinuli ji v posledních měsících války a posádka ‚Loredanu' teoreticky vzato nemá detektory, které by ji odhalily. Pozor! Musíte přesně dodržet návod na obalu. Po aktivaci chameleona individuální přizpůsobení postavě proběhne do sedmi minut, první tři minuly se snažte stát nehybně, potom se pohybujte co nejvíc."
Přede mnou stála Olga Nonová. Během poslední hodiny jsem ztratil vůči ní všechny obavy, teď už se nejednalo o svatbu. Svůj počáteční strach nebo rozrušení už překonala. Nyní jsem mohl s potěšením pozorovat její urostlou, sebejistou postavu a vzpomínat, jak jsme v první třídě nadšeně poslouchali její vyprávění. Kdo jiný dokázal odpovědět

na každou otázku? Od koho jsme se dozvěděli, že výkon readge pohonu je přímo úměrný průměru trysek, že zimolez nemá trny, že slavný malíř Gaugin usekl při souboji ucho jinému slavnému malíři, van Goghovi. Nonová znala všechno a vždy, takže také teď se mi vrátila dětská jistota, že všechno dopadne dobře.
Konečně jsme došli k autu. Mladý voják si setřel z čela pot, pohlédl na Olgu a podal jí velkou mnohohlavňovku. Přitom řekl:
"To je šance, vhodná právě pro vás. Práce s ní je snadná."
"Mladíku," řekla přísně Olga. "Co je to šance, jsem věděla, ještě když jste nebyl na světě. Šestihlavňový automatický systém laserové palby konstrukce velikého Martyzenského, běžně nazývaný ‚pila'."
Lehce zvedla šanci, uchopila ji pohodlněji a řekla:
"Pif-paf."
Lidé kolem se usmáli. Je hezké, že naše učitelka dovede zacházet s pilou. Voják jménem Voloďa, jak jsem si vzpomněl, jí mlčky podal balíček se stravou a zavrčel:
"Dobře. Jenže teď ji držíte hlavněmi k sobě. V boji ji otočte. Další!"
"Ahoj, Boxi," oslovil jsem ho. Říkalo se mu tak buď kvůli dávnému a napůl zakázanému sportu nebo z nějakého podobného důvodu. Voloďa na mě zamračeně pohlédl, strčil mi balíček se stravou a malou pistoli.
"Ber. To je čmelák, střední plazmová pistole."
Zrozpačitěl jsem. Když jsem spatřil u nákladáku Voloďu, uvěřil jsem, že dostanu pořádnou zbraň. Třeba šanci nebo vynikající ultimat. Místo toho blaster! Tím jsme se učili střílet na školní střelnici!
"Co to znamená, Voloďo?"
Ocitly se mi v ruce balíčky s pláštěnkou a se stravou. A Voloďa zašeptal:
"Hlupáku, poskytl jsem ti minutu života navíc. Automatika Psilonů nejdříve likviduje ty s těžkými zbraněmi. Další!"
Pavlíka Bezjajeva, který šel za mnou, obdaroval tím ultimatem, po kterém jsem toužil. Bystrý a přemýšlivý Pavlík se radostně usmál. Stál jsem s planoucími tvářemi a přemítal, co mám dělat. Požadovat normální zbraň? Bez úlev a darovaných minut?
Někdo však obyčejný blaster dostat musí, proč to tedy nemám být já?
"Čmelák?" přistoupil ke mně Ogarin s megafonem v ruce. Jeho hlas pořád duněl nad plochou letiště, což mě vyvádělo z míry, dokud jsem si nevšiml, že už probíhá zápis. "Výborně. Chtěl jsem se přesvědčit, jestli jsi nepopadl tu pitomou šanci."
"Denisi, nechci žádné úlevy!"
"To není úleva. Chci uchránit některé lidi co nejdéle. Včetně tebe. Tak se uklidni."
"Ale…"
"Povídám, uklidni se!" Denis mi vzal zbraň i stravu, a položil je k nohám. Otevřel balíček s pláštěnkou, hodil mi ji na záda a uhladil nějakou bouli. Špinavě šedá tkanina zašustila, zašuměla a začala se rozlézat po těle. "Nehýbej se, povídám! Chameleón si musí zvyknout na tvou postavu!"
Pokorně jsem ztuhl.
"Škoda, že je to starý typ, obličej zůstane odkrytý," komentoval Ogarin, když mě pláštěnka celého zakryla a ponechala jen maličký volný ovál na obličeji. "Až se objeví Psiloni, strčíš hubu do hlíny. Projdou kolem tebe." Zamračil se. "Až projdou kolem, můžeš zaútočit nebo nezaútočit. Nemusíme zvítězit, ale získat čas. Váš oddíl se rozmístí kolem palebného stanoviště ‚gamma', které zničí rychle, ještě ze vzduchu, ale potom se vydá výsadek prověřit pozice. Pak začne vaše práce. Když budou Psiloni dva nebo tři, může to vyjít. Odrazíte první útok a hned odejdete do lesa, ale nesmíte sundat pláštěnky. Budou vás pronásledovat. To je v podstatě všechno."
Nevesele se usmál.
"Drž se, hochu. Mám tě docela rád a nerad bych tě večer našel uškvařeného."
"Sám se neuškvař," ohradil jsem se.
"Je to má práce."
"Kapitáne?" ozval se tenký hlásek.
Oba jsme se ohlédli. Za námi stáli Ann a Arťom Aiko. Hoch už také dostal zbraň, lehký blaster a pláštěnku. Ann byla beze zbraně.
"Poslouchám," ozval se Ogarin.
"Kapitáne, nechtějí nás pustit k naší lodi!"
Byla úplně vyvedená z míry. Denis to chápal.
"Vydal jsem takový rozkaz. Nač potřebujete loď?"
"Nechystám se uletět!" pohodila hlavou. "Ale loď určitě zničí. Musím z ní vynést výstroj."
"Zbraně?"
"Výstroj," nevzdávala se. "Speciální výstroj."
Na čele jí vyvstaly kapičky potu. Prsty se jí nervózně třásly.
"Proč?"
"Kapitáne, mou úlohou je chránit Arťoma. A tento úkol nemůžu plnit bez speciální výstroje. Kapitáne, jsem hodně napjatá. Je pro mě velice obtížné kontrolovat své jednání, když nemůžu plnit úkol."
Bylo to tak úžasně ošklivé a nesmyslné, že to zastínilo šílenosti posledních dnů. Uprostřed houfu dvou tisíc ozbrojených lidí stojí malé děvčátko a skoro otevřeně vyhrožuje kapitánovi Říšských sil.
Ogarin pohlédl na mě.
"Co tady stojíš? Pohyb, pláštěnka si musí zapamatovat pohyby. Skákej, běhej! No tak!"
Začal jsem poskakovat, ale na místě. Byl jsem moc zvědavý, přímo příšerně. Ogarin zavrtěl hlavou, ale nehnal mě pryč.

Zeptal se hocha:
"Bez tebe neodletí?"
Arfom přikývl.
"Dobře." Ogarin pohlédl na hodinky. "Kolik potřebuješ času?"
Uvědomil jsem si, že jachta je odtud tři kilometry.
"Deset minul k lodi, deset minut na práci, deset zpátky a pět jako rezerva," počítala.
"Souhlasím," řekl Ogarin. Zvedl k ústům megafon a něco zabručel. Ještě nedomluvil, a už byla pryč. Běžela skoro bez pohybu rukou, zvedala nohy úžasnou rychlostí. Docela jako by nebyla člověk, ale kyborg.
"Jako mechanislka," řekl Ogarin hořce.
"Není žádný kyborg," pronesl chmurně hoch.
"Vím. Ale není to o moc lepší." Ogarin na něho pohlédl. "Máš ji rád?"
"Je dobrá," řekl Arťom. "Nejlepší ze všech."
"Kdo vůbec jste?" zeptal se ostře Ogarin.
Mladík na něj pohlédl očima otevřenýma dokořán, nedůvěřivě i naivně.
"Nemám čas ani možnost poslouchat nějaká vysvětlení," řekl Ogarin. "S pravděpodobností devadesáti devíti procent při útoku Psilonů zahynu. Prostě jsem to chtěl vědět. Chápeš?"
Hoch si olízl rty.
"Chlapče, ať jste kdokoli, nepřeji vám nic zlého." Denis k němu přikročil. "Je možné, že se vykašlu na zákony a dovolím vám uprchnout z bitvy. Jen mi vysvětli, co jste zač a k čemu vám ta regata vlastně je."
Arťom zjevně váhal. Nebyl tak umanutě cílevědomý jako jeho sestra.
"Opravdu to dovolíte?"
"Ljošo, už jsem tě někdy obelhal?" zeptal se Ogarin, aniž se otočil.
"Ne," ozval jsem se rychle.
"Už je stejně pozdě." Arťom se otočil, jako by hledal sestru. "Já nevím… Slibujete, že nám dovolíte uprchnout? Už nemůžu dál, čestné slovo! Je to už po sedmé, po sedmé!"
Denis zvedl ruku a pohladil ho po tváři:
"Přísahám, chlapče. Mluv. Pověz pravdu a odletíte se všemi."
Ještě nedomluvil a už bylo jasné, že něco nehraje. Ogarin něco zvoral. Na Arťomově obličeji se objevil štítivý výraz. Ustoupil o krok.
"Doklady má sestra, kapitáne. Odpoví na všechny vaše dotazy."
Ogarin stiskl rty a přikývl:
"Je to jasné. Zmiz, usoplenče. Bojíš se umřít, tak se aspoň neboj žít."
"Vím líp než ty, co je život a co smrt."
Okamžik se mi zdálo, že před námi nestojí chlapeček, ale dospělý muž. Snad kvůli očím nebo tónu.
Arťom se otočil a odkráčel.
"Víš," provázel ho Ogarin pohledem, "jednou jsme měli volno a nás kadety vzali do divadla. Hra byla velice zajímavá. Zmeškali jsme začátek, a když jsme pochopili, o co se jedná, museli jsme vstál a vrátit se zpátky do tábora."
Vytáhl dýmku. Pohlédl na oblohu, usmál se a začal ji nacpávat tabákem.
"Udělali to schválně. Byli chytří, moc chytří. Naučili nás, že ne vždycky se dostaneš na hru včas a ne vždycky ji dokoukáš do konce. V divadle i v životě. Nu což, Ljošo. Musím jít. Drž se."
Ogarin najednou strčil nezapálenou dýmku do kapsy, pevně mě objal a zamířil do štábu. Za minutu se kosmodromem rozlehl jeho hlas:
"Sakra! Dalšího, kdo odjistí zbraň bez rozkazu, osobně zastřelím!"
Pokrčil jsem rameny.
Zvláštní člověk.
"No jo. To jsou věci."
Došel ke mně Semeckij, ředitel naší jediné školy. Malý, s úzkými rameny, ovšem kdysi nám připadal jako obr, stejně jako Olga Nonová. Ale mohutná byla jen Olga.
"Víš," řekl melancholicky, "nenapijeme se? Nikdy jsem se svými žáky nepil. Teď piju!"
Vytáhl z kapsy placatici a nabídl mi.
"Díky." Lokl jsem si koňaku. "Proč sis neoblékl chameleóna?"
"Ále," mávl Semeckij rukou, "ještě to stihnu. Jsem malý, stejně si mě nevšimnou. Leda kvůli zbrani."
Zvedl za hlaveň ultimat a zatočil s ním nad betonem, až poškrábal plastovou pažbu.
"Co myslíš, proč tobě, takovému urostlému chlapovi, dali maličkou pistolku, kdežto mně, mrňouskovi, velkou flintu?"
"Nevím," vrátil jsem mu láhev.
"O tom právě mluvím," vzdychl Semeckij. "Už půjdu."
Při odchodu vláčel zbraň za sebou a záhy zmizel v davu.
Nelíbilo se mi to.
Najednou mě napadlo, že ho už víckrát neuvidím.
Ještě čtvrt hodiny jsme se potloukali kolem nákladáku. Všichni už dostali výzbroj a teď čekali na bůhvíco.
"Je čas, mládeži," ozval se najednou strejdův hlas. "Teď se vydáme k tajnému palebnému stanovišti ‚gamma'. Pamatují si všichni, kde je?"
Mnohohlasý křik potvrdil, že nikdo nezapomněl na dětské radovánky.
"Jdeme!" Prastarým bojovým heslem pilotů kamikadze nás Grigorij donutil, abychom se seřadili. "S námi je Bůh,

Společná vůle a Grey!"
Kráčeli jsme po ploše nepříliš pravidelným krokem, ale celkem družně a vzhledem k situaci ještě relativně vesele. Jestli to dokázaly vydané zbraně nebo skutečnost, že nás byl takový houf, nevím. Na konci kolony začali zpívat starou bojovou píseň "Zrodili jsme se k rozprášení hvězd", ale píseň rychle utichla, protože jen málokdo znal slova.
Za pět minut začaly ochranné pláštěnky fungovat, protože se našim tělům už docela přizpůsobily. Jeden po druhém jsme se měnili v průzračný stín a ve výřezu chameleóna nad ním plul obličej. Pohyby byly skoro nepostřehnutelné a při zastavení jsme splynuli s okolím docela.
S čím si to Bůh nehraje! Pomohou pláštěnky odrazit útok výsadkářů? Bombardovat planetu nemají čím, zdržíme je, přiletí flotila, roztříská křižník a naše planeta se proslaví v celé Galaxii. A Grey nám pošle peníze na rozvoj, přiletí davy novinářů, sloupne cena perel.
Za těchto útěšných úvah jsem došel k tajnému bunkru "gamma". Pochopitelně nebyl viděl, protože ho postavili hluboko pod zemí, pod betonovými deskami. Ale pamatoval jsem si několik zamaskovaných bodů u vchodu, a dokonce jsem si dovedl představil, kde se ze země vynoří raketové lasery, až začne boj. Grigorij pohovořil s vojákem a začal vydávat rozkazy. Rozmístili nás v kruhu o průměru asi dvě stě metrů koleni bunkru a přikázali nám zalehnout. Za pět minut to při běžném pohledu vypadalo, že kosmodrom je naprosto prázdný. Viděl jsem jen své nejbližší sousedy - Semeckého, Nonovou, Art'oma a Ann Aiko, která se už vrátila.
"Chceš?" zeptal se mě Semeckij a ukázal placatici.
Zavrtěl jsem hlavou. Stačí. Vzpomněl jsem si na svou nedávnou hloupou myšlenku, že vidím Semeckého naposledy, a vynadal jsem si za příliš bujnou fantazii.
Ještě si užijeme!
Semeckij se napil a zavrtěl se ve snaze ulehnout na ultimat a přikrýt ho vlastním tělem. Moc se mu to nedařilo, vyčnívala hlaveň nebo postranní držáky. Semeckij se vrtěl, rozhazoval rukama, tiskl pažbu mezi koleny a liše klel.
"Co s tou flintou vyvádíš?" okřikl ho někdo. Ozval se smích.
"Jděte k čertu," odsekl Semeckij. "Pokouším se zamaskovat."
Nonová tento problém neměla. Přitiskla si šanci na prsa, jako kdyby hýčkala nemluvně. Na nedávné selhání už docela zapomněla.
Art'om a Ann si ničeho nevšímali. Tylo zvláštní děti si něco šeptaly. Zřejmě se hádaly. Obličej děvčete, skoro celý zakrytý pláštěnkou, byl celý rudý, zlý. Něco se jim nedařilo.
"Pozor, pozor!"
Trhl jsem sebou, když se mi v uších ozval Ogarinův hlas. Nikdo nás neupozornil, že pláštěnka je vybavena prostředky spojení.
"Budu s vámi trvale ve spojení. Kontakt je bohužel jen jednosměrný. Ale vím, že všechny oddíly jsou už na svých místech. Děti a starci jsou v lese. Dostal jsem od nich poslední zprávu, pak bylo spojení přerušeno. A teď to hlavní. Podle údajů družic ‚Loredan' zahájil výsadek."
Zamrazilo mě.
"Vpředu letí tři stíhači. Opakuji - tři. Za nimi čtyři výsadkové čluny. Je to zřejmě všechno, co jim zbylo. Stabilní stanoviště obdržela příkaz propustit stíhače a soustředit palbu na výsadek."
Denisův hlas se zachvěl. Chápal, že tímto rozkazem odsoudil své muže ke zkáze. Během pokusů o rozbití silových štítů výsadkových lodí stíhači bunkry zničí.
Zato my dostaneme šanci.
"Stíhači se objeví za tři minuty. Výsadkáři za pět až šest minut. Hodně zdaru!"
Opět nastalo ticho. Ale ne nadlouho.
"Tohle jsem ti neporučil!"
Pohlédl jsem na cizince. Art'om se pozvedl na lokti, zezadu skoro neviditelný. Ann ho prudce přitiskla k betonu a něco rychle, naléhavě řekla. Zdálo se mi, že jsem ze rtů odečetl "teď už je pozdě".
Každý má své problémy.
"Nelíbí se mi to," řekl Semeckij sám k sobě.
Tu se na obloze ozvalo tenké hvízdání. Pochopil jsem velice dobře, že se nesmím odmaskovat. Ale přesto jsem pohlížel vzhůru.
Stíhače Psilonu nebylo vidět, útočil ze stratosféry. A vlastní útok probíhal jako ve filmu. Standardní akce -likvidace planetární obrany.
Šest jasných bodů, šest vířících oranžových smrští se snášelo přímo na nás.
Země se zatřásla, za našimi zády se rozestoupily desky a vynořily se šedé kovové sloupy. Některé se otevřely a vyslaly k obloze krátké doutníky raket, další se začaly přetvářet v paraboly antén. Jako by planeta odpovídala na ohnivý déšť zrozením zvláštní formy života, ocelových hub.
Zrodila je pozdě.
Do středu kruhu udeřilo všech šest plazmových výbojů. Rázová vlna mě poponesla o několik metrů. Uši mi zalehly.
Jako v šíleném snu jsem viděl, jak se vířící ohnivé smršti zavrtávají do betonu a noří pořád hlouběji. Do syrového chladu betonových chodeb, do podzemí s generátory a bojovou technikou, do spolehlivých, přespolehlivých bunkrů, kde sedí vojáci Říše, dva vojáci, odsouzení k smrti Ogarinovým rozkazem.
To není možné!
Dokonce se mi zdálo, že jsem zahlédl nejasný stín psilonské rakety, mířící hned za plazmovými střelami do ohnivého jícnu. Země se otřásla ještě jednou - a nastalo ticho. Potom nad námi prolétla a hned zmizela štětinatá stříbrná silueta stíhače.

Tajné stanoviště "gamma" bylo zničeno dříve, než vůbec stačilo zasáhnout.
Jako kdyby Psiloni dobře věděli, kde je.
To není možné!
Vstal jsem a v bezmocném hněvu pohrozil nebi pěstí. Vatou v uších pronikl nějaký zvuk: kdosi střílel po stíhači, hloupě a neefektivně.
"Zastavit palbu! Všichni zastavit palbu!" Ogarin nepochybně řval ze všech sil. "Zaujmout pozice. Počkat na výsadkáře. Všichni zaujmout pozice!"
Spustil jsem se na kolena a položil obličej na beton. Hluboko pod námi kypělo ohnivé jezero, ale z nějakého důvodu mi nepřipadalo strašné. Za zády mi stoupal k obloze sloup hustého černého kouře, překvapivě rovný a dokonce hezký.
Na obzoru se už zvedaly dva podobné sloupy.
Přišli jsme o stabilní základny v první minutě boje. Psiloni nám vůbec nedali možnost napadnout výsadkové čluny.

Hlava 4
Zrádci a hrdinové
Po fyzické stránce jsou Psiloni velice chabá rasa.
Říká se, že lidské dítě dokáže ubít dospělého Psilona bez zvláštního úsilí.
Navíc je jich málo. Každá žena může mít za celý svůj život nejvýše tři potomky, což je dáno fyziologicky tím, že její organismus obsahuje dohromady jen tři zárodečná vajíčka.
Ovšem Psiloni se nikdy nepokoušeli zvítězit tělesnou silou nebo počtem.
Výsadkový člun přistál asi kilometr od nás. Leželi jsme s připravenými zbraněmi a s nenávistí pohlíželi na oválnou šedou loď, obklopenou duhovými clonami silových polí. Ruční zbraně nemají šanci tuto ochranu prorazit.
Výsadkáři začali vylézat ven.
Ani v bojové výstroji nevypadali příliš hrozivě. Vysocí asi dva metry, a krunýř jako krunýř. Kdyby ovšem krunýř s podobnou výstrojí zhotovili lidé na Zemi, vážil by nejméně deset tun. Dodnes totiž nemáme přenosné kvarkové reaktory, které poskytují psilonským výsadkářům energii, ani "trysková" silová pole, která umožňují snadný pohyb.
Bylo jich deset. Vytvořili řetěz a zamířili k nám. Lehce, přímo, možná nás pod pláštěnkami vůbec neviděli, možná nás jen přezíravě ignorovali.
"Obránci stanovišť ‚alfa' a ‚gamma', připravte se k boji," zavelel Ogarin. "Palbu zahájíte na povel velitelů. Ochrana štábu začne střílet na můj rozkaz!"
Leželi jsme nehybně. Občas jsem se pokusil vyhledat pohledem sousedy, občas jsem pohlédl na pomalu se blížící výsadkáře. Opravdu proslulý ultimat, který vystřeluje antiprotonové náboje, dokáže probít jejich ochranu? A uspěje laserová palba ze šance?
Horní končetiny Psilonů se při chůzi rytmicky pohybovaly docela jako u lidí.
Tak do toho, začněme. Strýčku Gríšo, nač čekáš? Nepřátelé jsou vzdáleni tři sta metrů, to zvládne i můj blaster.
V tom okamžiku Psiloni vypálili.
Zase nás předešli.
Rychlé ohnivé čáry, zřejmě plazmové střely nebo něco podobného. Ohlušen jsem potřásl hlavou. Psiloni poklidně pokračovali v chůzi směrem k nám. Potom jsem pohlédl napravo a ztuhl jsem.
Na místě, kde před chvílí ležel Semeckij, zůstal jen černý, vypálený kruh. Kolmo nahoru z něj trčela otavená hlaveň ultimatu, který ani jednou nevystřelil.
Hleděl jsem na tento zvláštní pomník jenom chviličku. Zrádná zbraň, kterou se nepodařilo ukrýt pod chameleona.
Potom jsem vytrhl blaster.
"Nenechte se vyprovokovat!" ozval se Kononov. Ukázalo se, že má s našimi úbory spojení také.
Provokace?!
"Jdi k čertu, strejdo," ucedil jsem.
Namířil jsem na jednoho Psilona, copak není jedno, kterého zastřelím? A stiskl jsem spoušť.
Naši čekali jen na to.
Když vypálilo pět set hlavní, vzduch přímo vzplanul.
"Áááá!!!" ozval se mi výkřik přímo u ucha. Aniž jsem přestal střílet, ohlédl jsem se přesvědčen, že Olga Nonová umírá.
Kdepak!
Odvážná učitelka stála v celé své výšce, ignorovala naše neuspořádané salvy i protipalbu Psilonů. Šance v jejích rukou se pohybovala ze strany na stranu, laserové paprsky šlehaly zemi. Nevím, co ji chránilo. Možná klika, kterou jsem já vždycky postrádal, možná nesmyslná odvaha.
"Tu máte, bestie! Tu máte!" volala. Oči jí planuly. Koho by teď napadlo, že je to hodná učitelka prvňáčků! I když její střelba byla převážně bezvýsledná, protože držela hlaveň příliš nízko a pálila do betonu před sebou, její příklad vyvolával hrdost na lidstvo!
V řadách Psilonů se najednou rozlehl výbuch. Některý výstřel přece jen prorazil ochranu výsadkáře! Groteskní figurka se otřásla, zlomila se v půli a upadla.
"Patří ti to!" zaječela Olga, která úspěch připsala sobě.
Okamžitě však následovala odvetná palba Psilonů. Zřejmě pochopili, že je převyšujeme počtem, a zastavili jednotlivou palbu. Zato se před každým z nich objevil malý rudý obláček.
Nevěděl jsem, co to je.
Ovšem strýc Gríša ano.
"Všichni zpět. Ihned!" zařval. "Organizovaný odchod! První a druhé družstvo nalevo! Třetí a čtvrté napravo!"

Jaká družstva? Cestou sem se nás Grigorij snažil rozdělit do skupin, dokonce jsem si vzpomněl, že mě zařadil do čtvrtého družstva. Jenže běžet doprava kolem kráteru po bunkru znamenalo sebevraždu. Pozice jsme totiž zaujali naprosto neorganizovaně.
Rudé obláčky před Psilony splynuly dohromady, zrněnily se v purpurový pás a tento zlověstný mrak zamířil k našim pozicím.
Poprvé v životě jsem strýce neposlechl.
Běžel jsem nalevo.
Vedle mě běželi Nonová, která mávala těžkou šancí jako lehkou atrapou, Ann a Arťom, za námi pak asi desítka dalších.
Celá naše pozice se zhroutila. Na svých místech zůstalo jen několik bojovníků, které buď zachvátila válečná horečka nebo neslyšeli Kononovův rozkaz. Slyšeli jsme palbu, dokud pás purpurové mlhy nedorazil k nim.
Potom náhle všechno utichlo.
"Darebáci! Bestie!" vypískla Ann. "Na Plazící stín nemají právo!"
Bože, ona je opravdu dítě! Jaké právo za války?
Uplynulo jen několik minut a naše roztrhaná skupina byla už kilometr od bunkru. Figurky Psilonů se blížily k bunkru, na ojedinělé výstřely z dálky nereagovaly. Nyní prověří planoucí trosky, a pak…
Pak půjdou dobít nás.
Rychlostí pohybů nás trošku předčí. Jenže zbraně mají dalekonosnější. A dokáží jít celé hodiny bez ztráty tempa, protože nevydávají síly, všechno zařídí krunýř.
Zpomalil jsem a polom se zastavil docela. Následovaly mě jen děti - a Olga Nonová, ostatní pokračovali v běhu.
"Ann, co hodláte udělat?"
Ani na okamžik jsem nepochyboval, že na planetu a Ogarinovy rozkazy kašlou.
Děvče na mě opovržlivě pohlédlo - ale najednou se změnilo.
"Musíme se schoval. Boj jsme prohráli, to je jasné."
Přikývl jsem. Nebylo k tomu co dodat.
"Nyní začnou prohledávat kosmodrom. Ukryjeme se, a až ‚Loredan' přistane a začne vykládat techniku, pokusíme se proniknout k naší jachtě a odletět. A pokračovat v regatě."
"Vy jste se z té vaší regaty zbláznili!" vykřikl jsem.
Ann Aiko pokrčila rameny:
"No a co? Máš znovu šanci. Jenže teď máš nejen cukr, ale i bič."
Hloupé děti.
Pohlédl jsem na Arťoma.
Ne, tento mladíček hloupý není. V očích má stesk, strach, odpor, ale nejvíc ze všeho prosbu.
Proč se tak bojí umřít?
Děti nechápou, co je smrt. Je moc mladý na takový strach.
Přesto se bojí.
Pohlédl jsem ještě jednou na sloupy kouře. Psiloni nás snadno zničili, předvídali všechny naše plány. Palebná stanoviště "alfa", "beta" i "gamma" dohořívají.
Ale jsou celkem čtyři!
Potřásl jsem hlavou, abych se zbavil přízraku. Kam jsme si chodívali hrát? Většinou k "alfě" nebo "gammě". Méně už k "betě". A jen párkrát, při návratu z lesa nebo od Stříbrných vodopádů, k "deltě".
Že by ani Ogarin o ní nevěděl?
Je asi deset kilometrů na jihozápad. Pohlédl jsem tím směrem, obloha byla čistá, modrá.
"Vím, kde se schováme," prohlásil jsem. "Jdeme."
* * *
Existují náboženství, která pokládají celý svět za sen. Sen Boha, který vymyslel svět. Tvůj vlastní sen. Sen obyčejného, ničím nepozoruhodného člověka. Když to uvážíme, hodně se vysvětlí, sny jsou totiž vždycky něčím děsivé. I nejkrásnější a nejlepší sen je strašný tím, že se z něho probudíme.
Je možné, že toto všechno je pouhý sen?
Svižně jsme pochodovali po nekonečné betonové ploše, pryč od metodicky krutých Psilonů, od našinců, kteří se jim pokoušejí vzdorovat.
Ve snu přece nelze zradit, viďte?
Nebo zrada ve snu znamená, že jsi schopen zradit i ve skutečnosti?
Je možné, že se mi toto všechno jen zdá? Ann Aiko i její bratr, stejně jako útok Psilonů. Nebo jenom tento útok? Teď se probudím a ukáže se, že závodníci už odletěli, žádný "Loredan" neexistuje a já musím jít koupit kytici a vydal se k Olze Nonové na námluvy. Otec Vitalij mi tak určitě vyloží můj děsivý sen, protože postarší učitelka se v něm projevila jako hrdinka.
Ne. Tak to není.
Všechno je doopravdy.
Prostě ožily dávné obavy, ztělesnily se děsivé sny.
Vrátily se nezřetelné stíny, které je tak příjemné představovat si večer pod peřinou, po odložení knihy o Velké válce.
Tělo a krev se zhmotnily a zatoužily po naší krvi.
Copak nechápou, že uplynulo skoro dvě stě let a je teď mír?
Nemůžou to nechápat. Jsou chytří, moc chytří, tito Psiloni.
Copak rozkaz, který vydali jejich už dlouho mrtví vládci, znamená pro ně tolik?

Nebo prostě při pohledu na to, že na planetě opět existuje lidské osídlení, usoudili, že prohráli válku a jejich rasa je stejně vyhlazená jako Sakkrani? A pustili se do posledního, nemilosrdného boje, aby buď zvítězili nebo prodali svůj život co nejdráže?
Stíny. Stíny minulosti. Zapal tisíce svící a odnes je do chrámu, vyjdi na slunce - stejné vylezou. Z vítězné války, z legendárních činů. Jak se jmenoval pilot, který taranoval "Loredan"? Nevzpomenu si. Čin zapadl ve strohých řádcích válečných archivů. A oběti jeho činu došly na místo činu, aby důstojně zemřely.
Byly obětovány. A odmítají to pochopit.
A když jsi pouhý stín ty - už tě to nebolí.
"Alexeji?"
Pohlédl jsem na Arťoma. Kráčel vedle mě, jeho sestra před námi.
"Nu?"
"Žil jsi pořád tady?"
"Uhm."
Zřejmě chce říct, jak to muselo být nudné. Jenže já to vím.
"A nikdy jsi nemohl odletět?"
"Ne."
Temně se usmál:
"Závidím ti."
"Co?"
"Kdysi jsem toužil cestovat. Potom jsem přestal."
"Proč?"
Arťom pokrčil rameny:
"Proto, že každá cesta jednou skončí."
"Máš problémy, viď?" zeptal jsem se opatrně.
"A jaké."
Teď už nevypadal uzavřeně. Spíše jako odsouzenec. Možná dělá všechno ze setrvačnosti, protože musí, bez naděje na úspěch nebo vlastní potěšení. Podobně píše ve škole žák písemku, i když ví, že ji nezvládne.
"Neber si to tak," řekl jsem. "Věřím, že se z toho dostanete. Teď se schováme a potom s Ann odletíte."
Hezky se usmál. Jenže mi vůbec neuvěřil.
"Nevyjde to. Však uvidíš."
Proč ho utěšuji?
Kdo z nás potřebuje víc utěšit? Před mými zraky hyne maličká obec. Před námi nezůstalo skoro nic. A naděje na přežití je tak malá, že ani nestojí za řeč.
Přesto jsem zatoužil utěšit tohoto chlapce, podivného cizince, který tak nešikovně vpadl do našeho malého, klidného světa. Zřejmě má své vlastní stíny a ještě větší neštěstí, než je planoucí planeta.
"Bojíš se umřít?" zeptal jsem se.
"Ne, kdepak," odpověděl docela upřímně. "Vůbec ne. A kdo je toto?"
Ann, která šla vpředu, se zastavila a v ruce se jí blýskl kov. Vrhl jsem se dopředu, sevřel jí zápěstí a zvolal:
"Stůj! Co tě napadá! To jsou Aborani!"
Vůbec jsem nepostřehl, jak k tomu došlo, ale najednou jsem ji nedržel. Přezíravě na mě pohlédla:
"No a? Vím, že jsou potenciálně nebezpeční."
Aboran nám šel pomalu vstříc. Tiše popotahoval a plival hlen. Průměrné velikosti. Zatoužil se projít.
"Mír a lásku!" zavolal jsem.
"Je nebezpečný!" tvrdila umíněně Ann.
"Ani netušíš, jak!" vyštěkl jsem. "Ann, tylo bytosti vyzařují směrované mikrovlnné paprsky. To za prvé. Mají mezi sebou telepatický kontakt. To za druhé. Jsou empatičtí a krutě se mstí za smrt každého z nich. Zabijí tebe i všechny, na kterých ti záleží. To za třetí."
Ann pohlédla na Arťoma a zaváhala:
"A když se ho nedotknu?"
"Pak bude všechno v pořádku. Nejsou agresivní. Nic od nás nepotřebují, chápeš? Nic!"
Aboran se přiblížil. Nadechl se a vymáčkl ze sebe:
"Mír a lásku."
Uchopil jsem Ann za ruku a opatrně jsem ho začal obloukem obcházet. Arťom šel vedle nás tak, abychom ho oddělovali od domorodce.
"Mír a lásku," opakoval Aborijec. Strčil ruku do záhybů těla a šátral. Pak pokročil k nám.
Perla měla průměr tři centimetry. Jako "Plazmový květ". Navíc měla ohnivě purpurovou výzdobu, což samo o sobě je naprosto výjimečné.
Aboran trpělivě čekal.
Automaticky jsem sáhl po rezervní čutoře. A ztuhl.
Jak dlouho budeme sedět v bunkru? Dva dny? Ann a Arťom nemají vodu žádnou. A bůh ví, jestli je v bunkru nedotknutelná zásoba.
"Víš, příteli, teď na to nemyslíme," řekl jsem a rozpřáhl ruce. A vykročili jsme.
Aboran se nepodivil, oni se ničemu nediví. Přešlápl na místě a potom se vydal za námi.
"To je váš vývozní produkt?" tázal se Arťom.

"Ano, jediný," potvrdil jsem.
"Je taková kulička drahá? Pro sis ji nevzal?"
"Mění je jenom za vodu."
"Vždyť máš čuloru."
"Peníze se nedají pít."
"To je logické," souhlasil.
Vzdálenost mezi námi a domorodcem postupně narůstala. Přesto se nevzdával, následoval nás, kolébal se, drbal, vydával nesrozumitelné, bublavé zvuky. Ann byla nervózní, každou chvíli se otáčela.
"Neboj se, nic ti neudělá," řekl jsem.
"Nebojím se o sebe," odsekla.
"Schováme se do bunkru, chvíli bude obcházet a potom odejde," slíbil jsem. "Psiloni naštěstí neznají stanoviště ‚delta'."
"Neexistuje o něm žádná informace," zavrčela. "Ani v říšských archivech. Za války se to stávalo, kvůli utajení. Zničily se doklady a na sklady, základny, kosmodromy se dočista zapomnělo. Nedávno objevili na Endorii podzemní automatizovaný závod, který celá léta vyráběl zásobníky pro výsadkové lasery. Tehdy uměli stavět."
Zase jsem se cítil podivně. Napadaly mě hloupé myšlenky, moc hloupé. Vzdálené výbuchy a sloupy kouře nepřidávaly na optimismu. Psiloni likvidovali naši obec.
Když jsme došli k bunkru "delta", Aboran zaostal už o půl kilometru. Zamaskovaný vchod jsem našel rychle, takové znalosti se nezapomínají. Setřel jsem z kontrolního panelu na betonové desce prach a přiložil ruku. Starý mechanismus chvíli uvažoval a potom rozsvítil zelené světlo. Za války se prakticky nepoužívaly zámky reagující na konkrétní osoby, stačilo rozlišení "člověk - nečlověk".
Je možné zradit zemi, je možné zradit planetu. Ale najde se šílenec schopný zradit lidský rod?
* * *
Úzkou betonovou studní jsme se spustili do hloubky dvaceti metrů. Zatočil jsem šroubovým uzávěrem na těžkém ocelovém poklopu a odsunul ho.
"Osvětlení funguje," podivil se Arťom.
"Když někdo vstoupí dovnitř, rozsvítí se," vysvětlil jsem. "Když jsem tady byl poprvé, byl jsem mladší než ty."
Stáli jsme v dlouhé chodbě pod několika lampami na stropě a s několika ocelovými dveřmi.
"Tam je technické zázemí," vysvětlil jsem. "Nemá smysl tam chodit. Raději na střelecké stanoviště, jsou tam křesla a můžeme si sednout."
Děti jaksi ztichly. Šel jsem napřed a hledal na stěnách značky udělané sazemi a fixem. Zahlédl jsem také svůj kostrbatý podpis, pokládalo se totiž za zvlášť okázalé zanechat na stěně opuštěného bunkru svou stopu. Byli jsme malí a hloupí.
"Bojové stanoviště," ukázala Ann na symbol nad jedněmi dveřmi.
"Hm. Moc útulno tam není, ale…" Dotkl jsem se senzoru a dveře vklouzly do zdi.
"Oho," šeptl Arťom.
Byl jsem překvapen stejně jako on.
Když jsme sem chodívali dříve, stanoviště bylo zablokované. Sedávali jsme u pultů a bušili do kláves, ale bez odezvy. Fungovalo jen osvětlení a tiše šuměla klimatizace.
Nyní však stanoviště ožilo.
Před hlavním bojovým pultem svítil velký, třímetrový displej. Schéma velkého kosmodromu, nějaké stavby, lodě v hangáru. Po mapě se pohybovala spousta zelených a červených bodů. Červených nebylo moc a bylo snadné se domyslet, že se jedná o psilonské výsadkáře. Zelených bylo mnohem víc. Ale zdaleka ne dva tisíce, odhadem polovina.
"Ohlaste se," zazněl ženský hlas. "Rasa, příslušnost, hodnost, jméno a příjmení."
Sevřelo se mi hrdlo.
Počítačové stanoviště bunkru ožilo. Zřejmě je při zahájení útoku nějaké systémy uvedly do chodu.
"Ohlaste se," opakoval hlas.
"Člověk, Říše Lidí, domobranec, Alexej Kononov," zašeptal jsem.
"Identifikace provedena. V souladu s předpisy pro výjimečný stav ovládání bojového stanoviště ‚delta' přebírá domobranec Alexej Kononov. Zaujměte křeslo velitele."
Ohlédl jsem se v očekávání podpory. Ovšem Ann byla naprosto ohromená. Rozhlížela se, v obou rukou třímala blaster, jako kdyby se chystala odrazit útok. V Arťomových očích jsem zahlédl upřímnou dětskou radost. Hoch se ocitl ve svých hrdinských snech. V těch nejhrdinštějších, kde dostaneš do ruky moc a zbraň.
"Přebírám velení," řekl jsem cizím hlasem. "Žádám o seznámení se situací."
Velitelské křeslo mi bylo velké, jako bych se znovu stal dítětem. Potom jsem si uvědomil, že je konstruováno na člověka v těžkém bojovém krunýři.
"Byl napaden objekt ochrany. Jako nepřítel byl rozpoznán psilonský výsadkový křižník ‚Loredan'. Útočné síly: čtyři výsadkové čluny, čtyřicet výsadkářů, tři stíhači typu Tramp. K tomuto okamžiku planetární síly zničily: jeden člun a tři výsadkáře. V objektu se v současné době vyskytuje třicet sedm výsadkářů. Stíhači zajišťují ochranu ‚Loredanu', který zahájil přistávání. Předpokládaná doba přistání je za čtyřiadvacet minul."
Počítač bunkru se neuměl divit. Byl také stínem z pradávných snů.
"Podpůrné body ‚alfa', ‚beta' a ‚gamma' zničil útok stíhačů. Upozorňuji na přesnost úloku, předpokládám přítomnost nepřátelských agentů na planetě. Obrana je roztříštěná a její síly se pohybují po ploše kosmodromu neuspořádaně. Upozorňuji na nekompetentnost velení. Pokračuje odpor našich sil v prostoru štábu. Předpokládaná doba obsazení štábu je devět minut. Čekám na rozkazy."

Pult přede mnou zářil stovkami kláves, senzorů, indikátorů, drobných displejů. Nevěděl jsem, jak se ovládají, ale nepřipadalo mi to důležité.
"Hlásit možná opatření proti výsadku," pronesl jsem.
"Napadnout křižník v okamžiku přistávání na planetě. Pravděpodobnost úspěchu - pět procent. Napadnout psilonský výsadek na ploše kosmodromu. Pravděpodobnost úspěchu sedmdesát tři procenta s následným zničením bunkru kosmickými silami agresora."
"Přišli jsme se sem schovat!" vykřikla za mými zády Ann Aiko. "Alexeji!"
Četl jsem hodně knih o válce, také filmů jsem viděl dost. Ale nevěděl jsem, do jaké míry stabilní bojová stanoviště dublují můstky kosmických lodí.
Teď mám šanci to zjistit.
"Nebezpečí vzpoury!" pronesl jsem.
"Splněno," ohlásil počítač, jakmile modravé ochranné pole zahalilo křeslo. Ann Aiko, která už zvedala pistoli, neriskovala výstřel.
Pohlédl jsem na displej, na kterém červené body "prosévaly" zelené a desítky výsadkářů obkličovaly štáb.
"Napadnout výsadek, splnit," přikázal jsem.
"Plní se," potvrdil hebký hlas.
Dovedl jsem si představit, co se děje nad námi. Lasery a rakety vystupují ze země. Rozevírají se paraboly radarů. Výbuchy energie - ohnivé výboje o výkonu bojových lodí.
Postačí i na výsadek, přestože je dobře chráněný.
"Stejně nevyhrajeme!" zvolala Ann Aiko. "Je to marné! Stíhači zničí bunkr, ‚Loredan' přistane a opevní se, planetu sežehnou mezonové bomby!"
Hlas měla deformován ochranným polem a ani mi nepřipadal lidský.
Do jisté míry má pravdu.
"Mám tam přátele," ukázal jsem na displej, kde beznadějně vzdoroval štáb hvězdné pěchoty. "Teď budou mít šanci."
"A co my? My ji máme?" zařvala Ann. Maličká, hezoučká, kudrnatá holčička Ann, kterou velice dobře naučili sloužit a chránit.
Své.
My všichni jsme pro ni cizí. Nerozlišuje Psilony a lidi.
"Šanci jsme měli," řekl jsem. "Kdybys Psilonům nepředala informace o třech bojových stanovištích, o kterých jsi věděla."
Hleděl jsem na Art'oma, chtěl jsem totiž znát, jestli o tom věděl.
Mladík zaťal zuby.
Věděl.
"Psychouši!" křikla Ann Aiko. "Byla to jediná možnost! Dovolili nám opustit planetu!"
Jednou rukou popadla Art'oma a přitáhla ho k sobě jako loutku. Mířila na mě pistolí, ale vystřelit se nepokusila. Zřejmě reálně odhadla intenzitu ochranného pole.
"Čtyřicet procent bojových systémů vyřazeno," ohlásil počítač. "Likvidováno devět nepřátelských osob."
Čekal jsem. Nemusím mačkat klávesy a zaměřovat nepřítele. Doba dětských her skončila.
"Šedesát procent bojových systémů vyřazeno. Likvidováno čtrnáct nepřátelských osob. Náhodné ztráty našich sil jsou v přípustných normách."
Hry skončily. Zato normy zůstaly.
"Osmdesát procent bojových systémů vyřazeno. Likvidováno šestnáct nepřátelských osob. Doporučuji opustit území bunkru."
"Zrušit ochranu velitelského místa," přikázal jsem a vstal. Červené body na hlavním displeji se pohybovaly směrem k nám. Neutečeme. Nikam neutečeme. Ale raději pod oblohou než v plazmou rozžhavené betonové noře.
"Svině!" řekla Ann Aiko.
"Nestřílej, zakazuji to!" křikl Art'om. "Nezabíjej ho!"
Pokrčil jsem rameny. Už mi bylo všechno jedno. Udělal jsem, co jsem musel. Následuje jen smrt.
"Kdo vlastně jste?" zeptal jsem se. "Rád bych to věděl."
Ann Aiko spustila pistoli a plakala. S potěšením by mě zastřelila, ale nemohla porušit bratrův přímý rozkaz.
Vlastně bych ji měl také zabít. Proto, že spáchala neslýchaný zločin - zradila lidstvo mimozemšťanům. To se stávalo i v době Velké války velice zřídka, a ještě jen při mučení, lámání psychiky, vydírání.
Kdežto ona dobrovolně!
Co se to stalo? Proč vytvořili toto děvčátko-robota, schopné obětovat lidstvo, přitom ne kvůli sobě, ale kvůli bratrovi? Pokud je to ovšem bratr.
"Jdu nahoru," řekl jsem. "Vy si dělejte, co chcete. Přemlouvat vás nebudu."
Ani jsem nemusel.
* * *
Jakmile jsem otevřel průlez a ocitl se nahoře, uvědomil jsem si rozsah událostí.
Všechno proběhlo docela rychle. Ne jako ve filmu. Vlezli jsme do bunkru, převzali velení, vydali rozkaz, bojové systémy jednaly. Tři minuty boje, které jsme strávili v podzemí.
Teprve teď jsem viděl, co dokáže stabilní bojové stanoviště kosmoportu, pokud se je nepodaří včas zničit.
Všechno kolem bylo černé, vypálené. Spáleniště s ostrůvky betonových desek. Tam, kde vystoupaly bojové lasery, nezůstalo nic, leskly se jen louže roztaveného kovu. Oblohu halila oblaka prachu, také půda byla plná černého popele.

Jaké síly vrhli Psiloni proti této neplánované podzemní pevnosti? Kolik jich padlo? A kolik jich přežilo?
"Podívej se, Ann Aiko," řekl jsem. "Toto je tvá práce."
"Mám jen jednu práci." Hlas měla naprosto klidný. "Já jsem Psilony na vaši planetu nepřivedla."
Neodpověděl jsem. Sledoval jsem nepatrný pohyb v oblacích popele.
Netuším, jak se Psilon dokázal dostal ze zničeného silového krunýře. Ani to, jak přežil, když se krunýř změnil ve světélkující louži. Ale stejně to schytal, nedokázal jít.
Tak se plazil.
Vytáhl jsem blaster a kráčel vstříc nepřátelskému výsadkáři. Při každém kroku se zvedaly stužky čmoudu.
Psilon zvedl hlavu.
Měl namodralou kůži, přesně jako na obrázcích. Nepřiměřené, příliš tenké a krátké nohy, dlouhé ruce s přilnavými prsty. Nevím, proč se říká, že mají vejčité hlavy, jeho hlava, která se směrem nahoru rozšiřovala, připomínala hrušku. Zbytky světlých vlasů trčely v řídkých řadách, ale žádná další zranění jsem neviděl.
"Ostrouhali jste?" zeptal jsem se.
Velké kulaté oči na mě pohlížely bez mrkání. Bez svého kyborgizovaného oděvu je Psilon bezmocný ještě víc než já, který jsem právě vylezl z bunkru. Zřejmě ani nemá osobní zbraň.
"Mír a lásku."
Aboran, kterého jsme nedávno opustili, se k nám těžce brodil po kotníky v písku. Těžce funěl a "mluvil" ještě hůř. Ale přežil! Zachránil se!
Hleděl jsem na pestrou perlu v napřažené ruce. Jak naléhavě mi ji nabízí. Legrační.
A navíc - "mír a lásku".
"Kde vidíš mír a lásku?" zeptal jsem se zvědavě. "Strč si svůj kamínek na patřičné místo, příteli."
Aboran vzdychl:
"Místo."
"Nebo ještě lépe, uteč. Nebo tě zabijí, čirou náhodou."
"Náhodou."
Opět jsem pohlédl Psilonu do očí. Ten čekal, klidně a odevzdaně. Možná byl v šoku, možná tato křehká a nepočetná rasa dokáže umírat důstojně.
"Už jsi umřel," řekl jsem. "Všichni jste umřeli, protože přišli zabíjet. Ale já žiju. Zatím."
"Zatím?" zeptal se zvědavě Aboran.
Strčil jsem blaster do pouzdra, otočil se a ztuhl.
Za mnou stálo v půlkruhu šest Psilonů. Po krunýřích se jim přelévaly duhové ohníčky jako po kalené oceli. Zbraně v rukou neměli, proč také? Celý jejich kovový obal byl zbraní. Kdybych se dotkl spouště blasteru, rázem bych se vypařil.
Ann a Arťom Aiko stáli vedle Psilonů. Jeden z nich s ní hovořil.
Nu což, zrada jí vyšla. Odletí z planety. Psiloni se opevní. Říšská flotila svrhne na povrch planety stovky mezonových bomb.
Nic neznamenal sveřepý útok palebného stanoviště "delta", nic kromě krátkého triumfu.
Jeden Psilon pokročil dopředu. Přistoupil a pohlédl na mě shora, ve výstroji byl vyšší nejméně o dvě hlavy.
"Kdo velel bitvě?"
Vždycky měli dokonalé tlumočení. Nemívali problémy s komunikací, ale pochopit intence primitivních ras, včetně lidí a Bulratů, jim činilo potíže.
"Já."
"Jsi voják?"
"Domobranec."
Za hledím nebyl jeho obličej vidět. Ostatně mně by jeho výraz stejně nic neprozradil.
"Doufal jsi ve vítězství?"
"Ne."
"Chtěl jsi nám nenapravitelně uškodit?"
"Ne."
"Co jsi tedy chtěl?"
"Pomoci našim."
Aboran k nám těžce došel. Natáhl ruku s perlou k Psilonu a zamumlal:
"Pomoci našim."
Oslepivý záblesk. Vůbec jsem nezaznamenal, kdo a odkud vystřelil. Aboranovo tělo se rozlétlo na krvavé cáry.
"Proč?" zeptal jsem se.
"Neplnohodnotný rozum, který není schopen bojovat o přežití, nesmí rušit rozhovor rozumných bytostí."
Ještě tohle. Mě mezi rozumné bytosti zahrnuli. Ovšem podle cizí, podivné logiky.
"Půjdeš do zajetí," řekl Psilon. "Planeta bude patřit nám. Budeme jednat s císařem lidí."
"S vámi nebude nikdo jednat," řekl jsem. "Válka skončila už hrozně dávno. Zničí vás."
"Budeme jednat," opakoval Psilon. "Loď přistane. Ti, co nám pomohli, budou volní. Odpůrci zničeni. Kdo vzdoroval čestně, půjde do zajetí."
Najednou pochopil, že se nedívám na něho, ale do černé, zakouřené dálky, na okraj lesa.
"Zbytečně jste zabili Aborana," řekl jsem. "Asi nebyl první."
"Neplnohodnotný rozum," odsekl Psilon.
Obzor se přímo hýbal. Temné, měkké, amorfní figury vylézaly jedna za druhou. Netušil jsem, že se umí pohybovat tak

rychle.
"Spletli jste se," řekl jsem. "Zase jste se spletli. Nedá se dělit tak jednoduše. Na své a cizí, na plnohodnotné a neplnohodnotné. To nikdy nefunguje."
"Loď přistane," řekl vítězně Psilon. Natáhl ruku a sebral mi od pasu blaster. Kovové prsty se sevřely a odhodily zmačkanou pistoli. "Jsi zajat."
Přikročil k raněnému rodákovi a lehce ho zvedl. Dokonce to bylo dojemné.
Z oblohy, zahalené popelem, se ozvalo dunění. Křižník sice ještě nebyl vidět, ale už přistával a ohlašoval se rachotem motorů. Zvedl se vítr a hnal popel k lesu, vysoko nad námi se zaleskl velký válec.
Ale já jsem hleděl na pohyblivý obzor.
Nikdy se nesešli v takovém množství, Aboranové planety, melancholičtí, nic nepotřebující tvorové.
Zřejmě uznali událost za vážnou.
Ann Aiko a Arťom stáli mezi Psilony, zády k sobě, a sledovali přistávající loď. Určitě je pustí hned, jak "Loredan" dosedne.
Tyto zvláštní děti, stejně jako Psiloni, nechápaly to, co jsem pochopil já. Stručné vysvětlení nestačí, je třeba se narodit a vyrůstat na naší ubohé planetě, aby bylo možné ocenit to, co se stalo.
Psiloni mají svůj kodex vojenské cti. Aborani také.
Nejprve vybuchla loď.
Vypadala, jako by ji přeřízl paprsek přesně v polovině. Jenže na planetě nejsou tak výkonné lasery, aby dokázaly přeseknout psilonskou válečnou loď. Přední část začala padat rovnou dolů, zadní ještě několik sekund držela směr, jako kdyby rozpůlená loď byla ještě provozuschopná.
Aborany to zřejmě také napadlo - zadní část válce se převrátila a vysypala nějaké bezcenné smetí, vytryskla ohnivými biči a modravými blesky střel. A za okamžik vzplanuly na obloze tři jasné hvězdy - Psiloni přišli o stíhače.
Ani jsem se neradoval. Myslel jsem na to, že jsme nemuseli obětavě bránit planetu, ale zanechat všeho a uchýlit se do lesa.
Stíny minulosti se mají ponechat samy sobě.
A hloupé a neplnohodnotné Aborany nechat rozhodnout, koho nechají ve svém domě bydlet.
Země se dvakrát zatřásla, to na ni dopadly zbytky lodě. Betonovou plochou proběhla vlna, která vyvrátila zachované desky. Smetlo mě to na zem, přímo na pozůstatky nešťastného domorodce. Bývalý strategický kosmodrom Říše zřejmě definitivně ztratil svůj význam. Tady teď nepřistane ani jachta.
Kruh Aboranů kolem kosmodromu se hnul směrem k jeho středu.
Výsadkáři se semkli. Vzplanuly před nimi známé rudé obláčky, splynuly dohromady a plazily se vstříc přicházejícím divochům.
Aborani zareagovali rychle. Zřejmě v takovém počtu dokáží zaznamenat nebezpečí mnohem lépe a také je účinněji likvidovat.
Ve zlomku sekundy se krunýře Psilonů rozžhavily do běla. Když měkké části krunýřů začaly padat na zem, uvnitř už žádná těla nebyla.
Plnohodnotný rozum, neplnohodnotný rozum, má smysl dělat tak rychlé závěry? Někdo vyrazí do vesmíru a vytvoří velkou civilizaci, jiný to prostě nepokládá za potřebné.
Vstal jsem a šel k dětem.
Oči Ann Aiko neměly žádný výraz.
"Cítím se hrozně," zašeptala. "Hrozně."
Už to není malá holčička, ale vyděšená žena.
"Radím ti, abys běžela k jachtě," řekl jsem. "Zachránila ses? My všichni jsme pro tebe cizí. Ale pro Aborany jsi stejná jako Psiloni."
Tmavá vlna kolébajících se těl se přiblížila. Už jsem rozeznal, že se začíná dělit na jednotlivé proudy, které směřují k troskám lodě, ke štábnímu bunkru, kde zřejmě ještě jsou psilonští výsadkáři, a k nějakým objektům, které znají jen Aborani.
Jedna skupina mířila k nám.
"Arťome, věděl jsi, že se Ann hodlá spojit s Psilony?"
Hoch sebou trhl, ale kývl.
"To byl tvůj nápad?"
"Ne. Můj ne. Ale nezakázal jsem to. Nechtěl jsem umřít. A nechci."
Ann vypískla. Tence, pronikavě. Pochopil jsem, co se děje: vycítila nebezpečí. Aborani nejsou krutí, ale dají na vědomí, co hodlají udělat.
V ruce se jí opět objevila pistole a začala střílet. Velice rychle a skoro bez míření. Aborani padali jeden za druhým.
Nepokoušel jsem se vměšovat, za prvé bych neuspěl, a za druhé by to nic nezměnilo.
Místo toho jsem Arťoma objal a zakryl mu oči. Na okamžik jsem je zavřel také, protože pozorovat události bylo příliš strašné. Děvče střílelo ještě několik sekund. Nechápu, jak to bylo možné.
Navíc jsem každým okamžikem čekal, že mi Arťomova hlava vzplane pod rukama. Pak budu muset odtáhnout dlaň, a přestože už nic neuvidí, budu si připadat jako zrádce.
Jenže k tomu nedošlo.
"Mír a lásku."
Pohlédl jsem na Aborana. Obklopovali nás, a prach, který zbyl z Ann Aiko, se pod jejich nohama už smísil s popelem sežehnutého betonu a prachem z Psilonů.

"Mír a lásku," řekl jsem.
"Chovali se špatně," zamumlal Aboran. "Nejednejte tak."
A splynul s davem.
Poprvé za mé a nejen mé paměti Aboran promluvil lidskou řečí.
"Co bude se mnou?" zeptal se najednou Arťom.
"Aborani tě ušetřili," odpověděl jsem.
"Povíš o mně? O Ann a o mně?"
"Ano. Nemůžu nepovědět."
"Mluvila s Psilony, ale oni stejně věděli, kde leží obranné stanice kosmodromu. Nic by se nezměnilo. Bylo to jedno."
"Možná," odvětil jsem. "Ale mění to něco z hlediska Říše?"
"Mám pistoli," řekl. "Dovolíš mi odejít? Samotnému? Bez výslechu SIB?"
Neodpověděl jsem.
"Můžu tě zabít," řekl Arťom. "Čestné slovo. Jenže nechci. Otoč se na chviličku, prosím."
Aborani odcházeli. Sledoval jsem pohledem tuto tmavou vlnu - tak zatraceně morální a rozhodnou.
Proč k nikomu nepociťují zlobu?
Ani k Psilonům.
Ani ke zrádcům.
Ani k sobě.
My nejsme Psiloni ani Aborani.
Nemáme tak přísné zásady cti. Dokážeme zradit každého, i sami sebe. Ale také dokážeme chápat všechny, i úplně cizí.
Možná právě proto jsme vyhráli Velkou válku.
"Je mi tě hrozně líto," řekl jsem Arťomovi. "Opravdu."
"Děkuji. Věřím tomu. Chviličku se nedívej. Nerozhodnu se hned. Opravdu mi nepomůžeš?"
"Při tomto ne."
Otočil jsem se a hleděl směrem ke štábnímu bunkru. Zachránění se nepochybně sejdou tam. Chci věřit, že se bude mít kdo sejít.
Čekal jsem opravdu dlouho. Arťom se skutečně nerozhodl hned.
* * *
Sedět na raketové brašně "Salieri" je pohodlné. Je zvenčí pokryta měkkým, pružným plastem. A země kolem tlačí víc než desítky malých raket s jadernými náložemi.
"Místo školení mě čeká nemocnice," řekl Denis. "Určitě. A nadlouho. Ale to je maličkost."
Obloha plála tisíci padajících hvězd. Dnes nepadají zbytečně. Hleděl jsem nahoru, chtěl jsem zahlédnout přistávající lodě flotily jako první. Měl jsem šanci.
"Nonová bojovala opravdu hrdinně?" zeptal se Ogarin.
"Ano. A jak!"
Tábor, kde domobrana čekali na přílet lazaretních lodí, byl hned vedle. Zvučný hlas Nonové přehlušil všechno.
"To by mě nikdy nenapadlo," usmál se Denis. "Nacpi mi dýmku."
Pohlédl jsem na kapitána a uchopil fajfku. Spolu s obvazem mu dodávala vzhled piráta z knihy.
"Třeba oči zachrání," zadoufal jsem.
"Těžko. Spíš dostanu protézy. To nic, Alexeji. Stává se to. Každé představení nedokoukáš do konce. Toraki dopadl hůř."
Přikývl jsem, ale hned jsem si uvědomil, že gesta nejsou nic platná. Řekl jsem:
"Ale stejně bych rád věděl, kdo byli Ann a Arťom."
"Každý má svou hru, Ljošo. Někdy se podaří zahlédnout kousek z cizí, ale vždycky jen kousek. Nezapomněl jsi mé vyprávění?"
"Ne."
"Jedno vím, škola ‚Dcer Kálí' skončí. Pokud ovšem budeš vypovídat pod přísahou."
"Budu."
"Ale skončila ještě jedna hra." Denis převzal z mých rukou dýmku. "Takový je život. Pochop, Ljošo, nikdy se nedozvíš, kdo byli Ann a Arťom, nezjistíš, proč Psiloni zaútočili a jestli její zrada byla nutná. Zítra mě odvezou do nemocnice, takže nedokoukáš do konce ani hru mého života. Ze začátku ti budu psát o tom, jak vidím svět novýma očima, jak je zábavná služba. Potom pozvolna začnu zapomínat na vaši maličkou planetu, na tebe, na vaše nešťastné hrdiny, dokonce i na tento boj. Ty na tom budeš stejně. Ale nelituj, Ljošo. Nikdy nelituj cizích, nedokoukaných her. Piš svou."
"Nevím, jestli vznikne."
"To neví nikdo. Většinou ale ano. Jestli je to dobře nebo špatně, to je jiná otázka."
* * *
Z oblohy padaly tisíce hvězd a já jsem věděl, že nikdy nezahlédnu přistávající loď dříve než Ogarin. Dokonce ani teď, kdy má na očích obvaz.
A jako vždycky má pravdu. I v tom, že všechny příběhy člověk nepozná, ani ty kratší. I to, že já zapomenu na něho a on zapomene na celou naši planetu, a my všichni zapomeneme na Ann Aiko a jejího bratra. To není naše hra.
Ale zatím ještě sedíme vedle sebe, opíráme se o sebe zády, pod oblohou, která je pro Ogarina cizí a pro mě rodná, a čekáme na říšské lodě.
Někdo se tedy přece jen opozdí, dokonce i na spuštění opony.

Příloha

1. ČMELÁK
"Výsadkářský čmelák, důstojnický model."
Základní typ osobní důstojnické zbraně.
Plazmový blaster středního výkonu.

2. ČMELÁK M
"Důstojník Bulrat zívl, rychle přejel doklady ručním
skenerem převrátil v ruce čmeláka M a vrátil jej Kayovi."
Modernizovaný model blasteru čmelák, lišící se
vyšším výkonem a zásobou energie.

3. STYL
"V Narasinově stole ležela starička, ale spolehlivá
laserová pistole styl…"
Civilní model laserové pistole.

4. STUNNER
"Nízkoenergetická zbraň, vhodná nejvýš k obraně proti výtržníkům. Stunnery v deseti modifikacích,
které se lišily vlastně jen vzhledem…"
Stunner je volně prodávaná zbraň pro sebeobranu,
způsobující dočasné ochrnutí pohybového ústrojí.
Civilní modely se vyznačují malou účinností
a nevelkým dostřelem.

5. JEHLOMET
"Jehlová pistole neschopná prorazit krunýř…"
Osobní civilní zbraň, vystřelující plastové jehly - někdy otrávené nebo paralyzující protivníka.

6. ALGOPISTOLE
"…algopistole je laciná zbraň sadistů a neúspěšných lidí."
Algopistole je osobní zbraň, která aktivuje receptory
bolesti, při plném výkonu způsobuje smrt bolestivým
šokem. Použití při plném výkonu se pokládá
za protizákonné.

7. KONDOR
"…nějakou těžkou výzbroj… kondor…" Rychlopalná plazmová pistole-kulomet. Vystřeluje
kapsle, obsahující v plazmové kleci vysokoteplotní
plazmu. Je účinný, ale hlučný a těžký.

8. ESKORT
"Eskort je nízkovýkonná laserová pistole.
Zásah způsobuje bolestivé, ale nepříliš hluboké popálení,

které však útočníka dokáže zastavit. To, že pistole
má slušnou zásobu energie a vysokou rychlost střelby,
zákon jaksi nepředvídal. Při přepnutí na automatiku
série laserových impulzů propálí tělo během dvou
sekund." Eskort je civilní zbraň pro sebeobranu.

9. KARIÉRA
"Stařenka, která se zabývala dost nezvyklou činností -rozborkou starého laseru kariéra - odložila zbraň…"
Paprsková pistole z doby Velké války. Už se neužívá.

10. TAJFUN
"Tajfun, který jí vybuchl v rukou."
Plazmový zářič z doby Velké války. Už se neužívá.

11. KONDOR ST
"…prošla podél stěny, polaskala tu šanci, tu zase
ultimat nebo kondora ST…"
Modernizovaná varianta plazmové pistole-kulometu
kondor. Má vyšší zásobu energie a delší dostřel.

12. SRŠEŇ
"Sršeň v jeho ruce hlasitě škytl a vyplivl náboj
žhavé plazmy."
Těžká plazmová pistole-kulomet. Má dva nezávislé
zásobníky a může být opětovně nabíjen
bez přerušení palby.

13. BLITZ-D
"…nějakou těžkou výzbroj… blitz-D…"
Armádní laserový zářič s vysokým výkonem.

14. - 15. DŮKAZ-17 / DÚKAZ-36

14. "Dostaneš důkaz-17, rozhodl zbrojíř."
Lehký, nemusí se mířit. Je však třeba vložit
identifikaci všech přátel, jinak je semeleš.

15. "Kadar už otevíral dveře a jeho důkaz-36 mírně
pohnul hlavní a nahlédl do úzké štěrbiny."
"Inteligentní" zbraň. Plazmový zářič středního výkonu,
vybavený rozlišováním cílů a automatickým mířením.
Model důkaz-36 je polyfunkční, kromě plazmového
zářiče obsahuje stunner a laserový generátor.

16. ULTIMAT
"Vybral si ultimat, lidskou zbraň, která se nezměnila
od doby Velké války. Pásek přes rameno pomáhal
udržet desetikilový agregát z kovokeramiky, dva krátké
postranní držáky obsahovaly všechny ovladače."
"Těžký širokopásmový dezintegrátor - zbraň, která
rozhodla o výsledku mnoha planetárních bojů -
spaloval vše v ploše zásahu."
Ultimat je těžká armádní zbraň. Jeho použití
na povrchu planet je výjimečné.

17. EXCALIBUR
"…vypadal jako obyčejný neutronový nebo tachyonový laser, pouze výjimečně silná hlaveň neodpovídala standardní podobě."
Tachyonový zářič, porušující princip příčinnosti.
Cíl je zasažen před výstřelem z excaliburu.

18. ŠANCE
"Šestihlavňový automatický systém laserové palby…
vějířový laser konstrukce Martyzenského, běžně
nazývaný ‚pila'… Šest hlavní na rotační ose, každá
mírně skloněná stranou."
Těžká armádní laserová zbraň.

19. FÚZOVÁ (PLAZMOVÁ) PUŠKA
"Byl to velice starý model a šlehnutí plazmové střely
zaznělo jako výbuch."
Plazmová zbraň domobrany z doby Velké války.

20. KOBRA
"…jednotlivé stromy bylo možné spálit jen
plazmovými náboji typu kobra."
Plazmová armádní zbraň. Součást výzbroje výsadkářů.

21. LASEROVÁ PUŠKA
"Kay předal Arturovi laserovou pušku, poniklovanou zbraň s velkým zásobníkem.
Civilní lovecká zbraň.

22. STARÝ BOB
"Stál jsem na dvoře s laserem Starý Bob…"
Civilní laserová lovecká puška.

23. VICHR
"První výstřel vichru, jednoho z posledních projektů
velkého Martyzenského, zasáhl stěnu mezi nimi.
Odhodil je stranou… Rychlopalný neutronovec působil
v uzavřené místnosti jako blesk."

Příruční zbraň. Neutronový zářič s vysokým výkonem.

24. STRÁŽ
"Voják zvedl levou ruku a ‚stráž' připevněná
na zápěstí udělala do dispečera díru o průměru
deseti centimetrů…"
Příruční zbraň, narušující povrch bojového
krunýře. Plazmový zářič středního výkonu.

25. DIANA
"…na krunýř stráž a dianu."
Modifikace stráže, poněkud rychlopalnější.

vlevo - Těžký silový krunýř serafin.
Má plazmovou ochrannou clonu.

vpravo - Těžký silový krunýř s posilovači svalů.

vlevo - Lehký plastový krunýř, určený
pro boj zblízka a výcvik.

vpravo - Lehký silový krunýř s posilovači svalů.

Od autora
Svět popsaný v trilogii je odrazem našeho světa a některé jeho reálie se vyskytují i u nás. Píseň "Východ Černé luny" je od básníka a hudebníka Sergeje Kalugina.
Civilizace, zmíněné v románech, pocházejí z virtuální reality počítačové hry "Master of Orion".
Autor zvlášť děkuje Dmitriji Bajkalovovi a Pavlu Vjaznikovovi.

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Autor desítek fantastických povídek a románů se narodil 11. 4. 1968 v kazašském Džambulu. V roce 1990 dostudoval medicínu, obor lékař-terapeut. Do roku 1996 žil v Alma-Atě, poté se přestěhoval do Moskvy. Po nějakou dobu pracoval jako psychiatr, později se stal zástupcem šéfredaktora časopisu Světy (Miry). Od roku 1995 se už živí výhradně jako spisovatel.
Jeho první povídky vyšly časopisecky na přelomu 80. a 90. let. Zpočátku výrazně napodoboval, z ruských autorů především Vladislava Krapivina, ze zahraničních pak Roberta Heinleina. Velice záhy si však vypracoval svůj vlastní originální styl psaní. Do povědomí širší veřejnosti se dostal v roce 1992 díky povídkové sbírce Atomový sen (Atomnyj son) a románu Rytíři čtyřiceti ostrovů (Rycari soroka ostrovov).
Mezi jeho nejlepší díla patří rozsáhlá trilogie tvořená romány Hranice snů (Linija grjoz), Vládcové iluzí (Imperatory iljuzij) a Stíny snů (Těni snov). Bývá označována za netradiční space operu, někdy dokonce za "filosofickou space operu". Dalšími trilogiemi tohoto plodného autora, které stojí za zmínku, jsou Dneska, mami! (Sevodňa, mama!) a Lord z planety Země (Lord s planety Zemlja).
Sergej Lukjaněnko se stal známým také prostřednictvím internetu. Jeho kniha Bludiště odrazů (Labirint otraženij) se v Rusku stala kultovní a stáhly si ji desítky tisíc lidí. Pokračováním je román Lživá zrcadla (Falšivyje zerkala).
Největší proslulost však Sergeji Lukjaněnko získal díky románu Noční hlídka (Nočnoj dozor, 1998, Triton 2005), na který navazují Denní hlídka (Dněvnoj dozor, 2000, Triton 2005) a Šerá hlídka (Sumerečnyj dozor, 2002, Triton 2005). Příběhy o boji sil Světla a Tmy v ulicích dnešní Moskvy se v Rusku dočkaly obrovské popularity - obzvláště poté, co se v roce 2004 objevila filmová podoba prvního dílu. Snímek shlédlo rekordní množství diváků a na obzoru se již rýsuje jeho pokračování.
Kromě celé řady menších literárních cen je Sergej Lukjaněnko rovněž držitelem Aelity, nejprestižnějšího ruského SF&F ocenění, které se uděluje za největší přínos do rozvoje fantastických žánrů.

Sergej je ženatý, má syna. Chová pár domácích zvířat (okrasné myšky a yorskhirského teriéra Busju). Má rád vaření a s oblibou kouří dýmku.
Konstantin Šindelář

TRIFID

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Vládcové iluzí

Vydalo nakladatelství TRITON, s.r.o. v Praze roku 2005
jako svou 772. publikaci, v edici TRIFID svazek 103.
Vydání 1.
Z ruského originálu Imperatory iljuzij
přeložili Eva Bůžková a Pavel Weigel.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Stanislava Bartošová.
Autorský medailon Konstantin Šindelář.
Vytiskla tiskárna Vyšehrad, Praha.

ISBN 80-7254-651-1
www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F
Doporučená prodejní cena 219,- Kč
(členové SFK TRIFID 159,- Kč)